BİZİMLE BAŞLADI BİZİMLE BİTTİ

COLLEEN HOOVER

epsilon

En kötüsü olmamak için
elinden gelenin en iyisini yapan babama.
Ve babamın, en kötü halini görmediğimizden emin olmak
için her şeyi yapan anneme.

Birinci Bölüm

Burada, bir ayağım eşiğin bir yanında, diğeri öbür yanında oturmuş, Boston sokaklarının üzerinde on iki katlı bir binadan aşağı doğru bakarken, elimde olmadan intiharı düşünüyordum. *Kendiminkini* değil. Hayatımı, zorluklara rağmen seviyordum. Daha çok diğer insanlara ve onların, en sonunda hayatlarını sonlandırmaya nasıl karar verdiklerine odaklanmıştım. *Bu karardan pişman oluyorlar mıydı?* Kendilerini bıraktıktan sonraki ve yere çarpmadan önceki o anda, o kısa süreli düşme sırasında, küçük de olsa bir pişmanlık olmalıydı. Kendilerine hızla yaklaşan yere bakıyor ve şöyle mi düşünüyorlardı;

"*Tamam, lanet olsun. Bu kötü bir fikirdi.*"

Ama bir şekilde böyle olmadığını düşünüyordum. Ölüm hakkında çok fazla kafa yoruyordum. Özellikle de bugün, sadece on iki saat önce Plethora, Maine'deki insanların şahit olduğu en destansı anma konuşmalarından birini yapmamın ardından. Tamam, belki de bu en destansı anma konuşması değildi. Hatta en korkunç konuşma olarak değerlendirilebilirdi. Sanırım bu bana mı yoksa anneme mi sorduğunuza göre değişirdi. *Bugünün ardından muhtemelen benimle bir yıl boyunca konuşmayacak olan annem.*

Beni yanlış anlamayın; yaptığım anma konuşması, Brooke Shields'in, Michael Jackson'ın cenazesinde yaptığı gibi tarihe geçecek kadar etkili değildi ya da Steve Jobs'un kız kardeşinin yaptığı konuşma kadar ya da Pat Tillman'ın erkek kardeşininki kadar. Ama kendince etkiliydi. İlk başta oldukça gergindim. Ne de olsa bu, olağanüstü Andrew Bloom'un;

memleketim Plethora, Maine'in fazlasıyla sevilen Belediye Başkanı, şehir sınırları dahilindeki en başarılı emlak ofisinin sahibi, Plethora'daki en Saygıdeğer Öğretim Görevlisi, fazlasıyla sevilen Jenny Bloom'un eşi ve Lily Bloom'un – bir zamanlar evsiz bir adama âşık olan ve tüm ailesini rezil eden, dağınık, kızıl saçlı o garip kızın – babasının cenazesiydi. O kız, bendim. Lily Bloom benim ve Andrew benim babamdı.

Bugün anma konuşmamı tamamlar tamamlamaz, doğruca Boston'a giden bir uçağa atladım ve bulabildiğim ilk çatıya çıktım. *Tekrar belirtiyorum, bunu intihar eğilimli olduğum için yapmadım.* Bu çatıdan atlamak gibi bir planım yoktu. Sadece temiz havayla sessizliğe ihtiyacım vardı ve lanet olsun ki üçüncü kattaki dairemden çatıya geçiş yoktu ve aynı zamanda şarkı söylemekten hoşlanan bir de oda arkadaşım vardı. Çatıda havanın ne kadar soğuk olacağını hesaba katmamıştım. Dayanılmaz değildi ama rahat olduğu da söylenemezdi yine de en azından yıldızları görebiliyordum. Gece gökyüzüne, evrenin ihtişamını gerçek anlamda hissedebileceğiniz kadar yakın olduğunuzda, ölmüş olan babalar, insanı çileden çıkaran oda arkadaşları ya da tartışmalı anma konuşmaları insanın gözüne o kadar da berbat görünmüyordu. Gökyüzünün kendimi önemsiz hissettirmesini seviyordum. Bu geceyi seviyordum. Pekala... Bunu, duygularımı daha düzgün bir şekilde yansıtacak şekilde, geçmiş zamanda yeniden ifade edeyim. Bu geceyi *sevmiştim.* Ama maalesef, kapı o kadar büyük bir hızla açıldı ki birinin aniden merdiven boşluğundan çatıya çıkacağını anladım. Kapı yeniden kapandı ve ayak sesleri hızla diğer tarafa doğru ilerledi. Başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim. Oraya çıkan her kimse, muhtemelen kapının sol tarafında bacaklarımı duvarın iki yanına atmış oturduğumu fark etmeyecekti. Çatıya o kadar büyük bir telaşla çıkmışlardı ki, yalnız olduklarını

sanmaları benim suçum değildi. Sessizce iç geçirdim, gözlerimi kapattım ve bu huzurlu, kendi içime döndüğüm anı elimden aldığı için evrene bela okuyarak, başımı arkamdaki alçı duvara yasladım. Evrenin bugün benim için yapabileceği tek şey, gelenin bir erkek değil bir kadın olmasını sağlamaktı. Eğer biri bana eşlik edecekse, bunun bir kadın olmasını tercih ederdim. Kendi bedenime göre güçlüydüm ve çoğu durumda kendimi koruyabilirdim ama o sırada, gecenin bir yarısında, çatının üzerinde yabancı bir erkekle yalnız kalamayacak kadar huzurlu hissediyordum. Güvenliğim için korkabilir ve oradan ayrılma ihtiyacı hissedebilirdim ve gerçekten oradan ayrılmak istemiyordum. Daha önce de söylediğim gibi, orada huzurluydum. En sonunda bakışlarımı, eşiğe yaslanmış olan siluete çevirdim. Şansa bakın ki o kişi kesinlikle bir erkekti. Tırabzanın üzerine eğilmiş olmasına rağmen, kesinlikle uzun boyluydu. Geniş omuzları, kırılgan duruşuyla tezat oluşturuyordu. Zorlukla derin nefesler alıp verirken, sırtının inip kalkmasını zar zor görebiliyordum. Bir çöküntünün eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Onun yalnız olmadığını anlaması için konuşmayı ya da boğazımı temizlemeyi düşündüm. Ben bunu düşünüp, yapana kadar o, bir anda döndü ve arkasındaki sandalyelerden birini tekmeledi. Sandalye döşemenin üzerinde tiz bir ses çıkararak ilerlerken, irkildim ama o kendisini izleyen birinin varlığından haberdar olmadığı için tek bir tekmeyle yetinmedi. Sandalyeyi defalarca tekmeledi. Sandalye ise, onun botuyla uyguladığı kör güçle kırılmıyor, aksine giderek ondan uzağa doğru ilerliyordu. *O sandalye, denizci sınıfı polimerden yapılmış olmalı.*

Bir keresinde babamın, denizci polimerinden yapılmış bir bahçe masasının üzerinden geçmesini ve masanın onunla alay etmesini izlemiştim. Bu, babamın arabasının tamponunu yamultmasına rağmen masanın üzerinde tek bir çizik bile

oluşmamıştı. Bu adam da, yüksek kaliteli bir malzemenin dengi olmadığını anlamış olmalıydı çünkü en sonunda sandalyeyi tekmelemeyi bıraktı. Artık iki yanındaki ellerini yumruk yapmış, sandalyenin yanında duruyordu. Dürüst olmak gerekirse, biraz kıskanmıştım. Bu adam burada durmuş, bir şampiyon gibi öfkesini veranda mobilyasından çıkarıyordu. Belli ki o da benim gibi berbat bir gün geçirmişti ama ben, öfkemi pasif-saldırganlık olarak ortaya çıkana kadar içime hapsederken, bu adam gerçekten dışarı çıkartıyordu. Benim dışa vuruşum ise bahçe işleriydi. Ne zaman gerilsem, arka bahçeye çıkar ve bulabildiğim her bir yabani otu yolardım. İki sene önce Boston'a taşındığımdan beri, bir arka bahçem ya da bir verandam yoktu. Yabani otlarım bile yoktu.

Belki de denizcilik sınıfı bir polimer veranda sandalyesine yatırım yapmam gerekiyordu.

Onun hareket edip etmeyeceğini merak ederek bir dakika daha ona baktım. Sadece orada durmuş, sandalyeye bakıyordu. Elleri artık yumruk halinde değildi. Ellerini beline koymuştu. O zaman ilk olarak gömleğinin kollarının üst kısmının, bedenine pek de uymadığını fark ettim. Gömleğin diğer her yeri bedenine çok iyi uyuyordu ama kolları çok iriydi. Elini cebine sokup, aradığını bulana kadar karıştırdı ve bulduğu esrarlı sigarayı yaktı. Bunun da öfkesinin birazını daha, serbest bırakmak için bir girişim olduğundan oldukça emindim. Yirmi üç yaşındaydım, üniversiteye gitmiştim ve eğlence amacıyla içilen bu uyuşturucuyu bir iki kere ben de kullanmıştım. Bu çocuğu kendi başına esrar içmek istediği için yargılamayacaktım. Ama zaten sorun da buydu; kendi başına *değildi.* Sadece o, henüz bunu bilmiyordu. Esrarlı sigarasından derin bir nefes aldı ve kenara doğru ilerlemeye başladı. Nefesini verirken benim orada olduğumu fark etti. Birbirimize baktığımız anda yürümeyi bıraktı. Beni gördüğünde yüzünde

şok olduğunu ya da eğlendiğini gösteren bir ifade belirmedi. Neredeyse üç metre ilerideydi ama yıldızlardan, tek bir düşüncesini bile belli etmeden yavaşça bedenimin üzerinde gezinen gözlerini görmeme yetecek kadar fazla ışık geliyordu. Bu çocuk kartlarını iyi saklıyordu. *Mona Lisa*'nın erkek versiyonu gibi gözlerini kısmış ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı.

"Adın ne?" diye sordu.

Sesini midemde hissettim. Bu iyi değildi. Sesler kulaklarda son bulmalıydı ama bazen – aslında bu pek sık olmazdı – bir ses kulaklarımı geçer ve bedenimden aşağı doğru yankılanırdı. Onun sesi de öyleydi. Derinden gelen, özgüvenli ve biraz tereyağı gibi bir ses. Ona cevap vermeyince, sigarayı yeniden dudaklarına götürdü ve bir nefes daha aldı.

"Lily," dedim en sonunda. *Sesimden nefret ediyordum.* Onun bedeninin içinde yankılanmak bir yana, bulunduğum yerden kulaklarına ulaşmak için bile fazlasıyla zayıf çıkmıştı. Çenesini hafifçe kaldırdı ve başıyla beni işaret etti. "Lütfen oradan aşağı iner misin Lily?"

O bunu söylediğinde, bedeninin duruşunu fark ettim. Artık dimdik duruyordu, hatta kaskatı kesilmişti. Neredeyse düşeceğimden endişeleniyor gibiydi. *Düşmeyecektim.* Üzerinde durduğum kenar neredeyse bir ayak genişliğindeydi ve ben de çatı tarafına daha yakın duruyordum. Düşmeden önce dengemi yakalayabilirdim, rüzgarın benim lehime estiğinden bahsetmiyorum bile. Önce aşağı bacaklarıma, sonra da başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, teşekkürler. Olduğum yerde gayet rahatım."

Doğrudan bana bakamıyormuş gibi hafifçe döndü. "Lütfen aşağı in."

Lütfen kelimesini kullanmasına rağmen, bunu daha çok bir emir gibi söylemişti. "Burada yedi boş sandalye var."

"Neredeyse altı kaldı," diye düzelttim; ona sandalyelerden birini neredeyse parçalamak üzere olduğunu hatırlatarak. Verdiğim cevaptaki mizahı anlamamış gibiydi. Emrini uygulamadığımda, bana doğru birkaç adım attı. "Düşerek ölmekten sadece birkaç santim ötedesin. Bir gün için bunu yeterince yaşadım." Bir kere daha bana eliyle inmemi işaret etti. "Beni geriyorsun. Kafamın güzel olmasını mahvettiğinden bahsetmiyorum bile."

Gözlerimi devirdim ve bacaklarımı çektim.

"Tanrı korusun da esrarlı bir sigarayı heba etmeyelim." Sıçrayarak oturduğum yerden aşağı indim ve ellerimi kot pantolonuma sildim.

"Böyle daha iyi mi?" diye sordum ona doğru yürürken. Adeta beni çıkıntının üzerinde görmek nefesini tutmasına neden oluyormuş gibi derin bir nefes verdi. Çatının manzarayı daha iyi gören tarafına doğru gitmek için onun yanından geçtim ve bunu yaparken elimde olmadan onun ne kadar hoş olduğunu fark ettim. Hayır, "hoş" demek, bir hakaret olurdu. Çocuk *güzeldi*. Oldukça bakımlıydı, adeta para kokuyor ve benden birkaç yaş büyük görünüyordu. Beni takip ederken gözlerinin kenarları kırışıyordu ve öyle yapmasa bile dudakları somurturcasına büzüşüyor gibi görünüyordu. Çatının caddeye bakan tarafına ulaştığımda, öne doğru eğildim ve aşağıdaki arabalara baktım, ondan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordum. Sadece saç kesiminden bile insanların kolaylıkla etkilendiği biri olduğunu söyleyebiliyordum ve onun egosunu beslemeyi reddediyordum. Aslında egosu *olduğunu* düşünmeme neden olacak hiçbir şey yapmamıştı ama üzerinde Burberry marka rahat bir gömlek vardı ve şimdiye kadar böyle bir gömleği rahatlıkla alabilen birinin ilgisini çektiğimden emin değildim. Arkamdan ayak seslerinin bana doğru yaklaştığını duydum ve

sonra yanımda tırabzana yaslandı. Göz ucuyla onun sigarasından bir nefes daha almasını izledim. Nefes aldığında, bana doğru uzattı ama elimi sallayarak istemediğimi gösterdim. En son istediğim şey, bu çocuğun yanındayken etki altında olmaktı. Sesinin kendisi bile uyuşturucu gibiydi. Sesini bir daha duymak istiyordum, bu yüzden ona bir soru sordum.

"O sandalye, seni bu kadar sinirlendirecek ne yaptı?"

Bana baktı. *Gerçekten* bana baktı. Gözlerime baktı, sanki bütün sırlarım yüzümde yazılıymış gibi dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. Onunkiler kadar koyu renk bir çift göz görmemiştim. Belki de görmüştüm ama böylesi göz korkutucu birinde daha da koyu görünüyorlardı. Soruma cevap vermedi ama merakım kolaylıkla dinmeyecekti. Eğer beni zorla çıkıntının üzerindeki huzurlu, rahat yerimden indirecekse, o zaman ben de onun meraklı soruma cevap vererek beni eğlendirmesini bekliyordum.

"Bir kadın mı?" diye sordum. "Kalbini mi kırdı?"

Bu sorumun üzerine küçük bir kahkaha attı. "Keşke sorunlarım kalp konuları kadar önemsiz olsaydı." Yüzünü bana dönebilmek için duvara yaslandı. "Kaçıncı katta kalıyorsun?" Parmaklarını emdi ve sigarasının ucunu parmaklarıyla söndürüp, sonra da yeniden cebine koydu. "Seni daha önce hiç fark etmedim."

"Çünkü burada yaşamıyorum." Parmağımla apartmanımın olduğu yeri gösterdim. "Şuradaki sigorta binasını görüyor musun?"

Gözlerini kısıp, işaret ettiğim yöne doğru baktı. "Evet."

"Ben onun yanındaki binayı görüyorum. Buradan görünemeyecek kadar kısa bir bina. Sadece üç katlı."

Dirseğini çıkıntıya dayayıp, yeniden bana döndü. "Eğer orada yaşıyorsan, neden buradasın? Erkek arkadaşın mı burada yaşıyor?"

Bu yorumu bir şekilde kendimi ucuz hissetmeme neden oldu. Çok kolaydı; kız tavlamak için amatörce söylenen bir cümle. Böyle görünen birinin, bundan çok daha becerikli olduğunu biliyordum. Bu söyledikleri daha zorlu tavlama cümlelerini, daha değerli gördüğü kadınlar için sakladığını düşünmeme neden oldu. "Güzel bir çatınız var," dedim. Daha fazla bir açıklama bekler gibi tek kaşını kaldırdı. "Temiz havaya çıkmak istedim. Düşünebilecek bir yere gitmek. Google Earth uygulamasına girdim ve düzgün çatı mobilyaları bulunan en yakın apartmanı buldum."

Gülümseyerek karşılık verdi. "En azından tutumlusun," dedi. "Bu iyi bir özellik."

En azından?

Başımla onayladım çünkü *gerçekten* tutumlu biriydim. Ve bu *gerçekten* iyi bir özellikti.

"Neden temiz havaya ihtiyaç duydun?" diye sordu.

Çünkü bugün babamı gömdüm, epik derecede berbat bir anma konuşması yaptım ve şu anda nefes alamıyormuş gibi hissediyorum.

Yeniden önüme döndüm ve yavaşça nefesimi verdim. "Bir süre konuşmasak olmaz mı?"

Sessiz kalmak istediğim için biraz rahatlamış görünüyordu. Çıkıntıya yaslandı ve aşağı bakarken bir kolunu öne doğru uzattı. Bir süre boyunca böyle kaldı ve ben de tüm bu süre boyunca ona baktım. Muhtemelen ona baktığımı biliyordu ama umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Geçen ay bu çatıdan bir adam aşağı düştü," dedi.

Sessiz kalma isteğime saygı göstermediği için sinirlenebilirdim ama merakımı uyandırmıştı.

"Kaza mıydı?"

Omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Akşamüzeri oldu. Karısı yemek pişirdiğini ve eşinin kendisine, gün batımı fotoğraflarını çekmek için buraya çıkacağını söylediğini anlattı. Adam

fotoğrafçıydı. Onun ufuk çizgisinin iyi bir karesini yakalamak için öne doğru eğildiğini ve ayağının kaydığını düşünüyorlar."

Çıkıntıdan aşağı doğru bakıp, herhangi birinin kendisini nasıl kazayla aşağı düşecek bir duruma sokabileceğini merak ettim. Ama sonra sadece birkaç dakika önce, çatının diğer tarafında bacaklarımı iki yana sarkıtmış bu çıkıntının üzerinde oturduğumu hatırladım.

"Kız kardeşim bana ne olduğunu söylediğinde, tek düşünebildiğim o kareyi çekip çekemediği oldu. Fotoğraf makinesinin onunla birlikte düşmediğini umuyordum çünkü o zaman gerçekten yazık olurdu, anlıyor musun? Demek istediğim, fotoğrafçılığa olan sevginden dolayı ölmek ama hayatına mal olan o son kareyi bile çekememiş olmak?" Bu düşüncesi kahkaha atmama neden oldu. Aslında buna gülmem gerektiğinden emin değildim. "Her zaman aklında tam olarak ne varsa onu söyler misin?"

Omuz silkti. "İnsanların çoğuna söylemem."

Bu gülümsememi sağladı. Onun beni tanımadığını biliyordum ama bir nedenden ötürü onun için *insanların* çoğu değildim. Tırabzana sırtını yasladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada mı doğdun?"

Olumsuz anlamda başımı salladım; "Kolejden mezun olduktan sonra Maine'den buraya taşındım."

Burnunu kırıştırdı ve bir şekilde bu hareketi çekiciydi. Bu çocuğun – üzerinde Burberry gömlek olan ve saçlarını iki yüz dolara kestirmiş olan bu çocuğun – yüzünü buruşturmasını izliyordum.

"O zaman Boston'daki araftasın, ha? Berbat olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Turistler sana yerli gibi; yerliler de turist gibi davranır."

Kahkaha attım. "Vay canına. Bu çok doğru bir tanımlama."

"Ben de iki aydır buradayım. Henüz arafta bile değilim bu yüzden de sen, benden daha iyi durumdasın."

"Boston'a neden geldin?"

"İhtisasım ve kız kardeşim burada yaşıyor." Ayağıyla yere vurdu, "Aslında tam altımızda. Teknoloji meraklısı bir Bostonluyla evlendi ve en üst katın tamamını satın aldılar."

Aşağı doğru baktım, "Üst katın *tamamını* mı?"

Başıyla onayladı, "Şanslı pislik evden çalışıyor. Pijamalarını bile çıkarmak zorunda değil ve yılda altı sıfırlı bir para kazanıyor."

Gerçekten şanslı bir pislikmiş.

"Ne tür bir ihtisas? Sen doktor musun?"

Başıyla onayladı. "Beyin Cerrahıyım. İhtisasım için yılın yarısından daha az bir süre kaldı sonra resmi olacak."

Şık, hoş sohbet *ve* zeki. *Ve esrar içiyor.* Eğer bu bir Akademik Yeterlilik Testi sorusu olsaydı, aralarından hangisinin uyumsuz olduğunu sorardım.

"Doktorların esrar içmiyor olması gerekmiyor mu?"

Sırıttı, "Muhtemelen içmemesi gerekiyor. Ama arada sırada içmeseydik, içimizden çok daha fazla kişi bu çıkıntılardan aşağı atlıyor olurdu, sana bunun sözünü verebilirim."

Yeniden yüzünü ileri doğru dönmüş, çenesini kollarına yaslamıştı. Artık gözlerini kapatmıştı, yüzünün üzerinde hissettiği rüzgarın keyfini çıkarıyor gibiydi. Bu haldeyken pek de göz korkutucu görünmüyordu.

"Sadece yerlilerin bildiği bir şey bilmek ister misin?"

"Tabi," dedi dikkatini yine bana çevirerek.

Elimle doğruyu işaret ettim. "Şu binayı görüyor musun? Yeşil çatısı olanı."

Başıyla onayladı.

"Onun arkasında, Melcher'de bir bina var. Binanın üzerinde de bir ev var. Oyuncak bir ev gibi çatının tam üzerine

inşa edilmiş. Caddeden onu göremiyorsun ve bina o kadar kısa ki pek çok insanın o binadan haberi bile yok."

Etkilenmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Başımla onayladım.

"Google Earth'de gezerken gördüm ve ben de araştırdım. Görünüşe göre 1982 yılında inşası için izin verilmiş. Çok havalı değil mi? Bir binanın üzerindeki bir evde yaşamak?"

"Tüm çatı senin olur," dedi.

Bunu düşünmemiştim. Eğer evin sahibi ben olsaydım, orayı bahçelerle doldururdum. Bir pazarım olurdu.

"Orada kim yaşıyor?" diye sordu.

"Kimse gerçekten bilmiyor. Bu, Boston'ın büyük gizemlerinden biri."

Kahkaha attı ve sonra sorgular gibi bana baktı, "Boston'un diğer büyük gizemi ne?"

"Senin ismin." Bunu söylediğim anda, elimle alnıma vurdum. Bu da kulağa çok banal bir tavlama cümlesi gibi gelmişti; yapabileceğim tek şey kendime gülmekti.

Gülümsedi. "Ryle," dedi. "Ryle Kincaid."

İç geçirdim, kendi içime daldım, "Bu harika bir isim."

"Bunu neden bu kadar üzgün söyledin?"

"Çünkü harika bir isim için her şeyimi verirdim."

"Lily ismini sevmiyor musun?"

Başımı eğdim ve tek kaşımı kaldırdım, "Soyadım... Bloom."*

Sessizdi. Onun bana karşı duyduğu acımayı saklamaya çalıştığını hissedebiliyordum. "Biliyorum. Berbat. Bu, iki yaşında küçük bir kız ismi, yirmi üç yaşında bir kadın ismi değil."

"O iki yaşındaki kız ne kadar büyürse büyüsün aynı isme sahip olacak. İsimler eninde sonunda kurtulduğumuz bir şey değil, Lily Bloom."

---

* Lily Bloom isminin Türkçesi açan zambak anlamına gelir. (ç.n.)

"Maalesef öyle," dedim. "Ama benim için durumu daha da kötü hale getiren, bahçe işleriyle uğraşmayı kesinlikle seviyor olmam. Çiçekleri seviyorum. Bitkileri. Bir şeyler büyütmeyi. Bu benim tutkum. Her zaman bir çiçekçi dükkanı açmayı hayal ettim ama bunu yaparsam insanların bu arzumun gerçekçi olmadığını düşüneceğinden korktum. İsmimden yararlanıp para kazanmaya çalıştığımı ve çiçekçi olmanın gerçekten benim hayalimdeki iş olmadığını düşüneceklerdi."

"Belki de," dedi. "Ama ne önemi var ki?"

"Sanırım bir önemi yok." Kendi kendime sessizce "*Lily Bloom'un Yeri*" diye fısıldadığımı fark ettim. Onun hafifçe gülümsediğini gördüm.

"Bir çiçekçi için gerçekten harika bir isim. Ama benim işletme dalında yüksek lisansım var. Seviyemi düşürmüş olurdum, sen de öyle düşünmüyor musun? Boston'daki en büyük pazarlama şirketi için çalışıyorum."

"Kendi işine sahip olmak seviye düşürmek olmaz," dedi.

Tek kaşımı kaldırdım, "Tabi eğer batmazsa."

Başıyla onayladı. "Tabi eğer batmazsa," dedi. "Peki, göbek adın* ne Lily Bloom?"

İnledim, bu onun canlanmasına neden oldu.

"Yani daha da mı kötüsü geliyor?"

Yüzümü ellerimle kapattım ve başımla onayladım.

"Rose?"**

Olumsuz anlamda başımı salladım, "Daha kötü."

"Violet?"***

"Keşke." Büzüldüm ve sonra fısıldadım, "*Blossom.*"

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Lanet olsun," dedi yavaşça.

---

* Amerika'da bazı yerlerde, annenin kızlık soyadı, çocuğun göbek adı olarak kullanılır. (ç.n.)

** Rose: İngilizce, gül. (ç.n.)

*** Violet: İngilizce, menekşe. (ç.n.)

"Evet. Annemin kızlık soyadı da Blossom ve annemle babam soyadlarının aynı olmasının kader olduğunu düşünmüşler. Bu yüzden de ben doğduğumda elbette ki isim olarak ilk tercihleri bir çiçek olmuş."

"Annen ve baban gerçekten pislik olmalı."

İçlerinden biri öyleydi. *Eskiden öyleydi.* "Babam bu hafta öldü."

Bana baktı, "İyi deneme. Buna aldanmadım."

"Ciddiyim. Bu akşam buraya gelmemin nedeni bu. Sadece iyice ağlamaya ihtiyacım olduğunu düşündüm." Onu işletmediğimden emin olmak için bir an için kuşkuyla bana baktı. Kırdığı pot için özür dilemedi. Bunun yerine, ilgisi gerçekten hakikiymiş gibi biraz daha fazla merakla bakmaya başladı, "Yakın mıydınız?"

Bu zor bir soruydu. Başımı kollarıma yasladım ve yine aşağı, caddeye doğru baktım. "Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "Kızı olarak, onu seviyordum. Ama insan olarak, ondan nefret ediyordum."

Bir süre beni izlediğini hissettim ve sonra, "Bu hoşuma gitti," dedi. "Dürüstlüğün." *Dürüstlüğüm hoşuna gitmiş.* Yanaklarımın kızarıyor olabileceğini düşündüm. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık ve sonra, "Hiç insanların daha şeffaf olmalarını istediğin oldu mu?" diye sordu.

"Nasıl?"

Parmağıyla, koparana kadar kalkmış bir sıva parçasıyla oynadı. Sonra parçaya vurarak aşağı attı. "Herkes aslında derinlerde eşit derecede berbat durumda olsa da, oldukları kişi hakkında numara yapıyorlarmış gibi hissediyorum. Sadece içimizden bazıları bunu saklamak konusunda diğerlerinden daha iyi."

Ya içtiği sigaradan dolayı kafası iyi oluyordu ya da iç gözlemleri oldukça güçlüydü. Her ikisi şekilde de bana uyuyordu. En sevdiğim konuşmalar, gerçek cevapları içermeyenlerdi.

"Biraz savunmacı olmanın olumsuz bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Çıplak gerçekler her zaman hoş olmuyor."

Bir süre bana baktı. "Çıplak gerçekler," diye tekrarladı. "Bunu sevdim." Arkasını döndü ve çatının ortasına doğru yürüdü. Arkamdaki bahçe şezlonglarından birinin arka tarafını indirdi ve üzerine uzandı. Üzerine uzanacağınız türde bir şezlong olduğu için, ellerini başının arkasına koydu ve gökyüzüne baktı. Ben de yanındaki şezlonga oturdum ve mobilyayı onun gibi uzanacak şekilde ayarladım.

"Bana çıplak bir gerçek söyle Lily."

"Ne ile ilgili?"

Omuz silkti, "Bilmiyorum. Gurur duymadığın bir şey. Kendimi içimde biraz daha az berbat hissetmemi sağlayacak bir şey."

Cevap vermemi beklerken, gözlerini dikmiş gökyüzünü izliyordu. Bakışlarımla çene çizgisini, yanaklarının kıvrımını, dudaklarının çerçevesini izledim. Derin bir şekilde düşünürken kaşları çatılmıştı. Neden olduğunu anlamıyordum ama o sırada konuşmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Sorusunu düşündüm ve dürüst bir cevap bulmaya çalıştım. Dürüst bir cevap bulduğumda bakışlarımı ondan çevirdim ve yeniden gökyüzüne baktım.

"Babam kötü davranan biriydi. Bana değil, anneme. Kavga ettiklerinde o kadar öfkelenirdi ki bazen ona vururdu. Böyle bir şey olduğunda, sonraki bir iki haftayı kendini affettirmekle geçirirdi. Çiçekler almak ya da bizi güzel bir akşam yemeğine çıkarmak gibi şeyler yapardı. Bazen, bana bir şeyler alırdı çünkü kavga etmelerinden nefret ettiğimi biliyordu. Çocukken, kendimi onların kavga ettikleri gecelerin gelmesini beklerken bulurdum. Çünkü ona vurursa, sonraki iki haftanın harika olacağını bilirdim."

Duraksadım. Bunu kendime bile itiraf ettiğimden emin değildim.

"Tabi ki, eğer elimden gelseydi ona asla vurmamasını sağlardım. Ama evliliklerindeki bu istismar kaçınılmazdı ve bizim standardımız haline gelmişti. Yaşım büyüdüğünde, hiçbir şey yapmamanın beni de onun kadar suçlu yaptığını fark ettim. Hayatımın çoğunu bu kadar kötü bir insan olduğu için ondan nefret ederek geçirdim ama kendimin de çok daha iyi bir insan olduğumdan emin değilim. Belki ikimiz de kötü insanlarızdır."

Ryle, yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Lily," dedi anlamlı bir şekilde. "*Kötü insan* diye bir şey yoktur. Hepimiz sadece bazen kötü şeyler yapan insanlarız."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama söyledikleri sessiz kalmama neden oldu. *Hepimiz sadece bazen kötü şeyler yapan insanlarız.* Sanırım bu, bir şekilde doğruydu. Hiç kimse sadece kötü ya da sadece iyi değildi. Sadece bazıları kötüyü bastırmak için daha fazla çalışmak zorunda kalıyordu.

"Senin sıran," dedim.

Verdiği tepkiye dayanarak, kendi oyununu oynamak istemeyebileceğini düşündüm. Derince iç geçirdi ve elini saçlarının arasından geçirdi. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra yeniden kapadı. Bir süre düşündü ve en sonunda konuştu, "Bu gece küçük bir çocuğun ölmesini izledim." Sesi umutsuzdu. "Sadece beş yaşındaydı. O ve küçük erkek kardeşi ebeveynlerinin yatak odasında bir silah bulmuşlar. Silahı, küçük olan tutuyormuş ve kazara ateş almış."

Midem hopladı. Sanırım bu gerçek benim için biraz fazlaydı.

"Ameliyat masasına geldiğinde, yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Etraftaki herkes; hemşireler, diğer doktorlar aile

için çok üzüldüler. '*Zavallı anne baba*,' dediler. Ama ben bekleme odasına gidip, o anne babaya çocuklarının başaramadığını söylemek zorunda kaldığımda, onlar için bir parça hüzün bile hissetmedim. Onların, iki masum çocuğun etrafında dolu bir silah tutmanın cehaletiyle yüzleşmelerini istedim. Onların sadece bir çocuklarını kaybetmediklerini, aynı zamanda yanlışlıkla tetiği çeken diğer çocuklarının da tüm hayatını mahvettiklerini bilmelerini istedim."

Aman Tanrım. Bu kadar ağır bir şeye hazır değildim.

Bir ailenin böyle bir olayı nasıl atlatacağını düşünemiyordum bile. "Zavallı çocuğun erkek kardeşi," dedim. "Bunun ona ne yapacağını hayal bile edemiyorum; böyle bir şeyi görmenin."

Ryle kotunun diz kısmının üzerindeki bir şeyi fırlattı. "Onu hayatı boyunca mahvedecek işte yapacağı şey bu."

Ona bakmak için yanıma dönüp, başımı elimin üzerine koydum. "Zor mu? Her gün böyle şeyler görmek?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Çok daha zor olmalıydı ama ölümün etrafında daha fazla bulundukça, o oranda hayatın bir parçası haline geliyor. Bu konuda nasıl hissettiğimden emin değilim." Yeniden gözlerime baktı, "Bana başka bir tane söyle," dedi. "Benimki seninkinden çok daha çarpık gibi geldi."

Onunla aynı fikirde değildim ama ona sadece on iki saat önce yaptığım çarpık şeyi anlattım.

"İki gün önce annem bana, babamın cenazesinde bir anı konuşması yapmak isteyip istemediğimi sordu. Ona kendimi rahat hissetmediğimi, kalabalığın önünde konuşamayacak kadar fazla ağlayabileceğimi söyledim ama bu bir yalandı. O konuşmayı yapmak istemiyordum çünkü anı konuşmalarının, vefat edenlere saygı duyanlar tarafından yapılması gerektiğini düşünüyorum. Ben de babama pek saygı duymazdım."

"Konuşmayı yaptın mı?"

Başımla onayladım. "Evet. Bu sabah."

Kalkarak oturdum ve ona dönerken bacaklarımı altıma aldım, "Duymak ister misin?"

Gülümsedi. "Kesinlikle."

Ellerimi avucumda birleştirdim ve nefes aldım. "Ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cenazeden bir saat kadar önce anneme bunu yapmak istemediğimi söyledim. Bana basit bir şey olduğunu ve babamın bunu yapmamı isteyeceğini; tek yapmam gerekenin platforma yürüyüp, babam hakkında beş harika şey söylemek olduğunu söyledi. Bu yüzden... Ben de tam olarak bunu yaptım."

Ryle, dirseğine yaslanarak kalktı artık daha fazla ilgilenmiş gibi görünüyordu. Yüzümdeki ifadeden işlerin daha da kötüye gittiğini anlayabiliyordu. "Ah hayır Lily. Ne yaptın?"

"İşte, senin için tekrarlayayım." Ayağa kalktım ve şezlongumun diğer tarafına yürüdüm. Dik durdum ve bu sabah karşılaştığım aynı kalabalık odaya bakıyormuş gibi davrandım. Boğazımı temizledim; "Merhaba. Benim adım Lily Bloom, rahmetli Andrew Bloom'un kızıyım. Biz onun yokluğunun yasını tutarken, bugün bize katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Onun hayatının onuruna babam hakkında beş harika şeyden bahsetmek istiyorum. İlki..."

Aşağı, Ryle'a baktım ve omuz silktim. "Bu kadar."

Doğrularak oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Şezlonguma oturdum ve yeniden uzandım. "Başka tek bir kelime söylemeden tam iki dakika boyunca orada durdum. O adam hakkında söyleyebileceğim tek bir harika şey bile yoktu. Annem ne yaptığımı fark edip, amcamın beni platformdan indirmesini sağlayana kadar sadece sessizce kalabalığa baktım."

Ryle başını eğdi, "Dalga mı geçiyorsun? Kendi babanın cenazesinde bir anma konuşmasının tam tersini mi yaptın?"

Başımla onayladım. "Bununla gurur duymuyorum. *Sanmıyorum.* Demek istediğim, eğer benim istediğim şekilde olsaydı, çok daha iyi bir insan olurdu ve ben de bir saat boyunca orada durur, onun hakkında konuşurdum."

Ryle yeniden uzandı. "Vay canına," dedi başını iki yana sallayarak, "sen kahramanım gibi bir şey oldun. Yeni ölmüş bir adamla alay etmişsin."

"Bu söylediğin berbat."

"Evet, öyle. Çıplak gerçekler acıtır."

Kahkaha attım. "Senin sıran."

"Ben bunu geçemem," dedi.

"Yaklaşabileceğine eminim."

"Ben emin değilim."

Gözlerimi devirdim, "Evet yapabilirsin. İkimizin arasında daha kötü olan benmişim gibi hissettirme. Bana pek çok insanın yüksek sesle söylemeyeceği, aklına en son gelen düşünceyi söyle."

Ellerini başının arkasına koydu ve doğruca gözlerime baktı. "Seni becermek istiyorum."

Ağzım açık kaldı. Sonra ağzımı sıkıca kapadım. Dilim tutulmuş olabilirdi.

Bana masum bir bakış attı, "Bana aklıma gelen en son düşünceyi sordun, ben de sana söyledim. Güzelsin. Ben de bir erkeğim. Eğer tek gecelik ilişkilere girseydin seni alt kattaki odama götürür ve becerirdim."

Ona bakamıyordum bile. Söyledikleri aynı anda binlerce şeyi bir anda hissetmeme neden olmuştu.

"Tamam, tek gecelik ilişkilere girmiyorum."

"O kadarını anladım," dedi. "Senin sıran."

Fazlasıyla sakindi; sanki az önce benim donakalmama neden olmamış gibi davranıyordu.

"Bu sonuncusundan sonra toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var," dedim gülerek. Şok edici etkisi olan bir şey

düşünmeye çalışıyordum ama az önce bunu söylemiş olduğu gerçeğini atlatamıyordum. *Yüksek sesle.* Belki de Beyin Cerrahı olduğu ve bu derece eğitimli birinin *becermek* kelimesini bu kadar normal bir şekilde söyleyeceğini hiç düşünmediğim için.

Biraz da olsa... Kendimi toparladım ve sonra, "Tamam. Bu konuda konuştuğumuza göre... Seks yaptığım ilk erkek bir evsizdi."

Neşelendi ve bana döndü, "Ah, bu hikayenin devamını duymalıyım."

Kolumu uzattım ve başımı koluma dayadım, "Ben Maine'de büyüdüm. Oldukça düzgün bir mahallede yaşıyorduk ama evimizin arkasındaki sokak pek iyi durumda değildi. Arka bahçemiz, iki terk edilmiş arsanın arasındaki, içinde yaşanması yasaklanmış bir evle bitişikti. O evde yaşayan Atlas isimli bir çocukla arkadaş oldum. Benden başka onun orada yaşadığını bilen kimse yoktu. Ona yiyecek, giyecek ve eşya götürürdüm. Babam öğrenene kadar."

"Baban ne yaptı?"

Dişlerimi sıktım. Neden her gün bunu düşünmemek için kendimi zorlarken, bu konuyu açtığımı bilmiyordum. "Onu dövdü," bu konuda hakkında ancak bu kadar çıplak konuşabilirdim. "Senin sıran."

Bir süre sessizce ve adeta bu hikayenin devamı olduğunu biliyormuş gibi dikkatle beni süzdü. Ama sonra bakışlarını çekti. "Evlilik fikri bana itici geliyor," dedi, "neredeyse otuz yaşındayım ve bir eşim olması için hiçbir isteğim yok. Özellikle çocuk istemiyorum. Hayattan istediğim tek şey başarı. Çok fazla başarı. Ama bunu herhangi birine yüksek sesle itiraf edersem, bu beni kibirli biri gibi gösterir."

"Mesleki başarı mı? Yoksa sosyal statü mü?"

"İkisi de. Herkes çocuk sahibi olabilir. Herkes evlenebilir. Ama herkes bir beyin cerrahı olamaz. Bununla fazlasıyla

gurur duyabilirim ve ben sadece çok iyi bir beyin cerrahı olmak istemiyorum; alanımdaki en iyi cerrah olmak istiyorum."

"Haklısın. Bu seni kibirli biri gibi gösteriyor."

Gülümsedi, "Annem tek yapmak istediğim çalışmak olduğu için hayatımı harcadığımı düşünüyor."

"Bir Beyin Cerrahısın ve anneni *hayal kırıklığına* mı uğratmış oluyorsun?" Kahkaha attım. "Aman Tanrım, bu delice. Ebeveynler, gerçek anlamda çocuklarından memnun oluyorlar mı? Çocuklar hiçbir zaman yeterince iyi olamıyorlar mı?"

Olumsuz anlamda başını salladı.

"Benim çocuklarım olmayacak. Pek çok insanda benim içimdeki dürtü yok, bu yüzden onları sadece başarısızlığa hazırlayacak olurdum. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayacak olmamın nedeni bu."

"Aslında bunun saygıdeğer olduğunu düşünüyorum Ryle. Pek çok insan çocuk sahibi olmak için fazla bencil olduklarını kabul etmeyi reddediyor."

Başını iki yana salladı, "Ah, ben çocuk sahibi olmak ve bir ilişki yaşamak için fazlasıyla bencilim."

"Peki, bundan nasıl kaçınıyorsun? Kimseyle çıkmıyor musun?"

Göz ucuyla bana bakıyordu ve yüzünde hafif bir sırıtış belirmişti, "Zamanım olduğunda, o ihtiyaçlarımı giderecek kızlar var. O açıdan herhangi bir eksiğim yok, eğer sorduğun buysa. Ama aşk, bana hiçbir zaman çekici gelmedi. Her zaman için yükten başka bir şey olmadığını düşündüm."

Keşke ben de aşka bu şekilde bakabilseydim. Bu bakış açısı, hayatımı çok daha kolay hale getirirdi.

"Sana imrendim. Oralarda bir yerde, beni bekleyen mükemmel bir adam olduğuna dair inancım var. Çabucak bıkma eğilimim var çünkü kimse hiçbir zaman standartlarıma uymuyor. Kutsal Kâse'nin peşinde, sonsuz bir arayış içindeymişim gibi hissediyorum."

"Benim yöntemimi denemelisin," dedi.

"Nedir?"

"Tek gecelik ilişkiler."

Bu bir davetmiş gibi tek kaşını kaldırdı. Etrafın karanlık olduğuna sevindim çünkü yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "İlişkinin nereye gittiğini bilmiyorsam; biriyle asla yatamam," bunları yüksek sesle söyledim ama söylerken ağzımdan çıkan kelimeler inandırıcılıktan yoksundu.

Yavaşça derin bir nefes aldı ve sonra dönerek sırt üstü uzandı.

"O tür kızlardan değilsin, ha?" Bunu, sesinde hafif bir hayal kırıklığıyla söylemişti.

Onun hayal kırıklığını ben de paylaşıyordum. Bana karşı bir hamlede bulunsa onu reddetmek istediğimden bile emin değildim ama az önce bu ihtimali de engellemiş olabilirdim.

"Eğer henüz tanıştığın biriyle *yatmıyorsan*..." Yeniden gözlerime baktı, "o zaman ne kadar ileri gidersin?"

Buna verecek bir cevabım yoktu. Ben de dönerek sırt üstü uzandım çünkü bana bakış şekli, beni tek gecelik ilişkiler hakkındaki görüşümü yeniden düşünmeye itiyordu. Sanırım tek gecelik ilişkilere kesin olarak karşı değildim. Daha önce bunu yapmayı düşüneceğim biri, bana bunu teklif etmemişti. Şimdiye kadar. *Sanırım.* Bana böyle bir teklifte bulunuyor muydu ki? Flört etmek konusunda her zaman berbat biri olmuştum. Uzandı ve şezlongumun kenarını yakaladı. Hızlı bir hareketle ve neredeyse hiç çaba sarf etmeden, şezlongumu kendisininkine çarpana kadar kendisine doğru çekti. Bedenimin tamamı kaskatı kesildi. Artık o kadar yakınımda duruyordu ki, soğuk havayı kesip geçen sıcak nefesini hissedebiliyordum. Eğer ona bakacak olsam, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Ona bakmayı reddediyordum çünkü; muhtemelen beni öpecekti ve birkaç çıplak

gerçek haricinde bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama elini karnımın üzerine bastırdığında, bu gerçek vicdanıma kesinlikle yük olmamıştı.

"Ne kadar ileri gidersin Lily?"

Sesi müstehcendi. Pürüzsüz. Doğrudan ayak uçlarıma kadar gidiyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Parmakları yavaşça gömleğimin eteğinden içeri doğru ilerlemeye başladı. Karnımın ince bir kısmı ortaya çıkana kadar, elini yavaşça yukarı ilerletti. "*Ah Tanrım,*" diye fısıldadım, karnımda yukarı doğru çıkan elinin sıcaklığını hissederken. Bunun yanlış olduğunu bilmeme rağmen yeniden yüzümü ona doğru döndüm, gözlerindeki bakış beni tamamen büyülemişti. Umutlu, aç ve kesinlikle kendinden emin görünüyordu. Eli oynar gibi gömleğimin altında yukarı doğru ilerlerken alt dudağını ısırdı. Kalbimin göğsümün içinde dışarı çıkacak gibi attığını hissedebildiğini biliyordum. *Lanet olsun,* muhtemelen bunu duyabiliyordu da.

"Bu kadarı fazla mı?" diye sordu.

İçimdeki bu tarafın nereden geldiğinden bile emin değildim ama başımı iki yana salladım ve "Yakınından bile geçmez," dedim.

Yüzünde bir sırıtmayla, elini hafifçe sutyenimin altına soktu ve tamamen ürpermiş olan tenimin üzerinde hafifçe gezdirmeye başladı. Gözlerimin sıkıca kapandığı anda, bir telefon sesi havayı delip geçti. İkimiz birden sesin bir telefondan geldiğini fark ederken, eli kaskatı kesildi. *Onun* telefonundan.

Başını omzuma koydu, "lanet olsun."

Elini gömleğimden çıkardığında, kaşlarımı çattım. Elini cebine sokup telefonunu aradı; ayağa kalktı ve telefona cevap vermek için birkaç adım uzaklaştı.

"Dr. Kincaid," dedi, eliyle ensesini kavrarken dikkatle dinliyordu.

"Peki ya Roberts? Şu anda göreve çağrılmaya hazır bile olmamam gerekiyordu."

Biraz daha sessizliğin ardından, "Evet, bana on dakika verin. Geliyorum."

Telefonu kapattı ve arka cebine koydu. Dönüp bana baktığında, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Merdiven boşluğuna açılan kapıyı işaret etti. "Benim..."

Başımı salladım, "sorun değil."

Bir an bana baktı ve sonra parmağını kaldırdı. "Hareket etme," dedi, yeniden telefonuna uzanırken. Yürüyerek yanıma geldi ve ardından fotoğrafımı çekmek ister gibi telefonunu kaldırdı. Neredeyse karşı çıkacaktım ama bunu neden yapacağımı bile bilmiyordum. Tamamen giyinik durumdaydım. Bir sebepten, bu şekilde hissetmiyordum. Kollarım başımın altında, şezlongun üzerinde uzanırken bir fotoğrafımı çekti. Bu fotoğrafla ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu yapması hoşuma gitmişti. Beni bir daha asla görmeyeceğini bilmesine rağmen nasıl göründüğümü bilmek istemesi hoştu. Bu fikir, aynı zamanda biraz hüzünlüydü.

"Seninle tanıştığıma sevindim Lily Bloom. Umarım, hayallerin çoğunun gerçekleşme olasılıklarına karşı koyarsın ve kendininkini gerçekten başarırsın."

Gülümsedim, bu adam beni hüzünlendirmiş ve aynı derecede kafamı karıştırmıştı. Daha evvel, onun gibi biriyle -tamamen farklı bir hayat tarzı ve vergi diliminden biri- vakit geçirdiğimden emin değildim. Muhtemelen bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı. Yine de o kadar da farklı olmadığımızı görmek, beni hoş bir şekilde şaşırtmıştı.

Yanlış anlaşılma onaylandı.

Öylece dikilmiş, kararsız bir halde ayaklarına bakıyor; bana bir şey daha söyleme isteği ve gitme ihtiyacı arasında kalmış gibi görünüyordu. Bana son bir kez baktı; bu sefer yüzü ifadesiz değildi. Dönüp, diğer yönde ilerlemeden önce ağzının şeklinden hayal kırıklığını görebiliyordum. Kapıyı açtı ve merdivenden aşağı doğru inerken, ayak seslerinin azaldığını duyabiliyordum. Bir kez daha çatıda yalnızdım ama bu sefer şaşırtıcı bir şekilde bu, beni biraz hüzünlendirmişti.

İkinci Bölüm

Lucy – *şarkı söylerken, kendi sesini duymayı seven oda arkadaşım* – oturma odasında aceleyle dolanıyor; anahtarlarını, ayakkabılarını, güneş gözlüklerini hazırlıyordu. Ben de kanepede oturmuş, evde yaşadığım zamanlardan kalma eşyalarımın olduğu ayakkabı kutularını açıyordum. Kutuyu, o hafta babamın doğum günü için eve gittiğimde almıştım.

"Bugün çalışıyor musun?" diye sordu Lucy.

"Hayır. Pazartesi gününe kadar vefat iznim var."

Olduğu yerde durdu. "Pazartesi mi?" Dudak büktü, "Şanslı kaltak."

"Evet Lucy. Babam öldüğü için çok şanslıyım." Bunu, alaycı bir tonla söylemiştim ama aslında çok da alaycı olmadığını fark edince, aniden utanarak sindim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı. Bir ayağını ayakkabısına geçirip diğerinin üzerinde dengesini kurmaya çalışırken el çantasını aldı. "Bu akşam eve gelmeyeceğim. Alex'in evinde kalacağım." Kapı ardından hızla kapandı. Yüzeyde çok fazla ortak noktamız vardı; aynı beden kıyafetler giymek, aynı yaşta olmak ve ikimizin de *L* ile başlayan ve *Y* ile biten, 4 harften oluşan isimlerimizin olması gibi ama bunun dışında, bizi oda arkadaşından daha yakın yapan pek fazla bir şey yoktu. Bu da benim için sorun değildi. Durmaksızın şarkı söylemesi haricinde, oldukça katlanılır biriydi. Temizdi ve sıklıkla evde olmuyordu. Bunlar da bir oda arkadaşındaki en önemli iki özellikti. Ayakkabı kutularından birinin kapağını açıyordum ki cep telefonum çaldı.

Uzanıp aldım ve arayanın annem olduğunu gördüğümde, yüzümü kanepeye yasladım ve bir yastığın üzerinde ağlıyor gibi yaptım. Telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

Üç saniye süren sessizlik ardından, "Merhaba Lily."

İç geçirdim ve dikelip oturdum. "Selam anne."

Benimle konuşmasına gerçekten şaşırmıştım. Cenazeden bu yana sadece bir gün geçmişti. Bu da, ondan bir haber almayı beklediğimden 364 gün önce aradığı anlamına geliyordu.

"Nasılsın?" diye sordum.

Dramatik bir şekilde iç geçirdi. "İyiyim," dedi. "Halan ve amcan bu sabah Nebraska'ya geri döndüler. Bu benim yalnız ilk gecem olacak..."

"İyi olacaksın anne," dedim; sesimin kendinden emin çıkmasını sağlamaya çalışarak.

Çok uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra, "Lily," dedi.

"Ben, sadece dün olan şey yüzünden utanmaman gerektiğini bilmeni istedim."

Duraksadım. *Utanmıyordum. Birazcık bile utanmıyordum.*

"Herkes kısa bir süre donakaldı. O günün senin için ne kadar zor olduğunu bilmeme rağmen, senin üzerinde böyle bir baskı kurmamalıydım. Bunu amcanın yapmasına izin vermeliydim."

Gözlerimi kapattım. İşte yine başlıyor. Görmek istemediklerini örtüyordu. Kendisine bile ait olmayan bir şeyin suçunu üstleniyordu. Kendisini, bir önceki gün benim orada donakaldığım, konuşmayı reddetmemin nedeninin bu olduğu konusunda ikna etmişti. *Tabii ki böyle yapmıştı.* İçimden, ona bunun bir hata olmadığını söylemek geliyordu; donakalmadığımı söylemek. Babam olmasını seçtiği sıradan adam hakkında, söyleyecek herhangi harika bir şey olmadığını. Ama bir parçam, yaptığım şey için suçlu hissediyordu

– özellikle de annem varken yapmamam gereken bir şey olduğu için – bu nedenle de, annemin yaptığı şeyi kabul ettim ve onun yaptığı şeye devam ettim.

"Teşekkürler anne. Nefesim kesildiği için üzgünüm."

"Sorun değil Lily. Kapatmalıyım, sigorta bürosuna gitmem gerekiyor. Babanın poliçeleri ile ilgili bir toplantımız var. Yarın beni ara, tamam mı?"

"Arayacağım," dedim, "seni seviyorum anne."

Aramayı sonlandırdım ve telefonu kanepenin diğer tarafına doğru attım. Kucağımdaki ayakkabı kutusunu açtım ve içindekileri çıkarttım. En üstte, küçük bir tahtadan oyulmuş kalp vardı. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim ve bu kalbin bana verildiği geceyi hatırladım. Bu anı, zihnime nüfuz etmeye başlayınca, kalbi bir kenara koydum. Nostalji tuhaf bir şeydi. Birkaç eski mektubu ve gazete kupürünü de kenara koydum. Hepsinin altında, kutuların içinde olacağını umduğum şeyi buldum. Ve aynı zamanda orada *olmayacağını* da umduğum şeyi. *Ellen Günlüklerim.*

Ellerimi, günlüklerimin üzerlerinde gezdirdim. Bu kutunun içinde üç tanesi vardı ama toplamda sekiz ya da dokuz tane olduğunu söyleyebilirdim. Yazdığımdan beri bunların hiç birini okumamıştım. Yaşım daha küçükken, bunlardan herhangi birini okumayı reddediyordum çünkü; bu çok klişe olurdu. Kendimi, yaptığım şeyin havalı olduğuna inandırmıştım. Bunlar teknik olarak birer günlük değillerdi. Günlüklerime yazdığım her şeyi, Ellen DeGeneres'e yazmıştım; onun programını, ben daha henüz küçük bir çocukken 2003 yılında, ilk yayınlandığı günden itibaren izlemeye başlamıştım. Her gün okuldan sonra programı izlerdim. Ellen'ın, tanısaydı beni seveceğine ikna olmuştum. On altı yaşına girene kadar düzenli bir şekilde, ona mektuplar yazıyordum ama bu mektupları, bir günlüğe yazar gibi yazıyordum. Elbette

Ellen DeGeneres'in isteyeceği en son şeyin, rastgele bir kızın günlük yazıları olduğunu biliyordum. Neyse ki, mektuplardan herhangi birini göndermemiştim. Yine de tüm yazdıklarımı ona gönderiyormuş gibi yazmaktan hoşlanıyordum. Bu nedenle tamamen yazmayı bırakana kadar, bu şekilde yazmaya devam ettim. Başka bir ayakkabı kutusunu açtım ve daha fazla mektup buldum. İçlerinden seçerek on beş yaşındayken yazdığım bir tanesini aldım. Mektubu açtım; Atlas ile tanıştığım günü arıyordum. Onunla tanışmadan önce, hayatımda yazmaya değer pek fazla şey olmuyordu ama bir şekilde Atlas'tan evvel de altı günlüğü doldurmayı başarmıştım. Bunları asla okumayacağıma yemin etmiştim ama babamın vefatıyla birlikte, çocukluğum hakkında çok fazla düşünmeye başlamıştım. Belki de bu günlükleri okursam, bir şekilde onu affetmenin yolunu bulabilirdim. Daha fazla dargınlık hissedebilecek olma riskime rağmen. Kanepeye sırt üstü yattım ve okumaya başladım.

Sevgili Ellen,

Sana bugün ne olduğunu anlatmadan önce, programının yeni bir bölümü için gerçekten iyi bir fikrim var. Adı, "Ellen evde." Bence pek çok insan, seni iş dışında görmek isteyecektir. Ben her zaman, evde sadece Portia ile birlikteyken ve etrafta kameralar olmadan nasıl olduğunu merak ediyorum. Belki de yapımcılar ona bir kamera verirler ve o da gizlice yaklaşarak seni, televizyon izlemek, yemek yapmak ya da bahçeyle ilgilenmek gibi normal şeyler yaparken çekebilir. Sen bilmeden birkaç saniye boyunca seni kaydedebilir ve sonra, "Ellen evde!" diye bağırıp seni korkutabilir. Sen de eşek şakası yapmayı sevdiğin için bence bu, gayet adil.

Tamam, fikrimi söylediğime göre (hep bunu söylemek istiyor ama unutuyordum) artık sana dünden bahsedebilirim.

İlginçti. Eğer Abigail Ivory'nin, göğüs dekoltesine baktığı için Bay Carson'u tokatladığı zamanı saymazsan, şimdiye kadar yazılacak en ilginç gündü. Sana, bir süre önce arka tarafta yaşayan Bayan Burleson'u anlattığım zamanı hatırlıyor musun? O büyük kar fırtınası sırasında ölmüştü hani? Babam, çok fazla vergi borcu olduğu için kızının evin tapusunu alamadığını söylemişti. Eminim, bu da kızı için sorun değildi çünkü; ev zaten çökmeye başlamıştı. Muhtemelen ev, ona yükten başka bir şey olmayacaktı. Ev, iki yıl önce Bayan Burleson öldüğünden beri boştu. Boş olduğunu biliyorum çünkü yatak odamın penceresi arka bahçeye bakıyor ve hatırladığım kadarıyla o zamandan beri eve giren çıkan olmadı. Ta ki dün geceye kadar.

Yatağımın içinde kartları karıyordum. Bunun kulağa garip geldiğini biliyorum ama bu bazen yaptığım bir şey. Nasıl kart oyunu oynanacağını bile bilmiyorum ama annem ve babam kavga ettikleri zaman, bazen kartları karmak beni sakinleştiriyor; bana dikkatimi vereceğim bir şey vermiş oluyor. Her neyse, dışarısı karanlıktı bu nedenle de ışığı hemen fark ettim. Parlak değildi ama o eski evden geliyordu. Daha çok mum ışığına benziyordu. Bu yüzden arka verandaya gittim ve babamın dürbününü buldum. Orada ne olduğunu görmeye çalıştım ama hiçbir şey göremedim. Fazla karanlıktı. Bir süre sonra da ışık söndü.

Bu sabah okul için hazırlanırken, o evin arkasında bir şey gördüm. Yatak odamın penceresinin önünde çömeldim ve birinin gizlice arka kapıdan dışarı çıktığını gördüm. Bir erkekti ve sırt çantası vardı. Kimsenin kendisini görmediğinden emin olmak istermiş gibi etrafına bakındı ve sonra bizim evimizle komşumuzun evinin arasından yürüyerek ilerleyip, otobüs durağında durdu.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Benim otobüsüme ilk defa binecekti. Otobüste arka tarafa yürüdü ve ortaya

oturdu, bu yüzden onunla konuşmadım. Ama okul durağında otobüsten indiğinde, okula doğru yürüdüğünü gördüm. Yani, okula gidiyor olmalıydı.

O evde, neden uyuduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen orada elektrik ya da su yok. Bunu bir meydan okuma olarak yapmış olduğunu düşündüm ama bugün otobüsten benimle aynı durakta indi. Sokakta başka bir yere gidiyormuş gibi yürüdü ama ben doğruca odama koşup pencereden izledim. Beklediğim gibi birkaç dakika sonra, onun gizlice o boş eve girdiğini gördüm.

Anneme bir şey söylemeli miyim, bilmiyorum. Her şeye burnunu sokan biri olmaktan nefret ediyorum çünkü; bu beni ilgilendirmez. Eğer, o çocuğun gidecek bir yeri yoksa, annemin ona yardımcı olabileceğini düşündüm. Çünkü annem, okulda çalışıyordu. Bilmiyorum, bir şey söylemeden ve eve dönüp dönmediğini görmeden önce, birkaç gün bekleyebilirim. Sadece anne, babasından uzakta zaman geçirmek istemiş olabilir. Benim de bazen istediğim gibi...

Hepsi bu. Yarın ne olacağını sana söyleyeceğim.

-Lily

Sevgili Ellen,

Senin programını izlerken, dans kısmını ileri sarıyorum. Eskiden, senin izleyiciler arasında dans ettiğin kısmı izlerdim ama artık bundan biraz sıkılıyorum ve yalnızca konuşmanı dinlemeyi tercih ediyorum. Umarım bu sana kötü hissettirmez.

Tamam, çocuğun kim olduğunu öğrendim ve evet, hâlâ onun gidiyor. Artık iki gün oldu ve hâlâ kimseye söylemedim. Adı, Atlas Corrigan. Son sınıfa gidiyor ama tüm bildiğim bu. Otobüste yanıma oturduğunda Katie'ye, onun kim olduğunu sordum. Katie, gözlerini devirdi ve bana onun

ismini söyledi. Ardından, "Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyorum ama kokuyor," dedi. İğreniyormuş gibi burnunu kırıştırdı. Ona bağırmak ve bunun elinde olmadığını, kaldığı yerde suların kesik olduğunu söylemek istedim ama bunun yerine sadece dönüp çocuğa baktım. Biraz fazla bakmış olabilirim çünkü; ona bakarken beni yakaladı.

Eve gittiğimde, ekip biçtiklerimle uğraşmak için arka bahçeye çıktım. Kırmızı turplarım toplanmaya hazırdı; bu yüzden ben de onları topluyordum. Kırmızı turplar, bahçemde kalan tek sebzelerim. Hava soğumaya başladığı için şu anda ekebileceğim pek bir şey yok. Onları toplamak için birkaç gün daha bekleyebilirdim ama bahçeye aynı zamanda merakımı gidermek için de çıkmıştım. Turpları toplarken, içlerinden bazılarının eksik olduğunu fark ettim. Kısa süre önce kazıp çıkarılmışlar gibi görünüyordu. Onları kendim toplamadığımı biliyordum ve annem ve babam da asla bahçemle uğraşmazdı. İşte o sırada aklıma, Atlas geldi. Onun, bunu yapmış olma ihtimali daha yüksekti. Bu ihtimal aklıma gelene kadar – duş alma olanağı olmadığına göre – yiyeceğinin de olmadığını düşünmemiştim.

Eve girdim ve birkaç sandviç hazırladım. Buzdolabından, iki asitli içecek ve bir torba cips aldım. Aldıklarımı bir kese kağıdına koydum. Koşarak terk edilmiş eve gittim ve elimdekileri, kapının önündeki verandaya bıraktım. Beni görüp görmediğinden emin değildim. Bu yüzden, kapıyı gerçekten hızlı bir şekilde çaldım ve ardından koşarak eve dönüp, doğruca odama çıktım. Bıraktıklarımı alıp almayacağını görmek için pencereye gittiğimde, kese kağıdı çoktan gitmişti.

İşte o zaman, beni izlediğini anladım. Terk edilmiş evde kaldığımı biliyorum ve o da bunun farkında olduğu için biraz gerginim. Yarın benimle konuşmaya çalışırsa, ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

-Lily

Sevgiler Ellen.

Bugün Başkan adayı Barack Obama ile yaptığın röportajı izledim. Bu seni endişelendirdi mi? Potansiyel olarak ülkeyi yönetebilecek insanlarla röportaj yapmak? Politikadan çok anlamıyorum ama üzerimde böyle bir baskı varken, komik olabileceğimi düşünmüyorum.

Adamım. Bugün ikimizin de başına çok şey gelmiş. Sen, önümüzdeki başkanımız olabilecek biriyle röportaj yapmışsın ve ben de evsiz bir çocuğu besliyorum.

Bu sabah otobüs durağına gittiğimde, Atlas zaten oradaydı. İlk başta durakta sadece ikimiz vardık ve yalan söylemeyeceğim, garipti. Otobüsün köşeden döndüğünü gördüm ve biraz daha hızlı gelmesini diledim. Otobüs durakta durduğunda, Atlas bana doğru bir adım attı ve yüzüme bakmadan, "Teşekkür ederim," dedi. Otobüsün kapıları açıldı. Atlas, önce benim girmeme izin verdi. Önemli değil, diyemedim çünkü; kendi tepkim beni çok şaşırtmıştı. Onun sesi, tüylerimi diken diken etti Ellen. Bir çocuğun sesi, sana hiç böyle bir şey yaptı mı? Ah, bekle. Üzgünüm. Hiçbir kızın sesi sana böyle bir şey yaptı mı?

Okula giderken, yanıma oturmadı ya da bir şey yapmadı ama eve dönüş yolunda otobüse en son o bindi. Hiç boş yer yoktu ama onun otobüsteki insanları bakışlarıyla taramasından, boş bir yer aramadığını anladım. O, beni arıyordu. Gözlerime baktığında, hızla bakışlarımı kucağıma çevirdim. Erkeklerin etrafında, kendime güvenmemekten nefret ediyorum. Belki de bu sonunda on altı yaşına girdiğimde alışacağım bir şeydir.

Yanıma oturdu ve sırt çantasını bacaklarının arasına bıraktı. İşte o zaman Katie'nin neden bahsettiğini fark ettim. Gerçekten kokuyordu ama bunun için onu yargılamıyordum. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Kot pantolonundaki bir

delikle oynuyordu. Delik, kotları tarz göstermek için yapılan deliklerden değildi. Pantolonu eski olduğu için kendiliğinden açılmış gerçek bir delik olduğunu anlayabiliyordum. Aslında, üzerine biraz küçük gibiydi çünkü; ayak bilekleri görünüyordu. O kadar zayıftı ki, pantolonun diğer her yeri üzerine tam oturmuştu.

"Kimseye söyledin mi?"

Konuştuğunda ona baktım; o da endişelenmiş gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. Ona, ilk defa gerçekten bakıyordum. Saçları koyu kahverengiydi. Yıkayabilseydi, saçlarının o sırada olduğu kadar koyu görünmeyebileceğini düşündüm. Geri kalanının aksine, gözleri parlaktı. Gözleri, Sibirya kurtlarınınki gibi gerçek maviydi. Gözlerini bir köpeğinkiyle karşılaştırmamalıyım ama onları gördüğümde, ilk düşündüğüm bu oldu.

Hayır der gibi başımı salladım ve pencereden dışarı baktım. O noktada, ben kimseye anlatmadığımı söylediğim ama o, karşılığında hiçbir şey söylemediği için ayağa kalkıp başka bir yer bulacağını düşündüm. Otobüs birkaç durakta durdu ve hâlâ yanımda oturuyor olması beni biraz cesaretlendirdi, bu nedenle de fısıltıyla konuştum. "Neden anne babanla birlikte evde yaşamıyorsun?" Bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermek ister gibi birkaç saniye suratıma baktı. Sonra, "Çünkü benim onlarla yaşamamı istemiyorlar," dedi. İşte o zaman, ayağa kalktı. Onu sinirlendirdiğimi düşündüm fakat bizim durağa geldiğimizi fark ettim. Eşyalarımı aldım ve onu takip ederek otobüsten indim. Bugün, her zaman yaptığı gibi nereye gittiğini saklamaya çalışmadı. Normalde, arka bahçemden geçtiğini görmemem için caddenin aşağısına doğru yürüyüp, bloğun etrafından dolaşıyordu. Oysa bugün, benimle birlikte bahçeme doğru yürüdü. Normalde içeri girmek için döndüğüm ve onun da yürümeye devam

ettiği yere geldiğimizde, ikimiz de durduk. Ayağıyla yerdeki toprağı tekmeleyip, arkamdaki eve baktı.

"Annen baban ne zaman eve geliyor?"

"Beş civarı," dedim. Saat, öğleden sonra 3:45'ti.

Başıyla onayladı, bir şey daha söyleyecek gibi görünüyordu ama söylemedi. Sadece bir kere daha başını salladı ardından yiyecek herhangi bir şeyin, elektriğin ve suyun olmadığı eve doğru yürümeye başladı.

Şimdi Ellen, bundan sonra yaptığım şeyin aptalca olduğunu biliyorum, yani bana söylemek zorunda değilsin. Ona, ismiyle seslendim ve durup bana doğru döndüğünde, "Eğer acele edersen, onlar eve gelmeden duş alabilirsin," dedim. Annem ile babam eve gelir ve duşumuzda evsiz bir adam bulurlarsa, başımın ne kadar belaya gireceğini bildiğim için kalbim çok hızlı atıyordu. Muhtemelen ölebilirdim de. Ama öylece durup, ona hiçbir şey sunmadan o terk edilmiş eve gitmesini izleyemezdim.

Yeniden yere baktı. Bu hareketiyle onun utancını kendi içimde hissettim. Başıyla onaylamadı bile. Sadece eve girerken beni takip etti ve tek bir söz bile etmedi. Duşta olduğu süre boyunca panik halindeydim. Eve gelmelerine en az bir saat olduğunu bilmeme rağmen, pencereden dışarı bakıyor ve ebeveynlerimden birinin arabasının gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Komşularımızdan birinin, onun içeri girdiğini görmüş olmasından endişeleniyordum ama beni, bir ziyaretçimin olmasının olağandışı olduğunu düşünecek kadar iyi tanımıyorlardı.

Atlas'a üzerini değiştirmesi için kıyafetler verdim. Ebeveynlerim eve geldiğinde, onun sadece evin dışında değil, aynı zamanda evden oldukça uzakta olması gerektiğini

biliyordum. Babamın mahalleden geçen herhangi bir ergenin üzerinde kendi kıyafetleri olduğunu fark edeceğinden emindim.

Pencereden bakıp saati kontrol ederken, bir yandan da eski sırt çantamı eşyalarla dolduruyordum. Buzdolabına konulması gerekmeyen yiyecekler, babamın bir çift tişörtü, Atlas'a muhtemelen iki beden büyük olacak bir kot pantolon ve bir çift çorap.

Koridordan çıkıp geldiğinde, çantanın fermuarını kapatıyordum.

Haklıydım. Saçlarının rengi ıslakken bile, onu ilk gördüğüm anki halinden daha açık görünüyordu. Bu da gözlerinin daha mavi görünmesine neden oluyordu.

Banyodayken tıraş olmuş olmalıydı çünkü; duşa girmeden önce olduğundan daha genç görünüyordu. Yutkundum ve sırt çantasına baktım çünkü, onun bu kadar farklı görünmesi karşısında şok olmuştum. Düşüncelerimin yüzümden okunmasından korkuyordum. Pencereye bir kere daha baktım ve ona sırt çantasını verdim. "Kimse seni görmesin diye arka kapıdan çıkmak isteyebilirsin." Sırt çantasını benden aldı ve bir dakika boyunca yüzüme baktı. "Adın ne?" dedi çantayı sırtına atarken.

"Lily."

Gülümsedi. Bana ilk kez gülümsüyordu ve o anda aklıma berbat, basit bir düşünce geldi. Bu kadar harika bir gülümsemesi olan birinin, nasıl bu kadar berbat ebeveynleri olduğunu merak ettim. O anda bunu düşündüğüm için kendimden nefret ettim çünkü; elbette ebeveynler, ister güzel ister çirkin, ister zayıf ister şişman, ister akıllı ister aptal olsunlar çocuklarını sevmeliydiler. Ama bazen zihninizin nereye kaydığını kontrol edemezsiniz. Sadece bir daha oraya gitmemesi için eğitebilirsiniz.

Elini uzattı ve, "Ben Atlas," dedi.

"Biliyorum," dedim elini sıkmadan. Onun elini neden sıkmadığımı bilmiyorum. Ona dokunmaktan korktuğum için değil. Demek istediğim; aslında ona dokunmaktan korkuyordum ama ondan daha iyi olduğumu düşündüğüm için değil. Sadece gergin hissetmeme neden oluyordu. Elini aşağı indirdi, bir kere başıyla onayladı ve sonra, "Sanırım gitsem iyi olur," dedi. Geçebilmesi için yana doğru bir adım attım. Sessizce, arka kapıya giden yolun oradan geçip geçmediğini sormak istercesine mutfağı işaret etti. Başımla onayladım ve o koridorda ilerlerken arkasından yürüdüm. Arka kapıya ulaştığımızda, yatak odamı görünce bir an duraksadığını gördüm. Aniden, odamı gördüğü için utandım. Odamı, hiç kimse görmüyordu; o yüzden hiçbir zaman bir genç kız odası gibi görünmesini sağlama ihtiyacı hissetmemiştim. Odamda hâlâ on iki yaşımdan kalma pembe yatak örtüsü ve perdeler vardı. İlk defa duvarımda asılı duran Adam Brody posterini yırtıp, indirmek istedim. Atlas, odamın nasıl dekore edildiğini umursamış gibi görünmüyordu. Doğruca pencereme baktı – arka bahçeye bakan pencereme – ve sonra yeniden bana baktı. Arka kapıdan çıkmadan hemen önce, "Küçümsemediğin için teşekkür ederim Lily," dedi. Ve sonra gitti.

Elbette, küçümseme kelimesini daha önce duymuştum ama bir gencin bunu söylediğini duymak garipti. Daha da garip olan, Atlas hakkındaki her şeyin çelişkili olmasıydı. Açıkça mütevazı, terbiyeli olan ve küçümseyici gibi kelimeler kullanan biri, nasıl oluyor da evsiz hale geliyordu? Ergen yaşta biri nasıl evsiz kalırdı? Bunu öğrenmem gerek Ellen. Ona ne olduğunu öğreneceğim. Bekle de gör.

-Lily

* * *

Telefonum çaldığında, yazdığım başka bir günü açmak üzereydim. Telefonu almak için kanepenin üzerinde emekledim ve ekranda yeniden annemin ismini görmek beni hiç şaşırtmadı. Babam vefat ettiği ve artık yalnız olduğu için, muhtemelen beni eskiden olduğundan iki kat fazla arayacaktı.

"Alo?"

"Boston'a taşınmam hakkında ne düşünüyorsun?" dedi pat diye.

Yanımda duran yastığı aldım, yüzümü yastığa gömdüm ve çığlığımı bastırdım. "Hım. *Vay canına*," dedim. "Gerçekten mi?"

Sessiz kaldı ve sonra, "Sadece bir düşünceydi," dedi. "Bunu yarın görüşebiliriz. Toplantıma girmek üzereyim."

"Tamam. Hoşça kal."

Böylece, Massachusetts'ten taşınmak istedim. *Buraya taşınamaz.* Burada kimseyi tanımıyordu. Benden, her gün onu eğlendirmemi bekliyordu. Beni yanlış anlamayın, annemi seviyordum ama Boston'a kendi başıma taşınmıştım ve onunla aynı şehirde olmak kendimi daha az bağımsız hissetmeme neden olacaktı. Babama üç yıl önce, ben hâlâ üniversiteye giderken kanser teşhisi konulmuştu. Eğer o sırada Kyle Kincaid yanımda olsaydı; ona babamın, anneme fiziksel olarak zarar veremeyecek kadar hastalanmasına biraz rahatladığım gerçeğini söylerdim. Bu hastalık, onların ilişkisinin dinamiğini tamamen değiştirmişti ve artık annemin iyi olduğundan emin olmak için Plethora'da kalmakla yükümlü hissetmiyordum. Artık babam öldüğü ve hiçbir zaman annem hakkında endişelenmek zorunda olmadığım için deyim yerindeyse, kendi kanatlarımla uçmayı, iple çekiyordum. Tüm bunların ardından annemin Boston'a taşınma ihtimali? Bu ihtimal, aniden kanatlarım kesilmiş gibi hissetmeme neden oluyordu.

İhtiyacım olduğunda, denizcilik sınıfı polimer sandalye neredeydi?!

Ciddi anlamda stres oluyordum ve annem Boston'a taşınırsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir bahçem, avlum, taraçam ya da esrarım yoktu.

Başka bir çıkış bulmak zorundaydım.

Temizlik yapmaya karar verdim. Günlüklerimle ve notlarımla dolu eski ayakkabı kutularının hepsini, yatak odamdaki dolabıma koydum. Sonra dolabımın tamamını düzenledim; takılarımı, ayakkabılarımı, kıyafetlerimi... *Boston'a taşınamazdı.*

Üçüncü Bölüm

Altı ay sonra

"Ah."

Tek söylediği buydu.

Annem döndü ve parmağını yanındaki pencerenin eşiği üzerinde gezdirerek, binayı inceledi. Parmağıyla, birikmiş tozları sildi ve parmaklarını birbirine sürterek tozları silkeledi.

"Bu..."

"Üzerinde çok çalışılması gerekiyor, biliyorum," diye sözünü kestim. Arkasındaki pencereleri işaret ettim, "Ama vitrine bir bak, potansiyeli var."

Başını onaylıyormuşçasına sallarken, pencerelere doğru yürüdü. Tamamen kapalı dudaklarının ardından duyulan, boğazından gelen bir mırıltı vardı. Bu, *aslında* onaylamadığı anlamına geliyordu ve o mırıltıyı çıkarıyordu. *İki kere.*

Yenilgiyle kollarımı aşağı indirdim. "Bunun aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını, hafifçe iki yana salladı. "Hepsi nasıl sonuçlanacağına bağlı Lily," dedi. Bina eskiden bir restorana ev sahipliği yapıyordu ve hâlâ eski masalar ve sandalyelerle doluydu. Annem, yakındaki masalardan birinin yanına yürüdü ve sandalyeyi çekerek oturdu.

"Eğer işe yararsa ve çiçekçi dükkanın başarılı olursa, o zaman insanlar bunun; cesur, cüretkâr ve *akıllıca* bir iş fikri olduğunu söyleyecekler ama başarısız olursa ve tüm mirasını kaybedersen..."

"O zaman insanlar bunun *aptalca* bir iş fikri olduğunu söyleyecekler."

Omuz silkti; "İşler böyle yürür. Üniversitede işletme okudun, bunu biliyorsun." Adeta bundan bir ay sonra nasıl görüneceğini hayal edebiliyormuş gibi, bakışlarını odada yavaşça gezdirdi. "Sadece cesur ve cüretkâr olduğundan emin ol Lily."

Gülümsedim. *Bunu kabul edebilirdim.* "Önce sana sormadan satın aldığıma inanamıyorum," dedim masadaki sandalyelerden birine otururken.

"Sen bir yetişkinsin. Bu senin hakkın," dedi ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Sanırım giderek ona daha az ihtiyacım olduğu için, artık kendini daha da yalnız hissediyordu. Babamın ölmesinin üzerinden altı ay geçmişti. Babam, iyi bir yol arkadaşı olmasa da yalnız olmak annem için garip olmalıydı. İlkokullardan birinde kendisine iş bulmuştu ve dolayısıyla sonunda buraya taşınmıştı. Boston'ın dışındaki mahallelerde, küçük bir banliyö seçmişti. Bir çıkmaz sokağın üzerinde; kocaman bir arka bahçesi olan, hoş, iki yatak odalı bir ev satın almıştı. Orayı bir bahçe haline getirmeyi hayal ettim ama bunun için bahçeyle günlük olarak ilgilenmem gerekecekti. Limitim haftada bir ziyaretti. Bazen haftada iki.

"Tüm bu döküntüleri ne yapacaksın?" diye sordu.

Haklıydı. Çok fazla atılacak eşya vardı. Bu mekanı temizlemek sonsuza kadar sürebilirdi. "Hiçbir fikrim yok. Sanırım dekorasyon işlerini düşünmeye başlamadan önce, bir süre eşek gibi çalışacağım."

"Pazarlama şirketindeki son günün ne zaman?"

Gülümsedim. "Dündü."

İç geçirdi ve sonra başını iki yana salladı; "Ah Lily. Kesinlikle bunun, senin lehine sonlanmasını umuyorum."

Ön kapı açıldığında, ikimiz de ayakta duruyorduk. Kapı tarafında raflar vardı; bu yüzden ancak başımı uzatıp baktığımda, bir kadının yürüyerek içeri girdiğini görebildim. Kadın, beni görene kadar kısaca etrafa göz attı.

"Selam," dedi el sallayarak. Güzeldi. İyi giyimliydi ama üzerinde beyaz diz altı pantolon vardı. Bu, bu toz topağının içinde bir felaket sayılabilirdi.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

El çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve elini uzatıp bana doğru yürüdü. "Ben Allysa," dedi.

Elini sıktım, "Lily."

Başparmağıyla omzunun üzerinden arkasını gösterdi. "Ön tarafta yardım aranıyor yazan bir tabela var?"

Onun omzunun üzerinden baktım ve tek kaşımı kaldırdım, "Öyle mi?" *Ben, yardım aranıyor tabelası koymamıştım.*

Başını salladı ve sonra omuz silkti, "Zaten eski görünüyor," dedi. "Muhtemelen bir süredir orada. Sadece yürüyüşe çıkmıştım ve tabelayı gördüm. Merak ettim o kadar."

Onu, neredeyse görür görmez sevmiştim. Ses tonu hoştu ve gülümsemesi içten görünüyordu. Annem, elini omzuma koydu, eğildi ve beni yanağımdan öptü.

"Gitmem lazım," dedi, "bu akşam açılış var."

Ona veda ettim ve dışarı çıkmasını izledikten sonra dikkatimi yeniden Allysa'ya verdim.

"Henüz birini işe almıyorum," dedim. Elimi sallayarak odayı işaret ettim, "Bir çiçekçi dükkanı açıyorum ama en azından birkaç aya ihtiyacım var."

Önyargılı davranmamam gerektiğini biliyordum fakat asgari ücretli bir işle yetinecekmiş gibi görünmüyordu. Sadece el çantasının ücreti bile bu binadan daha fazla olmalıydı.

Gözleri parladı, "Gerçekten mi? Çiçekleri çok severim!"

Etrafında bir daire çizerek döndü ve "Buranın çok fazla potansiyeli var. Hangi renge boyayacaksınız?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve dirseğimi tuttum. Topuklarımın üzerinde sallanırken, "Emin değilim," dedim. "Binanın anahtarlarını sadece bir saat önce aldım. Yani henüz bir tasarım planım yok."

"Lily, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Tasarım konusunda eğitim görmüş gibi yapmayacağım ama tasarım kesinlikle benim en sevdiğim iş. Eğer yardıma ihtiyacın olursa, bunu ücretsiz yaparım."

Başımı eğdim, "Ücretsiz mi çalışacaksın?"

Başıyla onayladı, "Aslında bir işe ihtiyacım yok, sadece tabelayı gördüm ve, '*Bu da ne?*' diye düşündüm. Ama bazen canım sıkılıyor. Her neye ihtiyacın varsa, yardım etmekten memnun olurum. Temizlik, dekorasyon, boya rengi seçmek. Ben bir Pinterest manyağıyım."

Gözleri, arkamdaki bir şeye takıldı ve eliyle işaret etti. "O kırık kapıyı alıp, muhteşem bir hale getirebilirim. Aslında, *her şeyi*. Bir şeyleri değerlendirmenin illaki bir yolu bulunur, bilirsin."

Her işin üstesinden tek başıma gelemeyeceğimi çok iyi bilerek, odaya göz gezdirdim. Muhtemelen, odadaki eşyaların yarısını tek başıma kaldıramazdım bile. Eninde sonunda birini işe almak zorunda kalacaktım.

"Senin ücretsiz çalışmana izin veremem ama ciddiysen, saatte 10 dolar verebilirim."

Ellerini çırpmaya başladı. Eğer ayağında topuklu ayakkabılar olmasaydı, hoplayıp zıplayabilirdi.

"Ne zaman başlayabilirim?"

Üzerindeki beyaz, kısa pantolona baktım. "Yarın olur mu? Muhtemelen kullandıktan sonra atabileceğin kıyafetlerle gelmek istersin."

Eliyle, beni geçiştirir gibi bir hareket yaptı ve Hermés marka çantasını hemen yanındaki tozlu masanın üzerine bıraktı. "Saçmalık," dedi.

"Eşim, caddenin sonundaki bir barda Bruins maçını izliyor. Eğer sorun değilse, burada seninle kalıp hemen başlayabilirim."

* * *

İki saat sonra, yeni en iyi arkadaşımla tanıştığıma inanmıştım ve o, gerçekten bir Pinterest manyağıydı. Yapışkanlı not kağıtlarının üzerine "Sakla" ve "At" yazdık ve odadaki her şeyin üzerine yapıştırdık. İleri dönüşüme* inanlardandı. Bu sayede, binada bırakılmış olan eşyaların en az yüzde 75'i ile ilgili fikirler bulduk. Geri kalan eşyaları, eşinin boş bir zamanında dışarı atabileceğini söyledi. Eşyaların tamamı ile ne yapacağımızı belirledikten sonra, gidip bir defter ve kalem aldım. Masalardan birine oturup, tasarım fikirlerimizi not etmeye başladık.

"Tamam," dedi, sandalyesinde arkasına yaslanırken. Kahkaha atmak istiyordum çünkü beyaz kısa pantolonu artık toprak içineydi ama o, bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Bu mekan için bir hedefin var mı?" diye sordu, etrafına bakınırken.

"*Bir* tane var," dedim. "Başarılı olmak."

Kahkaha attı. "Başarılı olacağına şüphem yok ama bir vizyona ihtiyacın var."

Annemin söylediğini düşündüm, "*Sadece cesur ve cüretkâr olduğunda emin ol Lily.*" Gülümsedim ve sandalyemde

* Upcycling: İleri dönüşüm; geri dönüşümü güç olan maddeleri, yeniden kullanılabilir, orijinal ve çevre dostu ürünler haline dönüştürme. (ç.n.)

daha dik oturdum. "Cesur ve cüretkâr," dedim. "Bu mekanın farklı olmasını istiyorum. Risk almak istiyorum."

Kalemin arkasını çiğnerken gözlerini kıstı. "Sadece çiçek satıyorsun," dedi. "Çiçeklerle nasıl cesur ve cüretkâr olabilirsin ki?"

Odaya baktım ve düşündüğümü gözümün önünde canlandırmaya çalıştım. Ne düşündüğümden bile emin değildim. Sadece parlak bir fikir bulmak üzereymiş gibi kaşıntıya benzer bir huzursuzluk hissediyordum. "Çiçekleri düşündüğünde aklına hangi kelimeler geliyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "Tatlılar, sanırım? Canlılar bu yüzden bana hayatı düşündürüyorlar. Belki, pembe rengi ve ilkbahar."

"Tatlı, hayat, pembe ve ilkbahar," diye tekrarladım. Sonra, "Allysa, sen bir dâhisin!"

Ayağa kalktım ve ileri geri yürümeye başladım. "Herkesin çiçekler hakkında sevdiklerini alacağız ve tam tersini yapacağız!"

Ne demek istediğimi anlamadığını göstermek için yüzünü buruşturdu.

"Tamam," dedim. "Ya çiçeklerin *tatlı* yönlerini teşhir etmek yerine, onların *kötü* yönlerini teşhir edersek? Pembeyi vurgulamak yerine koyu mor ya da hatta siyah gibi daha koyu renkler kullanırız. İlkbahar ve hayat yerine, kış ve ölümü de kutlarız."

Allysa'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Ama... ya biri *pembe* çiçek isterse?"

"Tamam, elbette onlara istediklerini vereceğiz. Aynı zamanda, onlara istediklerini *bilmedikleri* şeyleri de vereceğiz."

Yanağını kaşıdı. "Yani *siyah* çiçekler düşünüyorsun, öyle mi?"

Endişeli görünüyordu ve bunun için onu suçlamıyordum. Vizyonumun sadece en karanlık tarafını görüyordu.

Yeniden masaya oturdum ve onun fikrime katılmasını sağlamaya çalıştım.

"Biri bir keresinde bana, kötü insan diye bir şeyin olmadığını söylemişti. Hepimiz sadece bazen kötü şeyler yapan insanlarız. Bu söylediği aklımda yer etti çünkü, bu çok doğru. Hepimizin içinde biraz iyilik ve biraz kötülük var. Bunu, temamız yapmak istiyorum. Duvarları iğrenç tatlı bir renge boyamak yerine, koyu mora boyayıp araya siyah renkler katacağız. İnsanların genellikle hayatı düşünmelerine neden olan kristal vazolardaki sıradan pastel renkli çiçekleri sergilemek yerine, alışılmışa meydan okuyacağız. Cesur ve cüretkâr. Deri ya da gümüş zincirlere sarılmış daha koyu renk çiçekleri vitrine koyacağız ve onları, kristal vazolara koymak yerine onları siyah oniksin... ya da bilmiyorum... gümüş çivilerle kaplı mor kadife vazoların içine koyacağız. Sonsuz fikir var." Yeniden ayağa kalktım, "Her köşe başında çiçekleri seven insanlar için çiçekçi dükkanları var ama hangi çiçekçi, çiçeklerden *nefret eden* herkesin ihtiyacını karşılıyor?"

Allysa başını iki yana salladı. "Hiçbiri," diye fısıldadı.

"Kesinlikle. Hiçbiri."

Bir an için birbirimize baktık ve sonra kendimi bir saniye bile daha tutamadım. İçim heyecanla dolup taşıyordu. Sersem bir çocuk gibi kahkahalar atmaya başladım. Allysa da gülmeye başladı ve hızla ayağa kalkıp beni kucakladı.

"Lily, bu o kadar çarpık ki, dahice!"

"Biliyorum!" İçim, yenilenmiş bir enerjiyle dolmuştu. "Oturup bir iş planı yapmak için bir masaya ihtiyacım var. Ama gelecekteki ofisim eski sebze kasalarıyla dolu!"

Dükkanın arka tarafına doğru yürüdü, "Pekala, onları oradan çıkaralım ve sana bir masa satın alalım!"

Sıkışarak ofise girdik ve sandıkları teker teker çıkarıp, arka taraftaki bir odaya taşımaya başladık. Sandık yığınlarını daha

uzun yapabilmek için bir sandalyenin üzerinde duruyordum, böylece bize hareket edecek daha fazla alan kalacaktı.

"Bunlar, vitrine koymayı düşündüğüm teşhir ürünleri için mükemmel."

Allysa bana iki sandık daha verip, yürüyerek uzaklaştı ve ben, onları en üste koymak için parmak ucuma kalkarken yığın yere yuvarlanmaya başladı. Dengemi sağlamak amacıyla tutabileceğim bir şey bulmaya çalıştım ama sandıklar beni sandalyenin üzerinden düşürdüler. Yere düştüğümde, ayağımın yanlış açıyla büküldüğünü hissettim. Bunu doğruca yukarı bacağıma ve aşağı ayak parmaklarıma doğru giden bir acı dalgası izledi. Allysa aceleyle odaya geri döndü ve beni kurtarmak için üzerimden iki sandığı çekmek zorunda kaldı.

"Lily!" dedi. "Aman Tanrım, sen iyi misin?"

Kendimi çekerek oturur pozisyona geçtim ama ayak bileğime ağırlık vermeyi denemedim bile. Başımı iki yana salladım, "Ayak bileğim."

Allysa hemen ayakkabımı çıkardı ve sonra cebindeki telefonunu eline aldı. Bir numara tuşlamaya başladı ve ardından bana baktı. "Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama burada, içinde buz olan bir buzdolabın olma ihtimali var mı?"

Olumsuz anlamda başımı salladım.

"Tahmin etmiştim," dedi.

Telefonu hoparlöre aldı ve pantolonumun paçasını yukarı kıvırmaya başlamadan önce yere koydu. İrkildim ama bunu sadece acıdan yapmamıştım. Sadece bu kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyordum. Eğer ayak bileğim kırıldıysa, mahvolurdum. Tüm mirasımı aylar boyunca restore edemeyeceğim bir binaya harcamıştım.

"*Heeey*, Issa," şakıdı bir ses telefondan. "Neredesin. Maç bitti."

Allysa telefonunu eline aldı ve ağzına yaklaştırdı. "İşteyim. Dinle, benim..."

Telefondaki adam, onun sözünü kesti ve, "İş mi? Bebeğim senin bir işin yok ki."

Allysa başını iki yana salladı ve "Marshall, dinle. Bu acil bir durum. Sanırım patronum ayak bileğini kırdı. Senin buraya biraz buz getirmen gerek..."

Adam kahkaha atarak onun sözünü yine kesti,

"*Patronun* mu? Bebeğim, senin bir işin yok," diye tekrarladı.

Allysa gözlerini devirdi. "Marshall, sen sarhoş musun?"

"Bugün *tulum eşofman* günü," dedi telefona kelimeleri yuvarlayarak. "Bizi bıraktığın zaman bunu sen de biliyordun Issa. Ücretsiz bira ta ki..."

Allysa inledi, "Telefona erkek kardeşimi ver."

"Tamam, tamam," diye geveledi Marshall.

Telefondan bir hışırtı geldi ve sonra biri, "Evet?" dedi.

Allysa, hızla telefona konumumuzu söyledi. "Hemen buraya gelin. Lütfen. Ve yanınızda bir torba buz getirin."

"Tamam *hanımefendi*," dedi telefondaki ses.

Kardeşinin sesi de biraz sarhoş geliyordu. Kahkahalar duyuldu, sonra adamlardan biri, "*Aksiliği üstünde*," dedi ve telefon kapandı.

Allysa telefonunu cebine koydu. "Gidip, dışarıda onları bekleyeceğim, caddenin aşağısındalar. Sen burada iyi olacak mısın?"

Başımla onayladım ve sandalyeye doğru uzandım. "Belki de bileğime basarak yürümeyi denemeliyim."

Allysa, beni omuzlarımdan tutup sırtım duvara yaslanana kadar itti. "Hayır, hareket etme. Onlar buraya gelene kadar bekle, tamam mı?"

İki sarhoş adamın benim için ne yapabileceklerinden emin değildim ama başımla onayladım. O sırada yeni çalışanımın

daha ziyade patronum olduğunu hissediyor ve ondan, biraz korkuyordum.

Arka tarafta on dakika kadar bekledikten sonra, binanın ön kapısının açıldığını işittim.

"*Bu* da ne?" dedi, bir erkek sesi. "Neden bu ürpertici binada tek başınasın?"

Allysa'nın, "O arka tarafta," dediğini duydum. Allysa, arkasında onu takip eden, üzerinde tulum eşofman olan bir adamla içeri girdi. Adam; uzun boylu, hafifçe zayıf, büyük dürüst gözleri ve tıraş zamanı çoktan geçmiş koyu renk, dağınık saçlarıyla delikanlılara özgü bir şekilde yakışıklıydı. Elinde bir buz torbası tutuyordu. *Bir tulum eşofman giydiğinden bahsetmiş miydim?* Sünger Bob tulumu içindeki reşit, tamamen gelişmiş bir adamdan bahsediyorum.

"Eşin mi?" diye sordum Allysa'ya tek kaşımı kaldırarak.

Allysa gözlerini devirdi. "Maalesef," dedi kocasına bakarak.

Allysa ve kocasının ardından (yine üzerinde tulum olan) başka bir erkek daha içeri girdi ama benim dikkatim, sıradan bir Çarşamba akşamüstü neden pijamalarını giydiklerini açıklayan Allysa'nın üzerindeydi.

"Caddenin aşağısında, Bruins maçı olduğunda üzerinde tulum eşofmanla gelen herkese, bedava bira veren bir bar var."

Bana doğru ilerledi ve eliyle erkeklere, kendisini izlemesini işaret etti.

"Sandalyeden düştü ve ayak bileğini incitti," dedi Allysa, diğer adama.

Adam, Marshall'ın yanından dolanarak bana yaklaştığında, ilk fark ettiğim kolları oldu. Lanet olsun. Bu kolları tanıyordum. Bunlar, beyin cerrahının kollarıydı. *Allysa onun kız kardeşi miydi?* Tüm çatı katının sahibi olan ve bütün gün evde pijamalarıyla çalışarak, yılda yedi haneli meblağlar kazanan adamın eşi?

Bakışlarımızın karşılaştığı an, Ryle'ın yüzünü bir gülümseme kapladı. Onu, *–Tanrım, bu ne kadar önceydi?–* görmeyeli altı ay olmuş muydu? Son altı ay içinde, onu düşünmediğimi söyleyemezdim çünkü; bir çok kez aklıma gelmişti. Onu, bir daha göreceğimi gerçekten hiç düşünmemiştim.

"Ryle, bu Lily. Lily, erkek kardeşim Ryle," dedi Allysa, onu işaret ederek, "ve bu da eşim Marshall."

Ryle, bana doğru yürüdü ve diz çöktü. "Lily," dedi gülümseyerek.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Belli ki, beni hatırlıyordu. Yüzünde beliren bilmiş gülümsemesinden, hatırladığını anlayabiliyordum ama o da, ilk kez tanışıyormuşuz gibi davranıyordu. Zaten birbirimizi nereden tanıdığımızı açıklayacak ruh halinde olduğumdan emin değildim. Ryle, ayak bileğime dokundu ve inceledi.

"Hareket ettirebiliyor musun?"

Ayağımı hareket ettirmeye çalıştım ama keskin bir acı bacağımın üst kısmına kadar ilerledi. "Henüz değil. Acıyor."

Ryle eliyle Marshall'a işaret etti; "Buzu içine koyabileceğim bir şey bul."

Allysa da Marshall'ın ardından odadan çıktı. İkisi de gittiklerinde, Ryle bana baktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hafiften sarhoş olduğum için senden tedavi ücreti talep etmeyeceğim," dedi göz kırparak.

Başımı eğdim; "Seninle ilk tanıştığımda esrardan kafan iyiydi. Şimdi de sarhoşsun. Senin nitelikli bir beyin cerrahı olmayacağından endişelenmeye başlıyorum."

Kahkaha attı. "O şekilde görünebilir," dedi.

"Yemin ederim çok nadiren esrar içerim ve izine çıkmayalı neredeyse bir ayı geçti. Bu yüzden bir bira içmeye gerçekten ihtiyacım vardı ya da beş."

Marshall, elinde tuttuğu, buzun etrafına sarılmış eski bir bez parçasıyla geri geldi. Buzu, ayak bileğime bastıran Ryle'a verdi.

"Bagajındaki ilk yardım çantasına ihtiyacım var," dedi Ryle, Allysa'ya. Allysa başıyla onayladı ve Marshall'ın elini tutup onu çekerek odadan çıkardı. Ryle, avucunu ayak tabanıma bastırıyordu. "Elimi ayağınla it," dedi.

Ayak bileğimle, elini aşağı ittim. Canım acıdı ama elini hareket ettirmeyi başardım. "Kırılmış mı?"

Ayağımı iki yana hareket ettirdikten sonra, "Sanmıyorum. Birkaç dakika bekleyelim ve ağırlığını verebilecek misin bir bakalım," dedi.

Başımla onayladım ve karşıma oturmasını izledim. Bağdaş kurdu ve ayağımı kucağına aldı. Bakışlarını odada gezdirdikten sonra, dikkatini yeniden bana yöneltti.

"Peki, burası nedir?"

Kocaman gülümsedim. "Lily Bloom'un Yeri. İki ay içinde bir çiçekçi dükkanı olacak."

Yemin ederim, yüzü gururla parladı.

"Yok artık," dedi. "Yaptın mı? Gerçekten kendi işini mi açıyorsun?"

Başımla onayladım. "Evet. Başarısızlıktan henüz geri dönebilecek kadar gençken, denememin iyi olacağını düşündüm."

Bir eliyle buzu, ayak bileğimin üzerine tutarken, diğer eliyle çıplak ayağımı kavramıştı. Bana dokunması büyük bir mesele değilmiş gibi baş parmağıyla ayağımı okşuyordu. Ama ayağımın üzerindeki eli benim için acıdan çok daha dikkat çekiciydi.

"Komik görünüyorum, değil mi?" diye sordu üzerindeki kırmızı, tek parça tuluma bakarak.

Omuz silktim, "En azından bir karakterin tulumunu giymemişsin. Bu Sünger Bob tulumu seçiminden daha olgun görünüyor."

Kahkaha attı ve sonra, başını yanındaki kapıya yaslarken gülümsemesi yok oldu. Takdir eden bakışlarla bana baktı.

"Gün ışığında daha da güzel görünüyorsun."

Kırmızı saçlarımdan ve açık renk tenimden nefret etmemin nedeni, bunun gibi anlardı. Utancım kendisini sadece yanaklarımda belli etmiyor; tüm yüzüm, kollarım ve boynum kıpkırmızı oluyordu. Başımı, arkamdaki duvara yasladım ve aynı onun gibi ben de gözlerimi dikip ona baktım.

"Çıplak bir gerçek duymak ister misin?"

Başıyla onayladı.

"O geceden beri, bir çok kez çatınıza gitmek istedim. Ama senin, orada olma ihtimalinden çok korkuyordum. Bir şekilde beni geriyorsun."

Ayağımı okşayan parmakları durdu. "Benim sıram mı?"

Başımla onayladım.

Eli ayağımın altında hareket ederken gözleri kısıldı. Parmaklarını yavaşça ayak parmaklarımdan topuğuma doğru gezdirdi.

"Seni becermeyi hâlâ çok istiyorum."

Biri, hızla nefesini tuttu ve bunu yapan ben değildim. Ryle ile aynı anda kapı aralığına baktık ve gözleri kocaman açılmış olan Allysa'yı gördük. Parmağını Ryle'a doğru uzatırken, ağzı hâlâ açıktı.

"Sen az önce..."

Bana baktı ve, "Onun adına çok üzgünüm Lily," dedi. Sonra zehir dolu gözlerle yeniden Ryle'a baktı.

"Sen az önce patronuma, onu *becermek* istediğini mi söyledin?"

Ah Tanrım.

Ryle alt dudağını çiğnemeye başladı. Marshall, Allysa'nın ardından içeri girdi ve, "Neler oluyor?" dedi.

Allysa eşine baktı ve tekrar eliyle Ryle'ı işaret etti.

"Az önce Lily'ye onu *becermek* istediğini söyledi!"

Marshall bir bana, bir de Ryle'a bakıyordu. Kahkaha mı atsam yoksa sürünerek masanın altına girip saklansam mı, bilmiyordum.

"Söyledin mi?" diye sordu Marshall, Ryle'a bakarak.

Ryle omuz silkti. "Öyle görünüyor," dedi.

Allysa elleriyle yüzünü kapattı ve bana bakarak, "Tanrım," dedi. "O sarhoş. İkisi de sarhoş. Lütfen erkek kardeşim pisliğin teki olduğu için beni yargılama."

Ona gülümsedim ve önemli olmadığını göstermek için elimi salladım.

"Önemli değil Allysa. Pek çok insan beni becermek istiyor."

Ryle'a baktım, hâlâ hiçbir şey olmamış gibi ayağımı okşuyordu. "En azından kardeşin aklından geçenleri söylüyor. Pek çok insanın gerçekten düşündüklerini söyleyecek cesareti yok."

Ryle, bana göz kırptı ve sonra dikkatli bir şekilde ayağımı kucağından indirdi.

"Bakalım ağırlığını ayağına verebilecek misin," dedi.

Marshall ile birlikte ayağa kalkmama yardım ettiler. Ryle, eliyle birkaç adım ötede duvara dayanmış olan masayı işaret etti.

"Masaya gitmeye çalışalım, orada ayağını sarabilirim," dedi.

Koluyla, sıkıca belimden kavradı. Düşmediğimden emin olmak için kolumu sıkıca tutuyordu. Marshall da destek olmak için iyi kötü yanımda duruyordu. Ayak bileğime biraz ağırlık verdim; canım acıdı ama acı çok şiddetli değildi.

Ryle'dan aldığım destek sayesinde, zıplayarak masaya kadar gitmeyi başardım. Beni kaldırarak masaya oturttu, ben de sırtımı duvara yaslayıp, bacağımı öne doğru uzattım.

"Peki, iyi haber şu ki kırılmamış."

"Kötü haber ne?" diye sordum.

İlk yardım çantasını açtı ve, "Birkaç gün boyunca üzerine basmamalısın. Nasıl iyileştiğine bağlı olarak belki bir hafta da olabilir," dedi.

Gözlerimi kapattım ve başımı arkamdaki duvara yasladım. "Ama yapmam gereken çok fazla şey var," diye sızladım.

Dikkatli bir şekilde ayak bileğimi sarmaya başladı. Allysa da onun arkasında durmuş, ayağımı sarmasını izliyordu.

"Ben susadım," dedi Marshall. "İçecek bir şey isteyen var mı? Caddenin karşısında bir CVS* mağazası var."

"Ben iyiyim," dedi Ryle.

"Ben su alırım," dedim.

"Sprite," dedi Allysa.

Marshall onun elini tuttu, "Sen de geliyorsun."

Allysa elini, onun elinden kurtardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum," dedi; "kardeşime güvenemem."

"Allysa, sorun değil," dedim ona. "Şaka yapıyordu."

Bir an sessizce bana baktı ve sonra, "Tamam. Ama daha fazla saçmalarsa beni kovamazsın."

"Söz veriyorum seni kovmayacağım."

Bunu söyledikten sonra, yeniden Marshall'ın elini tuttu ve odadan çıktılar.

Ryle ayağımı sarmaya devam ederken, "Kız kardeşim senin için mi çalışıyor?" dedi.

"Evet. Onu birkaç saat önce işe aldım."

* CVS: Amerika'daki hem eczane hem de perakende market olan bir zincir. (ç.n.)

İlk yardım çantasına uzandı ve içinden bandı çıkardı.

"Onun tüm hayatı boyunca hiçbir işte çalışmadığının farkındasın, değil mi?"

"Beni uyardı zaten," dedim. Dişlerini sıkmıştı ve daha önce olduğu kadar rahat görünmüyordu. Sonra kardeşini ona yakınlaşmak için işe aldığımı düşünebileceğini fark ettim. "Sen içeri girene kadar onun senin kardeşin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim."

Önce bana, sonra yeniden ayak bileğime baktı, "Bildiğini iddia etmiyordum." Bandı, elastik sargı bezinin üzerine sarmaya başladı.

"Öyle bir şey iddia etmediğini biliyorum. Sadece seni bir şekilde tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünmeni istemedim. Hayattan farklı şeyler istiyoruz, hatırladın mı?"

Başıyla onayladı ve dikkatle ayağımı masanın üzerine bıraktı.

"Bu doğru," dedi. "Benim uzmanlığım tek gecelik ilişkiler üzerine ve sen de kendi Kutsal Kâse arayışındasın."

Kahkaha attım. "İyi bir hafızan var."

"Öyledir," dedi. Dudaklarında mahmur bir gülümseme belirdi. "Ama sen de unutulması zor birisin."

Tanrım. Bu tür şeyler söylemeyi bırakmak *zorundaydı.* Avuçlarımı masaya bastırdım ve bacağımı aşağı indirdim. "Çıplak bir gerçek geliyor."

Yanımdaki masaya yaslandı ve, "Can kulağıyla dinliyorum," dedi.

Hiçbir şeyi içimde tutmadım.

"Beni çok çekiyorsun," dedim. "Senin hakkında hoşlanmadığım pek bir şey yok ve ikimiz de farklı şeyler istiyor olsak da, eğer bir daha bir araya gelirsek; başımı döndürecek şeyler söylemeyi bırakmanı rica edeceğim. Bunu yapman, benim açımdan pek adil değil."

Bir kere başıyla onayladı ve sonra, "Benim sıram," dedi.

Elini masada yanıma koydu ve hafifçe bana doğru eğildi.

"Sen de beni çok çekiyorsun. Benim de *senin* hakkında hoşlanmadığım pek bir şey yok. Yine de umarım bir daha bir araya gelmeyiz çünkü seni bu kadar çok düşünüyor olmak hoşuma gitmiyor. Aslında, çok fazla düşünmüyorum; yalnızca hoşuma gitmeyecek kadar fazla. Eğer, hâlâ tek gecelik bir ilişki düşünmüyorsan, birbirimizden kaçınmak için elimizden geleni yapmamız en iyisi olur çünkü; bu ikimize de iyi gelmeyecek."

Bana nasıl bu kadar yaklaşmıştı bilmiyorum, sadece otuz santim ötemdeydi. Bu denli yakınımda olması, dikkatimi ağzından çıkan kelimelere vermemi zorlaştırıyordu. Bakışları, bir an için dudaklarıma indi ama ön kapının açıldığını duyar duymaz, odanın diğer tarafına doğru yolu yarılamıştı bile. Allysa ve Marshall yanımıza geldiğinde, Ryle düşen sandıkları dizmekle meşguldü. Allysa ayak bileğime baktı.

"Karar nedir?" diye sordu.

Alt dudağımı sarkıttım. "Erkek kardeşin, birkaç gün boyunca üzerine basamayacağımı söylüyor."

Bana suyu uzattı, "Yanında olmam iyi oldu. Sen dinlenirken ben de çalışıp, etrafı temizlemek için elimden geleni yapabilirim."

Sudan bir yudum aldım ve dudaklarımı sildim. "Allysa, seni ayın çalışanı ilan ediyorum."

Allysa sırıttı ve sonra Marshall'a döndü.

"Bunu duydun mu? En iyi çalışanı benim!"

Marshall kolunu ona doladı ve başının üstünü öptü.

"Seninle gurur duyuyorum Issa."

Onun, karısına *Issa* demesi hoşuma gitmişti, bunun Allysa'nın kısaltması olduğunu düşünüyordum. Kendi ismimi düşündüm ve ismimi rahatsız edici derecede sevimli bir lakaba çevirecek birini, bir gün bulabilecek miyim merak ettim. *Illy.*

Hayır. Aynı şey değil.

"Eve gitmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Zıplayarak aşağı indim ve ayağımı kontrol ettim.

"Belki sadece arabama kadar. Sol ayağım incindi o yüzden muhtemelen gayet rahat araba kullanabilirim."

Allysa bana doğru geldi ve kolunu bana doladı. "Eğer anahtarları bana bırakmak istersen, burayı kilitler ve yarın gelip temizliğe başlarım."

Üçü birden benimle birlikte arabama kadar geldiler ama Ryle, desteğin çoğunu Allysa'nın vermesine izin verdi. Artık, bir nedenden dolayı neredeyse bana dokunmaya korkuyor gibiydi. Sürücü koltuğuna oturduğumda, Allysa el çantamı ve diğer eşyalarımı döşemenin üzerine koydu ve yolcu koltuğuna oturdu. Telefonumu çıkarıp, kendi telefon numarasını kaydetti. Ryle, arabanın camına doğru eğildi.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde, bileğinin üzerine mümkün olduğunca fazla buz koymaya çalış. Banyo yapmanın da faydası olur."

Başımla onayladım, "Yardımın için teşekkürler."

Allysa, cama doğru eğildi; "Ryle?" dedi. "Belki de onu, arabayla eve bırakıp taksiyle dönsen iyi olur. Ne olur ne olmaz."

Ryle, bana baktı ve sonra başını iki yana salladı, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi. "Sorun yaşamayacaktır. Birkaç bira içtim, muhtemelen araba kullanmasam daha iyi."

"En azından, eve girmesine yardımcı olabilirsin," diye önerdi Allysa.

Ryle başını iki yana salladı ve sonra arabanın üzerine eliyle hafifçe vurduktan sonra dönüp, yürüyerek uzaklaştı.

Allysa en sonunda telefonumu geri verip, "Ciddiyim. Onun hakkında gerçekten üzgünüm. Önce sana yazıyor,

sonra bencil bir pislik gibi davranıyor," diye konuşurken, ben ise hâlâ onu izliyordum. Allysa arabadan çıktı, kapıyı kapattı ve sonra camdan içeri doğru eğildi.

"İşte bu yüzden hayatının geri kalanında bekar kalacak." Eliyle telefonumu işaret etti, "Eve gittiğinde bana mesaj at. Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa ara. Bunları iş zamanından saymam."

"Teşekkür ederim Allysa."

Gülümsedi. "Hayır, ben *sana* teşekkür ederim. Geçen sene gittiğim Paolo Nutini konserinden bu yana, hayatımda beni bu kadar heyecanlandıran bir şey olmamıştı."

Veda etmek için el salladı ve Marshall ile Ryle'ın durduğu yere doğru yürüdü. Üçü birlikte caddede yürümeye başladılar. Bir süre dikiz aynamdan onları izledim. Köşeyi dönerlerken Ryle'ın, omzunun üstünden benim olduğum yere baktığını gördüm. Gözlerimi kapattım ve nefesimi verdim. Ryle ile ben iki kere, unutmamın mümkün olmadığı günlerde denk gelmiştik. Biri, babamın cenazesinin olduğu, diğeri de ayak bileğimi burktuğum gündü. Ryle'ın o günlerde bir şekilde yanımda olması, tüm bu felaketlerin etkisini azaltmıştı. *Onun, Allysa'nın erkek kardeşi olmasından nefret ediyordum. İçimde bunun, onu son görüşüm olmayacağına dair bir his vardı.*

Dördüncü Bölüm

Arabamdan daireme gitmem yarım saatimi aldı. Bana yardım etmesi için iki kere Lucy'yi aradım ama cevap vermedi. Daireme girdiğimde onu, telefonu kulağında, kanepenin üzerinde uzandığını görünce biraz rahatsız oldum. Kapıyı ardımdan sertçe kapatınca, başını kaldırıp bana baktı. "Sana ne oldu?" diye sordu.

Destek almak için duvara tutunup, tek ayağım üzerinde hoplayarak koridor boyunca ilerledim. "Ayak bileğimi burktum."

Odamın kapısına geldiğimde Lucy, "Telefona cevap veremediğim için üzgünüm!" diye bağırdı. "Alex ile konuşuyordum! Seni arayacaktım!"

"Sorun değil!" diye, bağırarak cevap verdim ve kapıyı hızla çekerek kapattım. Banyoya girdim. Daha önce dolaba koyduğum eski ağrı kesicileri buldum. İki ağrı kesici yuttum ve sonra kendimi yatağıma bırakıp, tavana bakmaya başladım.

Tüm hafta boyunca, bu daireye kapanıp kalmak zorunda olduğuma inanamıyordum. Telefonumu elime aldım ve anneme mesaj attım.

"Ayağımı burktum ama iyiyim. Sana, marketten benim için alman gerekenlerin listesini gönderebilir miyim?"

Telefonumu yatağımın üzerine bıraktım ve buraya taşındığından beri ilk defa annemin yakında yaşıyor olmasından memnuniyet duydum. Aslında o kadar da kötü değildi. Babam vefat ettiğinden beri, ondan daha fazla hoşlanıyordum. Bunun, anneme onu terk etmemesinden dolayı gücendiğim

için olduğunu biliyordum. Söz konusu annem olduğunda gücenme hislerimin çoğu yok olmasına rağmen, babamı düşündüğümde hâlâ aynı şeyleri hissediyordum. Babama karşı hâlâ bu kadar acı hisler besliyor olmam iyi bir şey olamazdı. Ama lanet olsun, o gerçekten berbat biriydi. Anneme karşı, bana karşı, Atlas'a karşı.

Atlas...

Annemin buraya taşınması ve iş saatleri arasında gizlice yeni bir bina aramakla o kadar meşguldüm ki, o kadar ay önce okumaya başladığım günlükleri okumayı bitirmeye zamanım olmamıştı. Acınacak bir şekilde zıplayarak, dolabıma giderken yalnızca bir kez tökezledim. Neyse ki şifonyere tutunarak dengemi korudum. Günlüğümü elime aldığımda, yatağın üzerine çıktım ve rahat bir pozisyona geçtim. Artık çalışamadığım için, önümüzdeki hafta boyunca yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu. İçinde bulunduğum zaman içinde acı çekerken, geçmişimin de acısını çekebilirdim.

Sevgili Ellen,

Senin, Oscar Ödülleri'nin sunuculuğunu yapman, geçen sene televizyonda olan en iyi şeydi. Sana bunu söylediğimi sanmıyorum. Vakumla ilgili şakan, altıma etmeme neden oldu. Ah, bugün Atlas'ı da yeni bir Ellen takipçisi yaptım. Onu yeniden eve aldığım için beni yargılamana izin vermeden evvel, bunun nasıl olduğunu açıklamama izin ver.

Dün burada duş almasına izin verdikten sonra, gece onu bir daha görmedim ama bu sabah, otobüste yine yanıma oturdu. Bir önceki günden biraz daha mutlu görünüyordu. Yanıma oturdu ve bana gerçekten gülümsedi. Yalan söylemeyeceğim, onu babamın kıyafetleri içinde görmek biraz garipti ama pantolon, üzerine düşündüğümden çok daha iyi oturmuştu.

"Bil bakalım ne oldu?" dedi. Öne doğru eğildi ve sırt çantasının fermuarını açtı.

"Ne?"

Çantasından bir torba çıkarıp bana verdi,

"Bunları garajda buldum. Toprak içindeydiler; temizlemeye çalıştım ama su olmadığı için çok fazla bir şey yapamadım."

Torbayı elime aldım ve kuşkuyla ona baktım. Bir seferde bu kadar fazla şey söylediğini ilk defa duyuyordum. En sonunda, torbayı açtım. Bir grup eski bahçıvan aletine benziyordu.

"Önceki gün senin, o kürek ile bahçeyi kazdığını gördüm. Gerçek bahçıvanlık aletlerin olup olmadığından emin değildim ve kimse bunları kullanmıyordu, bu yüzden..."

"Teşekkürler," dedim. Bir tür şok içindeydim. Eskiden bir malam vardı ama malanın plastik sapı kırılmıştı ve elimin su toplamasına neden oluyordu. Geçen sene annemden, doğum günüm için bahçıvan aletleri istemiştim ve bana tam boy bir kürek ve çapa aldığında, ona ihtiyacım olanın bunlar olmadığını söylemeye içim elvermemişti.

Atlas boğazını temizledi ve çok daha kısık bir sesle, "Bunun gerçek bir hediye olmadığını biliyorum," dedi. "Bunu satın almadım. Ama... Sana bir şey vermek istedim. Bilirsin, şey için..."

Cümlesini tamamlamadı, ben de başımı salladım ve torbanın ağzını yeniden bağladım.

"Bunları benim için okul bitene kadar saklayabilir misin? Sırt çantamda yer yok."

Torbayı benden aldı, sırt çantasını kucağına yerleştirdi ve torbayı çantasının içine koydu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"On beş."

Gözlerindeki bakış, yaşım hakkında biraz üzüldüğünü gösteriyordu ama bunun nedenini bilmiyorum.

"Onuncu sınıfta mısın?"

Başımla onayladım ama dürüst olmam gerekirse aklıma ona söyleyebileceğim hiçbir şey gelmiyordu. Aslında, çok da fazla ilişkim olmamıştı. Özellikle de son sınıflarla. Gergin olduğum zamanlarda, genellikle ağzımdan tek kelime çıkmazdı.

"O yerde, daha ne kadar kalırım bilmiyorum," dedi, yeniden kısık sesle konuşmaya başlamıştı. "Ama okuldan sonra bahçe işleri ya da herhangi bir şey konusunda yardıma ihtiyacın olursa, orada yaptığım pek fazla bir şey yok. Zaten elektriğim de yok."

Kahkaha attım ve sonra onun bu durumunu küçümseyen yorumu üzerine kahkaha atmam doğru muydu, merak ettim. Otobüs yolculuğunun geri kalanını, senin hakkında konuşarak geçirdik Ellen. Sıkıldığı hakkındaki o yorumu yapmasının üzerine ona, senin programını izleyip izlemediğini sordum. İzlemek istediğini çünkü senin komik olduğunu düşündüğünü ama televizyon için elektrik gerektiğini söyledi. Bu da gülüp gülmemem gerektiği konusunda emin olmadığım bir diğer yorumdu. Ona, okuldan sonra programı benimle birlikte izleyebileceğini söyledim. Programı her zaman dijital video kayıt cihazına kaydediyorum ve günlük ev işlerini yaparken izliyorum. Ön kapının sürgüsünü çekersem, ebeveynlerimin eve erken gelmesi durumunda Atlas'ın arka kapıdan kaçabileceğini düşünmüştüm.

Onu, bugün eve dönüş yolculuğuna kadar bir daha görmedim. Dönüşte yanıma oturmadı çünkü Katie otobüse ondan önce bindi ve yanıma oturdu. Ondan kalkmasını istemeyi düşündüm ama o zaman da, Atlas'tan hoşlandığımı düşünecekti. Katie, bu konuda benimle dalga geçeceği için

yanımda oturmasına ses etmedim. Atlas, otobüsün ön tarafındaydı, dolayısıyla benden önce indi. Garip bir şekilde otobüs durağında durup, benim inmemi bekledi. İndiğimde sırt çantasını açtı ve bana aletlerin olduğu torbayı verdi. Bu sabah onu, televizyon izlemeye davet etmem hakkında hiçbir şey söylemedi, bu yüzden ben de kabul etmiş gibi davrandım.

"Haydi," dedim. Benim arkamdan eve girdiğinde ben de sürgüyü çektim. "Annem ve babam eve erken gelirse, arka kapıdan kaç ve seni görmelerine izin verme."

Başıyla onayladı. "Endişelenme. Kaçarım," dedi gülerek.

Ona içecek bir şey isteyip istemediğini sorduğumda, istediğini söyledi. İkimize de yiyecek hafif bir şeyler hazırladım ve içeceklerimizi oturma odasına götürdüm. Ben kanepeye, o da babamın koltuğuna oturdu. Senin programını açtım ve başka bir şey olmadı. Çok fazla konuşmadık çünkü programdaki bütün reklamlar sırasında kaydı ileri sardım. Onun, gülmesi gereken yerlerde kahkaha attığını fark ettim. İyi bir mizahi zamanlama, bence bir insanın kişiliği hakkındaki en önemli şeylerden biri. Senin esprilerine güldüğü her an, onu gizlice eve aldığım için kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu. Bunun nedenini bilmiyorum. Belki de gerçekten arkadaş olabileceğim biriyse, kendimi daha az suçlu hissedecektim.

Senin programın biter bitmez gitti. Ona, duşumuzu yeniden kullanmak isteyip istemediğini sormak istedim ama o zaman ebeveynlerimin eve gelme saati iyice yaklaşmış olacaktı. Onun için istediğim en son şey, çıplak bir şekilde koşarak duştan çıkıp, arka bahçemizden kaçması olurdu.

Aslında bu, çok komik ve harika olabilirdi.

-Lily

Sevgili Ellen,

Haydi ama kadın. Tekrar yayınları mı? Bütün hafta boyunca tekrar yayınları mı? Biraz ara vermeye ihtiyacın olduğunu anlıyorum ama bir şey önereyim. Günde bir program kaydı yapmak yerine, iki program kaydı yapmalısın. Böylece, yarı zamanda iki katını yapmış olursun ve biz de tekrar yayınlarını izlemek zorunda kalmayız. "Biz" diyorum çünkü, Atlas ile kendimden bahsediyorum. Atlas, düzenli bir Ellen izleme ortağı oldu. Sanırım o da seni, benim sevdiğim kadar çok seviyor. Ona hiç, her gün sana yazdığımdan bahsetmedim. Bu, aşırı hayranlık belirtisi gibi görünebilirdi.

Atlas o evde yaşamaya başlayalı, iki hafta oldu. Benim evimde birkaç kere daha duş aldı. Her gelişinde ona, yiyecek bir şeyler hazırlıyor; okuldan sonra kıyafetlerini bile yıkıyorum. Sanki bir yükmüş gibi benden özür diliyor. Dürüst olmam gerekirse, ben bunları yapmayı seviyorum. Zihnimi bir şeylerden uzak tutuyor ve her gün okuldan sonra onunla vakit geçirmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum.

Babam bu gece eve geç geldi. Bu da; işten sonra bara gittiği, muhtemelen annemle kavga edecekleri ve yine aptalca bir şey yapacağı anlamına geliyor. Yemin ediyorum, bazen onunla kaldığı için anneme çok kızıyorum. Sadece on beş yaşında olduğumu ve kalmayı seçmesinin ardındaki tüm sebepleri bilmediğimi biliyorum ama bahane olarak beni kullanmasını reddediyorum. Onu terk edemeyecek kadar fakir olması ya da berbat bir daireye taşınmak ve mezun olana kadar hazır Japon makarnası yiyecek zorunda kalacak olmamız, umurumda değil. Bu bile, şu andakinden iyi olurdu. Şu anda anneme bağırdığını duyabiliyorum. Bazen babam bu hale geldiğinde, onu sakinleştirmesini umarak oturma odasına gidiyorum. Ben odada olduğumda, anneme vurmaktan hoşlanmıyor. Belki de bunu denemeliyim.

-Lily

Sevgili Ellen,

Eğer şu anda bir tabancaya ya da bıçağa erişimim olsaydı, babamı öldürürdüm. Ben oturma odasına girer girmez, onun annemi itip düşürdüğünü gördüm. Mutfaktaydılar, annem onun kolunu tutmuş sakinleştirmeye çalışıyordu ve babam elinin tersiyle anneme vurup, yere düşürdü. Oturma odasına girdiğimi görünce durdu. Durduğunda, annemi tekmelemek üzere olduğundan oldukça eminim. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ve sonra yatak odalarına gidip, kapıyı çarparak kapattı.

Koşarak mutfağa gidip anneme yardım etmeye çalıştım ama hiçbir zaman onu bu şekilde görmemi istemiyor. Eliyle beni geçiştirdi ve, "Ben iyiyim Lily. İyiyim, sadece aptalca bir kavga ettik," dedi.

Ağlıyordu; yanağında, babamın vurduğu yerde oluşan kızarıklığı görebiliyordum. İyi olduğundan emin olmak için yürüyerek ona yaklaştığımda, bana sırtını döndü ve eliyle tezgahı kavradı.

"İyiyim dedim Lily. Odana geri dön."

Koşarak koridora gittim ama odama geri dönmedim. Doğruca arka kapıdan, arka bahçeye çıktım. Beni başından savdığı için ona çok sinirlenmiştim. İkisiyle de, aynı evin içinde bile olmak istemiyordum. Atlas'ın kaldığı eve gidip kapıyı çaldığımda hava henüz kararmıştı. Onun içeride yürüdüğünü ve kazayla bir şey devirdiğini duyabiliyordum.

"Benim. Lily," diye fısıldadım.

Birkaç saniye sonra, arka kapı açıldı. Önce arkama, sonra da soluma ve sağıma doğru baktı. Yüzüme baktığında da ağladığımı fark etti.

"Sen iyi misin?" diye sordu, dışarı çıkarken. Gömleğimi kullanıp göz yaşlarımı sildim ve onun beni içeri davet etmek yerine dışarı çıktığını fark ettim. Verandanın merdivenine oturduğumda, o da yanıma oturdu.

"İyiyim," dedim. "Sadece sinirlendim. Bazen sinirlendiğimde ağlarım."

Bana doğru uzandı ve saçımı kulağımın arkasına attı. Bunu yapması hoşuma gitti ve birden, artık eskisi kadar sinirli olmadığımı fark ettim. Ardından kolunu omzuma atıp, beni başım omzuna yaslanacak şekilde kendisine doğru çekti. Hiç konuşmadan beni nasıl sakinleştirdiğini bilmiyorum ama sakinleştirdi. Bazı insanların varlıkları bile sakinleştirici bir etkiye sahiptir; o da böyle insanlardan. Babamın tam tersi.

Bir süre, odamın ışığının yandığını görene kadar öylece oturduk.

"Gitmelisin," diye fısıldadı.

İkimiz de, annemin odamda durmuş, beni aradığını görebiliyorduk. O ana kadar, yatak odamı bu iyi görebildiğini fark etmemiştim. Eve doğru yürürken, Atlas'ın o evde olduğu zamanları düşünmeye çalıştım. Geceleri, karanlık çöktükten sonra etrafta dolanıp dolanmadığımı hatırlamaya çalıştım çünkü; odamdayken üzerime sadece bir tişört giyerim. İşte delice olan da şu Ellen; sanırım dolanmış olduğumu umuyorum.

-Lily

Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladığında, günlüğü kapattım. Yarın daha fazla okuyacaktım. *Belki.* Babamın eskiden anneme yaptığı şeyleri okumak, bir şekilde moralimi bozuyor; Atlas hakkındaki şeyleri okumak ise üzüyordu. Ryle'ı düşünüp uyumaya çalıştım ama onunla olan durumuz da beni sinirlendiriyor *ve* üzüyordu. Belki de sadece Allysa'yı ve bugün gelmesinden ne kadar memnun olduğumu düşünürdüm. Önümüzdeki birkaç ay, bir arkadaş -yardımından bahsetmiyorum bile - iyi gelebilirdi. İçimde bunun, beklediğimden daha stresli olacağına dair bir his vardı.

Beşinci Bölüm

Ryle haklıydı. Ayak bileğimin, yeniden ağırlığımı verip yürüyebileceğim kadar iyileşmesi birkaç gün daha sürdü. Ben de dairemden çıkmaya çalışmadan önce, bir hafta geçmesini bekledim. İhtiyacım olan en son şey, bileğimi yeniden incitmekti. Elbette, gittiğim ilk yer çiçekçi dükkanım oldu. Bugün dükkana gittiğimde, Allysa oradaydı ve kapıdan girer girmez şok olduğumu söylemek, yetersiz kalırdı. Benim satın aldığım binadan tamamen farklı bir bina gibi görünüyordu. Hâlâ yapılması gereken tonlarca iş vardı ama Marshall ve Allysa, çöp olarak işaretlediğimiz tüm eşyalardan kurtulmuşlardı. Diğer her şey ise, yığınlar halinde düzenlenmişti. Pencereler yıkanmış, yer silinmişti. Allysa, ofis olarak kullanmayı planladığım alanı bile temizlemişti. O gün, ona birkaç saat yardım ettim. Yürümeyi gerektiren işleri yapmama izin vermediği için, çoğunlukla dükkanın planlarını çizdim. Boyaların renklerini seçtik ve yaklaşık on beş gün sonrasını açılış tarihi olarak belirledik. Allysa gittikten sonra birkaç saati, onun yapmama izin vermediği şeyleri yaparak geçirdim. Geri dönmek güzeldi.

Tanrım, yorulmuştum.

Kanepeden kalkıp, çalan kapıyı açıp açmamak konusunda kararsız kalmamın nedeni de bu yorgunluktu. Lucy, o gece de Alex'te kalıyordu ve annemle de beş dakika önce telefonda konuşmuştum, dolayısıyla gelenin ikisinden biri olmadığını biliyordum. Kapıya gittim ve açmadan önce, kapının deliğinden baktım. Delikten baktığım ilk an, onu

tanıyamadım çünkü başı aşağıdaydı. Sonra kafasını yukarı kaldırıp sağa doğru baktığında, kalbim deli gibi atmaya başladı! *Burada ne işi vardı?* Ryle, yeniden kapıyı çaldı. Ellerimle, saçımı yüzümün önünden çekip, düzeltmeye çalıştım ama boşunaydı. O gün deli gibi çalışmıştım ve berbat görünüyordum, dolayısıyla kapıyı açmadan önce; yarım saat duş alacak, makyaj yapacak ve üzerime bir şeyler giyecek vaktim olmadıkça olduğum halimle idare etmek zorunda kalacaktı.

Kapıyı açtım ve ilk tepkisi kafamı karıştırdı. "Tanrım," dedi, başını kapının çerçevesine yaslayarak. Sanki bir süredir egzersiz yapıyormuş gibi hızla nefes alıp veriyordu. Ancak o zaman, onun benden daha dinlenmiş ya da temiz görünmediğini fark ettim. Yüzünde birkaç günlük uzamış sakal vardı; –ki bunu daha önce hiç görmemiştim– saçları her zamanki şeklinde değildi. Görüşü, gözlerindeki bakış gibi biraz dengesiz görünüyordu. "Seni bulmak için kaç kişinin kapısını çaldığım hakkında bir fikrin var mı?"

Olumsuz anlamda başımı salladım çünkü, bilmiyordum. *Nerede yaşadığımı nereden biliyordu ki?*

"Yirmi dokuz," dedi.

Ellerini kaldırıp, parmaklarıyla rakamları gösterdi ve, "İki... dokuz," diye fısıldadı.

Bakışlarımı indirip kıyafetlerine baktım. Üzerinde doktor önlüğü vardı ve o anda üzerinde doktor önlüğü olmasından *kesinlikle* nefret ediyordum. Daha önceki tulumu ve Burberry kıyafetinden çok çok daha iyiydi.

"Neden yirmi dokuz kişinin kapısını çaldın?" diye sordum başımı yana eğerek.

"Bana hangi dairede oturduğunu hiç söylemedin," dedi, doğruydu.

"Bu binada yaşadığını söyledin ama hangi katta oturduğunu söyledin mi hatırlayamadım. Ayrıca bilgin olsun,

neredeyse üçüncü kattan başlayacaktım. İçgüdülerimi dinlemiş olsam, bir saat önce burada olacaktım."

"Neden buraya *geldin*?"

Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve omzumun arkasını işaret etti. "İçeri gelebilir miyim?"

Omzumdan geriye, içeri doğru baktım ve sonra kapıyı biraz daha açtım. "Sanırım. Eğer bana ne istediğini söyleyeceksen."

İçeri girdiğinde kapıyı ardımızdan kapattım. Etrafına bakındı; üzerinde o aptalca çekici görünen doktor önlüğüyle ellerini beline koyup bana doğru döndü. Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bunun nedeni ben miydim, yoksa kendisi miydi emin değildim.

"Gerçekten büyük bir çıplak gerçek geliyor, tamam mı?" dedi. "Kendini hazırla."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve derin bir nefes alıp, konuşmaya hazırlanırken onu izledim.

"Önümüzdeki birkaç ay tüm kariyerimdeki en önemli aylar olacak. Odaklanmak zorundayım. İhtisasımı tamamlıyorum ve sonra oturup sınavlara çalışmak zorundayım."

Odanın içinde ileri geri yürüyor ve konuşurken ellerini çılgınca hareket ettiriyordu, "Ama geçen hafta boyunca, seni kafamdan atamadım. Neden bilmiyorum. İşteyken, evdeyken. Tek düşünebildiğim, sen etrafımda olduğunda bunun beni delirttiği. Bunu durdurmana ihtiyacım var Lily." Yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "*Lütfen* bunu durdur. Sadece bir kere – hepsi bu. Söz veriyorum."

Onu izlerken, parmaklarımla kollarımı sıkıca kavradım. Hâlâ biraz hızlı nefes alıp veriyordu ve gözlerinde hâlâ delice bir bakış vardı ama artık bana yalvarır gibi bakıyordu.

"En son ne zaman uyudun?" diye sordum.

Demek istediğini anlamadığım için siniri bozulmuş gibi gözlerini devirdi.

"Kırk sekiz saatlik vardiyadan çıktım," dedi ilgisizce. "*Odaklan* Lily."

Başımla onayladım ve söylediği kelimeleri zihnimde tekrarladım. İşin doğrusunu bilmesem... neredeyse onun...

Sakinleşmek için bir nefes aldım. "Ryle," dedim dikkatli bir şekilde.

"Gerçekten bana, beni düşünmenin hayatını cehenneme çevirdiğini ve bir daha beni düşünmemek için seninle sevişmem gerektiğini söylemek için yirmi dokuz kişinin kapısını mı çaldın? Şu anda benimle *dalga* mı geçiyorsun?"

Dudaklarını büzdü ve beş saniye kadar düşündükten sonra, yavaşça başıyla onayladı.

"Yani... Evet ama... Bunu sen söylediğinde kulağa daha kötü geliyor."

Bezmiş bir şekilde güldüm, "Çünkü, bu saçma Ryle."

Alt dudağını ısırdı ve aniden kaçmak ister gibi odaya baktı. Kapıyı açtım ve elimle ona dışarı çıkmasını işaret ettim. Dışarı çıkmadı. Bakışları ayaklarımdaydı. "Ayak bileğin iyi görünüyor," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Daha iyi. Bugün ilk defa, dükkanda Allysa'ya yardım edebildim."

Başıyla onayladı ve sonra gitmek üzere kapıya doğru ilerler gibi bir hareket yaptı ama yanıma geldiği anda bana doğru döndü ve ellerini, başımın iki yanında kapıya yasladı. Bu yakınlığı ve ısrarı, nefesimin kesilmesine neden olmuştu.

"Lütfen?" dedi.

Bedenimin, fikrimi değiştirip, kendimi ona açmak için zihnime yalvarmaya başlamasına rağmen, başımı iki yana salladım.

"Bu konuda gerçekten iyiyim Lily," dedi yüzünde bir sırıtışla. "Neredeyse hiçbir şey yapmana gerek olmayacak."

Gülmemek için kendimi zor tuttum ama kararlılığı çekici olduğu kadar rahatsız ediciydi.

"İyi geceler Ryle."

Başını önüne eğdi ve yavaşça kafasını sallayarak onayladı. Kendini çekerek, kapıdan uzaklaştı ve önümde dimdik durdu. Hafifçe dönüp koridora doğru yöneldi ama sonra aniden önümde diz çöktü. "Lütfen Lily," dedi, kendini küçük düşürücü bir kahkahayla.

"*Lütfen* benimle seviş."

Bana, gözlerinde yavru bir köpeğinkine benzer hüzünlü bakışlarla ve acınası, umutlu bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Seni çok, o kadar çok istiyorum ki sana söz veriyorum benimle bir kere seviştikten sonra benden bir daha asla haber almayacaksın. Söz veriyorum."

Bir Beyin Cerrahının, *gerçekten* dizlerinin üzerine çöküp sevişmek için yalvarmasında beni iten bir şey vardı. *Bu, gerçekten acınasıydı.*

"Ayağa *kalk*," dedim kollarını iterek, "kendini küçük duruma düşünüyorsun."

Yavaşça ayağa kalktı, beni kollarının arasına hapsedecek şekilde ellerini iki yanımda kapıya yasladı. "Bu evet anlamına mı geliyor?"

Göğsü, neredeyse göğsüme değmek üzereydi ve beni bu kadar fazla istemesinin, bu kadar iyi hissetmeme neden olması hiç hoşuma gitmiyordu. Aslında bunun, bana itici gelmesi gerekiyordu ama ona baktığımda zorlukla nefes alabiliyordum. Özellikle de yüzünde o imalı gülümseme varken...

"Şu anda kendimi seksi hissetmiyorum Ryle. Bütün gün çalıştım, bitkin durumdayım, ter kokuyorum ve muhtemelen toz içindeyim. İlk önce duş almam için bana biraz zaman verebilirsen, belki seninle sevişecek kadar seksi hissedebilirim."

Ben konuşmayı bitirmeden hararetle başıyla onayladı. "Duş. İstediğin kadar zaman ayır. Beklerim."

İterek, onu kendimden uzaklaştırdım ve ön kapıyı kapattım. Benim ardımdan yatak odasına geldi, ona yatakta

beni beklemesini söyledim. Neyse ki bir önceki gece, yatak odamı toplamıştım. Normalde kıyafetlerim her yere atılmış, kitaplar komodinimin üzerine yığılmış, ayakkabılarım ve sutyenlerim dolabın dışında olurdu. Ama bu gece, odam temizdi. Hatta yatağımı bile toplamıştım, büyük annemin ailede herkese miras kalan çirkin kırlentleri yatağın üzerindeydi. Beni utandıracak herhangi bir şeyin, Ryle'ın gözüne takılmayacağından emin olmak için gözlerimi odanın içinde hızlıca gezdirdim. Yatağımın üzerine oturdu, odaya bakarken ben de onu izliyordum. Banyo kapısında durup onu son kez uyardım.

"Bunu yapmanın her sorunu halledeceğini söylüyorsun ama şimdi seni uyarıyorum Ryle. Ben bir uyuşturucu gibiyimdir. Eğer bu gece benimle sevişirsen, bu senin için işleri daha kötü bir hale getirecek. Çünkü bunu sadece bir kere yapabileceksin. O kızlardan biri olmayı reddediyorum, senin... O gece hangi terimi kullanmıştın? İhtiyaçlarını giderecek mi demiştin?"

Dirseklerinin üzerinde geriye doğru yaslandı.

"Sen o tür bir kız değilsin Lily. Ben de birine, birden fazla konuda ihtiyaç duyan erkeklerden değilim. Endişelenmemiz gereken bir şey yok."

Banyoya girip kapıyı ardımdan kapatırken, bu adamın nasıl olup da beni bunu yapmaya ikna ettiğini merak ediyordum. Doktor önlüğü yüzündendi. Doktor önlüğü, benim zayıf noktamdı. Olayın onunla hiçbir ilgisi yoktu. *Merak ediyordum da sevişirken önlüğünü çıkarmamasının bir yolu var mıydı?*

* * *

Normalde hazırlanmam hiçbir zaman yarım saatten fazla sürmezdi ama banyodaki işim bittiğinde neredeyse bir saat olmuştu. Muhtemelen bedenimin gereğinden fazla kısmını

tıraş ettim ve sonra yaklaşık yirmi dakikayı kendimi, çıldırıp ona "gitmek zorunda olduğunu" söylememek konusunda ikna etmek için harcadım. Artık saçlarım kuru ve hiç olmadığım kadar hazır olduğum için bunu yapabileceğimi düşünüyordum. Kesinlikle tek gecelik bir ilişki yaşayabilirdim. Yirmi üç yaşındaydım. Kapıyı açtığımda, hâlâ yatağımın üzerindeydi. Ameliyat önlüğünün yerde olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradım ama pantolonunu görmüyordum, dolayısıyla hâlâ üzerinde olmalıydı ama yorganın altında olduğu için kesin bir şey söyleyemiyordum. Kapıyı kapattım ve onun dönüp bana bakmasını bekledim. Bunu yapmadı. Ona doğru birkaç adım attığımda ise horladığını fark ettim. Bu hafif bir; *ah, az önce uykuya dalmışım* horlaması değildi. REM uykusunun ortasındakine benzer bir horlamaydı.

"Ryle?" diye fısıldadım. Onu sarstığımda kıpırdamadı bile.

Dalga geçiyor olmalıydı. Kendimi yatağın üzerine bıraktım, onu uyandırıp uyandırmamak umurumda bile değildi. Ben bugün deli gibi çalıştıktan sonra, bir saatimi onun için hazırlanmaya harcamıştım ve onun verdiği karşılık bu muydu? Ama ona kızamazdım, özellikle de ne kadar huzurlu göründüğünü gördükten sonra. Kırk sekiz saat boyunca aralıksız çalışmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Ayrıca, yatağım gerçekten rahattı. O kadar rahattı ki iyi bir gece uykusunun ardından bile insanın yeniden uyumasına neden olabilirdi. *Bu konuda onu uyarmalıydım.*

Telefonumun saatine baktım, neredeyse 22:30 olmuştu. Telefonumu sessize aldıktan sonra onun yanına uzandım. Telefonu yastığın üzerinde, başının yanında duruyordu, uzanıp, aldım ve kamerasını açtım. Göğüs dekoltemin güzel göründüğünden emin olarak, telefonu üzerimize tuttum ve bir fotoğraf çektim. Böylece, en azından ne kaçırdığını görecekti. Işığı kapattım ve kendi kendime güldüm çünkü hiç öpmediğim, yarı çıplak bir erkeğin yanında uykuya dalmak üzereydim.

* * *

Gözlerimi henüz açmamıştım ki parmaklarını, kolumun üzerinde gezindiğini hissettim. Yorgun bir şekilde gülümsememek için kendimi tuttum ve hâlâ uyuyormuş numarası yaptım. Parmakları omzumun üzerinden ilerledi ve enseme ulaşmadan, köprücük kemiğimin üzerinde durdu. Orada üniversitedeyken yaptırdığım küçük bir dövme vardı. Üstü hafifçe açık, basit bir kalp şekli. Parmaklarıyla dövmenin etrafında bir daire çizdiğini hissettim, sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını dövmenin üzerine bastırdı. Gözlerimi daha da sıkı kapattım.

"Lily," diye fısıldadı bir kolunu belime dolarken. Hafifçe inledim, uyanmaya çalışıyordum, sonra ona bakabilmek için dönerek sırt üstü uzandım. Gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm. Pencereden içeri sızan ve yüzüne yansıyan güneş ışıklarından, saatin henüz yedi bile olmadığını anlayabiliyordum.

"Hayatında gördüğün en rezil erkeğim. Haklı mıyım?"

Güldüm ve başımla hafifçe onayladım, "Oldukça yakınsın."

Gülümsedi ve sonra saçlarımı yüzümün üzerinden çekti. Öne doğru eğildi, dudaklarını alnıma bastırdı ve bunu yapması hiç hoşuma gitmedi. Bu anı, devamlı hatırlamak isteyeceğim için; artık uykusuz geceler geçiren kişi ben olacaktım.

"Gitmem gerekiyor," dedi. "Gerçekten geç kaldım. Bir, üzgünüm. İki, bunu bir daha asla yapmayacağım. Bir daha benden haber almayacaksın, sana söz veriyorum. Ve üç, *gerçekten* üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Zorla gülümsedim ama aslında surat asmak istiyordum çünkü; iki numaralı cümlesinden kesinlikle nefret etmiştim. Bunu yapmayı bir kere daha denemesinin benim için hiçbir

sakıncası yoktu ama sonra kendime, ikimizin hayattan farklı beklentileri olduğunu hatırlattım. Ayrıca uyuyakalmış olması ve öpüşmemiş olmamız da iyi bir şeydi çünkü; üzerinde ameliyat önlüğü varken onunla sevişmiş olsaydım, kapısı önünde dizlerimin üzerine çöküp, daha fazlası için yalvaran ben olurdum. Böylesi iyiydi. Yara bandını çıkarıp atacak ve onun gitmesine izin verecektim.

"Sana iyi bir hayat diliyorum, Ryle. Umarım çok başarılı olursun."

Veda cümleme cevap vermedi. Kaşları hafifçe çatık bir şekilde bakıyordu.

"Evet. Sana da Lily," dedi.

Ardından dönerek benden uzaklaştı ve ayağa kalktı. Artık ona bakamıyordum bile, bu yüzden arkam ona dönük olacak şekilde yan döndüm. Ayakkabılarını giyip, telefonuna uzanırken onu dinledim. Tekrar hareket etmeden önce uzunca bir süre geçti, o sırada bana baktığını biliyordum. Ön kapının kapandığını duyana kadar gözlerimi sıkıca kapadım. Yüzüm hızla kızardı, üzülmek için kendime izin vermeyi reddediyordum. Kendimi zorlayarak yataktan çıktım. Yapacak işlerim vardı. Bir erkeğin, tüm hedeflerini yeniden şekillendirmesini sağlayacak kadar yeterli değildim ve bunun için üzülemezdim. Ayrıca, artık endişelenmem gereken *kendi* hedeflerim vardı ve bu konuda gerçekten heyecanlıydım. O kadar heyecanlıydım ki, zaten bir erkeğe ayıracak zamanım yoktu.

Zamanım yoktu.

Hayır.

Ben meşgul bir kızdım.

Ameliyat önlüğü giyen erkekleri umursamayan, cesur ve cüretkâr bir iş kadınıydım.

Altıncı Bölüm

Ryle'ın dairemden çıkıp gitmesinin üzerinden, elli üç gün geçmişti. Bu da elli üç gündür ondan haber almadığım anlamına geliyordu. Aslında bu bir sorun değildi çünkü son elli üç gün boyunca, bu an için hazırlanmakla o kadar meşguldüm ki, onu düşünmeye pek zamanım olmamıştı.

"Hazır mısın?" dedi Allysa.

Başımla onayladım. Allysa, kapıdaki tabelayı *açık* yazacak şekilde çevirdiğinde, ikimiz de küçük çocuklar gibi birbirimize sarılıp bağrıştık. Hızla tezgahın arkasına geçtik ve ilk müşterimizi beklemeye başladık. Bu bir ön açılıştı. Bu nedenle, pazarlama açısından gerçek bir hamle yapmamıştım ama büyük açılışımızdan önce, herhangi bir tuhaflık olmadığından emin olmak istiyorduk.

"İçerisi gerçekten güzel oldu," dedi Allysa, sıkı çalışmamızın sonucuna hayranlıkla bakarken. Gözlerimi etrafımda gezdirirken içim, gururla doldu. Elbette başarılı olmak istiyordum ama o sırada bunun önemli olup olmadığından bile emin değildim. Bir hayalim vardı ve bunu gerçekleştirmek için deli gibi çalışmıştım. Bugünden sonra olan herhangi bir şey, mükafatı olurdu.

"Burası çok güzel kokuyor," dedim. "Bu kokuyu *seviyorum.*"

Bugün herhangi bir müşteri gelecek mi, bilmiyordum ama ikimiz de başımıza gelebilecek en güzel şey gerçekleşmiş gibi davranıyorduk. Ayrıca, Marshall gün içinde bir ara gelecek ve annem de işten çıktıktan sonra uğrayacaktı. Bu da, iki müşterimiz olacağı anlamına geliyordu ki şimdilik oldukça

fazlaydı. Ön kapı açılmaya başladığında, Allysa kolumu sıktı. Aniden biraz panik yapmaya başladım çünkü bir şeyler ters giderse ne olacaktı? Ardından gerçekten paniğe kapıldım çünkü bir şey ters gitti. *Korkunç* derecede ters. İlk müşterim Ryle Kincaid'den başkası değildi. İçeri girdi. Kapı ardından kapandıktan sonra, hayranlıkla etrafına bakındı.

"Ne?" dedi etrafında dönerken. "Nasıl olur da?"

Bana ve Allysa'ya baktı, "Bu olağanüstü. Sanki aynı bina gibi bile görünmüyor!"

Tamam, belki de onun ilk müşterim olmasından memnun olabilirdim. Tezgaha gelmesi birkaç dakikasını aldı çünkü, bir şeylere dokunmadan ve bakmadan duramıyordu. En sonunda bize ulaştığında, Allysa tezgahın arkasından çıkıp koşarak yanına gitti ve ona sarıldı.

"Güzel değil mi?" dedi. Elini sallayarak beni işaret etti, "Hepsi onun fikriydi. Hepsi. Ben sadece pis işleri yapmasında yardımcı oldum."

Ryle kahkaha attı, "Pinterest becerilerinin, küçük bir rolü olmadığına inanmakta zorlanıyorum."

Başımla onayladım, "Mütevazı davranıyor. Bu vizyonu hayata geçirmenin yarısını onun becerilerine borçluyuz."

Ryle bana gülümsedi ve göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim, *ah*.

Ryle elini tezgahın üzerine vurdu ve, "İlk resmi müşteriniz ben miyim?" diye sordu.

Allysa ona, el ilanlarımızdan birini verdi.

"Müşteri olarak değerlendirilebilmen için gerçekten bir şey satın alman gerek."

Ryle el ilanına göz attı ve sonra tezgahın üzerine bıraktı. Teşhirdeki çiçeklerden birinin yanına gitti ve mor zambaklarla dolu bir vazoyu aldı.

"Bunları istiyorum," dedi, vazoyu tezgahın üzerine bırakırken.

Onun, ismim olan zambakları seçtiğinin farkında olup olmadığını merak ederken gülümsedim.

İronik.

"Bir yere teslim etmemizi ister misin?" diye sordu Allysa.

"Siz teslimat yapıyor musunuz?"

"Allysa ve ben yapmıyoruz," diye cevap verdim. "Hazırda teslimat yapacak bir sürücümüz var. Bugün ona gerçekten ihtiyacımız olacağından emin değildik."

"Bunları gerçekten bir kız için mi alıyorsun?" diye sordu Allysa. Doğal olarak bir kız kardeşin yapacağı gibi erkek kardeşinin aşk hayatına burnunu sokmaya çalışıyordu. Ryle'ın cevabını daha iyi duyabilmek için Allysa'ya biraz daha yaklaştığımı fark ettim.

"Evet," dedi. Gözlerime baktı ve, "Ama o aklıma pek fazla gelmiyor. Neredeyse hiç."

Allysa bir kart aldı ve ona verdi. "Zavallı kız," dedi, "sen tam bir pisliksin."

Parmağını kartın üzerine vurdu, "Ona mesajını ön tarafa, teslim edilmesini istediğin adresi de arka tarafa yaz."

Ryle, eğilip kartın iki tarafına da bir şeyler yazarken onu izledim. Buna hakkım var mıydı bilmiyordum ama içim kıskançlıkla dolmuştu.

"Bu kızı cuma günü doğum günü partime getirecek misin?" diye sordu Allysa ona.

Tepkisini yakından izledim. Sadece olumsuz anlamda başını salladı ve bakışlarını kaldırmadan, "Hayır," dedi. "Sen geliyor musun Lily?"

Sadece sesinden gelmemi istiyor mu yoksa istemiyor mu anlayamıyordum. Üzerinde yarattığım strese dayanarak ikincisi olduğunu düşündüm.

"Henüz karar vermedim."

"Orada olacak," dedi Allysa, benim yerime cevap vererek. Bana baktı ve gözlerini kıstı, "İstesen de istemesen de partime geliyorsun. Eğer gelmezsen, işi bırakırım."

Ryle yazmayı bitirdiğinde, kartı zarfın içine koydu ve çiçeklere iliştirdi. Allysa ücreti yazar kasaya işledi ve Ryle nakit olarak ödedi. Parasını sayarken bana bakıyordu. "Lily, yeni bir iş yerinin ilk aldığı parayı çerçeveletmesinin bir gelenek olduğunu biliyor musun?"

Başımla onayladım. *Tabi ki* bunu biliyordum. O *da*, benim bunu bildiğimi *biliyordu*. Sadece verdiği paranın bu çiçek dükkanı hayatta kaldığı sürece duvarımda duracağını gözüme sokuyordu. Neredeyse Allysa'ya, onun parasını geri vermesini söyleyecektim ama bu bir işletmeydi. Yaralı gururumu, bu işin dışında bırakmak zorundaydım. Faturasını eline aldıktan sonra, dikkatimi çekmek için yumruğunu tezgaha vurdu. Başını hafifçe eğdi ve içten bir gülümsemeyle, "Tebrikler Lily," dedi. Arkasını döndü ve dükkandan çıktı. Kapı ardından kapanır kapanmaz Allysa zarfı eline aldı.

"Kime çiçek gönderiyor ki?" dedi, kartı dışarı çıkarırken. "Ryle çiçek *göndermez*."

Kartın ön tarafında yazanı yüksek sesle okudu; "Bunu durdur."

Lanet olsun.

Allysa bir süre karta bakıp, yazanı tekrarladı, "*Bunu durur?* Bunun lanet olası *anlamı* ne?"

Bir saniye daha dayanamayacaktım. Kartı elinden aldım ve ters çevirdim. Allysa, bana doğru eğilip benimle birlikte kartın arkasını okudu.

"Tam bir geri zekâlı," dedi kahkaha atarak.

"Arka tarafa çiçek dükkanımızın adresini yazmış."

Kartı elimden aldı.

Vay canına.

Ryle az önce benim için çiçek almıştı. *Herhangi* bir çiçek değil. Bana bir buket zambak almıştı. Allysa telefonunu aldı.

"Ona mesaj atıp işi berbat ettiğini söyleyeceğim."

Allysa ona bir mesaj attı ve çiçeklere bakarken kahkaha attı. "Bir beyin cerrahı nasıl böyle bir geri zekâlı olabilir?"

Kendimi sırıtmaktan alamıyordum. Allysa'nın bana değil de, çiçeklere bakması beni rahatlatmıştı, yoksa düşünüp bir sonuç çıkarabilirdi.

"Nereye gitmesini istediğini bulana kadar çiçekleri ofiste tutacağım."

Vazoyu elime aldım ve çiçeklerimi alıp kaçtım.

Yedinci Bölüm

"Kıpırdanmayı bırak," dedi Devin.

"Kıpırdanmıyorum."

Benimle asansöre doğru ilerlerken koluma girdi. "Evet, kıpırdanıyorsun. Eğer göğüs dekolteni bir kere daha yukarı doğru çekiştirirsen, küçük siyah elbisen tüm amacını kaybetmiş olacak."

Yakamı tuttu ve yeniden aşağı çekti ve sonra sutyenimi düzeltmek için elini içeri soktu.

"Devin!" Eline vurarak uzaklaştırdığımda, kahkaha attı.

"Rahatla Lily. Seninkilerden çok daha güzel göğüslere dokundum ve hâlâ eşcinselim."

"Evet ama bahse girerim onlar altı ayda bir kez değil; daha sık görüştüğün kişilerin göğüsleridir."

Devin kahkaha attı, "Doğru ama bunun yarı suçlusu sensin. Çiçeklerle oynamak için bizi tek başına bırakan sendin."

Devin, çalıştığım pazarlama şirketinde en sevdiğim insanlardan biriydi ama iş dışında arkadaş olacak kadar yakın değildik. Devin o akşamüstü çiçekçime uğradığında, Allysa ona hemen ısınmıştı. Israrla doğum günü partisine benimle birlikte gelmesini istemişti. Aslında partiye yalnız gitmek istemediğimden; sonunda ben de ona gelmesi için ısrar etmeye başlamıştım.

Elimle saçlarımı düzelttim ve asansörün duvarlarında kendi görüntüme baktım.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Devin.

"Gergin değilim. Sadece hiç kimseyi tanımadığım yerlere ıtmekten nefret ediyorum."

Devin imalı bir şekilde sırıttı ve sonra, "Adı ne?" diye sordu.

Tuttuğum nefesimi verdim. *Bu kadar şeffaf mıyım?*

"Ryle. O bir Beyin Cerrahı ve benimle sevişmeyi gerçekten ama gerçekten çok istiyor."

"Seninle sevişmek istediğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü gerçekten dizlerinin üzerine çöktü ve, *'Lütfen Lily. Lütfen benimle seviş,'* dedi."

Devin tek kaşını kaldırdı. "Yalvardı mı?"

Başımla onayladım.

"Göründüğü kadar acınası değildi. Normalde daha kendine hakim biri."

Asansör çınladı ve kapılar açılmaya başladı. Koridordan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Devin iki elimi, ellerinin arasına aldı; "Peki, planımız ne? Bu adamı kıskandırmam gerekiyor mu?"

"Hayır," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bu doğru olmaz." Ama... Ryle, beni her gördüğünde bir daha asla görmemeyi umduğunu vurguluyor.

"Belki biraz?" dedim, burnumu kırıştırarak. "Birazcık?"

Devin çenesini öne çıkardı ve, "Oldu bil," dedi. Asansörden çıkarken, elini belime koydu. Koridorda görünen sadece bir kapı vardı, dolayısıyla biz de o kapıya gidip zili çaldık.

"Neden sadece bir kapı var?" diye sordu Devin.

"Tüm çatı katı Allysa'nın."

Devin kıkırdadı, "Ve *senin için* çalışıyor, öyle mi? Lanet olsun, hayatın gittikçe daha ilginç bir hale geliyor."

Kapı açıldı ve Allysa'yı karşımda gördğümde inanılmaz derecede rahatladım. Daireden müzik ve kahkaha sesleri yükseliyordu. Bir elinde bir şampanya kadehi, diğerinde de bir binici kırbacı vardı. Aklım karışmış bir şekilde kırbaca baktığımı görünce, kırbacı omzunun üzerine attı ve elimi tuttu.

"Uzun hikaye," dedi kahkaha atarak. "İçeri gelin, içeri gelin!"

Beni içeri çektiğinde, ben de Devin'in elini sıkıp onu ardımdan sürükledim. Allysa, oturma odasının diğer tarafına gidene kadar bizi bir kalabalığın içinde çekiştirmeye devam etti.

"Hey!" dedi, Marshall'ın kolunu çekiştirerek. Marshall dönüp bana gülümsedi ve sonra kendine çekerek sarıldı. Onun arkasına ve etrafımıza bakındım ama Ryle, görünürde yoktu. *Belki de şanslıydım ve bu gece onu işten çağırmışlardı.*

Marshall sonra uzanıp Devin'in elini sıktı. "Selam dostum! Tanıştığımıza sevindim!"

Devin, kolunu belime doladı. "Ben Devin!" diye bağırdı müziği bastırmak için, "Lily'nin seks partneriyim!"

Kahkaha atıp, dirseğimle onu dürttüm ve sonra kulağına doğru yanaştım. "Bu Marshall. Yanlış adam ama iyi denemeydi."

Allysa kolumu yakaladı ve çekerek beni Devin'dan uzaklaştırdı. Marshall, Devin ile konuşmaya başlamıştı ve Allysa da beni aksi yöne doğru çekerken, elim arkamda kalmıştı.

"İyi olacaksın!" diye bağırdı Devin.

Allysa'nın ardından mutfağa girdiğimde, elime bir kadeh şampanya tutuşturdu; "İç," dedi.

"Hak ettin!"

Şampanyadan bir yudum aldım ama Allysa'nın içinde iki set üstü ocağı ve benim dairemden daha büyük bir buzdolabı bulunan endüstriyel boyuttaki mutfağına bakarken, şampanyanın güzelliğini bile fark edemedim.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Sen gerçekten burada mı *yaşıyorsun?*"

Allysa kıkırdadı. "Biliyorum," dedi. "Düşünüyorum da, onunla parası için evlenmedim. Ona âşık olduğumda, Marshall'ın yedi doları vardı ve bir Ford Pinto kullanıyordu."

"Hâlâ Ford Pinto kullanmıyor mu?"

Allysa iç geçirdi, "Evet ama o arabada çok anımız var."

"Berbat."

Kaşlarını indirip kaldırdı. "Peki... Devin hoş biri."

"Ve muhtemelen benden çok Marshall'dan hoşlandı."

"Ah dostum," dedi. "Ne yazık. Bu akşamki partiye onu çağırırken çöpçatanlık yaptığımı düşünüyordum."

Mutfak kapısı açıldı ve Devin içeri girdi. "Eşin seni arıyordu," dedi Allysa'ya. Allysa, kıkırdadı ve dönerek mutfaktan çıktı.

"Onu gerçekten sevdim," dedi Devin.

"Harika biri, değil mi?"

Devin tezgaha yaslandı; "Pekala. Sanırım az önce dilenciyle tanıştım."

Göğsümün içinde kalbim çırpınmaya başladı. Bence *Beyin Cerrahı* kulağa daha iyi geliyordu. Şampanyamdan bir yudum daha aldım.

"Onun olduğunu nereden anladın? Kendini mi tanıttı?"

Devin başını iki yana salladı. "Hayır ama Marshall'ın beni birine *'Lily'nin flörtü'* olarak tanıştırdığına kulak misafiri oldu. Bana öyle bir baktı ki, yanıp tutuşacağımı düşündüm. Buraya da o yüzden geldim. Seni severim ama senin için ölmeye niyetim yok."

Kahkaha attım. "Endişelenme, sana attığı o ölümcül bakış aslında onun gülümsemesiydi. Genellikle ikisi bir arada oluyor."

Kapı açıldı ve o anda kaskatı kesildim oysa ki gelen sadece, ikram yapan görevlilerden biriydi. Rahatlayarak iç geçirdim. Devin, sanki adım bir hayal kırıklığı sebebiymiş gibi,

"*Lily,*" dedi.

"Ne?"

"Kusmak üzere gibi görünüyorsun," dedi suçlar gibi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun."

Gözlerimi devirdim. Ama sonra omuzlarım düştü ve ağlıyor rolü yaptım.

"Hoşlanıyorum Devin, hoşlanıyorum. Sadece, hoşlanmak *istemiyorum.*"

Devin şampanya kadehimi aldı ve içinde kalan şampanyayı içtikten sonra yeniden koluma girdi. "Gidip, insanların arasına karışalım," dedi, beni mutfaktan dışarıya doğru çekerek.

Oda artık daha da kalabalıktı. Orada yüzden fazla insan olmalıydı. Bu kadar fazla insan tanıdığımdan bile emin değildim.

Etrafta yürüyerek, odadaki insanlarla konuştuk. Devin insanlarla konuşurken, ben arka planda kaldım. Şimdiye kadar tanıştığı herkesle ortak bir tanıdığı vardı ve yarım saat onun peşinde dolaştıktan sonra, orada bulunan herkesle ortak bir tanıdık bulmayı kişisel bir oyun haline getirdiğini düşünmeye başlamıştım. Onunla birlikte, insanlarla muhabbet ettiğim süre boyunca dikkatimin yarısı onun üzerinde, diğer yarısı ise odadaydı; Ryle'a dair bir iz arıyordum. Onu hiçbir yerde göremiyordum. Devin'in gördüğü adamın, Ryle olup olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"Tamam, bu garip," dedi bir kadın. "Sence bu nedir?"

Başımı kaldırdım ve onun duvardaki bir tabloya baktığını gördüm. Tuvalin üzerinde büyütülmüş bir fotoğrafa benziyordu. Tabloyu incelemek için başımı eğdim. Kadın tabloyu küçümseyerek, "İnsan bu fotoğrafı neden bir duvar tablosu aline getirir bilmiyorum," dedi. "Berbat. O kadar bulanık ki ne olduğunu bile anlayamıyorsun."

Kadın, asık suratla oradan uzaklaştığında rahatladım. demek istediğim... biraz tuhaftı ama ben kim oluyordum da Allysa'nın zevkini yargılıyordum?

"Ne düşünüyorsun?"

Sesi kısık, derinden ve *tam* arkamdan geliyordu. Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için bir nefes alıp verirken, sesinin üzerimde böyle bir etkisi olduğunu fark etmemesini umut ettim.

"Beğendim. Ne olduğundan tam emin değilim ama ilginç. Kız kardeşinin iyi bir zevki var."

Yanımda durdu ve yüzüme bakabilmek için etrafımdan dolandı. Bana doğru bir adım yaklaştı. Fazla yakındı; kolumu okşadı.

"Flörtünü getirdin?"

Bunu normal bir soru gibi sormuştu ama öyle olmadığını biliyordum. Cevap vermediğimde, bana doğru eğilerek kulağıma fısıldayacak kadar yaklaştı. Söylediğini tekrarladı ama bu sefer bunu bir soru olarak söylemedi.

"*Flörtünü* getirdin."

Cesaretimi toplayıp ona baktım ve baktığım anda bunu yapmamış olmayı diledim. Üzerinde, ameliyat önlüğünü bile çok basit gösterecek siyah bir takım elbise vardı. İlk önce boğazımda oluşan beklenmedik yumruyu gidermek için yutkundum ve sonra,

"Flört ettiğim birini getirmem bir sorun mu?" diye sordum.

Bakışlarımı ondan kaçırıp, duvardaki fotoğrafa baktım.

"Senin için işleri kolaylaştırmaya ve sadece *bunu durdurmaya* çalışıyorum."

Ryle sırıttı ve sonra kadehindeki şarabın kalanını içti.

"Ne kadar *düşüncelisin* Lily."

Boş şarap kadehini, odanın köşesindeki çöpe attı. Kadehi çöpe atmayı başarmıştı ama cam kadeh boş çöp kutusunun dibine çarptığında kırılıp parçalandı. Etrafıma bakındım, kimse olanları görmemişti. Yeniden Ryle's baktığımda, koridorun yarısına kadar ilerlemişti bile. Odalardan birine girip gözden kayboldu, ben ise orada durup yeniden resme bakmaya başladım.

İşte o zaman gördüm.

Fotoğraf bulandırılmıştı, bu yüzden ilk başta ne olduğunu anlamak zordu. Ama o saçları nereden olsa tanırdım. Bu, *benim* saçımdı. Üzerine uzandığım denizci polimer veranda sandalyesi de olunca, gözden kaçırmak oldukça zordu. *Bu, tanıştığımız gece çatı katında çektiği fotoğraftı.* Kimsenin ne olduğunu anlamaması için görüntüyü yakınlaştırmış ve bozmuş olmalıydı. Elimi enseme götürdüm çünkü kanımın kaynadığını hissediyordum. *Burası gerçekten sıcaktı.*

Allysa yanıma geldi. "Tuhaf, öyle değil mi?" dedi resme bakarak.

Göğsümü kaşıdım. "Burası gerçekten sıcak," dedim. "Sence de öyle değil mi?"

Allysa etrafa göz attı, "Öyle mi? Ben fark etmedim ama biraz sarhoşum. Marshall'a klimayı kapatmasını söyleyeceğim." Allysa gözden kayboldu.

Resme bakmaya devam ettikçe, daha fazla sinirleniyordum. Adam, dairesine benim bir fotoğrafımı asmıştı. Bana çiçek almıştı. Kız kardeşinin partisine flört ettiğim birini getirdiğim için bana tavır yapıyordu. Aramızda gerçekten bir şeyler varmış gibi davranıyordu ve biz daha öpüşmemiştik bile! Her şeyi bir anda anladım. Öfke, rahatsızlık, mutfakta içtiğim yarım kadeh şampanya... O kadar öfkeliydim ki, düzgün düşünemiyordum. Eğer benimle sevişmeyi bu kadar çok istiyorsa, uyuyakalmamalıydı! Ondan hoşlanmamı isteMiyorsa, bana çiçek almamalıydı! Yaşadığı yere, benim esrarlı fotoğraflarımı asmamalıydı! Sadece temiz hava istiyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Neyse ki bunu nerede bulacağımı biliyordum.

Birkaç saniye sonra, hızla çatı kapısını açıp dışarı çıktım. Çatıda partiden ayrılan insanlar vardı. Üçü, veranda mobilyalarının üzerine oturmuştu. Onları görmezden geldim ve

güzel manzarası olan tarafa doğru yürüyüp, kenara yaslandım. Birkaç derin nefes alıp, sakinleşmeye çalıştım. Alt kata inip ona lanet olası kararını vermesini söylemek istiyordum ama bunu yapmadan önce kafamı toplamam gerektiğini biliyordum. Hava soğuktu ve bir nedenden ötürü bunun için Ryle'ı suçluyordum. Bu akşam olan her şey, onun suçuydu. *Hepsi.* Savaşlar, kıtlık, silahlı şiddet her şey Ryle ile ilişkiliydi.

"Birkaç dakika yalnız kalabilir miyiz?"

Arkama döndüm ve Ryle, diğer misafirlerin yanında duruyordu. O anda misafirlerin üçü birden, başıyla onayladı ve bizi yalnız bırakmak için ayağa kalkmaya başladılar. Ellerimi kaldırdım, "Bekleyin," dedim ama, hiç biri bana bakmadı. "Gerek yok. Gerçekten, gitmek zorunda değilsiniz."

Ryle, elleri ceplerinde sabırla beklerken, misafirlerden biri, "Sorun değil, rahatsız olmayız," diye mırıldandı. Merdiven boşluğunda aşağı inmeye başladılar. Ryle ile yalnız kaldığımızda gözlerimi devirdim ve arkamı dönüp yeniden kenara yaslandım.

"Herkes, her zaman sen ne dersen yapar mı?" diye sordum, rahatsız olmuş bir şekilde.

Cevap vermedi. Bana doğru yaklaşırken yavaş ve dikkatli adımlar atıyordu. Kalbim, sanki bir randevuya çıkmışım gibi hızla atıyordu. Yine göğsümü kaşımaya başladım.

"Lily," dedi arkamdan.

Döndüm ve iki elimle arkamdaki kenarı kavradım. Bakışları dekolteme kaydı. O, bunu yapar yapmaz bir şey görememesi için elbisemin yakasını yukarı doğru çekiştirdim; ardından demin bıraktığım kenarı, tekrar kavradım. Ryle, kahkaha attı ve bana bir adım daha yaklaştı. Artık neredeyse birbirimize dokunacak konumdaydık ve beynim pelteye dönmüştü. Bu acınacak bir şeydi. Ben acınacak haldeydim.

"Söyleyecek çok şeyin var gibi hissediyorum," dedi. "Bu yüzden sana çıplak gerçeğini söyleme şansını vereceğim."

"Hah!" dedim gülerek. "Bundan emin misin?"

Başıyla onayladığında, kendimi ona söyleyeceklerim için hazırladım. Onu göğsünden ittim ve kenara yaslananın o olması için diğer tarafına geçtim.

"Sana ne *istediğini* söyleyemem Ryle! Ne zaman seni umursamayacak hale gelsem, birden bire ortaya çıkıyorsun! İş yerime geliyorsun, evime geliyorsun, partilere geliyorsun, sen..."

"Ben burada yaşıyorum," dedi, son söylediğimin bahanesi olarak.

Bu beni daha da sinirlendirdi. Ellerimi yumruk haline getirip sıktım,

"Ah! Beni delirtiyorsun! Beni istiyor musun yoksa *istemiyor* musun?"

Dikeldi ve bana doğru bir adım attı,

"Ah, seni istiyorum Lily. Bu konunda şüphen olmasın. Sadece seni istemek *istemiyorum.*"

Bu yorumunun üzerine, tüm bedenim kasıldı. Bunun nedeni kısmen kızgınlık, kısmen de söylediği her şeyin ürpermeme neden olmasıydı. Ayrıca, böyle hissettirmesine izin vermekten nefret ediyordum.

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorsun, değil mi?" dedim, daha yumuşak bir ses tonuyla. O sırada kendimi ona bağıramayacak kadar yenilmiş hissediyordum.

"Senden hoşlanıyorum Ryle ve senin, beni bir geceliğine istediğini bilmek, gerçekten ama *gerçekten* üzüyor. Belki, birkaç ay önce olsaydı; sevişirdik ve bir sorun olmazdı. Sen çeker giderdin ve ben de kolaylıkla hayatıma devam ederdim. Ama birkaç ay öncesinde değiliz. Çok uzun süre bekledin ve çok fazla parçam seninle ilgileniyor, o yüzden lütfen. Benimle flört etmeyi bırak. Dairene, benim fotoğraflarımı asmayı bırak. Bana çiçek göndermeyi bırak çünkü; bunları yaptığın

zaman, kendimi *iyi* hissetmiyorum Ryle. Bütün bunlar gerçekten canımı acıtıyor."

Kendimi kederli ve bitkin hissediyordum ve gitmeye hazırdım. Beni sessizce dinliyordu. Ben de, ona iddiamı çürütmesi için zaman tanıdım ama bunu yapmadı. Sadece arkasını döndü, kenara yaslandı ve söylediğim tek bir kelimeyi dahi duymamış gibi aşağıdaki caddeye bakmaya başladı. Çatı katında yürüyerek kapıyı açtım, biraz da olsa onun ismimi seslenmesini ya da benden gitmememi istemesini bekliyordum. Bunu yapacağına dair tüm umudumu yitirdiğimde, Allysa'nın dairesine gelmiştim. Kalabalığın arasından ilerledim ve Devin'ı görmeden önce üç farklı odaya girdim. Devin yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, sadece başını salladı ve bana doğru yürümeye başladı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu koluma girerken.

Başımla onayladım, "Evet. Çok hazırım."

Allysa'yı ana oturma odasında bulduk. Açılış haftasından dolayı bitkin olduğumu ve ertesi gün işe gitmeden önce biraz uyumam gerektiği bahanesini kullanarak, Allysa ve Marshall'a iyi geceler diledim. Allysa, bana sarıldı ve bizimle birlikte ön kapıya kadar geldi.

"Pazartesi günü işe dönmüş olurum," dedi yanağımdan öperken.

"İyi ki doğdun," dedim.

Devin kapıyı açtı ama biz koridora çıkmadan hemen önce, birinin adımı seslendiğini duydum.

Döndüğümde, Ryle'ın odanın diğer tarafından insanları iterek bize doğru geldiğini gördüm. "Lily bekle!" diye bağırdı, hâlâ bana ulaşmaya çalışıyordu. Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Hızla yürüyor, insanların etrafından dolanıp ilerlemeye çalışıyordu ve önüne çıkan her insan onu biraz daha sinirlendiriyordu. En sonunda kalabalığın arasındaki bir boşluğa ulaştı ve yeniden gözlerime baktı. Bana

doğru ilerlerken gözlerime bakmaya devam ediyordu. Yavaşlamadı. Doğruca bana doğru yürüdüğünde, Allysa onun yolundan çekilmek zorunda kaldı. İlk başta, beni öpeceğini ya da en azından yukarıda söylediğim her şeyi reddedeceğini düşündüm. Ama bunun yerine hiç de hazırlıklı olmadığım bir şey yaptı. Beni kollarının arasına alıp kaldırdı.

"Ryle!" diye bağırdım, beni düşüreceğinden korktuğum için ensesine tutundum. "Beni aşağı indir!" Bir kolu bacaklarımın altında, bir kolu belimdeydi.

"Bu gece Lily'yi ödünç almam gerek," dedi Devin'a; "Sorun olur mu?"

Devin'a baktım ve gözlerimi kocaman açarak başımı iki yana salladım. Devin sadece sırıttı ve, "Nasıl istersen," dedi.

Hain!

Ryle döndü ve oturma odasına doğru yürümeye başladı. Yanından geçerken Allysa'ya baktım. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Kardeşini öldüreceğim!" diye bağırdım.

Artık, odadaki herkes bize bakıyordu. O kadar utanmıştım ki koridorda yatak odasına doğru ilerlerken başımı onun göğsüne gömdüm. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra Ryle, beni ayaklarımın üzerine indirdi. Beni bıraktığı anda ona bağırıp, iterek onu yatak odasının kapısının önünden çekmeye çalıştım ama beni tutup döndürdü ve iki bileğimi de kavrayıp beni kapıya yapıştırdı. Bileklerimi başımın üzerinde kapıya bastırdı ve, "Lily?" dedi.

Bana o kadar büyük bir istekle bakıyordu ki ona karşı koymayı bıraktım ve nefesimi tuttum. Göğsünü göğsüme bastırmıştı ve benim sırtım da kapıya yaslanmış durumdaydı. Ve sonra dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Dudaklarımın üzerinde ılık bir baskı. Ardındaki güce rağmen, dudakları ipek gibi yumuşaktı. Tüm bedenimden geçecek bir

şekilde inlediğimde buna şaşırdım, dudaklarımın daha fazlası için açılması ise beni daha da şaşırttı. Dili, dilimin üzerine kaydı ve yüzümü kavramak için bileklerimi bıraktı. Öpüşü daha da derinleştiğinde, öpüşmeyi tüm bedenimde hissederek saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çektim. Bu öpüşme, bizi eşiğe doğru çekerken ve bedenlerimiz dudaklarımızın verdiğinden daha fazlasını isterken, ikimiz de inleme ve soluklanmalardan oluşan bir karışıma dönüştük. Elinin aşağı doğru inip, bacaklarımı kavramasını ve belinin etrafına sarmasını hissettim. Tanrım, bu adam çok iyi öpüşebiliyordu. Öpüşmeyi, mesleğini aldığı kadar ciddiye alıyor gibiydi. Beni kapıdan uzaklaştırmaya başladığında, ağzıyla çok fazla şey yapabileceğini fark ettim. Ama ağzıyla yapamadığı tek şey, yukarıda ona söylediklerime cevap vermekti. Her şeye rağmen, ona boyun eğmiştim. Ona istediği tek gecelik ilişkiyi veriyordum ve o anda, hak ettiği en son şey buydu.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinden çektim ve omuzlarından onu ittim, "Beni indir." Yatağına doğru yürümeye devam ediyordu, bu yüzden bir daha söyledim. "Ryle, beni hemen indir."

Yürümeyi bıraktı ve beni yere indirdi. Kafamı toplamak için geri adım atıp, yüzümü diğer yöne dönmek zorunda kaldım. Dudaklarını hâlâ dudaklarımın üzerinde hissederken ona bakmak, o anda kaldırabileceğimden fazlaydı.

Kollarını belime doladığını hissettim ve başını omzuma yasladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı. Beni kendine çevirdi, elini yüzüme götürdü ve baş parmağıyla yanağımı okşadı.

"Benim sıram, tamam mı?"

Dokunuşuna karşılık vermedim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kendime, onun dokunuşuna karşılık vermek için müsaade etmeden önce, söyleyeceklerini bekledim.

"O fotoğrafı, çektikten sonraki gün yaptırdım," dedi.

"Aylardır dairemde duruyor çünkü sen, hayatımda gördüğüm en güzel şeydin ve her gün ona bakmak istiyordum."

Ah.

"Ve kapına geldiğim o gece var ya? Çünkü hayatım boyunca hiç kimse senin gibi aklıma girip, çıkmamak için direnmedi. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Ve bu hafta sana çiçek göndermemin nedeni, hayalinin peşinden gittiğin için seninle gerçekten ama gerçekten gurur duymamdı. Sana her içimden geldiğinde çiçek gönderecek olsaydım, o çiçeklerle dairene sığamazdın. Seni bu kadar çok düşünüyorum. Evet Lily, haklısın. Senin canını yakıyorum ama *benim* de canım yanıyor. Ve bu geceye kadar... Bunun nedenini bilmiyordum."

Bunları söyledikten sonra konuşacak gücü nasıl bulduğum hakkında bir fikrim yoktu. "Neden canın yanıyor?"

Alnını alnıma dayadı ve, "Çünkü," dedi, "ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Farklı bir insan olmak istememe neden oluyorsun. Ya senin ihtiyacın olan insana, nasıl evrileceğimi bilmiyorsam? Bunların hepsi benim için yeni ve sana, seni sadece bir geceden çok daha uzun bir süre için istediğimi kanıtlamak istiyorum."

O sırada çok kırılgan görünüyordu. Gözlerindeki samimiyete inanmak istiyordum ama onunla tanıştığım günden beri istediğim şeyin tam tersini istediği konusunda son derece kararlıydı. Kendimi ona teslim ettiğimde, çekip gitmesi düşüncesi beni çok korkutuyordu.

"Sana kendimi nasıl kanıtlayabilirim Lily? Bana söyle, yapacağım."

Bilmiyordum. Onu çok az tanımama rağmen, sevişmemizin benim için yeterli olmayacağını bilecek kadar tanıyordum. Onun istediği tek şeyin, seks olmayacağını nasıl bilebilirdim?

O anda gözlerine baktım, "Benimle sevişme."

Bir an için bana baktı, ne düşündüğünü anlamak tamamen imkansızdı. En sonunda anlıyormuş gibi başıyla onayladı. "Tamam," dedi, hâlâ başını sallarken.

"Tamam. Seninle sevişmeyeceğim Lily Bloom."

Etrafımdan dolanıp yatak odasının kapısına gitti ve kapıyı kilitledi. Işıkları kapatıp, sadece bir lambayı açık bıraktı ve sonra bana doğru yürürken gömleğini çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

Gömleğini bir koltuğun üzerine attı ve ayakkabılarını çıkardı. "Uyuyacağız."

Önce yatağına baktım, sonra ona, "Şimdi mi?"

Başıyla onayladı ve bana doğru yürüdü. Seri bir hareketle elbisemi yukarı çekip başımın üzerinden çıkardı, yatak odasının ortasında üzerimde sadece sutyenim ve külotumla kaldım. Kollarımla bedenimi kapattım ama bana ikinciye bakmamıştı bile. Beni yatağa çekti ve içeri girmem için yorganı açtı. Yatağın kendi tarafına doğru yürürken, "Daha önce de sevişmeden uyuduk. Çocuk oyuncağı."

Kahkaha attım. O ise, şifonyerine uzandı ve cep telefonunu şarja taktı. Bir an durup, odasına göz gezdirdim. Bu, kesinlikle benim alışkın olduğum, mütevazı yatak odalarından değildi. Buraya benim yatak odamdan üç tane sığardı. Diğer duvarın önünde bir kanepe, televizyonun karşısında bir koltuk ve yatak odasının dışında, zeminden tavana kadar kitaplarla dolu bir ofis vardı. Lamba kapandığında, etrafındaki her şeyi görmeye çalışıyordum.

"Kız kardeşin *gerçekten zengin*," dedim, Ryle yorganı ikimizin üzerine çekerken.

"Ona ödediğim saatte on dolarla ne yapıyor ki? Tuvalet kağıdı olarak mı kullanıyor?"

Ryle güldü ve elimi alıp parmaklarını, parmaklarıma doladı. "Muhtemelen çekleri bozdurmuyordur bile," dedi.

"Kontrol ettin mi?"

Etmemiştim. Şimdi meraklanmıştım.

"İyi geceler Lily," dedi.

Gülümsememe engel olamıyordum çünkü bu durum biraz komik ve harikaydı.

"İyi geceler Ryle."

* * *

Sanırım kaybolmuştum. Her şey o kadar beyaz ve temizdi ki neredeyse kör ediciydi. Ayaklarımı sürüyerek oturma odalarından birinden geçip, mutfağı bulmaya çalıştım. Önceki gece, elbisemin en son nerede kaldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden üzerime, Ryle'ın gömleklerinden birini geçirdim. Gömleğin eteği, dizlerimin altına kadar iniyordu. Sadece kollarının sığabilmesi için kendisine büyük gömlekler almak zorunda kalıp kalmadığını merak ettim. Çok fazla pencere ve çok fazla güneş ışığı vardı; bu yüzden kahve ararken elimi, gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Mutfak kapısından içeri girdim ve bir kahve makinesi gördüm.

Teşekkürler Tanrım.

Kahve makinesini çalıştırdım. Kendime bir kahve fincanı ararken, ardımda mutfak kapısının açıldığını duydum. Arkamı döndüm ve Allysa'nın, her zaman olduğundan daha sade ve mütevazı bir halde görünce rahatladım. Normalde yaptığı gibi abartı makyaj ve takıp takıştırdığı mücevherleri yerine, saçlarını dağınık bir şekilde tepesinde topuz yapmıştı ve dünkü partiden kalan makyajı, yanaklarına doğru akmıştı. Kahve makinesini işaret ederek; "Ona benim de ihtiyacım olacak," dedi. Kendini çekerek ortadaki tezgahın üzerine oturdu ve sonra öne doğru eğildi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

Başıyla onaylayacak enerjiyi zor bulmuş gibi görünüyordu.

Elimi sallayarak mutfağı işaret ettim, "Bu nasıl oldu? Tüm ev, dün geceki partiden bu sabaha nasıl oldu da tertemiz bir hale geldi? Uyumayıp temizlik mi yaptın?"

Allysa kahkaha attı, "Bizim için bunu yapacak insanlar var," dedi.

"İnsanlar?"

Başıyla onayladı. "Evet. *Her şeyi* yapmak için insanlar var," dedi. "Bilsen şaşarsın. Bir şey düşün. Herhangi bir şey. Muhtemelen bizim için bunu yapacak insanlar vardır."

"Yiyecek alışverişi?"

"İnsanlar," dedi.

"Yeni yıl dekoru?"

Başıyla onayladı. "Onun için de insanlar var."

"Peki ya doğum günü hediyeleri? Yani aile üyeleri için?"

Sırıttı, "Evet. İnsanlar. Ailedeki herkes, her özel durum ve günde bir hediye ya da kart alır; benimse, bunun için parmağımı bile oynatmam gerekmez."

Başımı iki yana salladım, "Vay canına. Ne kadar zamandır bu kadar zenginsin?"

"Üç yıldır," dedi. "Marshall geliştirdiği birkaç uygulamayı Apple'a çok yüksek meblağlar karşılığında sattı. Her altı ayda bir, güncelleme oluşturuyor ve onları da satıyor."

Kahve demlenip, hazneye dolmuş, yavaşça damlayamaya başlamıştı. Ben de bir fincan alıp, kahveyle doldurdum.

"Kahvene bir şey ister misin?" diye sordum. "Yoksa bunu yapacak insanlar da var mı?"

Allysa kahkaha attı. "Evet, sen varsın. Şeker alayım lütfen."

Kupasına biraz şeker koyup, fincanı ona verdim ve sonra kendime de bir fincan doldurdum. Ben kahveme krema koyup onun, Ryle ile benim hakkında bir şeyler söylemesini beklerken sessiz kaldık. Bu konuşmayı yapmak kaçınılmazdı.

"Şu garipliği aradan kaldırabilir miyiz?" diye sordu.

Rahatlayarak iç geçirdim, "Lütfen. Bundan nefret ediyorum." Ona döndüm ve kahvemden bir yudum aldım. Allysa, kupasını tezgaha bıraktı ve tezgahın kenarını kavradı.

"Bu nasıl *oldu*?"

Birine tutulmuş gibi gülümsememeye çalışırken başımı iki yana salladım. Ryle'a teslim olduğum için zayıf ya da ahmak olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Onunla seni tanımadan önce tanıştım."

Allysa başını eğdi; "Bekle," dedi. "Birbirimizi *daha iyi* tanımadan önce mi yoksa birbirimizi *hiç* tanımadan önce mi?"

"Hiç tanımadan," dedim. "Seninle tanışmadan altı ay kadar önce bir gece beraber zaman geçirdik."

"Zaman geçirdiniz?" dedi. "Zaman derken... tek gecelik ilişki gibi mi?"

"Hayır," dedim. "Hayır, dün geceye kadar hiç öpüşmedik bile. Bilmiyorum, bunu açıklayamıyorum. Çok uzun zamandır aramızda böyle bir flört etme durumu var ve en sonunda dün gece doruğa ulaştı. Hepsi bu."

Allysa yeniden kahvesini eline aldı ve yavaşça bir yudum aldı. Bir süre boyunca yere baktığında, onun biraz üzgün göründüğünü fark ettim.

"Allysa? Bana kızgın değilsin, değil mi?"

Hemen başını iki yana salladı. "Hayır Lily. Ben sadece..." Kupasını yeniden tezgaha koydu. "Ben sadece kardeşimi tanıyorum ve onu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama..."

"Ama ne?"

Allysa ile sesin geldiği yere baktık. Ryle, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kapı aralığında duruyordu. Üzerinde neredeyse kalçasından aşağı düşecek gibi görünen gri bir eşofman altı vardı. Üstü çıplaktı. *Bu kıyafetini, zihnimde katalogladığım diğerlerinin yanına ekleyecektim.*

Ryle, kapının yanından ayrılıp mutfağa girdi. Bana doğru yürüdü ve elimdeki kahve kupasını aldı. Eğildi, alnımdan öptü ve sonra tezgaha yaslanıp kahvemden bir yudum aldı.

"Lafını kesmek istemedim," dedi Allysa'ya, "konuşmanıza mutlaka devam edin."

Allysa gözlerini devirdi ve, "Dur," dedi.

Ryle kahvemi bana geri verdi ve kendine kupa almak için döndü. Kahve makinesinden kahve doldurmaya başladı. "Bana, Lily'yi uyarmak üzereymişsin gibi geldi. Sadece ne söyleyeceğini merak ediyorum."

Allysa sıçrayarak tezgahtan aşağı indi ve kupasını lavaboya götürdü. "O benim arkadaşım Ryle. Söz konusu ilişkiler olduğunda harika bir geçmişin olduğu söylenemez." Kupasını yıkadı ve sonra bize dönüp lavaboya yaslandı.

"Onun *arkadaşı* olarak, görüştüğü erkeklerle ilgili fikrimi söyleme hakkına sahibim. Arkadaşlar böyle *yapar*."

İkisi arasındaki gerilim tırmanırken, aniden kendimi rahatsız hissettim. Ryle, kahvesini bile içmiyordu. Allysa'nın yanına gitti ve kahvesini lavaboya döktü. Tam önünde durmasına rağmen, Allysa ona bakmıyordu.

"Pekala, *erkek kardeşin* olarak söylüyorum ki keşke bana, daha fazla güvenseydin. *Kardeşler* böyle yapar."

Ryle, kapıyı hızla açarak mutfaktan dışarı çıktı. O gittiğinde Allysa, derin bir nefes aldı. Başını iki yana salladı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Bunun için üzgünüm," dedi zorla gülümseyerek. "Duş almam gerek."

"Bunu da senin için yapacak insanlar yok mu?"

Güldü ve mutfaktan çıktı. Lavaboda kupamı yıkadım ve Ryle'ın yatak odasına doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda, onu kanepenin üzerinde oturmuş, telefonuyla ilgilenirken buldum. İçeri girdiğimde bana bakmadı bile. Bu yüzden bir an için bana da kızgın olabileceğini düşündüm. Ama sonra telefonunu kenara attı ve kanepede arkasına yaslandı.

"Gel buraya," dedi.

Elimi yakaladı ve bacaklarım iki yanda üzerine oturacak şekilde beni kendisine çekti. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni o kadar büyük bir tutkuyla öptü ki, onun kız kardeşinin yanıldığını ispatlamaya çalışıp çalışmadığını düşündüm. Ryle, dudaklarını benimkilerden çekti ve bakışlarını bedenimin üzerinde yavaşça gezdirdi. "Üzerinde benim kıyafetlerim olmasını sevdim."

Gülümsedim, "Ama işe gitmem gerek, o yüzden maalesef kıyafetlerin üzerimde kalamaz."

Saçlarımı yüzümün üzerinden çekti ve, "Hazırlanmam gereken gerçekten önemli bir ameliyatım var," dedi, "ki bu da, seni birkaç gün göremeyeceğim anlamına geliyor."

Hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım ama bu, Ryle ile aramızda gerçekten bir şeyler olacaksa alışmam gereken bir durumdu. Beni zaten, çok çalıştığı konusunda uyarmıştı.

"Ben de meşgul olacağım. Açılış Cuma günü."

"Ah, seni Cumadan önce göreceğim," dedi, "söz veriyorum."

Bu sefer gülümsememi saklamadım, "Tamam."

Dudaklarımı tekrar öptü, bu seferki neredeyse bir dakika kadar sürdü. Beni, kanepeye doğru indirmeye başladı ama sonra, uzaklaştı ve, "Hayır," dedi. "Senden, şu anda seninle sevişmeyecek kadar çok hoşlanıyorum."

Kanepeye uzandım ve onun işe gitmek için giyinmesini izledim.

Tam da, hoşuma gidecek şekilde doktor önlüğünü giyiyordu.

Sekizinci Bölüm

"Konuşmamız gerek," dedi Lucy. Kanepenin üzerinde oturuyordu, maskarası yanaklarının üzerine akmıştı.

Ah, lanet olsun.

El çantamı bıraktım ve koşarak yanına gittim. Yanına oturur oturmaz ağlamaya başladı.

"Sorun ne? Alex mi senden ayrıldı?"

Başını iki yana salladığında gerçekten korkmaya başladım. *Lütfen kanser deme.* Elini tuttuğum zaman gördüm. "Lucy! Sen nişanlandın mı?"

Başıyla onayladı. "Üzgünüm. Kira sözleşmemizde hâlâ altı ay daha olduğunu biliyorum ama Alex onun yanına taşınmamı istiyor."

Bir dakika boyunca ona baktım. *Bu yüzden mi ağlıyordu? Kiradan erken ayrılacağı için mi?* Kağıt mendile uzandı ve gözlerini silmeye başladı. "Kendimi berbat hissediyorum Lily. Tek başına kalacaksın. Ben taşınacağım ve senin yanında *hiç kimse* olmayacak."

Nasıl yani...

"Lucy? Şey... Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

Yüzünde, umut dolu bir ifadeyle bana baktı. "Gerçekten mi?"

Neden benimle ilgili böyle bir izlenimi vardı ki? Bir kere daha başımla onayladım. "Evet. Sana kızmadım, senin adına mutlu oldum."

Kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı, "Ah, teşekkür ederim Lily!" Ağlama krizinin arasında kıkırdamaya başladı. Beni bırakınca sıçrayarak ayağa kalktı ve, "Alex'e söylemem

gerek! Beni kira sözleşmesinden çıkarmayacağın için çok endişeleniyordu!" El çantasını ve ayakkabılarını alıp, ön kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Kanepeye sırt üstü uzandım ve tavana baktım. *Lucy bana numara mı yapmıştı?* Kahkaha atmaya başladım çünkü o ana kadar bunun olmasını ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Tüm ev bana kalacaktı!* Daha da iyisi, Ryle ile sevişmeye karar verdiğimde, bunu her zaman evimde yapabilecek ve sessiz olmak konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktık. Ryle ile en son cumartesi günü, dairesinden çıkarken konuşmuştum. Bir deneme yapmaya karar vermiştik. Henüz herhangi bir bağlılık olmayacaktı. Sadece ikimizin de istediğinin bu olup olmadığını görmek için bir ilişki denemesi olacaktı. Artık pazartesi olmuştu ve ondan haber alamadığım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Cumartesi günü ayrılmadan önce ona telefon numaramı vermiştim ama mesajlaşma kurallarını tam olarak bilmiyordum, özellikle de *deneme* süreci için. Yine de ilk mesajı ben atmayacaktım.

Bunun yerine, zamanımı ergenlik sıkıntıları ve Ellen DeGeneres ile harcamaya karar verdim. Vaktimi henüz sevişmediğim bir adam tarafından, çağırılmayı bekleyerek geçirmeyecektim. Ama neden *ilk* seviştiğim erkek hakkında yazdıklarımı okursam; bunun *sevişmediğim bir* erkeği düşünmememi sağlayacağına inandım bilmiyorum.

Sevgili Ellen,
Büyük babamın adı Ellis. Tüm hayatım boyunca bunun, o kadar yaşlı bir adam için oldukça havalı bir isim olduğunu düşündüm. Büyük babam öldükten sonra, ölüm ilanını okudum. Gerçek adının Ellis olmadığına inanabiliyor musun? Gerçek adı Levi Sampson'muş ve benim bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Büyük anneme Ellis isminin nereden geldiğini sordum. Bana, büyük babamın baş harflerinin L.S.

*olduğunu ve insanların çok uzun zaman boyunca ona baş harfleriyle seslendiği için sonunda, bu şekilde seslenmeye başladıklarını söyledi.**

Ona Ellis demelerinin nedeni buymuş.

Şu anda senin ismine bakıyorum ve düşünüyorum. Ellen. Bu senin gerçek ismin mi? Sen de aynı büyük babam gibi ismini gizleyip, sadece baş harflerini kullanıyor olabilirsin.

L.N.

Seni yakaladım, "Ellen."

İsimlerden bahsetmişken, sence Atlas garip bir isim mi? Garip, değil mi? Dün onunla birlikte, senin programını izlerken ismini nereden aldığını sordum. Bana, bilmediğini söyledi. Düşünmeden ona annesine neden bu ismi verdiklerini sorması gerektiğini söyledim. Bir süre boyunca bana baktı ve, "Artık bunun için çok geç," dedi.

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Annesi öldü mü, yoksa onu evlatlık mı verdi, hiçbir fikrim yok. Sadece birkaç haftadır arkadaşız ve hâlâ onun hakkında, hiçbir şey bilmiyorum; buna neden yaşayacak bir yere sahip olmadığı sorusu da dahil. Ona sorabilirim ama henüz bana gerçekten güvendiğinden emin değilim. Güvenle ilgili bazı sorunları var gibi görünüyor ve sanırım bunun için onu suçlayamam.

Onun için endişeleniyorum. Bu hafta havalar gerçekten soğumaya başladı ve önümüzdeki hafta daha da soğuk olacak. Elektriğinin olmaması, bir ısıtıcısının da olmadığı anlamına geliyor. Umarım en azından battaniyeleri vardır. Donarak ölürse, kendimi ne kadar berbat hissedeceğimi biliyor musun? Lanet olası berbat hissederim Ellen.

Bu hafta birkaç battaniye bulup, ona vereceğim.

-Lily

* L.S. harfleri İngilizce'de El Es olarak okunduğu için zamanla Ellis olarak seslenmeye başladıklarını anlatıyor (ç.n.)

Sevgili Ellen,

Yakında kar yağmaya başlayacak, bu yüzden bahçemi bugün hasat etmeye karar verdim. Turpları zaten toplamıştım, biraz kuru ot ve gübre koymak istiyordum ki bu da çok fazla zamanımı almayacaktı ama Atlas, yardım etmek konusunda ısrar etti. Bana bahçe işleri hakkında bir çok soru sordu ve onun, benim ilgi alanımla ilgilenmesi hoşuma gitti. Ona, karın çok fazla hasar vermemesi için toprağın üzerinin nasıl kuru ot ve gübre ile örtüleceğini gösterdim. Benim bahçem, diğer bahçelerin çoğuna kıyasla küçüktür. Belki üç metreye, üç buçuk metre büyüklüğündedir çünkü; babam arka bahçenin ancak bu kadarını kullanmama izin veriyor.

Atlas, bahçemin tüm zeminini kuru ot ve gübre ile örterken, ben de çimenlerin üzerine bağdaş kurup onu izledim. Tembellik etmiyordum, sadece Atlas işi benden devraldı ve ben de onun yapmasına izin verdim. Onun çalışkan biri olduğunu söyleyebilirim. Düşünüyorum da belki de bir şeylerle uğraşmak, onun başka şeyler düşünmesini engelliyordur ve bana yardım etmeyi bu kadar fazla istemesinin nedeni de budur. İşi bittiğinde, bana doğru yürüdü ve çimin üzerine, yanıma oturdu.

"Neden bir şeyler yetiştirmek istiyorsun?" diye sordu.

Ona baktım, bağdaş kurup oturmuş meraklı bir şekilde bana bakıyordu. O anda onun muhtemelen sahip olduğum en iyi arkadaşım olduğunu ve birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğimizi fark ettim.

Okulda arkadaşlarım var ama belirli nedenlerden ötürü hiçbir zaman evime gelmelerine izin verilmez. Annem, her zaman babamın bir şeyler yapabileceğinden ve öfkesinin etrafta duyulabileceğinden endişe eder. Aynı zamanda benim de başkalarının evine gitmeme izin vermezler ama bunun nedeninden emin değilim. Belki de iyi bir kocanın, karısına

nasıl davrandığına şahit olabileceğim için babam, arkadaşlarımın evinde kalmama izin vermiyordur. Muhtemelen anneme davranış şeklinin normal olduğuna inanmamı istiyor.

Atlas, evimin içine giren ilk arkadaşımdı. Aynı zamanda bahçe işleriyle uğraşmayı ne kadar sevdiğimi bilen ilk arkadaşım da oydu. Şimdi de, neden bahçe işleriyle uğraştığımı soran ilk arkadaşım oldu. Öne eğildim, yabani otlardan birini çekip çıkardım ve sorusunun cevabını düşünürken, elimdeki otu parçalamaya başladım.

"On yaşındayken, annem beni İsimsiz Tohumlar isimli bir internet sitesine üye yaptı," dedim. "Her ay postada, içinde nasıl dikeceğim ve bakacağım hakkında talimatların yer aldığı, tohum dolu isimsiz bir paket bulurdum. Topraktan çıkana kadar ne yetiştirdiğimi bilmezdim. Her gün okuldan sonra, tohumların gelişimini görmek için doğruca arka bahçeye koşardım. Bana, sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey vermiş oluyordu. Bir şeyler yetiştirmek, bir ödül gibi geliyordu."

Bana, "Neyin karşılığında ödül?" diye sorarken Atlas'ın bakışlarını, üzerimde hissediyordum. Omuz silktim, "Bitkilerimi doğru sevmemin karşılığında. Bitkiler, seni onlara gösterdiğin sevgi oranında ödüllendirirler. Eğer onlara kötü davranırsan ya da onları ihmal edersen, sana hiçbir şey vermezler. Ama eğer onlarla doğru şekilde ilgilenirsen ve onları seversen seni; sebze, meyve ya da çiçeklerle ödüllendirirler."

Elimde parçaladığım yabani ota baktım, neredeyse bir santim kadar kalmıştı. Otu parmaklarımın arasında yuvarladım ve fırlattım. Atlas'a bakmadım çünkü; onun bana baktığını anlayabiliyordum, bu yüzden ona bakmak yerine, kuru otla kaplanmış bahçeme baktım.

"Birbirimize çok benziyoruz," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen ve ben mi?"

Olumsuz anlamda başını salladı.

"Hayır. Bitkiler ve insanlar. Bitkilerin hayatta kalması için doğru şekilde sevilmeye ihtiyacı var. İnsanların da. Doğumdan itibaren hayatta kalmak için ebeveynlerimize bel bağlıyoruz. Ve ebeveynlerimiz bize doğru sevgiyi gösterdiğinde, biz de genel olarak daha iyi insanlar oluyoruz. Ama bizi ihmal ederlerse..."

Sessizleşti. Sesi neredeyse hüzünlü çıkıyordu. Toprakların bir kısmını temizlemek için ellerini dizlerine sildi. "Eğer bizi ihmal ederlerse, sonunda evsiz ve anlamlı bir şey yapamayan biri oluyoruz."

Söylediği sözler, kalbimin az önce yaydığı saman gibi olmasına neden oldu. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Kendisi hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Ayağa kalkacakmış gibiydi ama o kalkmadan, ismini söyledim. Yeniden çimin üzerine oturdu. Bahçenin sol tarafındaki çitin önünde yer alan sıra halindeki ağaçları işaret ettim.

"Oradaki ağacı görüyor musun?" Ağaçların ortasında, diğerlerinden daha uzun olan bir meşe ağacı vardı.

Atlas ağaçlara baktı. Bakışları, meşe ağacının en tepesine kadar çıktı.

"Kendi başına büyüdü," dedim. "Bitkilerin hayatta kalmak için çok fazla ilgiye ihtiyacı vardır. Ama ağaçlar gibi bazıları, kendilerinden başka kimseye dayanmadan hayatta kalacak kadar güçlüdür."

Açıkça söylemediğim için ne söylemeye çalıştığımı, anlayıp anlamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama hayatında ne olursa olsun, onun hayatta kalacak kadar güçlü olduğunu düşündüğümü bilmesini istiyordum. Onu, iyi tanımıyordum ama güçlükleri yenebilen birisi olduğunu söyleyebilirdim. Ben onun yerinde olsam; olabileceğimden böylesine dirençli olamazdım. Bakışları, ağacın üzerinde kaldı. Uzun bir süre

gözünü bile kırpmadı. En sonunda gözlerini kırptığında başını salladı ve aşağı, çimlere baktı. Dudaklarının kıpırdamasından onun kaşlarını çatacağını düşündüm ama bunun yerine hafifçe gülümsedi. Bu gülümsemeyi görünce, kalbimde onu derin bir uykudan uyandırmış gibi hissettim.

"Birbirimize çok benziyoruz," dedi, daha önce söylediğini tekrarlayarak.

"İnsanlar ve bitkiler mi?" diye sordum.

Olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır. Sen ve ben."

Soluğum kesildi Ellen. Umarım fark etmemiştir ama, kesinlikle hızlı bir nefes aldım. Bunun üzerine ne söyleyecektim ki? O, ayağa kalkana kadar garip bir sessizlik içerisinde öylece oturdum. Eve doğru yürüyüp, uzaklaşacakmış gibi döndü.

"Atlas bekle."

Dönüp bana baktı. Ellerini işaret ettim ve "Geri dönmeden önce, hızlı bir duş almak isteyebilirsin," dedim. "Gübre, inek dışkısından yapıldı."

Ellerini kaldırdı, önce ellerine sonra da gübreyle kaplı kıyafetlerine baktı.

"İnek dışkısı mı? Ciddi misin?"

Sırıttım ve başımla onayladım. Küçük bir kahkaha attı ve sonra ben farkına bile varmadan yerde yanıma oturup, ellerini benim üzerime silmeye başladı. Elini yanımızda duran torbanın içine sokup, gübreyi benim kollarıma bulaştırırken, ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk. Ellen, birazdan yazacağım cümlenin daha önce hiç yazılmadığından ya da yüksek sesle söylenmediğinden eminim. O, inek pisliğini üzerime silerken, ben ise daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyla dolup taştım. Birkaç dakika sonra, ikimiz de nefes nefese ve gülüşerek toprağın üzerinde yatıyorduk. En sonunda ayağa kalktı ve

beni de çekerek kaldırdı. Annem ve babam eve gelmeden duş almak istiyorsa; bu dakikaları boşa harcamaması gerektiğini biliyordu. O, duşa girdikten sonra lavaboda ellerimi yıkadım ve birbirimize çok benzediğimizi söylerken ne demek istediğini düşünerek orada durdum. Bu bir iltifat mıydı? Kesinlikle bana öyle gelmişti. Benim de güçlü olduğumu düşündüğünü mü, söylemeye çalışıyordu? Çünkü; çoğu zaman kendimi güçlü hissetmiyordum. O anda onu düşünmek, kendimi zayıf hissetmeme neden oluyordu. Onun etrafındayken hissetmeye başladığım şeyler hakkında ne yapacağımı düşündüm.

Ayrıca onu, annemlerden ne kadar daha saklayabileceğimi de düşündüm. Onun ne kadar daha o evde kalacağını. Maine'de kışlar dayanılmaz derecede soğuk oluyor ve bir ısıtıcısı olmadan hayatta kalması mümkün değil.

Ya da battaniyeleri...

Kendimi topladım ve evde fazla battaniye aramaya başladım. Duştan çıktığında battaniyeleri ona verecektim ama saat çoktan beş olmuştu; aceleyle evden çıktı.

Battaniyeleri ona yarın vereceğim.

-Lily

Sevgili Ellen,

Harry Connick Jr. lanet olası komik biri. Onu hiç programına aldın mı bilmiyorum çünkü itiraf etmekten nefret etsem de sen programına başladığından bu yana, bir ya da iki bölümü kaçırdım. Eğer onu almadıysan, almalısın. Conan O'Brien'ın, Late Night programını hiç izledin mi? Her bölümde koltukta oturan, Andy diye bir adam var. Keşke Harry de senin programının her bölümünde bir koltukta otursa. Kısa esprileri, harika ve ikiniz bir arada muhteşem olursunuz.

Ellen, sadece sana teşekkür etmek istiyorum. Televizyonda program yapmanın nedeni elbette beni güldürmek değil ama bazen istemsizce böyleymiş gibi hissediyorum. Bazen hayatım kahkaha atma ya da gülümseme yeteneğimi kaybetmişim gibi hissetmeme neden oluyor sonra senin programını açıyorum ve o sırada hangi ruh hali içinde olursam olayım, senin programın bittiğinde her zaman kendimi daha iyi hissediyor oluyorum. O yüzden, evet. Bunun için teşekkür ederim.

Atlas hakkında yaşanan son gelişmeleri duymak istediğini biliyorum ve sana birazdan bunları anlatacağım. Ama önce dün olanları anlatmam gerek.

Annem Brimer İlkokulu'nda Öğretim Görevlisi. Yol biraz uzun sürüyor bu yüzden hiçbir zaman saat beş olmadan önce eve gelemiyor. Babam da, evden üç kilometre uzakta çalışıyor, o yüzden o da her zaman saat beşten hemen sonra evde oluyor. Evimizin bir garajı var ama babamın eşyalarından yüzünden içine ancak, bir araba sığabiliyor. Babam, arabasını garajda, annem de evin önündeki araba yolunda tutuyor. Dün, annem eve biraz daha erken geldi. Garajın kapısının açıldığını duyduğumda, Atlas hâlâ evdeydi ve neredeyse senin programını izlemeyi bitirmek üzereydik. Atlas koşarak arka kapıdan çıktı; ben de hızla oturma odasındaki içecek kutularını ve atıştırma paketlerini topladım.

Dün öğle vaktinden sonra, gerçekten yoğun bir kar yağışı başladı ve annemin elinde, içeriye taşıyacağı çok fazla şey vardı. Elindekilerin hepsini mutfak kapısından içeri taşımak için garaj kapısını açmıştı. Poşetlerde, işyerinden getirdiği ve marketten aldığı yiyecekler vardı. Babam, evin önündeki yola arabasını park ettiğinde, annemin elindekileri taşımasına yardım ediyordum. Annemin arabasını garaja park etmesine kızdığı için babam, kornasını çalmaya başladı. Sanırım

arabasını, bu karda dışarıda bırakmak istemiyordu. Annemin içindekileri boşaltmasını beklemeden, arabasını bir anda çekmesini istemesi için aklıma gelen tek şey bu. Şimdi düşünüyorum da, neden hep babam arabasını garaja park ediyor? Bir erkeğin, sevdiği kadının arabasını daha kötü yere park etmesini istemeyeceğini düşünürsün. Her neyse, babam kornaya basmaya başladığında annemin gözlerinde, gerçekten korktuğunu gösteren bir ifade belirdi ve bana arabasını dışarı çekerken eşyaları masaya taşımamı söyledi. Annem tekrar dışarı çıktıktan sonra, neler olduğundan emin değilim. Bir gürültü koptu; sonra da annemin çığlık attığını duydum ve annemin, buzun üstüne basıp kaydığını düşünerek, bir koşu garaja gittim.

Ellen... Bundan sonra olanları anlatmak bile istemiyorum. Hâlâ, olanlardan dolayı biraz şoktayım. Garajın kapısını açtım ve annemi görmedim. Sadece babamın arabanın arkasında bir şeyler yaptığını gördüm. Onlara doğru bir adım attım ve annemi neden göremediğimi anladım. Annemi kaportanın üzerine bastırmıştı ve elleri onun boğazındaydı. Annemi boğuyordu Ellen!

Bunu, sadece düşündüğüm zaman bile ağlayabilirim. Anneme bağırıyor ve gözlerinde büyük bir nefretle ona bakıyordu. Ona, ne kadar fazla çalıştığına saygı göstermediği ile ilgili bir şeyler söylüyordu. Gerçekten onun neden bu kadar sinirlendiğini bilmiyorum çünkü; annemi boğmaya çalışırken tek duyduğum şey annemin sessizliğiydi. Bundan sonraki birkaç dakika, benim için bulanık; ona bağırmaya başladığımı, sıçrayarak sırtına çıkıp, başının yan tarafına vurmaya başladığımı hatırlıyorum. Ardından, bir anda tüm vurma çabalarım sona erdi.

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama, sanırım beni sırtından attı. Sadece bir an; onun sırtında olduğumu, sonraki

an ise yerde olduğumu ve alnımın inanılmaz derecede ağrıdığını hatırlıyorum. Tüm bunlardan sonra annem, yanımda oturmuş başımı tutuyor ve bana üzgün olduğunu söylüyordu. Etrafıma bakınıp babamı aradım ama görünürde yoktu. Ben başımı çarptıktan sonra, arabasına binip gitmişti.

Annem, bir bez vererek, kanayan alnımın üzerine tutmamı söyledi. Bunu yaptıktan sonra, arabasına binmeme yardım edip, beni hastaneye götürdü. Yolda bana tek bir şey söyledi.

"Sana, ne olduğunu sorduklarında, onlara buza basıp kaydığını söyle."

Annem bana bunu söylediğinde, arabanın camından dışarıya baktım ve ağlamaya başladım. Bu, kesinlikle bardağı taşıran son damlaydı çünkü; bana zarar verdiği için artık onu bırakacağını düşünüyordum. O anda onun, babamı asla terk etmeyeceğini anladım. Kendimi yenik düşmüş hissediyordum ve ona, bu konuda hiçbir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordum. Alnıma dokuz dikiş atıldı. Başıma ne çarptığından emin değilim. Aslında çok da önemli değil. Gerçek şu ki, canımın yanmasının nedeni babamdı. Orada kalıp durumumu kontrol etmedi bile; sadece garajda ikimizi de yerde bıraktı ve gitti. Dün gece, eve geç bir saatte döndüm ve verdikleri ağrı kesici nedeniyle hemen uykuya daldım.

Bu sabah, Atlasla beraber otobüse doğru yürüyorduk ve ben, alnımı görmemesi için doğruca ona bakmamaya çalıştım. Saçlarımı, alnımdaki yarayı kapatacak şekilde taramıştım; bu sebeple o da hemen fark etmedi. Otobüste birbirimizin yanına oturduk ve eşyalarımızı yere koyarken ellerimiz birbirine değdi.

Elleri buz gibiydi Ellen, buz.

Ellerinin soğukluğunu hissettiğim an, annem eve erken geldi diye dün, Atlas için çıkardığım battaniyeleri vermeyi

unuttuğumu fark ettim. Garajda olan olay aklımdaki her şeyi silmişti ve onu tamamen unutmuştum. Bütün gece kar yağmış, don olmuş ve Atlas o evde, karanlıkta tek başına kalmıştı. O kadar üşümüş bir haldeydi ki, onun nasıl ayakta durduğunu bile bilmiyordum. İki elini de ellerimin arasına aldım;

"Atlas," dedim, "Donmuşsun."

Hiçbir şey söylemedi. Ellerini, ısıtmak için avuçlarımın arasında ovuşturmaya başladım. Başımı onun omzuna yasladım ve sonra olabilecek en utanç verici şeyi yaptım. Ağlamaya başladım. Çok sık ağlamam ama dün yaşananlar yüzünden hâlâ o kadar üzgündüm ve ona battaniyeleri vermeyi unuttuğum için kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki... Hepsi, bir anda okul yolundayken aklıma geldi. Atlas, hiçbir şey söylemedi. Sadece ovuşturmayı bırakmam için ellerimin arasından çektiği ellerini, benimkilerin üzerine koydu. Okula giden tüm yol boyunca, başlarımız birbirine yaslı, elleri ellerimin üzerinde oturduk. Eğer bu derece hüzünlü olmasaydı, bunun tatlı olduğunu bile düşünebilirdim.

Alnımdaki yarayı ancak okuldan eve dönerken fark etti. Dürüst olmam gerekirse, bunu unutmuştum. Okulda kimse bana bu konuda bir şey sormadı ve otobüste yanıma oturduğumda, yarayı saçlarımla kapatmaya çalışmıyordum bile. Bana baktı,

"Başına ne oldu?" dedi.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Parmaklarımla başıma dokundum ve pencereden dışarı baktım. Bana, neden yaşayacak bir evinin olmadığını söylemesi umuduyla; güvenini kazanmaya çalışıyordum. Bu yüzden de ona, yalan söylemek istemiyordum ama doğruyu da söylemek istemiyordum. Otobüs harekete geçtiğinde,

"Dün sizin evden çıktıktan sonra, bir şeyler olduğunu duydum," dedi.

"Bağırışlar duydum. Senin çığlık attığını duyduktan sonra babanın gittiğini gördüm. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelecektim ama size doğru yürürken, senin annenle birlikte arabaya binip gittiğini gördüm."

Garajdaki kavgayı duymuş ardından da annemin beni, dikiş attırmak için hastaneye götürdüğünü görmüş olmalıydı. Onun, evimize geldiğine inanamıyordum. Üzerinde kendi kıyafetleri olduğunu görürse, babam neler yapar biliyor muydu? Onun için çok endişelendim çünkü babamın neler yapabileceğini bildiğini sanmıyorum. Ona baktım ve, "Atlas bunu yapamazsın!" dedim. "Annem ve babam evdeyken evime gelemezsin!"

Atlas sessizleşti ve sonra, "Senin çığlık attığını duydum Lily," dedi.

Bunu, benim tehlikede olmam diğer her şeyi gölgede bırakıyormuş gibi bir tonla söylemişti.

"Düştüm," dedim.

Bunu söyler söylemez, yalan söylediğim için kendimi kötü hissettim. Dürüst olmam gerekirse, onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi görünüyordu çünkü; ikimiz de bunun bir düşme kadar basit olmadığını biliyorduk.

Gömleğinin kolunu sıvadı ve kolunu bana doğru uzattı. Ellen, kalbim ezildi. Çok kötüydü. Bütün kolunda küçük küçük yaralar vardı. Yaralardan bazıları, sanki birinin onun kolunun üzerinde sigara söndürmesiyle oluşmuş gibiydi. Kolunu, diğer tarafında da bu yaralardan olduğunu görebilmem için çevirdi.

"Eskiden ben de çok düşerdim Lily."

Gömleğinin kolunu indirdi ve başka bir şey söylemedi.

Bir an için ona, aslında sandığı gibi olmadığımı söylemek istedim; babamın bana asla zarar vermediğini ve sadece

beni üzerinden atmaya çalıştığını. Birden, bunları söylersem annemle aynı bahaneleri kullanıyor olacağımı fark ettim. Evimde neler olduğunu bilmesinden dolayı biraz utanmıştım. Yolun geri kalanında pencereden dışarı baktım çünkü; ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Eve gittiğimizde, annemin arabası oradaydı. Tabii ki garajda değil, araba yolunun üzerindeydi. Bu da, Atlas'ın benimle gelip, senin programını izleyemeyeceği anlamına geliyordu. Ona daha sonra battaniye getireceğimi söyleyecektim ama bana veda bile etmeden otobüsten indi. İndiğinde de sinirli gibi yürümeye başladı.

Artık hava kararmıştı ve annemlerin uyumasını bekliyorum. Onlar uyuduktan sonra, Atlas'a battaniye götüreceğim.

-Lily

Sevgili Ellen,

Anlaşılması çok zor bir durumdayım. Sen hiç yanlış olduğunu bildiğin ama yine de sana bir şekilde doğruymuş gibi hissettiren şeyler yapar mısın? Bu dediğimi, bundan daha basit bir şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Demek istediğim, sadece on beş yaşındayım ve kesinlikle delikanlıların geceyi yatak odamda geçirmesine izin vermemeliyim ama bir insan, birinin kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu biliyorsa, o kişiye yardım etmez mi? Bu, bir insan olarak onun sorumluluğu olmaz mı?

Dün gece annemler uyuduktan sonra, Atlas'a o battaniyeleri götürmek için arka kapıdan gizlice dışarı çıktım. Hava karanlık olduğu için yanıma bir el feneri aldım. Çok yoğun kar yağıyordu; o yüzden o eve ulaştığımda çok üşümüştüm. Evin arka kapısını çaldım ve o kapıyı açar açmaz soğuktan kurtulmak için Atlas'ı iterek içeri girdim. İçeri girmeme rağmen soğuktan kurtulamadım. Eski evin içi, bir şekilde

dışarıdan daha soğuk gibiydi. El fenerim hâlâ yanıyordu ve onun ışığıyla oturma odasını ve mutfağı aydınlatıyordum.

İçeride hiçbir şey yoktu Ellen!

Kanepe yok, sandalye yok, şilte yok. Battaniyeleri ona uzattım ve etrafıma bakmaya devam ettim. Mutfağın tavanında, büyük bir delik vardı; rüzgar ve kar oradan içeri giriyordu. Fenerimle oturma odasını aydınlattığımda, eşyalarını bir köşeye koyduğunu gördüm. Sırt çantası ve benim ona verdiğim çanta. Babamın eski eşyaları gibi ona verdiğim diğer şeylerden oluşan küçük bir yığın vardı. Yerde, iki havlu duruyordu. Sanırım birinin üzerine yatıyor; diğeriyle de üzerini örtüyordu. Elimle ağzımı kapattım çünkü dehşete düşmüştüm. Haftalardır orada bu şekilde yaşıyordu! Atlas, elini sırtıma koydu ve beni kapıdan dışarı çıkarmaya çalıştı.

"Burada olmamalısın Lily," dedi; "Başın derde girebilir."

İşte o zaman, onun elini yakaladım, "Sen de burada olmamalısın," dedim.

Kendimle birlikte onu da kapının dışına çekmeye çalıştım ama elini, çekerek elimden kurtardı. "Bu gece, benim yatak odamda yerde yatabilirsin. Odamın kapısını kilitlerim. Burada uyuyamazsın Atlas. Hava çok soğuk ve zatürre olup, öleceksin."

Ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Eminim, benim odamda yakalanma düşüncesi ona zatürre olup ölmek kadar korkutucu görünüyordu. Oturma odasındaki yerine baktı, sonra başıyla onayladı ve, "Tamam," dedi.

Şimdi, söyle bana Ellen. Dün gece odamda uyumasına izin vermem yanlış mıydı? Bana yanlış gelmiyor. Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu hissettim. Eğer yakalansaydık, kesinlikle başım çok kötü belaya girerdi. Gece yerde uyudu; yani bu durum ona uyuyacak sıcak bir yer vermiş olmamdan fazlası değildi. Dün gece, onun hakkında daha fazla şey

öğrendim. Onu gizlice arka kapıdan içeri ve yatak odama soktuktan sonra, kapımı kilitledim ve yatağımın yanında yere, onun için bir yer yatağı yaptım. Saati sabah altıya kurdum; sabahları bazen beni, annem uyandırmaya geldiği için annem ve babam uyanmadan evvel gitmesi gerektiğini söyledim. Yatağımın içine girdim ve konuşurken ona bakabilmek için kenarından eğildim. İşte o zaman ona, buraya nasıl geldiğini sordum. Baş ucu lambam hâlâ açıktı ve fısıldayarak konuşuyorduk. Atlas'a bunu sorduğumda, çok sessizleşti. Bir an için elleri başının arkasında bana baktı. Sonra, "Gerçek babamı tanımıyorum. Benimle hiçbir zaman alakası olmadı. Başından beri sadece annem ve ben vardık. Yaklaşık beş sene önce, annem benden fazla hoşlanmayan bir adamla evlendi. Çok kavga ediyorduk. Birkaç ay önce on sekiz yaşıma girdiğimde, büyük bir kavga çıktı ve ardından beni evden kovdu."

Bana, daha fazla bir şey anlatmak istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ama sonra yeniden konuşmaya başladı.

"O zamandan beri, bir arkadaşım ve ailesiyle kalıyordum ama geçen ay babasının Colorado'ya tayini oldu ve taşındılar. Tabii ki beni yanlarına alamadılar. Ebeveynleri, benim onlarla kalmama izin vererek, bana iyilik yapmaya çalışıyordu; ben de bunu biliyordum. O yüzden onlara, annemle konuştuğumu ve eve döneceğimi söyledim. Onların taşındığı gün, gidecek bir yerim yoktu. Ben de, eve döndüm ve anneme mezun olana kadar evde kalmak istediğimi söyledim. Bana izin vermedi. Bunun, üvey babamı rahatsız edeceğini söyledi."

Başını çevirdi ve duvara baktı,

"Böylece, bu evi görene kadar birkaç gün etrafta gezindim. Önüme daha iyi bir fırsat çıkana ya da mezun olana kadar orada kalabileceğimi düşündüm. Önümüzdeki mayıs

ayı için Deniz Piyadelerine yazıldım; o zamana kadar dayanmaya çalışıyorum."

Mayısa altı ay var Ellen. Altı.

Bana bütün bunları anlatmayı bitirdiğinde, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ona neden hiç kimseden yardım istemediğini sordum. O da, yardım istediğini ama bunun bir çocuk için daha kolay işe yarayacağını, on sekiz yaşını doldurmuş bir yetişkin için işlerin çok daha zor olduğunu söyledi.

Birinin, ona yardımcı olabilecek bir sığınağın telefonunu verdiğini anlattı. Otuz kilometre yarıçapındaki alanda, üç tane sığınak varmış ama bunlardan iki tanesi darp edilmiş kadınlar için, diğeri de evsizler içinmiş; orada da sadece birkaç yatak varmış ve her gün okula yürüyemeyeceği kadar uzakmış. Ayrıca, bir yatak bulmak için uzun bir sıra beklemek gerekiyormuş. Bunu bir kere denediğini ama o eski evde kendisini, sığınakta olduğundan çok daha güvende hissettiğini söyledi. Söz konusu böyle durumlar olduğunda saflığım hep gün yüzüne çıkardı ve yine öyle olmuştu. Safça, "Ama başka seçenekler yok mu?" diye sordum. "Okuldaki rehbere annenin ne yaptığını söyleyemez misin?"

Olumsuz anlamda başını salladı ve koruyucu aile sistemi için yaşının büyük olduğunu söyledi. On sekiz yaşındaydı ve onu eve geri almadığı için annesinin başı belaya girmeyecekti. Geçen hafta gıda pulu programından aradıklarını ama randevusuna gidecek parası olmadığını ve onu oraya bırakacak kimseyi bulamadığını söyledi. Arabası olmadığından bahsetmiyorum bile, bu yüzden iş bulması da kolay değil ama o, iş aradığını söyledi. Akşam üstü benim evimden çıktıktan sonra gidip, iş başvurularında bulunuyormuş ama başvurularına yazacağı bir adresi ya da telefon numarası olmadığından iş bulması da zorlaşıyormuş.

Sana yemin ediyorum Ellen, ona sorduğum her soruya bir cevabı vardı. Adeta şu anda içinde bulunduğu durumda

olmamak için her yolu denemiş ama onun durumundaki insanlar için dışarıda pek fazla seçenek yok gibi. Tüm bu duruma o kadar sinirlendim ki, ona orduya katılmak istediği için delirmiş olması gerektiğini söyledim. Ona, pek de kısık olmayan bir sesle,

"Neden senin bu hale gelmene neden bir ülkeye hizmet etmek istiyorsun ki?" diye sordum.

Bundan sonra ne söyledi biliyor musun Ellen? Bakışları hüzünlendi ve, "Annemin beni umursamaması, ülkemin suçu değil."

Sonra uzandı ve başucu lambamı kapattı. "İyi geceler Lily," dedi.

Bundan sonra pek uyuyamadım. Çok sinirliydim. Kime sinirli olduğumdan bile emin değilim. Ülkemizi, tüm dünyayı ve insanların birbirleri için daha fazlasını yapmamasının berbat bir şey olduğunu düşünüp durdum. İnsanlar, ne zaman sadece kendilerini umursamaya başladılar bilmiyorum. Belki de her zaman böyleydi. Bu da, dışarıda Atlas gibi kaç kişi olduğunu düşünmeme neden oldu. Okulumuzda evsiz olan başka çocuklar da olup olmadığını düşünmeme... Her gün okula gidiyorum ve çoğunlukla bundan şikayet ediyorum ama okulun belki de başka çocukların sahip olduğu tek yuva olduğunu bir kere bile düşünmedim. Okul, Atlas'ın gidebileceği ve yemek bulacağını bildiği tek yer. Artık paralarını başka insanlara yardım etmek yerine, maddi şeylere harcamayı seçtiklerini bildiğim için hiçbir zaman zengin insanlara saygı duyamayacağım.

Üzerine alınma Ellen. Senin zengin olduğunu biliyorum ama sanırım, senin gibi insanlardan bahsetmiyorum. Programında başkaları için yaptığın onca şeyi ve desteklediğin yardım kuruluşlarını gördüm ama dışarıda bencil olan bir sürü zengin insan olduğunu biliyorum. Lanet olsun, bencil fakir

insanlar bile var ve bencil orta sınıf insanlar da. Anneme ve babama bir bak. Biz zengin değiliz ama kesinlikle başka insanlara yardım edemeyecek kadar fakir de değiliz. Yine de babamın hayırseverlik adına herhangi bir şey yaptığını düşünmüyorum. Bir keresinde bir markete girdiğimizi ve yaşlı bir adamın Kurtuluş Ordusu için zil çaldığını hatırlıyorum. Babama, ona para verip veremeyeceğimizi sordum ve bana veremeyeceğimizi, para kazanmak için çok çalıştığını ve parasını dağıtmama izin vermeyeceğini söyledi. Diğer insanların çalışmak istememesinin, kendi suçu olmadığını söyledi. Markette geçirdiğimiz vaktin tamamında, insanların nasıl devletten faydalandıklarını ve devlet onlara sadaka vermeyi bırakmadığı sürece sorunun çözülmeyeceğini anlattı.*

Ellen, ona inandım. Bu üç yıl önceydi ve tüm bu zaman boyunca insanların; tembel, uyuşturucu müptelası ya da diğer insanlar gibi çalışmak istemedikleri için evsiz olduklarını düşünüyordum. Artık bunun doğru olmadığını biliyorum. Tabii ki söylediklerinin bir kısmı, belirli bir dereceye kadar doğru ama babam, bu duruma sadece tek bir açıdan bakıyordu. Herkes, evsiz olmayı seçtiği için evsiz değil. Evsizler çünkü; yeterince yardım görmüyorlar. Babam gibi insanlar bir sorun. Diğerlerine yardım etmek yerine, kendi bencilliklerine ve açgözlülüklerine bahane olarak, en kötü senaryoları kullanıp, tüm bu duruma tek bir taraftan bakıyorlar. Ben hiçbir zaman böyle olmayacağım. Sana söz veriyorum, büyüdüğüm zaman diğer insanlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ben, senin gibi olacağım Ellen. Sadece muhtemelen senin kadar zengin olmayacağım.

-Lily

* Salvation Army: Kurtuluş Ordusu, Protestan kilisesinin bir kolu ve askerlere yardım eden uluslararası bir yardım derneğidir. (ç.n.)

Dokuzuncu Bölüm

Günlüğü, göğsümün üzerine bıraktım. Gözyaşlarımın yanaklarımdan aktığını hissetmek beni şaşırtmıştı. Bu günlükleri elime her aldığımda, iyi olacağım düşünüyordum çünkü; her şeyin çok uzun yıllar önce yaşanıp bittiğine ve artık o zamanlardaki gibi hissetmeyeceğime inanıyordum. Tam bir ahmaktım. Günlük, içimde geçmişimden çok fazla insanı kucaklama isteği doğuruyordu. Özellikle annemi çünkü; geçen sene babam ölmeden önce yaşamak zorunda kaldığı şeyler hakkında gerçekten çok düşünmemiştim. Muhtemelen hâlâ canı yanıyordu. Annemi aramak için telefonumu elime aldım ve ekrana baktım. Ryle'dan gelen dört mesaj vardı. Kalp atışlarım hızlandı. *Telefonumu sessizde bıraktığıma inanamıyordum!* Sonra gözlerimi devirdim, kendime kızmıştım çünkü; bu kadar *heyecanlanmamalıydım.*

Ryle: Uyudun mu?

Ryle: Sanırım uyudun.

Ryle: Lily...

Ryle: :(

Üzgün suratı, on dakika önce göndermişti. Cevapla tuşuna bastım ve, "Hayır, uyumadım" yazdım. Yaklaşık on saniye sonra bir mesaj daha geldi.

Ryle: Güzel. Şu anda dairenin merdivenlerini çıkıyorum. Yirmi saniye içinde orada olurum.

Sırıttım ve sıçrayarak yataktan çıktım. Banyoya gittim, yüzümü kontrol ettim. *Yeterince iyiydi.* Koşarak ön kapıya gittim ve açtığımda Ryle, merdiven boşluğuna gelmişti.

Kendisini çekerek son basamağı çıktı ve en sonunda kapıma geldiğinde dinlenmek için durdu. Yorgun görünüyordu. Gözleri kızarmış, altlarında da koyu renk halkalar oluşmuştu. Kollarını belime doladı ve beni kendisine doru çekip, yüzünü boynuma gömdü.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi.

Onu dairenin içine çektim.

"Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

Zorlukla ceketini çıkarırken, başını iki yana salladı. Ben de mutfağın yanından geçip, yatak odasına doğru ilerledim. Beni takip etti; çıkardığı ceketini sandalyenin üzerine bıraktı. Ayakkabılarını da çıkarıp duvarın dibinde doğru attı.

Üzerin*de ameliyat önlüğü vardı.*

"Bitkin görünüyorsun," dedim.

Gülümsedi ve elleriyle belimi kavradı.

"Bitkinim. On sekiz saatlik bir ameliyatta asistanlık yaptım."

Eğildi ve köprücük kemiğimdeki kalp dövmemi öptü.

Bitkin olmasına şaşırmamak gerekirdi.

"Bu nasıl mümkün olur ki?" dedim; "*On sekiz saat?*"

Başını salladı ve beni yatağın yanına götürüp, yanına doğru çekti. Bir yastığa başlarımızı koyup birbirimize bakacak şekilde uzandık.

"Evet ama harikaydı. Çığır açıcıydı. Tıp dergilerinde bunu yazacaklar ve ben de içinde olacağım; o yüzden şikayet etmiyorum. Sadece gerçekten yorgunum."

Ona doğru uzandım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Elini başımın yanına koydu ve geri çekildi,

"Muhtemelen ateşli, terli bir şekilde sevişmeye hazır olduğunu biliyorum ama bu gece enerjim yok. Üzgünüm. Seni özledim ve senin yanındayken daha iyi uyuyorum. Burada kalmam sorun olur mu?"

Gülümsedim, "Hiç olmaz."

Bana doğru eğildi ve alnımı öptü. Elimi tuttu ve yastığın üzerinde, ikimizin arasında tuttu. Gözleri kapandı. Ben gözlerimi kapamadım ve ona bakmaya devam ettim. İnsanların bakmaktan kaçındığı türde bir yüzü vardı çünkü; bakarken yüzünde kaybolabilirdiniz. Onun yüzüne devamlı bakabileceğimi düşündüm. Mütevazı olup bakışlarını kaçırmam gerekmiyordu çünkü; o benimdi.

Belki.

Bu bir denemeydi. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

Bir dakika sonra, elimi bıraktı ve parmaklarını germeye başladı. Onun eline baktım ve nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Bu kadar uzun süre ayakta durup, küçük kas becerilerini on sekiz saat boyunca kullanmanın nasıl bir şey olduğunu... Aklıma bu derece bitkin düşürebilecek başka bir şey gelmiyordu. Yataktan çıktım ve banyodan bir losyon alıp geldim. Yeniden yatağa girdim, yanında bağdaş kurup oturdum. Elime biraz losyon sıkıp, kolunu kucağıma koydum. Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Şşş. Uykuya geri dön," dedim.

Baş parmaklarımı avcunun içine bastırdım; önce avucunun içine sonra dışına doğru masaj yapmaya başladım. Gözleri kapandı ve yastığa doğru inledi. Diğer eline geçmeden önce beş dakika kadar o eline mesaj yapmaya devam ettim. Tüm bu zaman boyunca, gözleri kapalıydı. Ellerine mesaj yapmayı bitirdiğimde, onu yüz üstü çevirdim ve bacaklarımı iki yana açarak sırtına oturdum. Gömleğini çıkarırken, bana yardımcı oldu. Kolları kaskatıydı. Omuzlarına, boynuna, sırtına ve kollarına masaj yaptım. İşim bittiğinde sırtından indim ve yanına uzandım. Gözlerini açtığında, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip kafatasına masaj yapıyordum. "Lily?" diye fısıldadı, bana içten bir şekilde bakarak.

"Sen, başıma gelen en güzel şey olabilirsin."

Bu kelimeler, sıcak bir battaniye gibi beni sarmaladı. Buna karşılık ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Elini kaldırdı, nazik bir şekilde yanağıma koydu ve bakışlarının yoğunluğunu, karnımın derinlerinde hissettim. Yavaşça bana doğru uzandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben, bir öpücük kondurmasını bekliyordum ama geri çekilmedi. Dilinin ucunu, dudaklarımın üzerinde gezdirip, hafifçe dudaklarımı araladı. Ağzının içi o kadar sıcaktı ki öpüşü şiddetlendiğinde inledim. Beni sırtımın üzerine yatırdı ve elini bedenimin üzerinde aşağıya doğru gezdirip, doğruca kalçamın üzerine koydu. Biraz daha yaklaşıp elini, uyluğumun üzerinde gezdirdi. Bedenini bana doğru bastırdığında, içimde bir sıcaklık dalgası patladı. Elimle saçlarını kavradım ve dudakları dudaklarımdayken fısıldadım,

"Sanırım yeterince bekledim. Şimdi beni becermeni çok istiyorum."

Enerjisini toplamış bir şekilde homurdandı ve üzerimdekini çıkarmaya başladı. Her şey; ellerden, inlemelerden, dillerden ve terden oluşmuş bir ara halini almıştı. Ryle ile birlikte ilk kez, bana bir erkek dokunuyormuş gibi hissediyordum. Ondan öncekilerin hepsi, genç çocuklardı ve ürkek elleriyle çekingen ağızları vardı oysa Ryle, tamamen güven doluydu. Tam olarak nereme dokunacağını ve beni nasıl öpeceğini çok iyi biliyordu. Tüm dikkatini bedenime vermediği tek an, yere uzanıp cüzdanından bir prezervatif çıkardığı andı. Yeniden yorganın içine girip prezervatifi taktığında, hiç tereddüt etmedi. Beni; utanmadan, hızlı, tek bir hareketle aldı ve bedenimdeki her bir kas gerilirken, ağzının içine doğru inledim. Dudakları vahşi ve muhtaç bir şekilde ulaşabildiği her yerimi öpüyordu. O kadar sersemlemiştim ki ona boyun eğmekten başka hiçbir şey yapamıyordum.

Beni becerme şeklinden pişmanlık duymuyordu. Giderek daha sert bir şekilde kendini iterken elini, yatağımın başıyla başımın arasına koydu, her itişiyle yatak duvara çarpıyordu. Yüzünü boynuma gömerken, tırnaklarımı sırtına batırdım.

"Ryle," diye fısıldadım.

"Ah *Tanrım*," dedim.

"Ryle!" diye haykırdım ve bundan sonra gelen her sesi bastırmak için onun omzunu ısırdım. Tüm bedenim bunu hissediyordu, başımdan ayak parmaklarıma ve sonra tekrar yukarı. Bir an için gerçekten bayılacağımı sandım ve bacaklarımı ona daha sıkı doladığımda gerildi.

"*Tanrım*, Lily."

Bedeni titremelerle sarsılıyordu, son bir kere daha kendisini bana bastırdı. Üzerimde hareketsiz kalırken son bir kere daha inledi. Boşalırken bedeni sarsıldı ve başım yastığa düştü. İkimiz de yeniden hareket edebilene kadar neredeyse bir dakika geçti. Hareket edebildiğimizde bile, hareket etmemeyi tercih ettik. Yüzünü yastığa bastırdı ve derin bir nefes verdi.

"Ben yapamam..."

Geri çekildi ve bana baktı. Bakışları, bilmediğim bir şeyle doluydu. Ne olduğunu bilmiyordum. Dudaklarını, dudaklarıma bastırdı ve sonra, "Çok haklıydın," dedi.

"Hangi konuda?"

Yavaşça içimden çıkıp, dirseklerinin üzerinde uzandı.

"Beni uyarmıştın. Seninle bir kere birlikte olmanın yetmeyeceğini söylemiştin. Uyuşturucu gibi olduğunu söylemiştin ama en çok bağımlılık yapan türünden olduğunu söylemedin."

Onuncu Bölüm

"Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Allysa, teslimata gitmek üzere olan bir buket çiçeği kusursuz hale getirirken başıyla onayladı. Açılışımıza üç gün vardı ve her gün giderek daha da yoğun bir hale geliyorduk.

"Nedir?" diye sordu Allysa bana dönerek.

Tezgaha yaslandı ve tırnaklarını çekiştirmeye başladı.

"İstemezsen cevap vermek zorunda değilsin," diye uyardım.

"Tamam, eğer sormazsan cevaplayamam."

Bu iyi bir noktaydı.

"Marshall'la sen yardım bağışında bulunuyor musunuz?"

Yüzünde bir kafa karışıklığı ifadesi belirdi, "Evet," dedi. "Neden?"

Omuz silktim, "Sadece merak ettim. Seni yargıladığımdan falan değil. Sadece son zamanlarda nasıl bir hayır işi başlatabileceğimi düşünüyordum."

"Ne tür bir yardım işi?" diye sordu. "Artık paramız olduğu için birkaç farklı yere bağışta bulunuyoruz ama benim en sevdiğim geçen sene katıldığımız. Başka ülkelerde okullar inşa ediyorlar. Sadece geçen sene üç yeni bina yaptırdık."

Onu, bir nedenden dolayı sevdiğimi biliyordum.

"Belli ki benim öyle bir param yok ama ben de *bir şeyler* yapmak isterim. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum."

"İlk önce şu açılışı atlatalım, sonra hayırseverlik hakkında düşünmeye başlayabilirsin. Her seferinde bir hayalini gerçekleştir Lily."

Tezgahın arkasına geçti ve çöp kutusunu aldı. Onun, çöpün içindeki dolmuş torbayı çıkarmasını ve ağzına düğüm atmasını izledim. Bu, neden - eğer her işini yapması için insanlar varsa - çöpü çıkaracağı ve ellerini kirleteceği bir iş istediğini merak etmeme neden oldu.

"Neden burada çalışıyorsun?" diye sordum.

Bana baktı ve gülümsedi.

"Çünkü senden hoşlanıyorum," dedi.

Çöpü çıkarmak için dönüp, arkaya doğru yürümeden hemen önce gülümsemesinin bakışlarından silindiğini fark ettim. Geri döndüğünde hâlâ meraklı bir şekilde onu izliyordum. Tekrar sordum.

"Allysa? Neden burada çalışıyorsun?"

Yaptığı işi bıraktı ve belki de bana karşı dürüst olmak konusunda düşünüyormuş gibi yavaşça bir nefes aldı. Tekrar tezgahın yanına yürüdü ve ayaklarını, bileklerinde birleştirip tezgaha yaslandı.

"Çünkü," dedi ayaklarına bakarak, "hamile kalamıyorum. İki yıldır deniyoruz ama hiçbir şey işe yaramadı. Devamlı olarak evde oturup, ağlamaktan sıkılmıştım o yüzden ben de zihnimi meşgul edecek bir şey bulmam gerektiğini düşündüm."

Dikeldi ve ellerini kot pantolonuna sildi, "ve sen Lily Bloom, beni *fazlasıyla* meşgul ediyorsun." Döndü ve yine aynı çiçek buketiyle uğraşmaya devam etti. Bir saattir, bu buketi kusursuz hale getirmekle uğraşıyordu. Bir kart aldı, çiçeklerin içine koydu ve vazoyu bana uzattı, "Bu arada bunlar senin için."

Çiçekleri ondan aldım. "Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini devirdi ve eliyle ofisime gitmemi işaret etti, "Kartın üzerinde yazıyor. Git oku."

Rahatsız olmuş tepkisinden, Ryle'dan geldiklerini anladım. Sırıttım ve koşarak ofisime gittim. Masama oturdum ve kartı çıkardım.

Lily,
Ciddi yoksunluk çekiyorum.
-Ryle

Gülümsedim ve kartı zarfın içine geri koydum. Telefonumu elime aldım ve dilimi çıkarmış, elimde çiçeklerle bir fotoğrafımı çektim. Fotoğrafı Ryle'a mesaj olarak gönderdim.

Ben: Seni uyarmaya çalıştım.

Hemen cevap yazmaya başladı. Telefonumdaki noktaların ileri geri hareket etmesini endişeyle izledim.

Ryle: Bir sonraki doza ihtiyacım var. Otuz dakika içinde buradaki işim bitiyor. Seni yemeğe çıkarabilir miyim?

Ben: Çıkaramazsın. Bu akşam annem, onunla yeni bir restoranı denememi istiyor. Çekilmez bir gurmedir. :(

Ryle: Yemeği severim. Yemek yerim. Onu nereye götürüyorsun?

Ben: Marketson'da Bib's denilen bir yere.

Ryle: Bir kişiye daha yer var mı?

Bir an için yazdığı mesaja baktım. *Annemle mi tanışmak istiyordu?* Daha gerçek anlamda birlikte bile değildik. Demek istediğim... Annemle tanışması benim için *sorun* değildi. Annem, onu severdi. Beş gün içinde ilişki istemeyen birinden, deneme sürüşünü kabul eden birine ve sonra da aileyle tanışan birine mi dönüşmüştü? *Aman Tanrım.* Ben *gerçekten* bir uyuşturucu gibiydim.

Ben: Tabii. Yarım saat içinde bizimle orada buluş.

Ofisimden çıkıp, doğruca Allysa'nın yanına gittim. Telefonunu yüzünün önünde tuttum. "Annemle tanışmak istiyor."

"Kim?"

"Ryle?"

"Kardeşim mi?" dedi, benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Başımla onayladım.

"Kardeşin. *Benim annemle.*"

Telefonu elimden kaptı ve mesajlara baktı, "Ha. Bu çok garip."

Telefonumu elinden aldım, "Güven oyu için teşekkürler."

Kahkaha attı ve, "Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada Ryle'dan bahsediyoruz. Ryle Kincaid tarihi boyunca hiçbir kızın ebeveynleriyle tanışmamıştır."

Elbette onun, bunu söylediğini duymak beni gülümsetti ama sonra Ryle'ın belki de bunu sırf beni memnun etmek için yapıp yapmadığını merak ettim. Belki de sadece, bir ilişki istediğimi bildiği için gerçekten yapmak istemediği şeyleri yapıp yapmadığını. Sonra daha da fazla gülümsedim çünkü zaten olay bu değil miydi? Hoşlandığın insanı mutlu görmek için fedakarlık yapmak değil miydi?

"Erkek kardeşin benden *gerçekten* hoşlanıyor olmalı," dedim alay ederek.

Kahkaha atmasını bekleyerek Allysa'ya baktım ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. Başıyla onayladı;

"Evet," dedi. "Korkarım hoşlanıyor."

Tezgahın altından çantasını aldı.

"Şimdi çıkıyorum. Bana nasıl gittiğini anlatırsın, tamam mı?"

Yanımdan geçip kapıdan dışarı çıktığında, uzunca bir süre ardından baktım. Ryle ile birlikte olmamız konusunda heyecanlı olmaması, beni rahatsız etmişti. Bu durumun Allysa'nın bana karşı olan hisleriyle mi, yoksa kardeşine karşı olan hisleriyle mi ilgili olduğunu merak ettim.

* * *

Yirmi dakika sonra, kapının üzerindeki tabelayı kapalı tarafına çevirdim. *Sadece birkaç gün daha.* Kapıyı kilitledim ve arabama doğru yürüdüm. Birinin arabama yaslandığını gördüğümde, aniden durdum. Onu tanımam biraz zamanımı aldı. Yüzü diğer tarafa dönüktü, telefonda konuşuyordu. *Onun, benimle restoranda buluşacağını düşünüyordum ama sorun değildi.* Kilidi açma düğmesine bastığımda arabamın kornası çaldı ve Ryle, arkasını döndü.

"Evet, katılıyorum," dedi telefona.

Kolunu omzuma doladı, beni kendisine doğru çekti ve başımın üstünü öptü.

"Bunu yarın konuşuruz," dedi, "gerçekten önemli bir işim var."

Telefonu kapattı, cebine koydu ve sonra beni öptü. Bu bir selamlama öpücüğü değildi. Bu, "Devamlı seni düşünüyorum" öpücüğüydü. Kollarını bana doladı, sırtım arabama yaslanacak şekilde döndürdü ve yeniden başım dönünceye kadar beni öpmeye devam etti. Geri çekildiğinde, takdir eder bir bakışla bana bakıyordu.

"Beni en çok delirten yerin neresi biliyor musun?"

Parmaklarını dudaklarıma götürdü ve parmağıyla gülümsememi takip etti.

"Bunlar," dedi.

"Dudakların. Onların ruj sürmesen bile saçların kadar kırmızı olmasını seviyorum."

Sırıttım ve parmaklarını öptüm.

"O zaman annemin yanındayken sana göz kulak olsam iyi olur çünkü herkes dudaklarımızın aynı olduğunu söyler."

Dudaklarım üzerindeki parmakları durdu ve gülümsemesi silindi.

"Lily. Sadece... *hayır.*"

Gülerek arabanın kapısını açtım. "Ayrı arabalarla mı gidiyoruz?"

Benim için kapıyı açtı ve, "İşten buraya taksiyle geldim," dedi.

"Birlikte gideceğiz."

* * *

Biz gittiğimizde, annem çoktan masaya oturmuştu. Ben restoranın içinde ilerlerken, sırtı kapıya dönük oturuyordu. İçeri girdiğim anda, restorandan etkilendim. Sıcak bir atmosferi vardı. Doğal renkli duvarlara ve restoranın ortasında duran neredeyse tam boy ağaca baktım. Ağaç, doğruca zeminin içinden çıkmış gibi görünüyordu. Sanki, tüm restoran ağacın etrafına inşa edilmiş gibiydi. Ryle, eli belimde, benim hemen arkamdan geliyordu. Masaya ulaştığımızda, ceketimi çıkarmaya başladım.

"Selam anne."

Bakışlarını telefonundan kaldırdı ve, "Ah, selam tatlım," dedi.

Telefonunu el çantasına koydu ve elini sallayarak restoranı işaret etti.

"Daha şimdiden sevdim. Işıklandırmaya bir bak," dedi eliyle yukarıyı göstererek.

"Aksesuarlar senin bahçelerinden birinde yetiştireceğin şeylere benziyor."

O anda ben masaya otururken, sabırla yanımda duran Ryle'ı fark etti. Annem ona gülümsedi ve, "Şimdilik iki su alalım lütfen," dedi.

Önce Ryle'a, sonra tekrar anneme baktım.

"*Anne.* O, benimle birlikte. Garson değil."

Annem kafası karışmış bir halde yeniden Ryle'a baktı. Ryle sadece gülümsedi ve elini uzattı, "Affedilebilir bir hata efendim. Ben, Ryle Kincaid."

Annem bir ona, bir bana bakarak, Ryle'ın elini sıktı. Ryle, annemin elini bıraktı ve masada yerini aldı. Annem en sonunda, "Jenny Bloom," derken, hafifçe telaşlanmış görünüyordu. "Tanıştığımıza sevindim."

Dikkatini tekrar bana verdi ve tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Bir arkadaşın mı Lily?"

Bu ana hazırlanmadığıma inanamıyordum. Onu, anneme kim olarak tanıştıracaktım? Deneme ilişkim mi? *Erkek arkadaşım* diyemezdim ama tam olarak *arkadaşım* da diyemezdim. *Aday* kelimesi de biraz modası geçmiş kalıyordu.

Ryle duraksadığımı fark etti ve elini dizimin üzerine koyup, güven verircesine sıktı.

"Kız kardeşim Lily için çalışıyor," dedi. "Onunla tanıştınız mı? Allysa?"

Annem oturduğu yerde öne eğildi ve, "Ah! Evet! Elbette," dedi.

"Şimdi bahsedince fark ettim ki birbirinize çok benziyorsunuz," dedi.

"Sanırım gözleriniz. Ve dudaklarınız."

Ryle başıyla onayladı, "İkimiz de annemize benziyoruz."

Annem bana doğru gülümsedi. "İnsanlar hep Lily'nin bana benzediğini söylerler."

"Evet," dedi Ryle. "Dudaklarınız aynı. Olağanüstü."

Ben kahkahamı bastırmaya çalışırken Ryle, masanın altından dizimi bir kere daha sıktı. "Hanımlar, eğer bana izin verirseniz lavaboya gitmem gerek."

Bana doğru eğildi ve ayağa kalkmadan önce başımın yan kısmını öptü.

"Garson gelirse, sadece su alacağım."

Ryle yürüyerek uzaklaşırken, annem bakışlarıyla onu izledi ve sonra bana döndü. Eliyle önce beni, sonra da Ryle'ın boş sandalyesini gösterdi.

"Nasıl oluyor da benim bu çocuktan haberim olmuyor?"

Hafifçe gülümsedim.

"İşler biraz... Tam olarak..."

Durumumuzu anneme nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çok fazla çalışıyor. O yüzden, gerçekten çok fazla zaman geçiremedik. Hem de hiç. Aslında bu ilk yemeğe çıkışımız."

Annem tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" dedi; sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"O kesinlikle bu şekilde davranmıyor. Demek istediğim; sana rahatlıkla sevgisini gösterebiliyor. Kısa süre önce tanıştığın birinin normal davranışı böyle olmaz."

"Kısa süre önce tanışmadık," dedim.

"Onunla ilk tanıştığımdan bu yana neredeyse bir yıl oldu ve birlikte zaman geçirdik, sadece birlikte değildik. Çok çalışıyor."

"Nerede çalışıyor?"

"Massachusetts Genel Hastanesi."

Annem, öne doğru eğildi ve gözleri neredeyse kafatasından fırlayacak kadar açılmıştı.

"Lily!" dedi tıslar gibi. "O bir *Doktor* mu?"

Başımla onaylarken, sırıtışımı bastırmaya çalışıyordum.

"Bir Beyin Cerrahı."

"Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu garson.

"Evet," dedim. "Biz üç..."

Ve sonra ağzımı sıkıca kapattım.

Gözlerimi dikip garsona baktım, o da bana bakıyordu. Kalbim sanki boğazımda atıyordu. Nasıl konuşulacağını hatırlayamıyordum.

"Lily?" dedi annem. Eliyle garsonu işaret etti.

"Senin içecek siparişini bekliyor."

Başımı iki yana salladım ve kekelemeye başladım.

"Ben... şey..."

"Üç su," dedi annem, beceriksiz konuşmamı keserek.

Garson, uzunca bir süre içinde bulunduğu transtan çıkarak kalemini elindeki bloknota vurdu.

"Üç su," dedi. "Anladım."

Döndü ve yürüyerek uzaklaştı ama mutfak kapısından içeri girmeden önce dönüp bana bakmasını izledim.

Annem öne doğru eğildi ve, "Senin sorunun ne?" diye sordu.

Elimle omzumun arkasını işaret ettim. "Garson," dedim; başımı iki yana sallayarak.

"O, çok benziyor..."

Ryle, yanımıza gelip yerine oturduğunda, "*Atlas Corrigan*," demek üzereydim.

Bir bana, bir anneme bakıyordu.

"Ne kaçırdım?"

Başımı iki yana sallarken zorlukla yutkundum. *Kesinlikle o aslında Atlas olamazdı.* Ama o gözler, dudakları... Onu en son görmemin üzerinden yıllar geçtiğini biliyordum ama onun nasıl göründüğünü asla unutmayacaktım. O, olmak *zorundaydı.* O olduğunu ve onun da beni tanıdığını biliyordum çünkü; birbirimizin gözlerine baktığımız anda... Bir hayalet görmüş gibi görünüyordu.

"Lily?" dedi Ryle, elimi sıkarak.

"İyi misin?"

Başımla onayladım, zorla gülümsedim ve sonra boğazımı temizledim.

"Evet. Biz de senden bahsediyorduk," dedim, anneme bakarak.

"Ryle bu hafta, on sekiz saatlik bir ameliyatta asistanlık yaptı."

Annem ilgiyle öne doğru eğildi. Ryle ona, ameliyatı anlatmaya başladı. Sularımız geldi ama suları getiren farklı bir garsondu. Bize menüye bakma fırsatımız olup olmadığını sordu ve sonra şefin spesiyallerini söyledi. Üçümüz de yemek siparişimizi verdik. Odaklanmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama tüm dikkatim restoranda Atlas'ı aramak üzerindeydi. *Toparlanmam gerekiyordu.* Birkaç dakika sonra Ryle'a doğru eğildim.

"Lavaboya gitmem gerek."

Masadan çıkabilmem için ayağa kalktı, odada ilerlerken bakışlarımla her garsonun yüzüne bakıyordum. Lavaboya giden koridorun kapısını açtım. Yalnız kaldığım anda, sırtımı koridorun duvarına yasladım. Öne doğru eğildim ve derin bir nefes verdim. Oradan çıkmadan önce bir dakika durup, sakinleşmeye karar verdim. Ellerimi alnıma götürdüm ve gözlerimi kapattım. Dokuz yıldır ona ne olduğunu merak ediyordum. *Dokuz yıl.*

"Lily?"

Yukarı doğru baktım ve ani bir nefes aldım. Aynı geçmişten gelen bir hayalet gibi koridorun sonunda duruyordu. Onun, havada durmadığından emin olmak için ayaklarına baktım. Havada durmuyordu. Gerçekti ve tam önümde duruyordu. Sırtım duvara yaslı bir halde kalmaya devam ettim, ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Atlas?"

İsmini söylediğim anda rahatlayarak hızla nefes verdi ve bana doğru üç uzun adım attı. Kendimin de aynı şeyi yaptığını fark ettim. Koridorun ortasında karşılaştık ve birbirimizin kollarına atıldık.

"Vay canına," dedi, bana sımsıkı sarılırken.

Başımla onayladım.

"Evet. Vay canına."

Ellerini, omuzlarıma koydu ve bana bakmak için geriye doğru bir adım attı, "Hiç değişmemişsin."

Elimle ağzımı kapattım, hâlâ şoktaydım. Sonra ona, baştan aşağı göz attım. Yüzü aynı görünüyordu ama artık hatırladığım cılız delikanlı değildi.

"Ben senin için aynı şeyi söyleyemem."

Aşağı doğru kendisine baktı ve güldü.

"Evet," dedi. "Orduda sekiz yıl insana bunu yapıyor."

İkimiz de şaşkınlık içindeydik o yüzden bundan sonra bir şey söylemedik. Sadece inanmaz bir şekilde başımızı sallıyorduk. O güldüğünde, ben de güldüm. En sonunda omuzlarımı bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Seni Boston'a getiren ne?" diye sordu.

Bunu çok normal bir şekilde söylemişti ve bunun için ona minnettardım. Belki de onca yıl önce Boston hakkında yaptığımız konuşmamızı, hatırlamıyordu ve bu da benim mahcup olmamı engellemiş olurdu.

"Burada yaşıyorum," dedim, cevabımın kulağa tıpkı onun sorusu kadar normal gelmesini sağlamaya çalışarak. "Park Plaza'da bir çiçekçi dükkanım var."

Bu, onu hiç şaşırtmamış gibi, anlayışla gülümsedi. İçeri geri dönmem gerektiğini bilerek kapıya doğru baktım. Atlas bunu fark etti ve geriye doğru bir adım daha attı. Bir an daha gözlerime bakarken, aramıza bir sessizlik çöktü. Büyük bir

sessizlik. Söylenecek çok fazla şey vardı ama ikimiz de nereden başlayacağımızdan emin değildik. Bir an için gözlerindeki gülümseyen ifade silindi ve eliyle kapıyı işaret etti.

"Muhtemelen arkadaşlarının yanına dönmelisin," dedi; "Bir ara seni ararım. Park Plaza dedin, değil mi?"

Başımla onayladım.

O da başıyla onayladı.

Kapı açıldı ve bir ya da iki yaşlarında bir çocuğu tutan bir kadın, içeri girdi. Aramızdan geçtiğinde, aramızdaki mesafe daha da açıldı. Ben kapıya doğru bir adım attım ama o kaldığı yerde durmaya devam etti. Dışarı çıkmadan önce arkama döndüm ve ona gülümsedim.

"Seni görmek gerçekten güzeldi Atlas."

Hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

"Evet. Seni de Lily."

* * *

Yemeğin geri kalanında çoğunlukla sessizdim. Ryle'ın ya da annemin, sessizliğimi fark ettiğinden emin değildim çünkü annem sürekli Ryle'a sorular soruyordu. Ryle da tüm soruları başarıyla cevaplıyordu. Anneme karşı, olması gerektiği gibi cana yakın davranıyordu. Bu akşam, beklenmedik bir şekilde Atlas ile karşılaşmam duygularımı fazlasıyla karıştırmıştı ama yemeğin sonuna geldiğimizde Ryle, duygularımı yine düzeltmişti. Annem peçetesini aldı, ağzını sildi ve sonra parmağını bana doğru uzattı.

"Yeni favori restoranım," dedi. "Olağanüstü."

Ryle başıyla onayladı,

"Katılıyorum. Allysa'yı da buraya getirmem gerek. Yeni restoranlar denemeyi sever."

Yemekler gerçekten güzeldi ama en son isteyeceğim şey, bu ikisinden birinin yeniden buraya gelmesiydi.

"Fena değildi," dedim.

Elbette hesabı Ryle ödedi ve sonra da anneme, arabasına kadar eşlik etmemiz için ısrar etti. Sadece annemin yüzündeki gururlu ifadeden bile, bu akşamdan sonra onun bana Ryle'ı soracağını söyleyebiliyordum. Annem gittikten sonra Ryle, bana da arabama kadar eşlik etti.

"Beni eve bırakmak için yolunu değiştirme diye taksi çağırdım. Yaklaşık..."

Telefonuna baktı.

"Bir buçuk dakika öpüşebiliriz."

Kahkaha attım. Kollarını bana doladı ve önce boynumu, sonra yanağımı öptü.

"Kendimi sana davet ettirirdim ama yarın, erken saatte bir ameliyatım var ve eminim hastam gecenin çoğunu senin içinde geçirmememi takdir edecektir."

Ben de onu öptüm. Onun bana gelmemesinden ötürü hem hayal kırıklığına uğramış, hem de rahatlamıştım.

"Birkaç gün içinde açılışım var. Muhtemelen ben de uyumalıyım."

"Bir sonraki izin günün ne zaman?" diye sordu.

"Hiçbir zaman. Seninki?"

"Hiçbir zaman."

Başımı iki yana salladım.

"Talihsiziz. İkimizin arasında çok fazla yol ve başarı var."

"Bu da cicim aylarımızın seksen yaşına gelene kadar süreceği anlamına geliyor," dedi.

"Cuma günü açılışa geleceğim ve sonra dördümüz dışarı çıkıp, kutlarız."

Yanımıza bir araba geldiğinde, Ryle elini saçıma doladı ve vedalaşmak için beni öptü.

"Bu arada annen harika biri. Yemeğe gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Benden uzaklaştı ve arabaya bindi. Arabanın otoparktan ayrılmasını izledim.

İçimde bu adam hakkında gerçekten iyi bir his var.

Gülümsedim ve arabama döndüm ama onu gördüğümde elimi göğsüme götürüp hızla nefesimi tuttum. Atlas arabamın arkasında duruyordu.

"Üzgünüm. Seni korkutmak istememiştim."

Derin bir nefes verdim, "Tamam ama korkuttun."

Arabaya yaslandım, Atlas benden üç adım uzakta, olduğu yerde kaldı. Caddeye doğru baktı. "Pekala? Şanslı erkek kim?"

"O..."

Sesim titredi. Bu çok garipti. Göğsüm hâlâ sıkışıyor, midem buruluyordu ve bunun nedeninin Ryle'ın öpüşü mü yoksa Atlas'ın varlığı mı olduğunu bilmiyordum.

"Adı Ryle. Yaklaşık bir sene önce tanıştık."

O anda, bu kadar uzun süre önce tanıştığımızı söylediğim için pişman oldum. Kulağa o kadar uzun zamandır birlikteymişiz gibi gelmişti ve biz resmen birlikte bile değildik.

"Peki ya sen? Evli misin? Kız arkadaşın var mı?"

Bunu, onun başlattığı konuşmayı uzatmak için mi, yoksa gerçekten merak ettiğim için mi sorduğumdan emin değildim.

"Var aslında. Adı, Cassie. Neredeyse bir yıldır beraberiz."

Kalbim yandı. Sanırım göğsüm yanıyordu. *Bir yıl mı?* Elimi göğsüme koydum ve başımı salladım.

"Bu güzel. Mutlu görünüyorsun."

Mutlu mu görünüyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

"Evet. Tamam... Seni gördüğüme gerçekten sevindim Lily."

Uzaklaşmak için döndü ama sonra yeniden dönüp, elleri ceplerinde bana baktı.

"Bunu söyleyeceğim... Keşke bu karşılaşma bir sene önce olsaydı."

Bu sözlerinin üzerine irkildim, kelimelerinin içime işlememesini sağlamaya çalışıyordum. Atlas döndü ve restorana doğru yürüdü. Arabamın anahtarlarını çıkardım ve kapının kilidini açmak için düğmeye bastım. Arabanın içine girdim, kapıyı kapattım ve direksiyonu sımsıkı kavradım. Bir nedenden ötürü, kocaman bir gözyaşı damlası yanağımdan aşağı süzüldü. Kocaman, acınası, "Bu da neyin nesiydi" ıslaklığında bir damla. Elimle damlayı sildim ve arabamı çalıştıracak düğmeye bastım. Onu gördükten sonra canımın bu kadar yanmasını beklemiyordum ama bu iyiydi. Bu, bir nedenden ötürü gerçekleşmişti. Kalbimin bir kapanışa ihtiyacı vardı ve belki de bu karşılaşma olmasaydı kalbimi Ryle'a veremeyecektim.

Bu iyiydi.

Evet, ağlıyordum.

Ama daha iyi hissedecektim. Bu sadece insan doğasıydı, yeni bir katmana hazırlanmak için eski bir yarayı iyileştiriyordu.

Hepsi buydu.

On Birinci Bölüm

Yatağımda kıvrıldım ve ona baktım. Neredeyse okumayı bitirmiştim. Çok fazla yazı kalmamıştı.

Günlüğü aldım ve yastıkta yanıma koydum.

"Seni okumayacağım," diye fısıldadım.

Ama kalanları okursam, bitirmiş olacaktım. Bu akşam Atlas'ı görmek, bir kız arkadaşı, bir işi ve çok büyük ihtimalle bir evi olduğunu bilmek, bu bölüm için yeterli bir kapanıştı. Lanet günlüğü okumayı bitirirsem, yeniden ayakkabı kutusunun içine koyabilir ve bir daha hiç açmak zorunda kalmazdım. En sonunda, günlüğü elime aldım ve sırt üstü uzandım. "Ellen DeGeneres, sen *tam bir* kaltaksın."

Sevgili Ellen,

"Sadece yüzmeye devam et." Bu alıntıyı hatırlıyor musun Ellen? Kayıp Nemo'da Dory, Marlin'e söylemişti. "Sadece yüzmeye devam et, yüz, yüz."

Ben, büyük bir çizgi film hayranı değilim ama bu filme saygı duyuyorum. Seni güldürebilen ama aynı zamanda bir şeyler hissettirebilen çizgi filmleri seviyorum. Bugünden sonra, sanırım bu benim en sevdiğim çizgi film oldu. Çünkü son zamanlarda kendimi boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bazen, insanlar sadece yüzmeye devam etmeleri gerektiğinin hatırlatılmasına ihtiyaç duyuyorlar. Atlas hastalandı. Gerçekten çok hastalandı. Artık birkaç gecedir üst üste pencereme içeri girip, odamın yerinde uyuyordu ama dün gece ona bakar bakmaz bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

Pazar günüydü, dolayısıyla bir önceki geceden beri onu görmemiştim ama berbat görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü; cildi solgundu ve hava soğuk olmasına rağmen saçları ter içindeydi. Ona iyi hissedip hissetmediğini bile sormadım, zaten iyi hissetmediğini biliyordum. Elimi alnına koyduğumda, o kadar sıcaktı ki neredeyse anneme seslenecektim. Bana, "İyi olacağım Lily," dedi ve sonra yer yatağını yapmaya başladı. Ona, orada beklemesini söyledim ve sonra mutfağa giderek, bir bardak su doldurdum. Dolapta ilaç buldum. Bir grip ilacıydı ve Atlas'ın hastalığının bu olduğundan emin olmasam bile, yine de ona götürdüm. Yerde, dertop olmuş şekilde yatıyordu ve yaklaşık yarım saat sonra, "Lily?" dedi.

"Sanırım bir çöp kutusuna ihtiyacım olacak."

Sıçrayarak kalktım, masamın altındaki çöp kutusunu aldım ve onun önünde diz çöktüm. Ben oturur oturmaz, çöp kovasının üzerine eğildi ve kusmaya başladı. Tanrım, onun için çok üzüldüm. Bu kadar hasta olmak ve bir banyoya, yatağa, eve ya da anneye sahip olmamak... Elindeki tek şey bendim ve ben, onun için ne yapabileceğimi bile bilmiyordum. Kusması durunca ona biraz su içirdim ve yatağa yatmasını söyledim. Bunu reddetti ama onu dinlemeyecektim. Çöp kutusunu yere, yatağın yanına koydum ve onu yatağa yatırdım. Ateşi o kadar yüksekti ve o kadar kötü titriyordu ki, onu yerde bırakmaktan korkuyordum; bu yüzden yanına uzandım. Sonraki altı saat boyunca, saat başı midesi bulanmaya ve kusmaya devam etti. Devamlı olarak çöp kovasını banyoya götürüp boşaltmak zorunda kaldım. Yalan söylemeyeceğim, iğrençti. Hayatımda geçirdiğim en iğrenç geceydi ama başka ne yapabilirdim? Ona yardım etmeme ihtiyacı vardı ve elindeki tek şey bendim.

Bu sabah odamdan çıkma zamanı geldiğinde, ona evine geri dönmesini ve okula gitmeden önce onu kontrol edeceğimi

söyledim. Penceremden çıkacak enerjiyi bulması bile beni şaşırttı. Çöp kutusunu yatağımın yanında bıraktım ve annemin beni uyandırmaya gelmesini bekledim. Annem geldiğinde çöp kovasını gördü ve hemen elini alnıma koydu.

"Lily, iyi misin?"

İnledim ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Bütün gece kusmaktan uyuyamadım. Sanırım artık geçti ama hiç uyumadım."

Annem çöpü aldı ve bana yatakta kalmamı, okulu arayıp, haber vereceğini söyledi. Annem işe gitmek için evden ayrılınca, gidip Atlas'ı aldım ve ona bütün gün evde benimle kalabileceğini söyledim. Hâlâ midesi bulanıyordu; o yüzden uyumak için yatak odamı kullanmasına izin verdim. Her yarım saatte bir onu kontrol ediyordum. En sonunda, öğle saatlerinde kusması durdu. Gidip duş aldı ve ben de ona çorba yaptım. Çorbayı bile içemeyecek kadar yorgundu. Gidip bir battaniye aldım ve ikimiz birlikte battaniyenin altında oturduk. Ne zaman kendimi ona sokulup, sarılacak kadar rahat hissettim bilmiyorum ama iyi hissediyordum. Birkaç dakika sonra hafifçe bana doğru eğildi ve dudaklarını köprücük kemiğime değdirerek, omzumla boynum arasındaki yeri öptü. Küçük bir öpücüktü ve onun, bunu romantik bir şekilde yaptığını düşünmüyorum. Bu daha çok kelimeleri kullanmadan teşekkür ettiğini gösteren bir hareketti ama pek çok şey hissetmeme neden oldu. Şu anda, o öpücüğün üzerinden birkaç saat geçti ama hâlâ o noktaya parmaklarımla dokunuyorum çünkü; hâlâ hissedebiliyorum. Bunun, muhtemelen onun hayatının en kötü günü olduğunu biliyorum Ellen. Ama benim en sevdiğim günlerden biriydi. Bu konuda kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Kayıp Balık Nemo'yu izledik ve Marlin'in, Nemo'yu aradığı ve kendisini gerçekten yenilmiş hissettiği yere geldiğimizde Dory ona,

"Hayat, seni hayal kırıklığına uğrattığında ne yapman gerektiğini bilmek ister misin?" dedi.

"... Sadece yüzmeye devam et. Sadece yüzmeye devam et. Sadece yüzmeye devam et, yüz, yüz."

Dory bunu söylediğinde, Atlas elimi tuttu. Bir sevgilinin, kız arkadaşının elini tuttuğu gibi tutmadı. Sanki biz buymuşuz der gibi elimi sıktı. O, Marlin'di ve ben de Dory'ydim ve ona yüzmesi konusunda yardım ediyordum. "Sadece yüzmeye devam et," diye fısıldadım ona.

-Lily

Sevgili Ellen,

Korkuyorum. Çok korkuyorum.

Ondan çok hoşlanıyorum. Birlikteyken düşündüğüm tek şey o ve birlikte değilken onun için deli gibi endişeleniyorum. Hayatım onun etrafında dönüyor ve bu iyi bir şey değil, biliyorum. Ama buna engel olamıyorum; bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum ve şimdi o gidebilir.

Dün, Kayıp Balık Nemo'yu bitirdikten sonra gitti ve sonra dün gece annemler yattıktan sonra penceremden içeri girdi. Bir önceki gece hasta olduğu için benim yatağımda yatmıştı ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama yatağa gitmeden hemen önce, battaniyelerini çamaşır makinesine koydum. Bana, yer yatağının nerede olduğunu sorduğunda, ona yine benim yatağımda yatmak zorunda olduğunu çünkü battaniyelerini yıkamak ve yeniden hastalanmaması için temizlendiklerinden emin olmak istediğimi söyledim. Bir dakika boyunca, pencereden geri gidecekmiş gibi göründü. Ama sonra pencereyi kapattı, ayakkabılarını çıkardı ve yatakta yanıma yattı. Artık hasta değildi. Belki de bu sefer ben hastalanıyorum diye düşündüm çünkü midem alt üst olmuştu. Ama hasta değildim. Sadece o bu kadar yakınımda olduğunda her zaman böyle hissediyorum. Yatakta birbirimize bakarak uzanırken,

"Ne zaman on altı oluyorsun?" diye sordu.

"İki ay sonra," diye fısıldadım. Öylece birbirimize bakıyorduk ve kalbim giderek daha hızlı atıyordu.

"Sen ne zaman on dokuz oluyorsun?" diye sordum, ne kadar hızlı nefes alıp verdiğimi fark etmemesi için muhabbet etmeye çalışıyordum.

"Ekim'den önce değil," dedi.

Başımı salladım. Neden yaşımı merak ettiğini düşündüm ve bu on beş yaşındakiler hakkında ne düşündüğünü merak etmeme neden oldu. Beni küçük bir çocukmuşum gibi mi görüyordu? Küçük bir kız kardeş olarak mı görüyordu? Neredeyse on altı yaşındaydım ve iki buçuk yaş farkı çok fazla değildi. Belki de iki kişiden biri on beş, diğeri on sekiz olduğunda fark çok büyük görünebilirdi. On altı yaşına girdiğimde, kimsenin iki buçuk yaş farkını önemsemeyeceğine bahse girebilirdim.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Ne söyleyeceğini bilmiyordum, nefesimi tutup bekledim.

"Bugün dayımla konuştum. Eskiden annemle birlikte onun yanında yaşıyorduk. Bana, iş seyahatinden döndüğünde, onunla birlikte yaşayabileceğimi söyledi."

O anda, onun için sevinmem gerekiyordu. Ona gülümsemem ve onu tebrik etmem gerekiyordu. Ama gözlerimi kapattığımda yaşımın tüm toyluğunu hissettim ve kendim için üzüldüm.

"Gidiyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti, "Bilmiyorum. Bu konuda ilk önce seninle konuşmak istedim."

Yatakta, bana o kadar yakındı ki, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. Aynı zamanda nane gibi koktuğunu fark etmiştim ve bu, buraya gelmeden önce dişlerini fırçalamak

için şişe su kullanıp kullanmadığını merak etmeme neden olmuştu. Her gün onu o eve, bir sürü suyla gönderiyordum. Elimi yastığın üzerine koydum ve içinden çıkan bir tüyü çekiştirmeye başladım. Tüyü tamamen dışarı çıkardığımda, parmaklarımın arasında büktüm.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum Atlas. Kalacak bir yerin olmasına sevindim. Okul ne olacak?"

"Okulu orada bitirebilirim," dedi.

Başımla onayladım. Zaten kararını vermiş gibiydi.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Boston'un ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Muhtemelen birkaç saat uzaklıktaydı ama araban olmadığında başka bir dünya kadar uzaktı.

"Gideceğimden çok emin değilim."

Kuş tüyünü, yastığın üzerine bıraktım ve elimi yanıma indirdim.

"Sana engel olan ne? Dayın sana kalacak bir yer veriyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başıyla onayladı. Sonra oynadığım kuş tüyünü eline aldı ve parmakları arasında bükmeye başladı. Tüyü, tekrar yastığın üzerine koydu ve sonra beklemediğim bir şey yaptı. Parmaklarını dudaklarımın üzerine getirdi ve dudaklarıma dokundu.

Tanrım Ellen. O anda, orada öleceğimi düşündüm. Bedenimde hiç böyle yoğun bir şey hissetmemiştim. Birkaç dakika boyunca parmaklarını orada tuttu ve, "Teşekkür ederim Lily," dedi. "Her şey için."

Parmakları yukarı doğru hareket edip, saçlarımın arasına karıştı ve sonra beni alnımdan öptü. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki, daha fazla havayı içime çekmek için ağzımı açmak zorunda kaldım. Onun göğsünün de benim-

ki kadar hızla inip kalktığını gördüm. Bana doğru baktı ve bakışlarının doğruca dudaklarıma indiğini gördüm.

"Seni hiç öpen oldu mu Lily?"

Hayır dercesine başımı iki yana salladım ve yüzümü ona yaklaşacak şekilde eğdim çünkü; bu gerçeği o anda ve orada değiştirmesini istiyordum yoksa nefes alamayacaktım. Sonra – adeta ben yumurta kabuğundan yapılmışım gibi – eğildi ve dudaklarını, dudaklarımın üzerine yerleştirdi. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum ama umurumda da değildi. Tüm gece o şekilde kalıp, ağızlarımızı hiç hareket ettirmesek de umurumda değildi, bu her şeydi. Dudakları, benimkilerin üzerinde kapandı ve elinin titrediğini hissedebiliyordum. Ben de onun yaptığını yaptım ve dudaklarımı onunkiler gibi hareket ettirmeye başladım. Dilinin ucunun bir kere dudaklarımın üzerinde gezindiğini hissettim ve gözlerimin geri döneceğini sandım. Bunu bir daha, sonra üçüncüye yaptığında, en sonunda ben de aynı şeyi yaptım. Dillerimiz ilk kez birbirine değdiğinde, hafifçe gülümsedim çünkü ilk öpücüğüm hakkında çok düşünmüştüm. Nerede olacağını, kiminle olacağını. Hayatta böyle hissedeceğimi hayal bile edemezdim. Beni iterek sırt üstü yatırdı, elini yanağıma koydu ve beni öpmeye devam etti. Kendimi rahat bıraktıkça öpüşmemiz giderek daha da iyi bir hal aldı. En sevdiğim an ise bir saniye için benden uzaklaşıp bana bakması ve sonra daha da ateşli öpmesiydi. Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum. Uzun bir süre. O kadar uzun bir süreydi ki dudaklarım acımaya başladı ve artık gözlerimi açık tutamıyordum. Uykuya daldığımızda, dudaklarının hâlâ benimkilere dokunduğundan oldukça emindim. Bir daha Boston'dan bahsetmedik. Hâlâ gidip gitmeyeceğini bilmiyorum.

-Lily

* * *

Sevgili Ellen,

Senden özür dilemem gerekiyor. Sana yazmayalı ve programını izlemeyeli bir hafta geçti. Endişelenme, hâlâ programı kaydediyorum; yani reyting alacaksın ama her gün otobüsten indikten sonra Atlas hızlıca duş alıyor ve sonrasında öpüşüyoruz. Her gün. Bu harika bir şey.

Onunla ilgili ne var bilmiyorum ama onunlayken kendimi çok rahat hissediyorum. Çok tatlı ve düşünceli. Hiçbir zaman beni rahatsız edecek bir şey yapmıyor ama zaten şimdiye kadar kendimi rahatsız hissedeceğim hiçbir şey yapmayı denemedi.

Seninle yüz yüze tanışmadığımız için buraya ne kadarını açıklayabilirim bilmiyorum. Eğer göğüslerime dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak ettiyse... Artık biliyor. İnsanlar birinden bu kadar çok hoşlanırken, her gün işlerini nasıl yapıyorlar hiç bilmiyorum. Eğer bana kalsaydı bütün gün ve gece boyunca öpüşürdük ve belki arada biraz konuşmaktan başka hiçbir şey yapmazdık. Bana komik hikayeler anlatıyor. Konuşkan bir tavırda olmasını seviyorum çünkü; bu çok sık olmuyor ama ellerini çok kullanıyor. Çok sık gülümsüyor ve ben, onun gülümsemesini öpücüğünden bile çok seviyorum. Bazen sırf ona bakabilmek için susmasını, gülümsemeyi ya da konuşmayı bırakmasını söylüyorum. Onun gözlerine bakmayı seviyorum. O kadar maviler ki bir odanın karşısında dursa bile insan, gözlerinin ne kadar mavi olduğunu anlar. Öpüşmek hakkında sevmediğim tek şey, bazen gözlerini kapatması. Ve hayır, hâlâ Boston hakkında konuşmadık.

-Lily

Sevgili Ellen,

Dün akşamüzeri otobüsle eve dönerken, Atlas beni öptü. Bu bizim için yeni bir şey değildi çünkü şimdiye kadar bunu çok yaptık ama insanların içinde ilk yapışıydı. Birlikteyken diğer her şey ortadan kayboluyordu; bu yüzden diğer insanların fark edip etmemesini düşündüğünü bile sanmıyorum ama Katie fark etti. Bizim arkamızdaki koltukta oturuyordu ve Atlas eğilip beni öptüğü anda onun,

"İğrenç," dediğini duydum.

Yanındaki kızla konuşurken, "Lily'nin, onun kendisine dokunmasına izin verdiğine inanamıyorum," dedi. "Neredeyse her gün aynı kıyafetleri giyiyor."

Ellen, çok sinirlendim. Aynı zamanda Atlas için de çok üzüldüm. Benden uzaklaştı ve Katie'nin söylediklerinin, onu rahatsız ettiğini anladım. Tanımadığı bir insanı yargıladığı için ona bağırmak üzere arkamı dönüyordum ama Atlas elimi tuttu ve hayır dercesine başını iki yana salladı.

"Yapma Lily," dedi.

Ben de yapmadım. Ama otobüs yolculuğunun geri kalanında çok sinirliydim. Katie'nin, kendisinden aşağıda olduğunu düşündüğü birini üzmek için bu kadar cahilce bir şey söylemesine sinirliydim. Aynı zamanda Atlas'ın bu tür yorumlara alışkın gibi görünmesi beni üzmüştü. Onun, herhangi birinin beni öptüğünü görmesinden utandığımı düşünmesini istemiyordum. Atlas'ı onların herhangi birinden daha iyi tanıyordum ve kıyafetleri nasıl görünürse görünsün ya da benim dudum ve şumu kullanmaya başlamadan önceki zamanlarda koksa da, onun ne kadar iyi bir insan olduğunu biliyordum. Uzanıp onu yanağından öptüm ve sonra başımı omzuna yasladım.

"Biliyor musun?" dedim ona.

Parmaklarını parmaklarıma doladı ve elimi sıktı. "Neyi?"

"Sen, benim en sevdiğim insansın."

Onun hafifçe güldüğünü hissettim ve bu gülümsememe neden oldu.

"Kaç kişi arasında?" diye sordu.

"Hepsinin arasında."

Başımın üstünü öptü ve sonra, "Sen de benim en sevdiğim insansın Lily. Açık arayla."

Benim sokağımdaki durağa geldiğimizde, otobüsten inerken Atlas elimi bırakmadı. Benim önümdeydi ve ben de onun arkasında yürüyordum; o yüzden dönüp Katie'ye hareket çektiğimi görmedi. Muhtemelen bunu yapmamalıydım ama Katie'nin yüzündeki ifadeye değerdi.

Evime geldiğimizde, elimden anahtarı aldı ve ön kapıyı açtı. Artık onun, benim evimde ne kadar rahat olduğunu görmek garipti. İçeri girdi ve ardımızdan kapıyı kilitledi. İşte evde elektriğin çalışmadığını o zaman fark ettik. Pencereden dışarı baktım ve caddenin ilerisinde bir hizmet aracının elektrik kabloları üzerinde çalıştığını gördüm, bu da senin programını izleyemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Çok fazla üzülmedim çünkü bu, bir buçuk saat kadar öpüşeceğimiz anlamına geliyordu.

"Fırınınız gazla mı çalışıyor elektrikle mi?" diye sordu.

"Gazla," dedim, bana fırın hakkında bir şeyler sorması biraz kafamı karıştırmıştı.

Ayakkabılarını çıkardı (ki aslında bunlar babamın bir çift eski ayakkabısıydı) ve mutfağa doğru yürümeye başladı.

"Sana bir şey yapacağım," dedi.

"Yemek pişirmeyi biliyor musun?"

Buzdolabını açtı ve bir şeyler aramaya başladı.

"Evet. Muhtemelen yemek yapmayı, senin bir şeyler yetiştirmeyi sevdiğin kadar çok seviyorum." Buzdolabından birkaç şey çıkardı ve ısınması için fırını açtı. Ben de tezgaha yaslandım ve onu izledim. Bir tarife bile bakmıyordu. Sadece

kâselere bir şeyler boşaltıyor ve ölçü kabı bile kullanmadan karıştırıyordu.

Babamın, mutfakta parmağını bile oynattığını hiç görmemiştim. Fırınımızın önceden nasıl ısıtılacağını bile bilmediğinden oldukça emindim. Bütün erkeklerin böyle olduğunu düşünüyordum ama Atlas'ın mutfakta çalışmasını izlemek yanıldığımı kanıtlamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ona. Ellerimden güç alarak sıçrayıp, orta tezgahın üzerine oturdum.

"Kurabiye," dedi.

Kâseyle birlikte yanıma geldi ve içine bir kaşık batırdı. Kaşığı ağzıma getirdiğinde, karışımın tadına baktım. Zaaflarımdan biri kurabiye hamurudur ve bu tattıklarım arasında en iyilerinden biriydi.

"Ah, vay canına," dedim, dudaklarımı yalarken.

Kâseyi tezgaha bıraktı, bana doğru uzandı ve beni öptü. Eğer merak ediyorsan, kurabiye hamuru ve Atlas'ı dudaklarının karışımı cennet gibiydi. Bu birleşimin ne kadar hoşuma gittiğini ona göstermek için boğazımın derinlerinden gelen bir ses çıkardığımda güldü. Ama beni öpmeyi bırakmadı. Sadece öpüşünün arasında güldü ve bu kalbimin tamamen erimesine neden oldu. Mutlu bir Atlas, insanın aklını başından alıyordu. Bu, dünyada sevdiği her bir şeyi alıp hepsini ona vermek istememe yol açıyordu. O beni öperken, onu sevip sevmediğimi düşündüm. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve hislerimi karşılaştırabileceğim bir şey yoktu. Aslında, Atlas'a kadar, gerçekten bir erkek arkadaş ya da sevgili istemiyordum. Bir erkeğin sevdiği birine nasıl davranması gerektiğine harika bir örneğin olduğu bir evde büyümüyorum, bu yüzden de söz konusu ilişkiler ve başka insanlar olduğunda, sağlıksız derecede bir güvensizliğim var. Eskiden, kendime bir erkeğe güvenmek için izin verip

vermememi gerektiğini düşündüğüm zamanlar vardı. Aslında erkeklerden nefret ediyordum çünkü önümdeki tek örnek babamdı. Ama Atlas ile birlikte geçirdiğim onca zaman, beni değiştiriyor. Çok fazla değil, sanmıyorum. Hâlâ insanların çoğuna güvenmiyorum ama Atlas, beni belki de onun bu standart içinde bir istisna olduğuna inanmamı sağlayacak kadar değiştiriyor.

Beni öpmeyi bıraktı ve yeniden kâseyi eline aldı. Kâseyi karşıdaki tezgaha götürdü ve kaşıkla hamuru iki tepsiye yerleştirmeye başladı.

"Gazlı bir fırında bir şey pişirmek konusunda bir sır ister misin?" diye sordu.

Daha önce bir şeyler pişirmek gerçekten umurumda olan bir şey değildi ama bir şekilde bildiği her şeyi öğrenmek istememe neden oluyordu. Bunun nedeni, bu konudan bahsederken bu kadar mutlu görünmesi olabilirdi.

"Gazlı fırınların sıcak noktaları vardır," dedi; fırının kapağını açıp, kurabiye tepsilerini içeri atarken.

"Eşit şekilde pişmeleri için tepsileri döndürdüğünden emin olmalısın."

Fırının kapağını kapattı ve fırın eldivenini elinden çıkardı. Eldiveni tezgahın üzerine attı.

"Pizza taşının da faydası olur. Eğer pizza taşını fırının içinde tutarsan, pizza pişirmiyor olsan bile sıcak noktaların ortadan kalkmasına yardım eder."

Yürüyerek yanıma geldi ve ellerini belimin iki yanına koydu. Gömleğimin yakasını aşağı doğru çektiği anda bir elektrik dalgası bedenimi kapladı. Omzumdaki öpmeyi sevdiği o noktayı öptü ve yavaşça elini sırtımdan aşağı kaydırdı. Yemin ediyorum, bazen burada olmadığında bile hâlâ dudaklarını köprücük kemiğimin üzerinde hissedebiliyorum.

Bir arabanın evin yoluna girdiğini ve garaj kapısının açıldığını duyduğumuzda beni dudaklarımdan öpmek üzereydi.

Hızla tezgahın üzerinden inip, deli gibi mutfakta bakınmaya başladım. Atlas ellerini yanaklarıma koydu ve kendisine baktırdı.

"Kurabiyelerden gözünü ayırma. Yaklaşık yirmi dakika içinde pişmiş olurlar." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve sonra beni bırakıp, sırt çantasını almak için oturma odasına koştu. Babamın arabasının motorunun sustuğunu duyduğum anda arka kapıya ulaştı. Babam garajdan gelip mutfağa girdiğinde, malzemeleri toplamaya başlamıştım. Etrafına bakındı ve sonra fırının ışığının yandığını gördü.

"Yemek mi pişiriyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım çünkü; kalbim o kadar hızlı atıyordu ki yüksek sesle cevap verirsem sesimdeki titremeyi duyacağından korkuyordum. Bir an, tezgahın üzerindeki mükemmel derecede temiz bir noktayı ovdum. Boğazımı temizledim ve, "Kurabiye. Kurabiye pişiriyorum," dedim.

Babam evrak çantasını mutfak masasının üzerine koydu ve sonra buzdolabına gidip, bir bira aldı.

"Elektrik yoktu," dedim.

"Sıkıldım, ben de elektriğin gelmesini beklerken kurabiye pişirmeye karar verdim."

Babam mutfak masasına oturdu ve sonraki on dakikayı bana okul ve üniversiteye gitmek konusundaki düşüncelerim hakkında sorular sorarak geçirdi. Aralarda sırada sadece ikimiz olduğumuzda, insanın babası ile normal ilişkisinin nasıl olacağına dair bir şeyler yakalıyordum. Onunla mutfak masasında oturup, üniversitelerden, kariyer seçimlerinden ve liseden bahsetmek. Çoğunlukla ondan nefret etsem de, hâlâ onunla geçirdiğim böyle anların özlemini çekiyorum. Eğer her zaman bu anlarda olabildiği gibi bir insan olsaydı, her şey çok daha farklı olurdu. Hepimiz için.

Kurabiyeleri Atlas'ın söylediği şekilde döndürdüm ve piştiklerinde, onları fırından çıkardım. Kurabiye tepsilerinden

birini aldım ve babama verdim. Ona iyi davranmaktan nefret ediyordum. Neredeyse Atlas'ın kurabiyelerinden birini harcıyormuş gibi hissediyordum.

"Vay canına," dedi babam. "Bunlar harika Lily."

Kurabiyeleri ben yapmamış olsam da, zorla babama teşekkür ettim. Tabi babama bunu söyleyemezdim.

"Okul için yaptım o yüzden sadece bir tane alabilirsin," diye yalan söyledim.

Kurabiyelerin geri kalanının soğumasını bekledim ve sonra onları plastik kabın içine koyup, odama götürdüm. Atlas olmadan bir tanesinin bile tadına bakmak istemiyordum o yüzden dün gece o gelene kadar bekledim.

"Sıcaklarken bir tanesinin tadına bakmalıydın," dedi. "En iyi sıcakken olur."

"Sen olmadan yemek istemedim,"

Sırtımızı duvara yaslayıp, yatağın üzerine oturduk ve kurabiye kâsesinin yarısını yedik. Ona kurabiyelerin harika olduğunu söyledim ama şimdiye kadar yediğim en iyi kurabiyeler olduğunu söylemedim. Onun bu mütevazı halini seviyorum. Bir kurabiye daha almaya çalıştım ama kabı uzaklaştırdı ve kapağını kapattı.

"Eğer çok fazla yersen mideni bozacaksın ve artık kurabiyelerimi sevmeyeceksin."

Kahkaha attım. "Mümkün değil."

Bir yudum su aldı ve sonra ayağa kalkıp, yüzünü yatağa döndü.

"Sana bir şey yaptım," dedi, elini cebine sokarken.

"Daha fazla kurabiye mi?" diye sordum.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı, sonra da yumruk yaptığı elini uzattı. Elimi kaldırdığımda, avcuma sert bir şey bıraktı. Ağaçtan oyulmuş, beş santim boyunda, küçük, düz bir kalp şekliydi. Koskocaman gülümsememeye çalışırken,

baş parmağımı kalbin üzerinde gezdirdim. Anatomik olarak doğru bir kalp değildi ama aynı zamanda elle çizilmiş kalplere de benzemiyordu. Düz değildi ve orta kısmı çukurdu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum ona bakarak.

Başıyla onayladı.

"Evde bulduğum eski bir yontma bıçağıyla yaptım."

Kalbin uçları birleşmiyordu. Biraz bükülerek, kalbin üst kısmında küçük bir boşluk oluşturuyordu. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Atlas'ın yeniden yatağa oturduğunu hissettim ama ona teşekkür etmek için bile gözlerimi kalpten alamıyordum.

"Bir daldan oydum," dedi fısıldayarak. "Arka bahçenizdeki meşe ağacından."

Yemin ediyorum Ellen. Herhangi bir şeyi bu kadar çok sevebileceğimi düşünmezdim. Ya da belki de hislerim hediyeye değil, ona karşıydı. Parmaklarımı kalbin üzerine kapattım ve uzanıp onu öyle içten öptüm ki, yatağın üzerine düştü. Bacağımı atıp, onun üzerine oturdum, o da belimi tutup, dudaklarımın üzerinde sırıttı.

"Eğer alacağım ödül bu olacaksa, o meşe ağacından sana lanet bir ev bile oyarım," diye fısıldadı. Güldüm. "Bu kadar mükemmel olmayı bırakmalısın," dedim.

"Zaten en sevdiğim insansın ama artık durumu, diğer tüm insanlar için adaletsiz hale getiriyorsun çünkü; hiç kimse sana yaklaşamayacak."

Elini, başımın arkasına koydu ve ben sırt üstü uzanıp, o üste geçene kadar döndürdü. "O zaman planım işe yarıyor," dedi beni öpmeden hemen önce.

Öpüştüğümüz süre boyunca kalbi elimde tuttum, bunun herhangi bir nedeni olmayan bir hediye olduğuna inanmak istiyordum. Ama bir parçam bunun, Boston'a gittiğinde onu hatırlamam için verdiği bir hediye olmasından korkuyordu.

Onu hatırlamak istemiyordum. Onu hatırlamak zorunda kalırsam, bu onun artık hayatımın bir parçası olmayacağı anlamına gelecekti. Onun Boston'a taşınmasını istemiyorum, Ellen. Bunun bencilce olduğunu biliyorum çünkü o evde yaşamaya devam edemez. Neyin olmasından daha çok korkuyorum bilmiyorum. Onun gitmesini izlemekten mi, yoksa bencilce ona gitmemesi için yalvarmaktan mı? Bu konuda konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bu akşam geldiğinde, ona Boston'u soracağım. Sadece dün akşam sormak istemedim çünkü gerçekten mükemmel bir gündü.

-Lily

Sevgili Ellen,
Sadece yüzmeye devam et. Sadece yüzmeye devam et.
Boston'a taşınıyor.
Gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum.

-Lily

Sevgili Ellen,
Bu, annem için saklaması zor bir şey olacak. Babam genellikle anneme görünmez bir yerde iz bırakacak şekilde vurmak konusunda oldukça bilinçli davranır. Muhtemelen istediği son şey, kasabadaki insanların anneme yaptıklarını bilmesidir. Birkaç kere onun anneme tekme attığını, boğazına sarıldığını, sırtına ve karnına vurduğunu, saçını çektiğini gördüm. Yüzüne vurduğu birkaç seferde de sadece tokat attı, böylece izleri uzun süre kalmayacaktı ama hiç dün gece yapmış olduğu şeyi yaptığını hiç görmemiştim. Eve geldiklerinde, saat gerçekten geçti. Hafta sonuydu o yüzden annem ile birlikte bir tür sosyal faaliyete gitmişlerdi. Babamın bir emlak şirketi var ve aynı zamanda kentin belediye başkanı da o, dolayısıyla yardım derneği yemeklerine gitmek gibi kamusal bir çok aktiviteye katılırlar ki babam,

yardım faaliyetlerinden nefret ettiği için bu oldukça ironik. Ama sanırım itibarına leke sürmemesi gerekiyor. Onlar eve geldiklerinde, Atlas çoktan odama gelmişti. Ön kapıdan girdikleri anda kavga ettiklerini duydum. Konuşmaların çoğu boğuk geliyordu ama genel olarak babam, annemi bir adamla flört etmekle suçluyor gibiydi. Şimdi, annemi tanıyorum Ellen. O asla böyle bir şey yapmaz. Eğer herhangi bir şey olduysa, muhtemelen bir adam anneme bakmıştır ve babam da bunu kıskanmıştır. Annem, gerçekten güzeldir. Önce, babamın ona fahişe dediğini sonra da ilk darbeyi duydum. Yatağımdan kalkmaya başladığım an, Atlas beni geri çekti ve oraya gitmememi, canımın yanabileceğini söyledi. Ona, bazen bunun gerçekten faydası olduğunu söyledim. Ben içeri gittiğimde babamın geri çekildiğini. Atlas, konuşarak beni bundan vazgeçirmeye çalıştı ama en sonunda kalktım ve oturma odasına gittim.

Ellen.

Ben sadece...

Annemin üzerindeydi.

Kanepenin üzerindeydiler ve eli annemin boğazındaydı ama diğer eliyle onun elbisesini çekiyordu. Annem, ona karşı koymaya çalışıyordu ve ben de orada öylece durdum, donakalmıştım. Annem üzerinden kalkması için ona yalvarıp duruyordu. Babam, onun yüzüne vurdu ve çenesini kapamasını söyledi. Onun şu söylediklerini asla unutmayacağım, "İlgi mi istiyorsun? Sana, lanet olası ilgiyi göstereceğim."

Ve işte o zaman annem, gerçekten hareketsiz kaldı ve onunla mücadele etmeyi bıraktı. Onun ağladığını duydum ve sonra, "Lütfen sessiz ol. Lily burada," dedi.

"Lütfen sessiz ol," dedi.

Lütfen bana tecavüz ederken sessiz ol canım.

Ellen, bir insanın kalbinde bu kadar çok nefrete yer olduğunu bilmezdim. Babamdan bahsetmiyorum bile. Ben,

kendimden bahsediyorum. Doğruca mutfağa gittim ve çekmeceyi açtım. Bulabildiğim en büyük bıçağı aldım ve... Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sanki kendi bedenimde değildim. Elimde bıçakla mutfakta yürüdüğümü görebiliyordum ve bıçağı kullanmayacağımı biliyordum. Sadece, babamı korkutmak için benden büyük bir şey istemiştim. Ben mutfaktan çıkmak üzereyken, iki kol belime sarıldı ve beni arkadan yakaladı. Bıçağı düşürdüm ve babam bunu duymadı ama annem duydu. Atlas beni odama taşırken birbirimize baktık. Odama geri döndüğümüzde, onun göğsüne vurmaya başladım, oraya annemin yanına geri dönmeye çalışıyordum. Ağlıyor ve yolumun üzerinden çekilmesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama hareket etmedi. Sadece kollarını bana doladı ve, "Lily, sakinleş," dedi. Devamlı olarak bunu söylüyordu ve benim oraya geri dönmeme izin vermeyeceğini kabul edene kadar uzun süre beni tuttu. O bıçağı almama izin vermeyecekti. Yatağa doğru yürüdü, ceketini aldı ve ayakkabılarını giymeye başladı.

"Yan komşuya gideceğiz," dedi.

"Polisi arayacağız."

Polis. Annem, geçmişte polisi aramamam konusunda beni uyarmıştı. Bunun babamın kariyerini tehlikeye atacağını söylemişti. Ama dürüst olmam gerekirse, o nokta bu umurumda bile değildi. Onun belediye başkanı olması ve onu seven herkesin onun bu korkunç tarafını bilmiyor olması umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, anneme yardım etmekti; bu yüzden ceketimi ve en yakındaki ayakkabılarımı giydim. Dolabımdan çıktığımda, Atlas odanın kapısına bakıyordu.

Kapı açılıyordu. Annem, içeri girdi ve hızla kapıyı kapatıp, kilitledi. Nasıl göründüğünü asla unutmayacağım. Alt dudağından kan akıyordu. Bir gözü daha şimdiden şişmeye

başlamıştı ve omzunun üzerinde duran bir saç kümesi vardı. Önce Atlas'a, sonra bana baktı. Bir an için bile onun, beni odamda bir çocukla yakalamasından dolayı korkmadım. Bu umurumda değildi. Ben sadece onun için endişeleniyordum. Onun yanına gittim, ellerini tuttum ve yatağıma götürdüm. Önce omzundaki, sonra da alnındaki saçları kenara çektim.

"O polisi arayacak anne. Tamam mı?"

Gözleri gerçekten kocaman açıldı ve başını iki yana sallamaya başladı. "Hayır," dedi.

Atlas'a baktı ve, "Yapamazsın. Hayır," dedi.

Atlas pencerede, dışarı çıkmak üzereydi, o yüzden durdu ve bana baktı.

"O sarhoş Lily," dedi annem.

"Kapının kapandığını duydu; o yüzden yatak odamıza gitti. Durdu. Eğer polisi ararsan, bu işleri daha da kötüleştirir, inan bana. Bırak uyusun, her şey yarın daha iyi olacak."

Başımı iki yana salladım, yaşların gözlerimi yaktığını hissedebiliyordum.

"Anne, sana tecavüz etmeye çalışıyordu!"

Bunu söylediğimde annem başını eğdi ve irkildi. Bir kere daha başını iki yana salladı ve, "Öyle değil Lily," dedi. "Biz evliyiz ve bazen evlilik sadece... bunu anlamak için çok gençsin."

Bir dakika için sessiz kaldım ve sonra, "Umarım hiçbir zaman anlamam."

İşte o zaman ağlamaya başladı. Başını ellerinin arasında aldı, hıçkırmaya başladı ve benim yapabildiğim tek şey kollarımı ona dolayıp, onunla birlikte ağlamak oldu. Onu hiç bu kadar üzgün, incinmiş ve korkmuş görmemiştim. Bu, benim kalbimi kırdı Ellen. Bu, beni kırdı. Annemin ağlaması durduğunda, odada etrafıma bakındım ve Atlas gitmişti. Annemle mutfağa gittik, onun dudağını ve gözünü temizlemesine yardım ettim. Annem, Atlas'ın orada olmasıyla ilgili

hiçbir şey söylemedi. Tek bir şey bile. Bana evden çıkmama cezası aldığımı söylemesini bekledim ama bunu hiç yapmadı. Belki de, bunun gerçekliğini kabul etmemiş olabileceğini fark ettim çünkü her zaman yaptığı şey bu. Annemi üzen şeyler, bir daha hiçbir zaman çıkmamak üzere halının altına süpürülür.

-Lily

Sevgili Ellen,

Sanırım artık Boston'dan bahsetmeye hazırım. Atlas bugün gitti. Kart destemi o kadar çok kardım ki ellerim acıyor. Ne hissettiğimi kağıda dökmezsem, hepsini içimde tutmaktan dolayı delirmekten korkuyorum. Son gecemiz pek iyi gitmedi. İlk başta devamlı öpüştük ama ikimiz de bunu önemsemeyecek kadar üzgündük. İki gün içinde, ikinci kez bana fikrini değiştirdiğini ve gitmeyeceğini söyledi. Beni, bu evde yalnız bırakmak istemiyordu ama ben neredeyse on altı yıldır bu ebeveynlerle yaşıyorum. Sadece benim için bir evi reddedip, evsiz olmayı tercih etmesi aptallık olurdu. İkimiz de bunu biliyorduk; yine de canımızı acıtıyordu. Bu konuda üzülmemeye çalışıyordum. Bu yüzden orada birlikte uzanırken, ondan bana Boston'ı anlatmasını istedim. Ona belki bir gün, okul bitince oraya gidebileceğimi söyledim. Bu konuda konuşmaya başladığında, gözünde bir ifade belirdi. Daha önce hiç görmediğim bir ifade. Sanki cennetten bahsediyor gibiydi. Bana, orada herkesin çok harika aksanları olduğunu söyledi. Araba demek yerine arraba diyorlarmış. Kendisinin de r harflerini bazen o şekilde söylediğini fark etmemiş olmalı. Dokuz yaşından, on dört yaşına kadar orada yaşadığını söyledi, yani belki o da bu aksanı biraz kapmış olabilir. Bana, dayısının olabilecek en havalı teras katına sahip bir apartman dairesinde yaşadığını söyledi.

"Bir çok apartmanın teras katları var," dedi.

"Hatta bazılarının havuzu bile var."

Plethora, Maine'de muhtemelen teras katı olacak kadar yüksek bir bina bile yoktur. O kadar yüksekte olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Ona hiç teras katına çıkıp çıkmadığını sordum ve bana çıktığını söyledi. Yaşı daha küçükken çatı katına çıktığını ve orada oturup, şehre bakarken düşündüğünü. Bana yiyeceklerden bahsetti. Onun, yemek pişirmeyi sevdiğini zaten biliyordum ama bu konuda ne kadar tutkulu olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım kaldığı evde bir fırın ya da mutfak olmadığı için, bana kurabiye pişirdiği zaman dışında hiç yemek pişirmekten bahsetmemişti. Bana limandan ve annesinin yeniden evlenmeden önce onu oraya balık tutmaya götürdüğünden bahsetti.

"Demek istediğim, sanırım Boston da diğer büyük şehirlerden farklı değil," dedi.

"Diğer şehirlerin arasından sıyrılmasını sağlayacak pek fazla bir şey yok. Sadece... Bilmiyorum. Hareketli bir ortam var. Gerçekten güzel bir enerjisi var. İnsanlar, Boston'da yaşadıklarını söylerken bundan gurur duyuyorlar. Bazen, bunu özlüyorum."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve, "Orası dünyanın en güzel yeriymiş gibi anlattın. Sanki Boston'da her şey daha iyiymiş gibi."

Bana baktı ve konuşurken gözlerinde üzgün bir bakış vardı.

"Boston'da neredeyse her şey daha iyi. Kızlar dışında. Boston'da sen yoksun."

Bu, kızarmama neden oldu. Beni gerçekten çok tatlı bir şekilde öptü ve, "Henüz Boston'da yokum," dedim.

"Bir gün oraya taşınacağım ve seni bulacağım."

Bana söz verdirdi. Ben de Boston'a taşınırsam, orada her şeyin gerçekten daha iyi olacağını ve işte o zaman Boston'ın dünyadaki en iyi şehir olacağını söyledi. Biraz daha öpüştük

ve anlatarak seni sıkmayacağım başka şeyler yaptık. Tabii bu, yaptıklarımızın sıkıcı olduğu anlamına gelmiyor. Değillerdi. Bu sabah ona veda etmek zorunda kaldım. Bana o kadar sıkı sarılıp, o kadar içten öptü ki beni bırakırsa öleceksem gibi hissettim ama ölmedim. Beni bıraktı ve hâlâ buradayım. Hâlâ yaşıyorum. Hâlâ nefes alıyorum. Zar zor.

-Lily

Bir sonraki sayfaya geçtim ama okumadan defteri kapattım. Sadece bir yazı kalmıştı ve o anda onu okuyacak gibi hissettiğimden emin değildim ya da hiçbir zaman. Günlüğü yeniden dolabıma koydum, Atlas ile olan bölümümün sonlandığını biliyordum. O, artık mutluydu. *Ben* artık mutluydum. Zaman kesinlikle yaraları iyileştiriyordu ya da en azından çoğunu. Lambamı kapattım ve sonra şarja takmak için telefonumu elime aldım. Ryle'dan iki, annemden bir mesaj gelmişti.

Ryle: Selam. Çıplak Gerçek başlıyor 3... 2...

Ryle: Bir ilişki içinde olmanın, sorumluluklarıma bir şeyler eklemesinden endişeleniyordum. Tüm hayatım boyunca ilişkilerden kaçınmamın nedeni de bu. Zaten yeterince derdim vardı; ebeveynlerimin evliliğinin yol açtığı stresi ve bazı arkadaşlarımın başarısız olan evliliklerini gördüğüm için böyle bir şeyin içinde olmak istemiyordum. Bu geceden sonra, belki de pek çok insanın bunu yanlış şekilde yaptığını fark ettim. Çünkü seninle aramızda olanlar bana, bir sorumluluk gibi gelmiyor. Bir ödül gibi geliyor ve bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ederek uykuya dalacağım.

Telefonumu göğsümün üzerine koydum ve gülümsedim. Sonra da ekran görüntüsünü kaydettim çünkü bunu sonsuza kadar saklayacaktım. Ardından üçüncü mesajı açtım.

Annem: Bir doktor mu Lily? VE sen de kendi işyerini açtın? Büyüdüğüm zaman sen olmak istiyorum.

Bu mesajın da ekran görüntüsünü kaydettim.

On İkinci Bölüm

"Bu zavallı çiçeklere ne yapıyorsun?" diye sordu, Allysa arkamdan. Bir başka gümüş contayı kıskaçla kapattım ve çiçeğin sapından geçirdim.

"Steampunk."* İkimiz de geri çekildik ve hayranlıkla buketa baktık. En azından...ben. Allysa'nın bukete hayranlıkla bakıyor olmasını *umuyordum*. Sonuç beklediğimden daha iyi olmuştu. Çiçekçi boyası kullanarak, beyaz gülleri mora çevirmiştim. Sonra da çiçeklerin saplarını, metal contalar ve dişlilerle dekore etmiş hatta buketi bir arada tutan deri kayışın üzerine, küçük bir saat yapıştırmıştım.

"*Steampunk?*"

"Bir akım. Bir tür. Bilim kurgunun alt türü ama başka alanlarda da kullanılmaya başlandı; sanat, müzik..."

Döndüm ve elimde buketle gülümsedim, "Ve şimdi de... çiçekler."

Allysa, çiçekleri elimden aldı ve önünde tuttu, "Bunlar çok... Tuhaf. Çok sevdim."

Buketi kucakladı, "Onları alabilir miyim?"

Çiçekleri elinden aldım. "Hayır. Onları açılışta sergileyeceğim. Satılık değiller."

Çiçekleri ve dün yaptığım vazoyu elime aldım. Geçen hafta bit pazarında bir çift düğmeli kadın botu bulmuştum. Bana, steampunk tarzını hatırlatmışlardı ve çiçekleri bu şekilde tasarlama fikrini, botlardan almıştım. Geçen hafta botları yıkadım, kuruttum ve üzerlerine japon yapıştırıcısıyla

* Steampunk: Gelişmiş teknolojiden ziyade buharla çalışan makinelerin parçalarının bulunduğu ortamda geçen bir bilim kurgu türü. (ç.n.)

metal parçalar yapıştırdım. Onların üzerine fırçayla tutkal sürdükten sonra, içini çiçekler için su tutabilecek bir vazoyla astarlayabildim.

"Allysa?"

Çiçekleri, ortadaki sergi sehpasının üzerine koydum. "Hayatımda yapmam gereken şeyin bu olduğundan oldukça eminim."

"Steampunk mı?" diye sordu.

Kahkaha attım ve arkamı döndüm. "Yaratmak!" dedim ve sonra dükkanın levhasını, olması gerekenden on beş dakika önce açık olarak çevirdim. İkimiz de günü düşündüğümüzden daha yoğun geçirdik; telefon siparişleri, internet siparişleri ve dükkana gelen müşterilerin arasında, öğle tatiline çıkacak zaman bile bulamadık.

"Daha fazla çalışana ihtiyacın var," dedi Allysa, elinde iki buket çiçekle yanımdan geçerken. Saat daha henüz birdi.

"Daha fazla çalışana ihtiyacın var," dedi, saat ikide telefon kulağında, bir siparişi not ederken.

O sırada dükkana gelen bir müşteri, zili çalıyordu. Marshall, saat üçte dükkana uğradı ve nasıl gittiğini sordu. Allysa, "Daha fazla çalışana ihtiyacı var," dedi.

Saat dörtte bir kadına, buketini arabasına taşımasına yardım ediyordum ve içeri döndüğümde Allysa, elinde başka bir buketle dışarı çıkıyordu. "Daha fazla çalışana ihtiyacın var," dedi bezmiş bir halde. Saat altıda Allysa, kapıyı kilitledi ve levhayı kapalı tarafına çevirdi. Kendisini kapıya bıraktı ve bana bakarak yere doğru kaydı.

"Biliyorum," dedim. "Daha fazla çalışana ihtiyacım var."

Sadece başıyla onayladı. Sonra ikimiz de gülmeye başladık. Onun oturduğu yere doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Başlarımızı birbirine dayadık ve dükkana baktık. Steampunk çiçekler ön ve ortada duruyordu ve bu buketi

satmayı reddetsem de, bu buketlerden sekiz tane daha sipariş almıştık.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi.

Gülümsedim, "Sen olmasaydın yapamazdım Issa."

Birkaç dakika orada oturup, en sonunda ayaklarımızı dinlendirmenin tadını çıkardık. Dürüst olmam gerekirse bu, hayatımda geçirdiğim en güzel günlerden biriydi ama Ryle'ın hiç uğramamış olması, rahatsız edici bir hüzne neden oluyordu. Ayrıca hiç mesaj da atmamıştı.

"Bugün kardeşinden hiç haber aldın mı?" diye sordum.

Allysa başını iki yana salladı.

"Hayır, ama eminim sadece yoğundur."

Başımla onayladım. Yoğun olduğunu biliyordum. Biri kapıyı çaldığında, ikimiz de başımızı kaldırıp baktık. Onu, elleri iki yanında, yüzünü pencereye dayamış içeri bakarken görünce gülümsedim. En sonunda aşağı doğru baktı ve bizim yerde oturduğumuzu gördü.

"İyi insan lafının üstüne gelirmiş," dedi Allysa.

Sıçrayarak kalktım ve kapının kilidini açarak onu içeri aldım. Kapıyı açar açmaz, beni iteleyerek içeri girdi.

"Kaçırdım mı? Kaçırdım."

Bana sarıldı, "Üzgünüm, mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalıştım."

Ben de ona sarıldım ve, "Sorun değil," dedim.

"Buradasın. Mükemmeldi." Gelebilmesinden dolayı bile başım dönmüştü. "*Sen* harikasın," dedi, beni öperken. Allysa yanımızdan geçti. "*Sen* mükemmelsin," dedi taklit ederek.

"Hey Ryle, tahmin et ne oldu?"

Ryle beni bıraktı. "Ne?"

Allysa çöp kovasını aldı ve tezgahın üzerine bıraktı. "Lily'nin daha fazla çalışan alması gerekiyor."Onun devamlı olarak bunu tekrarlamasına güldüm. Ryle elimi sıktı ve, "İş iyi gitmiş gibi görünüyor," dedi.

Omuz silktim. "Şikayet edemem. Demek istediğim... Ben bir beyin cerrahı değilim ama yaptığım işte oldukça iyiyim."

Ryle güldü. "Temizlikte yardıma ihtiyacınız var mı?"

Allysa ile birlikte, büyük günün ardından temizlik yaparken bize yardımcı olması için onu çalıştırmaya başladık. Her şeyi bitirdik, ertesi gün için hazırlandık ve dükkanı kapatmaya hazırlanırken, Marshall geldi. İçeri girerken elinde bir torba vardı, onu tezgahın üzerine bıraktı. İçinden bir malzemeden yapılmış kocaman yumrular çıkardı ve her birimize bir tane attı. Ben kendiminkini yakaladım ve açtım. *Bir tulumdu.* Üzeri kedi yavrularıyla kaplı bir tulum.

"Bruins maçı. Bedava bira. Giyinin takım!"

Allysa inledi ve, "Marshall bu yıl altı milyon dolar kazandın. *Gerçekten* bedava bira içmeye ihtiyacımız var mı?"

Marshall bir parmağını onun dudaklarının üzerine koydu ve ters yöne doğru itti. "Şşş! Zengin bir kız gibi konuşma Issa! Günah."

Allysa güldü ve Marshall, tulumu onun elinden aldı. Fermuarını açtı ve karısının giymesine yardım etti. Hepimiz giyindiğimizde, kapıyı kilitledik ve bara doğru yola çıktık. Hayatımda hiç, tulum giymiş bu kadar erkeği bir arada görmemiştim. Üzerinde tulum olan kadınlar sadece Allysa ile bendik ama bu benim hoşuma gitmişti. Ses çok yüksekti. O kadar yüksekti ki Bruins ne zaman iyi bir hamle yapsa, Allysa ile çığlıklara karşı kulaklarımızı kapatmak zorunda kalıyorduk. Yaklaşık yarım saat sonra, üst kattaki bir loca boşaldı ve hepimiz oraya oturmak için yukarı koştuk.

"Böyle çok daha iyi," dedi Allysa, locaya yerleşirken.

Yukarısı, normal standartlara göre hâlâ gürültülü olsa da aşağıya göre çok daha sessizdi. İçecek siparişimizi almak için bir garson geldi. Ben kırmızı şarap söyledim ve ben bunu yaptığım anda Marshall, oturduğu yerden sıçrayarak ayağa

kalktı. "Şarap mı?" diye bağırdı. "Üzerinde tulum var! Tulum giyerken bedava şarap içemezsin!"

Garsona, bana şarap yerine bira getirmesini söyledi. Ryle ise garsona, bana şarap getirmesini söyledi. Allysa su istedi ve bu Marshall'ı daha da üzdü. Marshall garsona, dört şişe bira getirmesini söyledi ve sonra Ryle, "İki bira, bir kırmızı şarap ve bir su," dedi. Garson masamızdan ayrılırken kafası oldukça karışmıştı. Marshall kollarını Allysa'ya doladı ve onu öptü. "Eğer biraz sarhoş olmazsak, bu akşam nasıl çocuk yapacağız?"

Allysa'nın yüzündeki ifade değişti ve o anda onun için üzüldüm. Marshall'ın bunu sadece komiklik olsun diye söylediğini biliyordum ama Allysa'yı rahatsız etmiş olmalıydı. Sadece birkaç gün önce bana hamile kalamadığı için ne kadar kötü hissettiğinden bahsetmişti.

"Bira içemem Marshall."

"O zaman en azından şarap iç. Çakırkeyif olduğunda beni daha çok seviyorsun." Marshall, kendi söylediğine güldü ama Allysa gülmüyordu. "Şarap da içemem. Aslında *herhangi* bir şekilde alkol alamam."

Marshall gülmeyi bıraktı. Kalbim sekteye uğradı. Marshall, oturduğu yerde döndü ve karısını omuzlarından tutup kendisine doğru çevirdi. "Allysa?"

Allysa sadece başıyla onayladı ve kim ilk önce ağlamaya başladı bilmiyorum. Ben mi, Marshall mı yoksa Allysa mı? "Baba mı olacağım?" diye bağırdı.

Allysa hâlâ başını sallıyordu. Ben de bir sersem gibi başımı sallıyordum. Marshall oturduğu yerden sıçradı ve, "Baba olacağım!" diye bağırdı.

O anın nasıl olduğunu anlatamam. Tulum içinde yetişkin bir erkek, bir barda masada ayağa kalkıyor ve duyan herkese baba olacağını bağırıyordu. Allysa'yı ayağa kaldırdı

ve artık ikisi de ayakta duruyorlardı. Marshall, onu öptü ve bu hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. Ta ki Ryle'a bakıp, onun düşmek üzere olan gözyaşını engellemek için gözlerini kırpıp, alt dudağını yediğini görene kadar. Ryle, bana baktı; benim ona baktığımı gördü ve bakışlarını kaçırdı.

"Kes sesini," dedi. "O benim kız kardeşim."

Gülümsedim ve ona doğru eğilip yanağını öptüm. "Tebrikler Ryle Dayı."

Ebeveyn olacak çift masamızda öpüşmeyi bıraktığında, Ryle ile birlikte ayağa kalktık ve onları tebrik ettik. Allysa bir süredir midesinin bulandığını ama ancak açılıştan önce bu sabah test yaptığını söyledi. Bekleyip, Marshall'a bu akşam eve gittiklerinde söyleyecekti ama bir saniye daha içinde tutamamıştı. İçeceklerimiz geldiğinde, yemek siparişimizi verdik. Garson uzaklaştığında Marshall'a baktım.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Allysa bu hikayeyi benden daha iyi anlatıyor," dedi.

Allysa canlandı ve öne doğru eğildi.

"Ondan nefret ediyordum," dedi.

"Ryle'ın en yakın arkadaşıydı ve her zaman bizim evdeydi. Onun çok sinir bozucu olduğunu düşünüyordum. Ohio'dan Boston'a yeni taşınmıştı ve o Boston aksanı vardı. Bunun, havalı olduğunu düşünüyordu ama o her konuştuğunda, bir tane tokat atmak istiyordum."

"Allysa çok tatlıydı," dedi Marshall, alaycı bir şekilde.

"Tam bir ahmaktın," diye cevap verdi Allysa, gözlerini devirerek.

"Her neyse, bir gün Ryle ile birkaç arkadaşımızı eve davet etmiştik. Büyük bir şey değildi ama ebeveynlerimiz şehir dışındaydı; bunu değerlendirmek için tabii ki küçük bir arkadaş buluşması yaptık."

"Orada otuz kişi vardı," dedi Ryle, "bir parti verdik."

"Tamam parti verdik," dedi Allysa.

"Mutfağa girdim ve Marshall, orada bir fahişeye yaslanmış duruyordu."

"O bir fahişe değildi," dedi Marshall. "Tatlı bir kızdı. Tadı Cheetos* gibiydi ama..."

Allysa ona ters ters baktığında, Marshall sustu. Allysa yeniden bana döndü.

"Kendimi kaybettim," dedi. "Ona bağırarak fahişelerini kendi evine götürmesini söyledim. Kız benden o kadar korktu ki koşarak kapıya gitti ve geri dönmedi."

"Kıskanç," dedi Marshall.

Allysa, onun omzuna vurdu. "Her neyse. Ben onu kıskanıp sevişmesini engelledikten sonra, bunu yaptığım için utanarak odama koştum. Bunu tamamen kıskançlıktan yapmıştım ve onun ellerini başka bir kızın kalçasında görene kadar ondan bu şekilde hoşlandığımın farkında bile değildim. Kendimi yatağa attım ve ağlamaya başladım. Birkaç dakika sonra odama geldi ve iyi olup olmadığımı sordu. Ona doğru döndüm ve, 'Senden *hoşlanıyorum* seni aptal pislik!' diye bağırdım."

"Ve gerisini zaten biliyorsun..." dedi Marshall.

Güldüm.

"Vay canına. Aptal pislik. Ne kadar tatlı."

Ryle parmağını kaldırdı ve, "En iyi kısmı anlatmıyorsunuz," dedi.

Allysa omuz silkti. "Ah, evet. Marshall yanıma geldi, beni yataktan kaldırdı, az önce o fahişeyle öpüştüğü dudaklarıyla beni öpmeye başladı ve yarım saat boyunca öpüştük. Ryle, bizi bastı ve Marshall'a bağırmaya başladı. Sonra Marshall, Ryle'ı yatak odamdan dışarı çıkardı, kapıyı kilitledi ve bir saat daha benimle öpüştü."

* Cheetos: Peynir aromalı mısır cipsi markası. (ç.n.)

Ryle başını iki yana sallıyordu. "En yakın arkadaşım tarafından ihanete uğradım."

Marshall, Allysa'yı kendisine doğru çekti. "Ondan hoşlanıyorum, seni aptal pislik."

Kahkaha attım ama Ryle, yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Bir ay boyunca onunla konuşmadım, o kadar sinirlenmiştim. Sonunda atlattım. Biz on sekiz, Allysa on yedi yaşındaydı. Onları ayırmak için yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu."

"Vay canına," dedim. "Yaşlarınızın bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum."

Allysa gülümsedi ve, "Üç yılda üç çocuk," dedi. "Annem babam için üzülüyorum."

Masa sessizleşti. Allysa'nın Ryle özür diler gibi bir bakış attığını fark ettim.

"Üç mü?" diye sordum. "Bir kardeşiniz daha mı var?"

Ryle doğrulup birasından bir yudum aldı ardından bardağını masaya bıraktı ve, "Bir ağabeyimiz vardı," dedi. "Biz çocukken vefat etti."

Basit bir soruyla mahvolan, harika bir gece. Neyse ki, Marshall bir profesyonel gibi konuyu değiştirdi. Gecenin geri kalanını ikisinin büyümesi hakkındaki hikayeleri dinleyerek geçirdim. Hayatımda hiç bu akşam olduğu kadar çok güldüm mü, emin değilim. Maç bittiğinde, hepimiz arabalarımızı almak için dükkana geri döndük. Ryle, daha önce taksiyle geldiğini o yüzden benimle geleceğini söyledi. Allysa ve Marshall ayrılmadan önce, Allysa'ya beklemesini söyledim. Koşarak dükkanın içine girdim ve steampunk buketi alıp arabalarına götürdüm. Buketi ona verdiğimde yüzü aydınlandı.

"Hamile olduğun için mutluyum ama sana bu çiçekleri vermemin nedeni bu değil. Sadece onları senin almanı istiyorum. Çünkü sen benim en yakın arkadaşımsın."

Allysa bana sıkıca sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "Umarım bir gün seninle evlenir. Kız kardeşler olsak daha da iyi olur."

Allysa arabaya bindi ve gittiler, ben de orada durup onları izledim çünkü tüm hayatım boyunca onun gibi bir arkadaşım olup olmadığını bile bilmiyordum. Belki de şarap yüzündendi. Bilmiyordum ama bu günü sevmiştim. Bugün hakkındaki her şeyi. Özellikle Ryle'ın arabama yaslanmış, beni izlemesini sevmiştim.

"Mutlu olduğunda gerçekten çok güzel oluyorsun."

Ah! Bugün! Mükemmel!

* * *

Ryle beni, belimden kavrayıp duvara dayadığında daireme giden merdivenlerden çıkıyorduk. Orada, merdiven boşluğunda beni öpmeye başladı. "Sabırsız," diye mırıldandım. Güldü ve yüzümü ellerinin arasına aldı, "Hayır. Bu tulum yüzünden. Bunu gerçekten iş kıyafetin yapmayı düşünmelisin."

Beni bir daha öptü ve merdivenlerden aşağı inen biri, yanımızdan geçene kadar beni öpmeyi bırakmadı. Adam yanımızdan geçerken, "Güzel tulumlar," diye mırıldandı. "Bruins kazandı mı?"

Ryle başıyla onayladı. "Üçe bir," diye cevap verdi, adama bakmadan.

"Güzel," dedi adam.

Adam gittiğinde, Ryle'dan bir adım uzaklaştım. "Bu tulum olayı nedir? Boston'daki her erkek bunu biliyor mu?"

Ryle kahkaha attı ve, "Bedava bira Lily," dedi. "Bedava bira."

Beni merdivenlerden yukarı taşıdı ve kapıdan içeri girdiğimizde, Lucy'nin mutfak masasının üzerinde, eşyalarını doldurduğu bir kutuyu bantladığını gördük. Henüz bantlamadığı bir kutu daha vardı ve kutunun içinde HomeGoods'dan

aldığım bir kâsenin olduğunu gördüğüme yemin edebilirim. Bir sonraki hafta içinde, tüm eşyalarını alacağını söylemişti ama içimde, *benim* eşyalarımın bir kısmını da rahatlıkla götüreceğine dair bir his vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu; Ryle'ı baştan aşağı süzerken.

"Ryle Kincaid. Lily'nin erkek arkadaşıyım."

Lily'nin erkek arkadaşı. Bunu duydunuz mu? *Erkek arkadaşı*. Bunu ilk kez onaylamıştı ve oldukça güvenli bir şekilde söylemişti.

"Erkek arkadaşım ha?"

Mutfağa gittim; bir şişe şarap ve iki kadeh aldım. Ben şarabı kadehlere doldururken Ryle, arkamdan geldi ve kollarını belime doladı. "Evet. Erkek arkadaşın."

Ona şarap kadehini verdim, "Yani, ben de senin kız arkadaşınım, öyle mi?"

Kadehini kaldırdı ve benimkine vurdu, "Deneme süreçlerinin sonuna ve kesin olanların başlangıcına."

Şaraplarımızdan bir yudum alırken, ikimiz de gülümsüyorduk. Lucy, kutularını bir araya yükledi ve kapıya doğru yürüdü.

"Tam zamanında yanından ayrılıyorum gibi görünüyor," dedi.

Çıkıp, kapı onun ardından kapandığında Ryle, tek kaşını kaldırıp bana baktı, "Oda arkadaşının benden çok hoşlandığını sanmıyorum."

"Bilsen şaşırırdın. Bence benden de hoşlanmıyor ama dün benden düğününde nedimesi olmamı istedi. Sanırım bedava çiçek vereceğimi umuyor. Çok fırsatçı biri."

Ryle güldü ve buzdolabına yaslandı. Bakışları, üzerinde *Boston* yazan bir mıknatısın üzerine takıldı. Mıknatısı buzdolabının üzerinden aldı ve tek kaşını kaldırdı, "Eğer buzdolabının üzerinde bir turist gibi Boston hatıraları tutarsan, ölmeden önce asla Boston'dan dışarı çıkamazsın."

Güldüm ve mıknatısı elinden alıp, buzdolabının üzerine koydum. Tanıştığımız ilk gece hakkında bu kadar çok şey hatırlıyor olması hoşuma gitmişti.

"Bu bir hediyeydi. Ancak kendim alsaydım turistçe bir davranış olurdu."

Bana doğru bir adım attı ve şarap kadehini elimden aldı. İkimizin kadehini de mutfak tezgahının üzerine bıraktı ve sonra eğilerek beni derinden, tutkulu, sarhoş bir şekilde öptü. Dilinin üzerinde şarabın mayhoş meyvemsi tadını alabiliyordum ve bu hoşuma gitmişti. Elleri, üzerimdeki tulumun fermuarına gitti, "Seni bu kıyafetten kurtaralım."

Beni yatak odama doğru itti, ikimiz de kıyafetlerimizden kurtulmaya çalışarak ilerlerken beni öpmeye devam etti. Yatak odama geldiğimizde üzerimde sadece sutyen ve külotum vardı. Beni kapıya doğru itti, bunu beklemediğim için nefesim kesildi.

"Kılmıldama," dedi.

Dudaklarını, göğsüme bastırdı ve sonra yavaşça aşağı inerek bedenimi öpmeye başladı. *Ah Tanrım. Bu gün daha da iyi olabilir miydi?* Ellerimi saçlarının arasında gezdirdim ama o bileklerimi kavradı ve kapıya doğru bastırdı. Bedenimde yukarı doğru çıkarken bileklerimi sıkıca tutuyordu. Uyarır gibi tek kaşını kaldırdı, "Dedim ki... kımıldama."

Gülümsememeye çalıştım ama gizlemek zordu. Dudaklarını yeniden bedenimde gezdirmeye başladı. Yavaşça külotumu ayak bileklerime indirdi ama bana kımıldamamı söylemişti, o yüzden külotumu ayağımla itmedim. Dudaklarıyla bacağımda yukarı çıktı ta ki...

Evet.

Gelmiş geçmiş.

En.

Güzel.

Gündü.

On Üçüncü Bölüm

Ryle: Evde misin, yoksa hâlâ işte misin?

Ben: İşteyim. Bir saat içinde işim bitecek.

Ryle: Seni görmeye gelebilir miyim?

Ben: İnsanlar aptalca bir soru yoktur derler, bilir misin? Yanılıyorlar. Bu aptalca bir soru.

Ryle: :)

Yarım saat sonra, çiçekçinin ön kapısını çalıyordu. Dükkanı yaklaşık üç saat önce kapatmıştım ama hâlâ oradaydım, ilk ayın getirdiği kaosa ayak uydurmaya çalışıyordum. Dükkan, henüz işin iyi ya da kötü gittiğine dair doğru bir tahminde bulunmak için çok yeniydi. Bazı günler çok iyi oluyordu ve bazı günler o kadar yavaş oluyordu ki Allysa'yı eve gönderiyordum. Genel olarak, şimdiye kadar ki gidişattan memnundum. Ryle ile olan gidişattan da memnundum. Onu içeri almak için kapının kilidini açtım. Üzerinde yine açık mavi ameliyat önlüğü vardı ve stetoskop hâlâ boynundaydı. İşten yeni çıkmıştı. Çok hoştu. Yemin ediyorum, doğruca işten geldiği her sefer, yüzümdeki sırıtışı saklamak zorunda kalıyordum. Onu hızlıca öptüm ve ofisime doğru döndüm, "Bitirmem gereken birkaç şey daha var ve sonra bana gidebiliriz."

Ardımdan ofise geldi ve kapıyı kapattı, "Kanepen var mı?" diye sordu, etrafına bakınarak.

Bu haftanın bir kısmını, ofisime son rötuşları yaparak geçirmiştim. İnsanı yoracak kadar güçlü floresan ışıkları yapmak zorunda kalmamak için bir çift lamba almıştım. Lambalar odayı yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Aynı

zamanda, devamlı olarak ofisimde tutacağım birkaç bitki almıştım. Bir bahçe değildi ama bahçeye benzerlik açısından, ofis içinde olabilecek en yakın haliydi. Bu odanın eskiden sebze sandıkları için bir depo olarak kullanıldığı düşünülürse, oldukça gelişme kaydetmişti. Ryle, kanepenin yanına gitti ve kendisini yüz üstü kanepeye bıraktı.

"Acele etme," diye mırıldandı yastığa doğru, "senin işin bitene kadar kestiririm."

Bazen iş konusunda kendisini bu kadar zorlaması beni endişelendiriyordu ama bir şey söylemiyordum. Ben de on iki saattir ofisimdeydim, dolayısıyla söz konusu fazla hırslı olmak olduğunda, bana pek söz düşmüyordu. Sonraki yaklaşık on beş dakikayı siparişleri tamamlayarak geçirdim. İşim bittiğinde laptopumu kapattım ve Ryle'a baktım. Onun uyuyor olacağını düşünüyordum ama elini başının altına almış, yan dönmüş uzanıyordu. Bütün bu zaman boyunca beni izlemişti ve yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde kızardım. Sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım.

"Lily, sanırım senden haddinden fazla hoşlanıyorum," dedi, ben ona doğru yürürken.

Ryle kanepede doğrulup beni kucağına doğru çekerken burnumu buruşturdum, "Haddinden fazla? Bu kulağa bir iltifat gibi gelmedi."

"Çünkü iltifat olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

Bacaklarımı iki yanına koydu ve sonra belime sarıldı, "Bu benim, ilk gerçek ilişkim. Henüz senden bu kadar hoşlanmalı mıyım, bilmiyorum. Seni korkutup kaçırmak istemiyorum."

Kahkaha attım, "Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Beni bunaltmayacak kadar çok çalışıyorsun."

Elini sırtımda gezdirdi, "Bu kadar çok çalışmam seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı iki yana salladım, "Hayır. Bazen senin için endişeleniyorum çünkü; kendini yıpratmanı istemiyorum. Ama seni tutkunla paylaşmak zorunda olmam benim için sorun değil. Aslında senin bu kadar hırslı olmanı seviyorum. Bence seksi bir şey. Hatta senin hakkında en sevdiğim şey bu olabilir."

"Ben senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?"

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorum," dedim gülümseyerek. "Dudaklarım."

Başını kanepeye yasladı. "Ah evet. Onlar önce geliyor ama senin ikinci en sevdiğim yerin ne biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bana olamayacağım biri olmam için baskı yapmıyorsun. Beni, tam olarak olduğum gibi kabul ediyorsun."

Gülümsedim, "Doğruyu söylemek gerekirse, seninle ilk tanıştığımdan biraz daha fazlasın. Artık eskisi kadar kız arkadaş karşıtı değilsin."

"Çünkü bunu kolaylaştırıyorsun," dedi, bir elini gömleğimin arkasından içeri sokarken.

"Seninle birlikte olmak kolay. Hâlâ her zaman istediğim kariyere sahip olabilirim ama sen bunu verdiğin destekle on kat daha iyi hale getiriyorsun. Seninle birlikteyken, hem karnım doyuyor, hem de pastam duruyor."

Artık iki eli de gömleğimin altında, sırtımdaydı. Beni kendisine doğru çekti ve öptü. Dudaklarının üzerindeyken gülümsedim ve, "Tadına baktığın en iyi pasta mı?" diye fısıldadım.

Bir elini, sutyenimin arkasına götürdü ve kolaylıkla açtı, "Oldukça eminim ama kesin olması için biraz daha tatmam gerekebilir."

Gömleğimi ve sutyenimi başımın üzerinden çıkardı. Kotumu çıkarabilmek için onun üzerinden kalkmaya başladım ama beni yeniden kucağına oturttu. Stetoskopunu aldı

kulaklarına taktı ve sonra diyaframını göğsüme tam kalbimin üzerine koydu.

"Kalbini bu kadar hızlı attıran ne Lily?"

Masum bir şekilde omuz silktim, "Sizinle biraz ilgisi olabilir Dr. Kincaid."

Stetoskopun ucunu bıraktı ve sonra beni, üzerinden kaldırıp, kanepeye itti. Bacaklarımı açtı, kanepenin üzerinde bacaklarımın arasına eğildi ve stetoskopu yeniden kalbimin üzerine koydu. Kalbimi dinlemeye devam ederken, diğer elinden destek alıp üzerimde duruyordu.

"Dakikada doksan attığını söyleyebilirim," dedi.

"Bu iyi mi kötü mü?"

Sırıttı ve kendini, üzerime bıraktı, "Yüz kırka ulaştığında tatmin olacağım."

Evet, 140'a ulaşırsa, sanırım ben de tatmin olacaktım. Dudaklarıyla göğsüme indi ve dilinin göğsümün üzerinde kaydığını hissettiğimde, gözlerim kapandı. Göğsümü ağzına aldı ve stetoskopu göğsüme bastırmış bir halde tutmaya devam etti.

"Şu anda yüz civarı atıyor," dedi.

Stetoskopu yeniden boynuna astı ve sonra geri çekilip, kotumun düğmelerini açtı. Kotu üzerimden çıkardığında beni yüzüstü döndürdü, kollarım kanepenin kolunun çevresindeydi.

"Dizlerinin üzerinde dur," dedi.

Dediğini yaptım ve ben daha duruşumu ayarlayamadan, stetoskopun soğuk metalini yeniden göğsümün üzerinde hissettim, bu sefer kolunu arkadan dolamıştı. Elini yavaşça bacaklarımın arasına indirdi, önce külotumun sonra da bedenimin içine soktu. Koltuğu kavradım ama o kalbimi dinlerken mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalıştım.

"Yüz on," dedi, hâlâ tatmin olmamıştı.

Ryle, onun bedeniyle buluşmam için beni kalçamdan kavrayıp kendisine doğru çekti ve sonra üzerindeki ameliyat önlüğünü çıkardığını hissettim. Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer eliyle külodumu kenara çekti. Sonra yarısına kadar içime girene dek, bedenini bana doğru itti. Yeniden kalbimi dinlemek için durduğunda, ben de çaresizce iki elimle birden koltuğu kavradım.

"Lily," dedi, alaycı bir hayal kırıklığıyla, "yüz yirmi. Olmanı istediğim yerin yakınında bile değil."

Stetoskop yeniden kayboldu ve kolunu belime doladı. Eli, karnımın üzerinden aşağıya indi ve bacaklarımın arasında durdu. Artık onun ritmine ayak uyduramıyordum. Dizlerimin üzerinde bile zar zor duruyordum. Bir eliyle beni tutuyor, diğeriyle ise olabilecek en iyi şekilde mahvediyordu. Tam titremeye başladığım anda, beni yukarı doğru çekip, sırtımı göğsüne yasladı. Hâlâ içimdeydi ama stetoskopunu göğsüme doğru getirirken kalbime odaklanmıştı. İnlediğimde dudaklarını kulağıma yapıştırdı, "Şşş. Ses çıkarma."

Bundan sonraki otuz saniyeyi ses çıkarmadan nasıl geçirdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kolunu bana dolamış, stetoskopu göğsüme bastırmıştı. Diğer kolu, düz bir şekilde karnımdan aşağı iniyor ve eliyle bacaklarımın arasında sihir yapmaya devam ediyordu. Bir şekilde içimde, derindeydi. Onun bedenine karşı, hareket etmeye çalıştım ama ürpertiler vücudumu kaplamaya başladığında, bir kaya kadar sağlam durmaya devam etti. Bacaklarım titriyordu. İsmini haykırmamak için bütün gücümle uğraşırken, iki elimle onun bacaklarını kavradım. Elimi kaldırıp, diyaframı bileğime dayadığında hâlâ titriyordum. Birkaç saniye sonra stetoskopu çekti ve yere attı.

"Yüz elli," dedi, tatmin olmuş bir sesle. İçimden çıktı, beni sırt üstü çevirdi ve sonra öperken yeniden içime girdi.

Bedenim hareket edemeyecek kadar zayıftı; gözlerimi açıp onu izleyemiyordum bile. İçimdeyken bedenini birkaç kere ileri itti ve sonra hareketsiz kalıp ağzımın içine doğru inledi. Üzerime düştüğünde bedeni gergindi ama aynı zamanda titriyordu. Boynumu öptü ve dudakları, köprücük kemiğimin üzerindeki kalp dövmesine gitti. En sonunda başını boynuma koydu ve iç geçirdi.

"Bu akşam senden ne kadar hoşlandığımdan bahsetmiş miydim?" diye sordu.

Güldüm, "Bir ya da iki kere."

"Bunu da üçüncü say," dedi. "Senden hoşlanıyorum. Hakkındaki her şeyi seviyorum Lily. Senin içinde olmayı. Dışında olmayı. Yakınında olmayı. Hepsini seviyorum."

Gülümsedim, bu kelimeleri tenimin üzerinde hissetmeyi sevmiştim. Kalbimin içinde. Ben de ondan hoşlandığımı söylemek için ağzımı açtım ama sesim, telefonunun sesiyle kesildi. Boynuma doğru inledi ve sonra içimden çıkıp, telefonuna uzandı. Ameliyat önlüğünü yeniden üzerinde geçirdi ve arayana bakarken güldü.

"Annem," dedi, uzanıp kanepenin arkasında duran diz kapağımı öptü.

Telefonu bir kenara attı ve masama doğru yürüyüp, kağıt mendil kutusunu aldı. Seviştikten sonra temizlenmek zorunda olmak bana her zaman garip gelirdi. Daha önce hiç bu kadar garip geldiğini söyleyemezdim çünkü; çalan telefonun diğer ucunda annesi olduğunu biliyordum. Kıyafetlerimi üzerime giydiğimde, beni kendine doğru kanepeye çekti ve ben de onun üzerine uzanıp, başımı göğsüne yasladım. Saat onu geçmişti ve o kadar rahattım ki bu akşam burada uyumayı düşünüyordum. Ryle'ın telefonundan, sesli mesajı olduğunu gösteren bir ses daha geldi. Onun, annesi ile konuştuğunu görme düşüncesi gülümsememe neden oldu. Allysa

bazen ebeveynlerinden bahsederdi ama daha önce Ryle ile hiç onlar hakkında konuşmamıştım.

"Ebeveynlerinle iyi anlaşır mısın?"

Koluyla hafifçe kolumu okşuyordu, "Evet, anlaşırım. İyi insanlardır. Ben delikanlıyken, sorunlu bir dönemden geçtik ama hallettik. Artık annemle neredeyse her gün konuşuyorum."

Kollarımı, onun göğsünün üzerinde kavuşturdum ve çenemi kollarıma dayayıp ona baktım, "Bana biraz daha annenden bahseder misin? Allysa, bana birkaç sene önce İngiltere'ye taşındıklarını ve tatil için Avustralya'da olduklarını söyledi ama bu bir ay kadar önceydi."

Ryle güldü, "Annem mi? Tamam... Annem çok otoriterdir. Çok yargılayıcıdır, özellikle de en sevdiği kişilere karşı. Tek bir kilise ayinini kaçırmaz. O, babama bile her zaman 'Dr. Kincaid' olarak seslendi. Ondan, başka bir şekilde bahsettiğini hiç duymadım."

Bu uyarılarına rağmen, annesinden bahsettiği süre boyunca gülümsüyordu, "Baban da mı doktor?"

Başıyla onayladı. "Psikiyatr. Hayatının normal ilerleyebilmesine olanak sağlayan bir alan seçmiş. Akıllı adam."

"Boston'da sizi ziyaret ediyorlar mı?"

"Pek sayılmaz. Annem uçmaktan nefret eder, bu yüzden Allysa'yla yılda birkaç kere İngiltere'ye uçuyoruz. Ama seninle tanışmak istiyor, dolayısıyla bir sonraki ziyaretimizde sen de gelebilirsin."

Sırıttım. "Annene benden bahsettin mi?"

"Tabi ki," dedi, "bu muazzam bir olay, biliyorsun. Benim bir kız arkadaşım olması. Bir şekilde işleri berbat etmediğimden emin olmak için her gün arıyor."

Kahkaha attım, bunun üzerine telefonuna uzandı, "Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Az önce bıraktığı sesli mesajda bir şekilde senden bahsettiğine garanti ederim."

Telefonunda birkaç tuşa bastı ve sonra sesli mesajı oynatmaya başladı. "*Selam tatlım! Ben, annen. Dünden beri konuşmadık. Seni özledim. Lily'ye benim için sarıl. Onunla hâlâ görüşüyorsun, değil mi? Allysa, ondan bahsetmeden edemediğini söylüyor. O hâlâ kız arkadaşın, değil mi? Tamam. Gretchen burada. Çay içiyoruz. Seni seviyorum. Öptüm.*"

Başımı göğsüne yasladım ve kahkaha attım, "Sadece birkaç aydır çıkıyoruz. Benden ne kadar çok bahsediyorsun ki?"

Elimi tutup kaldırdı ve öptü, "Çok fazla Lily. Hem de çok fazla."

Gülümsedim, "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Sadece olağanüstü bir kız yetiştirmekle kalmamışlar, aynı zamanda seni de yetiştirmişler. Bu oldukça etkileyici."

Bana sarıldığı kolunu, biraz daha sıktı ve başımın üstünü öptü.

"Ağabeyinin adı ne?" diye sordum.

Bunu sorduktan sonra bedeninin gerildiğini hissettim. Bu konuyu açtığıma pişman oldum ama geri almak için çok geçti.

"Emerson."

Ses tonundan, bunun o anda konuşmak istediği bir konu olmadığını anladım. Konuyu daha çok bastırmaktansa, başımı kaldırdım, yukarı doğru uzandım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Söz konusu Ryle ve ben olduğunda, öpücükler sadece öpücük olarak kalmıyordu. Birkaç dakika içinde yeniden içimdeydi ama bu seferki, bir öncekinde olmayan her şeyi içeriyordu. Bu sefer seviştik.

On Dördüncü Bölüm

Telefonum çaldı. Kimin aradığını görmek için telefonumu elime aldım ve biraz şaşırdım. Bu Ryle'ın beni ilk arayışıydı. Her zaman sadece mesajlaşıyorduk. Üç aydan fazla bir süredir bir kere bile telefonda konuşmadığım bir erkek arkadaşımın olması garipti.

"Alo?"

"Selam kız arkadaş," dedi.

Sesini duyunca gevrek bir şekilde gülümsedim.

"Selam erkek arkadaş."

"Tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Yarın izin alıyorum. Çiçekçin, pazar günleri öğlen saat bire kadar açılmıyor. İki şişe şarapla senin dairene geliyorum. Erkek arkadaşının sende kalmasını ve bütün gece sarhoş bir halde sevişip, öğlene kadar uyumayı ister misin?"

Söylediği kelimelerin bana yaptığı şey, gerçekten utanç vericiydi. Gülümsedim ve, "Tahmin et ne yapıyorum?" dedim.

"Ne?"

"Sana akşam yemeği pişiriyorum ve üzerimde mutfak önlüğü var."

"Ah öyle mi?" dedi.

"*Sadece* mutfak önlüğü." sonra telefonu kapattım.

Birkaç saniye sonra bir mesaj aldım.

Ryle: Fotoğraf lütfen.

Ben: Buraya gel ve fotoğrafı kendin çek.

Kapı açıldığında, güveç karışımını hazırlamayı yeni bitirmiştim. Karışımı cam tepsinin içine boşalttım ve onun

yürüyerek mutfağa girdiğini duyduğumda, arkamı dönmedim. Üzerimde sadece mutfak önlüğü var dediğimde, bunu kast ederek söylemiştim. Üzerimde külot bile yoktu. Ben fırına uzanıp güveci içine iterken, onun hızlı bir nefes aldığını duydum. Bunu yaparken gösteriş olsun diye biraz fazla uzanmış olabilirdim. Fırının kapağını kapattığımda, ona doğru dönmedim. Bir bez aldım ve fırını silmeye başladım, bunu yaparken de kalçamı mümkün olduğunca fazla sallıyordum. Sağ kalçamın üzerinde delici bir acı hissettiğimde tiz bir sesle bağırdım. Ona doğru döndüğümde, elinde iki şişe şarap olan Ryle sırıtıyordu.

"Sen az önce beni ısırdın mı?"

Bana masum bir bakış attı, "Eğer sokulmak istemiyorsan, akrebi kışkırtma."

Şişelerden birini açarken beni tepeden tırnağa süzdü. Bir bardağa şarap doldurmadan önce şişeyi kaldırdı ve, "Klasik mahsul," dedi.

"*Klasik mahsul,*" diye alaycı bir şekilde taklit ettim. "Kutladığımız özel olay ne?"

Bana bir kadeh uzattı ve, "Dayı olacağım," dedi.

"Çok ateşli bir kız arkadaşım var ve Pazartesi günü çok nadir, belki de hayatta bir kere olabilecek bir kranyopagus ayırma operasyonu yapacağım."

"Kranyo, *ne?*"

Şarap kadehini bitirdi ve kendisine bir kadeh daha doldurdu, "Kranyopagus ayırma. Yapışık ikizler,"

Başının üstünde bir noktayı işaret edip, eliyle dokundu. "Buradan birbirlerine bağlılar. Doğduklarından beri onları inceliyoruz. Bu çok nadir görülen bir ameliyat. Çok nadir."

Sanırım, ilk defa gerçekten bir doktor olarak beni tahrik ediyordu. Demek istediğim, onun bu enerjisine hayranlık duyuyordum. Adanmışlığına hayranlık duyuyordum. Hayatını

kazandığı meslek konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu görmek ciddi anlamda seksiydi.

"Sence ne kadar sürer?" diye sordum.

Omuz silkti. "Emin değilim. İkizler genç, dolayısıyla uzun süre genel anestezi uygulamak bir sorun."

Sağ elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı, "Ama bu, neredeyse yarım milyon dolarlık bir uzmanlık eğitiminden geçmiş çok özel bir el. Bu ele çok güveniyorum."

Ona doğru yürüdüm ve dudaklarımı avcuna bastırdım.

"Ben de bu elden biraz hoşlanıyorum."

Elini boynumun üzerinde kaydırdı ve sonra beni çevirip tezgaha yasladı. Nefesim kesildi çünkü bunu beklemiyordum. Bedenini sırtıma bastırdı ve elini, yavaşça bedenimin yanında aşağı indirdi. Avuçlarımı granit tezgaha bastırdım ve gözlerimi kapattım, daha şimdiden şarabın bedenimde hızlı aktığını hissedebiliyordum.

"Bu el," diye fısıldadı, "Boston'daki en sağlam, titremeyen el."

Beni boynumdan bastırarak, tezgahın üzerinde daha fazla eğilmemi sağladı. Elini, dizimin arkasına koydu ve yukarı doğru kaydırdı. Yavaşça. *Tanrım.* Bacaklarımı ayırdı ve sonra parmakları içimdeydi. İnledim ve tutunacak bir şey aradım. O yaptığı sihri tekrarlamaya başladığında, musluğa doğru gülümsedim. Ve sonra, aynı bir sihirbaz gibi eli ortadan kayboldu.

Onun yürüyerek mutfaktan çıktığını duydum. Tezgahın önünden geçerken onu izledim. Bana göz kırptı, kadehindeki şarabın geri kalanını içti ve, "Hızlı bir duş alacağım," dedi.

Ne muziplik ama.

"Seni pislik!" diye bağırdım ardından.

"Ben bir pislik değilim!" diye bağırdı yatak odamdan.

"Ben, iyi eğitim görmüş bir Beyin Cerrahıyım!"

Kahkaha attım ve kendime bir kadeh şarap daha doldurdum.

Ona gerçek muzibin kim olduğunu gösterecektim.

* * *

Ben üçüncü kadeh şarabımı içerken, Ryle yatak odamdan çıktı. Annemle telefonda konuşuyordum; o yüzden Ryle mutfağa gidip kendisine bir kadeh şarap daha doldururken onu izledim. *Bu, ciddi anlamda iyi bir şaraptı.*

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu annem.

Hoparlör açıktı. Ryle bir duvara yaslanmış benim onunla konuşmamı izliyordu.

"Pek bir şey yapmıyorum. Ryle'ın çalışmasına yardım ediyorum."

"Bu kulağa... Pek ilginç gelmiyor," dedi.

Ryle bana göz kırptı.

"Aslında oldukça ilginç," dedim ona.

"Çalışmasına çok yardım ediyorum. Çoğunlukla, elin küçük kas becerilerini ve kontrolünü gözden geçiriyoruz. Aslında bütün gece çalışacağız."

Üç kadeh şarap beni cilveli bir hale getirmişti. Annemle telefonda konuşurken onunla flört ettiğime inanamıyordum. İğrençti.

"Kapatmam lazım," dedim anneme. "Yarın akşam Allyssa ve Marshall'ı yemeğe çıkaracağız, o yüzden seni pazartesi ararım."

"Ah, onları nereye götüreceksiniz?"

Gözlerimi devirdim. Bu kadın imadan anlamıyordu, "Bilmiyorum. Ryle, onları nereye götüreceğiz?"

"Annenle gittiğimiz o yere," dedi. "Bib's? Saat altı için rezervasyon yaptırdım."

Kalbim göğsümden çıkmış gibi hissediyordum.

Annem, "Ah, iyi seçim" dedi.

"Evet. Eğer bayat ekmek seviyorsan. Görüşürüz anne."

Telefonu kapattım ve Ryle'a baktım, "Yeniden oraya gitmek istemiyorum. Oradan hoşlanmadım. Yeni bir şey deneyelim."

Onlara neden *gerçekten* oraya yeniden gitmek istemediğimi söylemedim. Ama çok yeni erkek arkadaşınıza, ilk aşkınızdan kaçınmaya çalıştığınızı nasıl söylerdiniz? Ryle, kendini iterek duvardan uzaklaştı. "İyi olacaksın," dedi.

"Allysa orada yemek yiyeceğimiz için heyecanlı, ona mekanı anlattım."

Belki şansım yaver giderdi ve Atlas yarın gece çalışmıyor olurdu.

"Yemekten bahsetmişken," dedi Ryle; "Açlıktan öleceğim."

Güveç!

"Ah lanet olsun," dedim gülerek.

Ryle koşarak mutfağa gitti ve ben de onu takip etmek için ayağa kalktım. O fırının kapağını açıp, elini sallayarak dumanları savarken ben de mutfağa girdim. *Berbat olmuştu.* Aniden üç kadeh şarap içip, çok hızlı ayağa kalktığım için başım döndü. Ben dengemi bulmak için tezgahı kavrarken, Ryle yanmış güveci çıkarmak için uzandı.

"Ryle! Bunun için..."

"Lanet olsun!" diye bağırdı.

"Fırın eldiveni lazım."

Güveç, elinden fırlayıp yere düştü ve parçalanarak etrafa savruldu. Kırık camlardan ve sıçrayan mantarlı tavuk karışımından kaçınmak için ayaklarımı kaldırdım. Onun fırın eldiveni kullanmayı akıl etmediğini fark ettiğimde gülmeye başladım. Şaraptan olmalıydı. *Bu gerçekten güçlü bir şaraptı.* Fırının kapağını çarparak kapattı ve musluğa koştu; küfürler

mırıldanırken elini soğuk suyun altına tuttu. Kahkahalarıma engel olmaya çalışıyordum ama şarap ve son birkaç saniyenin gülünçlüğü bunu zorlaştırıyordu. Yere, temizlemek zorunda kalacağımız karmaşaya, baktım ve kahkahalara boğuldum. Ryle'ın eline bakmak için eğilirken hâlâ gülüyordum. Elini çok kötü yaralamamış olmasını umuyordum. Kahkahalarım aniden son buldu. Yerdeydim ve elimi gözümün kenarına bastırıyordum. Ryle, bana tokat atarak yere düşmeme neden olmuştu. Tokadının ardında, benim dengemi kaybetmeme neden olacak kadar güç vardı. Dengemi kaybedip düşerken, yüzümü dolabın kulplarından birine çarpmıştım. Acı, gözümün kenarından, şakağımın hemen yanına yayılmaya başladı. Sonra ağırlığı hissettim. Bunu, daha fazla ağırlık takip etti ve her parçamı aşağı bastırdı. Çok fazla yer çekimi, duygularımı aşağı çekiyordu. Her şey parçalandı. Gözyaşlarım, kalbim, kahkaham, *ruhum;* kırık bir cam gibi parçalanmış, üzerime yağıyorlardı. Kollarımı başımın etrafına doladım ve son on saniyeyi geri almayı diledim.

"Lanet olsun Lily," dediğini duydum. "Komik değil. Bu el, benim kariyerim."

Ona bakmadım. Sesi bu sefer bedenimden içeri nüfuz etmiyordu. Artık beni bıçaklıyor gibiydi, her bir kelimesinin keskinliği, birer kılıç gibi bana doğru geliyordu. Sonra onun yanımda olduğunu hissettim, *lanet olası eli* sırtımdaydı. Sıvazlıyordu.

"Lily," dedi. "Ah Tanrım. *Lily.*"

Kollarımı, başımın etrafından çekmeye çalışıyordu ama ben kıpırdamayı reddettim. Başımı iki yana sallamaya başladım, son on beş saniyenin yok olmasını istedim. *On beş saniye.* Bir insan hakkındaki her şeyi tamamen değiştirmek için yeterliydi. Bir daha asla geri alamayacağımız on beş saniye. Beni, kendisine doğru çekti ve başımın üzerini öpmeye başladı.

"Ben çok üzgünüm. Ben sadece... Elimi yaktım, panikledim. Sen kahkaha atıyordun ve... Ben çok üzgünüm, her şey çok hızlı oldu. Seni itmek istemedim Lily, üzgünüm."

Bu sefer Ryle'ın sesini duymuyordum. Tek duyduğum babamın sesiydi.

"Üzgünüm Jenny. Bu bir kazaydı. Çok üzgünüm."

"Üzgünüm Lily. Bu bir kazaydı. Çok üzgünüm."

Sadece onun benden uzaklaşmasını istiyordum. Hem ellerim hem de kollarımdaki tüm gücümü kullandım ve onu - *lanet olası* - benden uzaklaştırdım. Geriye doğru, ellerinin üzerine düştü. Bakışları içten bir hüzünle doluydu ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı. Endişe mi? Panik mi? Yavaşça sağ elini kaldırdı. Eli, kan içindeydi. Kan avcunun içinden akarak bileğinden aşağı sızıyordu. Yere, kırılan güvecin cam parçalarına, baktım. *Eli.* Onu camın üzerine itmiştim. Döndü ve kendini iterek ayağa kalktı. Elini akan suyun altına uzattı ve kanı yıkamaya başladı. O avcundan, ince bir cam şeridini çıkarıp yere atarken ayağa kalktım. İçim öfkeyle doluydu ama onun eli için duyduğum endişe de içimde yerini buldu. Bir havlu aldım ve avcuna bastırdım. Çok fazla kan vardı. Kesilen sağ eliydi. *Pazartesi günü ameliyatı vardı.*

Kanamayı durdurmaya çalıştım ama çok kötü titriyordum.

"Ryle, elin."

Elini çekti ve iyi durumdaki eliyle, çenemi kaldırdı; "Elimin *canı cehenneme* Lily. Elim umurumda değil. Sen iyi misin?"

Yüzümdeki kesiği incelerken çılgınca bir sağ bir sol gözüme bakıyordu. Omuzlarım sarsılmaya başladı ve iri, acıyla dolu damlalar yanaklarımdan akmaya başladı.

"Hayır."

Biraz şok içindeydim ve onun, bu tek kelimeyle kalbimin kırıldığını anladığını biliyordum çünkü; ben bunu her parçamda hissediyordum.

"Aman Tanrım. Beni *ittin* Ryle. Sen..."

Az önce ne olduğunun farkındalığı, eylemin aslından daha çok canımı yakıyordu. Ryle kolunu boynuma doladı ve beni çaresizce bedenine bastırdı.

"Çok üzgünüm Lily. *Tanrım*, ben çok üzgünüm."

Yüzünü saçlarımın arasına gömdü, içindeki tüm duygularla beni sıkıyordu, "Lütfen benden nefret etme. *Lütfen.*"

Sesi, yavaşça yeniden Ryle'ın sesi haline gelmeye başladı ve sesini karnımda, ayak parmaklarımda hissettin. Tüm kariyeri eline bağlıydı ve bu konuda endişelenmiyor olması bir şeyler söylüyor olmalıydı. Öyle değil mi? Kafam çok karışmıştı. Çok fazla şey oluyordu. Duman, şarap, kırık camlar, her yere saçılmış yemek, kan, öfke, özürler, çok fazlaydı.

"Çok üzgünüm," dedi yine.

Geri çekildim. Gözleri kıpkırmızıydı. Onu, hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

"Panikledim. Seni itmek istemedim, sadece panikledim. Tek düşünebildiğim pazartesi günkü ameliyattı ve elim... Ben çok üzgünüm."

Dudaklarını, dudaklarıma bastırdı ve beni, nefes gibi içine çekti. *O babam gibi değil. Olamaz. Ryle, o umursamaz pisliğe kesinlikle benzemiyor.*

İkimiz de üzgündük, öpüşüyorduk, kafamız karışmıştı ve hüzünlüydük. Hiçbir zaman bu anki kadar çirkin ve acı dolu bir şey yaşamamıştım. Gariptir ama bu adam yüzünden doğan acıyı geçiren tek şey, *yine* bu adamdı. Gözyaşlarım onun hüznüyle duruluyor, duygularım dudaklarımın, dudaklarıyla yatışıyordu ve eli, beni hiçbir zaman bırakmak istemez gibi kavrıyordu. Kolunu, belime doladığını ve beni kucağına aldığını hissettim. Neden olduğumuz dağınıklığın üzerinde, dikkatle adım atıyordu. Beni, hayal kırıklığına uğratan o muydu, kendim miydim, bilmiyordum. O, ilk başta

öfkesine yenik düştüğü için, bense onun özründe huzur bulduğum için. Yatak odama giden yolda beni taşırken, devamlı olarak öpüyordu. Beni yatağa yatırıp, "Üzgünüm Lily," dediğinde bile hâlâ beni öpüyordu. Dudaklarını gözümün kenarına, dolaba çarptığım yere, götürdü ve o noktayı öptü.

"Çok üzgünüm."

Sıcak ve ıslak dudakları yeniden dudaklarımın üzerindeydi ve bana ne olduğunu bilmiyordum. İçimde çok büyük bir acı vardı ama bedenim, dudakları ve elleri şeklinde onun özrünü arzuluyordu. Ona karşı çıkarak, eleştirmek ve babam onu her incittiğinde annemin vermesini istediğim gibi bir tepki vermek istiyordum ama derinlerde bir yerde bunun gerçekten bir kaza olduğuna da inanmak istiyordum. Ryle, babam gibi değildi. *Ona hiç benzemiyordu.* Onun hüznünü hissetmeye ihtiyacım vardı. Pişmanlığını hissetmeye... Beni öpüş şeklinden bu ikisini de alıyordum. Onun için bacaklarımı açtım ve hüzün başka bir şekilde geldi. İçimde yavaş, özür dileyen hamleler şeklinde. İçime girdiği her seferde bir başka özür fısıldıyordu. Ve bir tür mucizeyle, içimden her çıktığında, öfkem de onunla birlikte gidiyordu.

***

Omzumu öpüyordu. Yanağımı. Gözümü. Hâlâ üzerimdeydi ve bana nazikçe dokunuyordu. Daha önce hiç kimse bana, böyle dokunmamıştı. Böyle bir şefkatle... Mutfakta olanları unutmaya çalışıyordum ama şu anda orada olanlar her şeydi. Beni iterek, kendinden uzaklaştırmıştı.

Ryle beni itmişti. On beş saniye boyunca, onun *kendisi olmayan* bir yönünü görmüştüm. *Kendim* olmayan bir beni. Endişelenmem gereken yerde, ona gülmüştüm. Bana asla dokunmaması gerekirken, beni itmişti. Onu itmiş ve elinin

kesilmesine neden olmuştum. Korkunçtu. Tüm olanlar, o on beş saniye, kesinlikle korkunçtu. Bir daha asla bunu düşünmek istemiyordum. Top haline gelmiş olan bez, hâlâ elimdeydi ve kanla ıslanmıştı. Onu göğsünden ittim.

"Hemen geri döneceğim," dedim.

Beni son bir kere daha öptü ve üzerimden kalktı. Banyoya girdim ve kapıyı kapattım. Aynaya baktığımda nefesim kesildi. Kan... Saçımda, yanaklarımda, bedenimde... Hepsi onun kanıydı. Bir bez aldım ve kanları, silerek temizlemeye çalıştım. Hemen sonra ilk yardım çantasını bulmak için lavabonun altına baktım. Elinin ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk önce elini yakmış, sonra da yarmıştı. Bir saatten kısa bir süre önce, bana bu ameliyatın kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylüyordu. *Daha fazla şarap yoktu. Artık kaliteli şarap içmeyecektik.*

Lavabonun altından ilk yardım çantasını aldım ve yatak odasının kapısını açtım. Ryle, elinde küçük bir buz torbasıyla mutfaktan odaya giriyordu. Torbayı kaldırdı, "Gözün için," dedi.

Ben de ilk yardım çantasını kaldırdım, "Elin için."

İkimiz de gülümsedik ve yatağa oturduk. Onun kesilmiş elini kucağıma koyarken, yatağın başına yaslandım. Ben onun eline pansuman yaparken, o da buz torbasını gözümün üzerine tuttu. Parmağıma, biraz antiseptik krem aldım ve parmaklarının üzerindeki yanıklara sürdüm. Sandığım kadar da kötü görünmüyorlardı ve bu rahatlatıcı bir şeydi.

"Su toplamasını engelleyebilir misin?"

Olumsuz anlamda başını salladı, "İkinci dereceyse olmaz."

Pazartesi günü parmaklarında kabarcıklar olursa, yine de ameliyatı yapıp yapamayacağını sormak istiyordum ama konuyu açmadım. Şu anda aklındaki en önemli konunun, bu olduğundan emindim.

"Kesiğin üzerine de biraz sürmemi ister misin?"

Başıyla onayladı. Kanama durmuştu. Dikişe ihtiyacı olsa, atmacağından emindim ama iyi olacağını düşünüyordum. İlk yardım çantasından kan akışını önleyen elastik bandajı çıkardım ve elini sarmaya başladım.

"Lily," diye fısıldadı.

Ona baktım. Başını yatak başlığına dayamıştı ve ağlamak ister gibi görünüyordu.

"Berbat hissediyorum," dedi. "Eğer geri alabilseydim..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim. "Biliyorum Ryle. Korkunçtu. Beni ittin. Benim senin hakkında bildiğimi düşündüğüm her şeyi sorgulamama neden oldun. Bu konuda kendini kötü hissettiğini biliyorum. Olanları geri alamayız. Bu konuyu bir daha açmak istemiyorum."

Elinin etrafındaki bandajı sağlamlaştırıp, tutturdum ve gözlerine baktım, "Ama Ryle? Eğer bunun gibi bir şey, bir daha olursa... O zaman bunun sadece bir kaza olmadığını anlarım ve bir dakika bile düşünmeden seni terk ederim."

Uzun bir süre bana baktı, kaşları pişmanlıkla çatılmıştı. Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, "Bir daha olmayacak Lily. Yemin ediyorum. Ben onun gibi değilim. Ne düşündüğünü biliyorum ama sana yemin ederim..."

Başımı iki yana salladım, devam etmesini istemiyordum. Sesindeki acıya dayanamıyordum. "Senin, babama hiç benzemediğini biliyorum," dedim; "sadece... sadece bir daha senden şüphe etmeme neden olma. Lütfen."

Alnımdaki saçları çekti; "Sen benim hayatımın en önemli kısmısın Lily. Ben, sana mutluluk getiren kişi olmak istiyorum. Sana acı veren değil."

Beni öptü, ayağa kalktı ardından bana doğru eğildi ve buzu yüzüme bastırdı, "Bunu on dakika daha burada tut. Şişmesini önler."

Buz torbasını elinden alıp yüzüme tuttum, "Sen nereye gidiyorsun?"

"Dağıttıklarımı temizlemeye."

Sonraki yirmi dakikayı, mutfağı temizleyerek geçirdi. Camların çöpe atıldığını, şarabın lavaboya döküldüğünü duyabiliyordum. Banyoya gittim ve üzerimdeki kanlarını temizlemek için hızlıca bir duş aldım, sonra da yatağımın çarşafını değiştirdim. En sonunda mutfağı temizlemeyi bitirdiğinde, yatak odasına bir bardakla geldi. Bana uzattı.

"Kola," dedi. "Kafeinin yardımı olur."

Koladan bir yudum aldım ve köpürerek boğazımdan aşağı indiğini hissettim. Aslında çok iyi gelmişti. Bir yudum daha aldım ve komodinin üzerine bıraktım.

"Neye yardımı olur? İçki sersemliğine mi?"

Ryle, yatağa girdi ve yorganı üzerimize çekti. Başını iki yana salladı.

"Hayır, aslında kolanın herhangi bir şeye faydası olduğunu sanmıyorum. Sadece, annem bana kötü bir gün geçirdiğimde kola verirdi ve her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı."

Gülümsedim. "Tamam, işe yaradı."

Eliyle yanağımı okşadı. Gözlerinde ve bana dokunuş şeklinde, bağışlanmak için en az bir şansı hak ettiğini görebiliyordum. Eğer onu bağışlamanın bir yolunu bulamazsam, bir şekilde hâlâ babama karşı hissettiğim kızgınlığın suçunu ona atmış olacağımı hissediyordum. *O, babam gibi değildi.* Ryle beni seviyordu. Daha önce bunu hiç söylememişti ama sevdiğini biliyordum. Ben de onu seviyordum. Bu akşam mutfakta olanlar, bir daha olmayacağına inandığım şeylerdi. Beni incittiği için ne kadar üzüldüğünü gördükten sonra olmayacağını biliyordum. İnsanların hepsi hata yapardı. Bir insanın karakterini belirleyen şey, yaptıkları hatalar değildi.

Karakterimizi belirleyen şey, bu hataları alıp onları bahane olarak kullanmak yerine, onlardan ders alıp alamadığımızdı. Ryle'ın bakışları, bir şekilde daha da içtenleşti ve uzanıp elimi öptü. Başını yastığın üzerine koydu ve orada öylece birbirimize bakarak, gecenin bizde bıraktığı tüm delikleri dolduran, dile getirilmemiş bir enerjiyi paylaşarak uzandık. Birkaç dakika sonra elimi sıktı.

"Lily," dedi, baş parmağıyla baş parmağımı okşayarak. "Sana aşığım."

Kelimelerini her parçamda hissettim ve, "*Ben de seni seviyorum,*" diye fısıldadığımda, bu ona şimdiye kadar söylediğim en çıplak gerçekti.

On Beşinci Bölüm

Restorana on beş dakika geç gittim. Akşam, dükkanı kapatmak üzereyken, cenaze için sipariş vermek isteyen bir müşteri geldi. Onları geri çeviremezdim çünkü... Ne yazık ki... Cenazeler, çiçekçiler için en iyi iş kaynağıdır. Ryle, el sallayarak beni masaya çağırdı ve etrafıma bakmamak için elimden geleni yaparak doğruca onların yanına gittim. Atlas'ı görmek istemiyordum. İki kere gideceğimiz restoranı değiştirmeye çalışmıştım ama Allysa, Ryle ne kadar iyi olduğundan bahsettikten sonra, burada yemek konusunda oldukça kararlıydı. Masamıza oturdum ve Ryle bana doğru eğilerek yanağımdan öptü, "Selam kız arkadaş."

Allysa inledi; "Siz çocuklar o kadar tatlısınız ki mide bulandırıyorsunuz."

Ona gülümsedim ve Allysa'nın bakışları doğruca gözümün kenarına gitti. Muhtemelen Ryle'ın beni, üzerine buz tutmaya zorlaması sayesinde gözüm; bugün düşündüğüm kadar da kötü görünmüyordu. "Aman Tanrım," dedi Allysa.

"Ryle, bana ne olduğunu anlattı ama bu kadar kötü olduğunu düşünmüyordum."

Ona, ne söylediğini merak ederek Ryle'a baktım. *Gerçeği mi?* Ryle gülümsedi ve "Her yerde zeytinyağı vardı," dedi.

"O kadar zarif bir şekilde düştü ki onun, bir balerin olduğunu düşündüm."

Bir yalan. Akıllıcaydı. Ben de olsam aynı şeyi yapardım.

"Oldukça acınasıydı," dedim gülerek.

Yemeği bir aksaklık olmadan bitirdik. Atlas görünür- : yoktu. Bir önceki geceyi düşünmedim ve Ryle da ben

de şarap içmekten kaçındık. Yemeklerimiz bittikten sonra, garsonumuz masamıza yaklaştı.

"Tatlı ister misiniz?" diye sordu.

Olumsuz anlamda başımı salladım ama Allysa birden canlandı.

"Neyiniz var?"

Marshall da en az onun kadar ilgilenmiş görünüyordu.

"İki kişi için yiyoruz o yüzden çikolatalı ne varsa alalım," dedi.

Garson, başıyla onayladı ve yürüyerek uzaklaştığında Allysa, Marshall'a baktı; "Bebek şu anda bir tahta kurusu boyutunda. Önümüzdeki birkaç ay kötü alışkanlıkları teşvik etmesen iyi olur."

Garson, tatlı menüsüyle geri döndü, "Şef, bebek bekleyen tüm anne adaylarına müesseseden tatlı ısmarlıyor," dedi. "Tebrikler."

"Öyle mi?" dedi, Allysa neşelenerek.

"Sanırım isminin Bib's olmasının nedeni bu," dedi Marshall.

"Şef bebekleri seviyor."

Hepimiz tatlı menüsüne baktık. "Ah Tanrım," dedim, seçeneklere bakarak.

"Burası en sevdiğim restoran," dedi Allysa.

Masa için üç tatlı seçtik. Dördümüz tatlıları beklerken, bebek isimlerini tartışmaya başladık.

"Hayır," dedi Allysa, kocasına. "Bebeğimize bir eyalet ismi vermeyeceğiz."

"Ama Nebraska'yı seviyorum," diye inledi Marshall.

"Idaho?"

Allysa, başını ellerinin arasına aldı; "Bu evliliğimizin vefatı olacak."

Marshall'ın ölümü, tatlıların gelişiyle engellenmiş oldu. Garsonumuz, Allysa'nın önüne bir dilim çikolatalı kek servis

etti ve arkasında elinde iki tatlı tabağıyla bekleyen diğer garsona yer açmak için yana çekildi. Garson, eliyle tatlılarımızı servis eden adamı işaret etti ve "Şef tebriklerini iletmek istedi," dedi.

"Yemek nasıldı?" diye sordu şef, Allysa ve Marshall'a bakarak.

Bana baktığında, endişem yayılmaya başladı. Atlas, gözlerime baktı ve düşünmeden, "Şef sen misin?" deyiverdim pat diye.

Garson, Atlas'a doğru eğildi ve, "Şef," dedi.

"Restoranın sahibi. Bazen garson, bazen bulaşıkçı. Uygulamalı çalışma terimini yeniden tanımladı."

Sonraki beş saniye, masamızda oturanlar tarafından fark edilmedi ama benim için ağır çekimde ilerledi. Atlas, gözümdeki kesiğe baktı. Sonra da Ryle'ın elindeki bandaja ve yeniden gözüme...

"Restoranınızı çok sevdik," dedi Allysa. "Olağanüstü bir mekanınız var."

Atlas, ona bakmıyordu. Yutkunurken boğazının hareket ettiğini görebiliyordum. Dişlerini sıktı ve hiçbir şey söylemeden yürüyerek uzaklaştı. *Lanet olsun.* Garson, otuz iki dişini göstererek gülümsedi ve Atlas'ın aceleyle gitmesini, telafi etmeye çalıştı. "Afiyet olsun," dedi, hızla mutfağa doğru uzaklaşırken.

"Ne yazık," dedi Allysa.

"Çok sevdiğimiz yeni bir restoran bulduk ve şef pisliğin teki."

Ryle güldü. "Evet ama pislikler en iyi şeflerdir. Mesela, Gordon Ramsay*?"

"İyi tespit," dedi Marshall.

* Gordon Ramsey: Michelin yıldız ödüllü restoranların sahibi İngiliz şef, Masterchef programındaki agresif tavırlarıyla tanınır. (ç.n.)

Elimi, Ryle'ın kolunun üzerine koydum. "Lavabo," dedim ona.

Ben masadan kalkarken Marshall, "Peki ya Wolfgang Puck'?" dedi.

"Onun da bir pislik olduğunu düşünüyor musun?"

Restoranda, hızlı adımlarla başım aşağıda ilerledim. Tanıdık koridora girdiğimde yürümeye devam ettim. İterek, lavabonun kadınlar bölümünün kapısını açtım sonra döndüm ve kapıyı kilitledim. *Lanet olsun. Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.* Gözlerindeki o bakış. Sıktığı dişlerindeki öfke. Yanımızdan uzaklaşması, beni rahatlatmıştı ama biz çıkarken Ryle'ı benzetmeye hazır bir şekilde restoranın dışında bekleyeceğine neredeyse emindim. Burnumdan nefes alıp, ağzımdan verdim. Ellerimi yıkadım ve yeniden nefes alıp verdim. Biraz daha sakinleştiğimde, ellerimi bir havluya kuruladım. Masaya gidecek ve Ryle'a kendimi iyi hissetmediğimi söyleyecektim. Oradan ayrılacak ve bir daha asla geri dönmeyecektik. Hepsi, şefin bir pislik olduğunu düşünüyordu, yani benim bahanem de bu olabilirdi. Kapının kilidini açtım ama kapıyı açmadım. Kapı, diğer taraftan açılmaya başlayınca, geriye doğru bir adım attım. Atlas, lavaboya girdi ve kapıyı kilitledi. Bana bakarken eli, kapının üzerindeydi. Bakışları, gözümün kenarındaki kesiğe odaklanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Gözlerini kıstı, hâlâ buz mavisiydiler ama bir şekilde ateşle yanıyorlardı.

"Yalan söylüyorsun Lily."

Gücümü topladım ve gülümsedim, "Bir kazaydı."

Atlas güldü ama hemen sonra yüzündeki ifade silindi, "Onu bırak."

---

* Wolfgang Puck: Michelin yıldız ödüllü, konukseverliği ile ünlü Amerikalı şef. (ç.n.)

Onu bırak mı? Tanrım, kesinlikle bambaşka bir şey düşünüyordu. İleri doğru bir adım attım ve başımı iki yana salladım, "O, öyle biri değil Atlas. Öyle olmadı. Ryle iyi bir insan."

Başını yana eğdi ve hafifçe bana doğru eğildi, "Komik. Aynı annen gibi konuşuyorsun."

Söylediği kelimeler, canımı acıttı. Hemen etrafından dolanıp kapıya uzandım ama bileğimi yakaladı.

"Onu *bırak* Lily."

Elimi sertçe çektim. Arkamı ona döndüm ve derin bir nefes aldım. Yeniden ona doğru dönerken yavaşça nefesimi verdim, "Eğer karşılaştırmak gerekirse şu anda senden, ondan *hiçbir zaman* korkmayacağım kadar çok korkuyorum."

Söylediklerim, Atlas'ın bir an duraksamasına neden oldu. Önce, yavaşça başıyla onayladı ve sonra kapının önünden çekilirken daha belirginleşti, "Kesinlikle kendini rahatsız hissetmeni istememiştim."

Kapıyı işaret etti. "Sadece, bana her zaman gösterdiğin ilginin karşılığını vermeye çalışıyordum."

Bir an için ona baktım, söylediklerini nasıl anlamam gerektiğinden emin değildim. İçinde hâlâ çok öfkeliydi, bunu görebiliyordum ama dışarıdan sakin görünüyordu; kendine hakimdi. Benim gitmeme izin veriyordu. Öne doğru uzandım, kilidi çevirdim ve kapıyı açtım. Ryle ile bakışlarımız karşılaşınca, nefesim kesildi. Hızla omzumun ardından bakıp, Atlas'ın ardımdan lavabodan çıktığını gördüm. Ryle, bir bana bir Atlas'a bakarken yaşadığı kafa karışıklığı gözlerine yansımıştı.

"*Kahrolası* neler oluyor Lily?"

"Ryle."

Sesim titriyordu. *Tanrım, bu olduğundan çok daha kötü görünüyordu.* Atlas, etrafımdan dolandı ve sanki Ryle orada

değilmiş gibi mutfak kapısına doğru yürüdü. Ryle'ın bakışları, Atlas'ın sırtındaydı. *Yürümeye devam et, Atlas.* Atlas, tam mutfak kapısının önüne geldiğinde durdu. *Hayır, hayır, hayır. Yürümeye devam et.* Hayal edebileceğim en ürkütücü anlardan birinde, arkasına döndü ve Ryle'a doğru hızla yürüyerek, gömleğinin yakasına yapıştı. O, bunu yapar yapmaz Ryle, Atlas'ı hızla itti ve karşı duvara yapıştırdı. Atlas bir kere daha Ryle'ın üzerine saldırdı ve bu sefer kolunu boğazına yaslayarak, duvara dayadı; "Ona bir daha dokunursan, senin kahrolası elini keser, boğazına sokarım. Seni değersiz pislik parçası!"

"Atlas dur!" diye bağırdım.

Atlas, zorla Ryle'ı bırakıp geriye doğru bir adım attı. Ryle, zorlukla nefes alıyor ve Atlas'a dik dik bakıyordu. Ardından Ryle, dikkatini doğruca bana verdi.

"Atlas mı?"

Bu ismi biliyormuş gibi söylemişti. *Ryle neden Atlas'ın ismini bu şekilde söylüyordu? Daha önce söylediğimi duymuş gibi?* Ona, Atlas'tan hiç bahsetmemiştim.

Bir dakika.

Bahsetmiştim.

Tanıştığımız ilk gece çatıda. Bu benim, çıplak gerçeklerimden biriydi. Ryle, inanmıyormuş gibi bir kahkaha attı ve eliyle Atlas'ı işaret etti ama hâlâ bana bakıyordu. "Atlas *bu* mu? *Acıdığın* için yattığın evsiz çocuk?"

Ah Tanrım.

Koridor anında yumruklardan, dirseklerden ve onlara durmalarını söyleyen haykırışlardan oluşan bir karmaşa halini aldı. İki garson, arkamdaki kapıları iterek aceleyle yanımdan geçtiler ve onları, hızla ayırdılar. İkisi ayrılıp, karşı duvarlara itilmişti, hızlı hızlı nefes alıyor birbirlerine bakıyorlardı. İkisine de bakamıyordum. Atlas'a bakamıyordum.

Ryle'ın az önce ona söylediği şeyin ardından, bakamıyordum. Aynı zamanda Ryle'a da bakamıyordum çünkü; muhtemelen şu anda olabilecek en kötü şeyi düşünüyordu.

"Dışarı!" diye bağırdı Atlas, eliyle kapıyı işaret ediyor ama sadece Ryle'a bakıyordu. "Restoranımdan defol git!"

Benim yanımdan geçip giderken, ne göreceğimden korkarak Ryle'ın gözlerine baktım. Ama gözlerinde öfke yoktu. Sadece acı vardı. Çok fazla acı. Bana bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. Ama yüzündeki ifadenin yerini, hayal kırıklığı aldı ve yeniden restoranın içine doğru yürüdü. En sonunda başımı kaldırıp Atlas'a baktım, yüzüne yayılmış olan hayal kırıklığını görebiliyordum. Ryle'ın ona söylediklerini açıklayamadan arkasını döndü, yürüyerek uzaklaştı ve mutfak kapılarını iterek içeri girdi. Hemen dönüp Ryle'ın arkasından koştum. Masadan ceketini aldı ve Allysa ve Marshall'a bakmadan çıkışa doğru yürüdü. Allysa bana baktı ve sorgular gibi ellerini kaldırdı. Başımı iki yana salladım, el çantamı aldım ve, "Uzun hikaye," dedim. "Yarın konuşuruz."

Ryle'ın ardından dışarı çıktım, otoparka doğru yürüyordu. Ona yetişmek için koştum, durdu ve havaya yumruk attı, "Lanet olası *arabamı* getirmedim!" diye bağırdı, sinirle.

Çantamdan anahtarlarımı çıkardım, Ryle bana doğru yürüdü ve anahtarları elimden kaptı. Bir kere daha, bu sefer arabama doğru onu takip ettim. Ne yapacağımı bilmiyordum. O sırada benimle konuşmak isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Az önce beni eskiden âşık olduğum bir adamla, lavaboda kilitli görmüştü. Sonra da o adam, aniden ona saldırmıştı. *Tanrım, durum çok kötüydü.*

Arabama ulaştığımızda, doğruca sürücü koltuğuna yöneldi. Eliyle yolcu koltuğunu işaret etti ve, "İçeri gir Lily," dedi. Tüm yol boyunca benimle konuşmadı. Bir kere ismini seslendim ama henüz açıklamamı duymaya hazır değilmiş

gibi başını, iki yana salladı. Dairemin otoparkına park ettiğimizde, adeta benden olabildiğince hızlı uzaklaşmak ister gibi arabadan çıktı. Ben arabadan çıktığımda, arabanın yanında yürüyordu.

"Göründüğü gibi değildi Ryle. Yemin ederim."

Yürümeyi bıraktı ve bana baktığında, kalbim iki kat hızla çarpmaya başladı. Gözlerinde çok fazla acı vardı ve buna gerek bile yoktu. Her şey aptalca bir yanlış anlaşılmadan kaynaklanıyordu.

"Ben bunu istemedim Lily," dedi.

"Ben bir ilişki istemedim! Ben hayatımda, bu stresi istemedim!"

Gördüğünü sandığı şey yüzünden ne kadar canı yanarsa yansın, söylediği kelimeler beni sinir etmişti, "Tamam o zaman *git*!"

O anda yürümeyi bıraktı ve bana döndü, "*Ne*?"

Kollarımı havaya kaldırdım. "Ben senin için bir yük olmak istemiyorum Ryle! Hayatındaki varlığım, bu kadar *dayanılmaz* olduğu için üzgünüm!"

Bana doğru bir adım attı, "Lily, söylediğim şey kesinlikle bu değil." Öfkeyle ellerini havaya kaldırdı ve sonra yürüyerek yanımdan geçti. Arabama yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Onun aklındakilerini söylemesini beklerken, uzun bir sessizlik oldu. Başı önündeydi ama sonra kafasını hafifçe kaldırıp bana baktı.

"Çıplak gerçekler Lily. Senden şu anda bunu istiyorum. Lütfen, bana çıplak gerçekleri söyleyebilir misin?"

Başımla onayladım.

"Onun burada çalıştığını biliyor muydun?"

Dudaklarımı büzdüm ve kolumu göğsümün üzerinden geçirip, dirseğimi tuttum.

"Evet. Oraya yeniden gitmek istememin nedeni buydu, Ryle. Onunla karşılaşmak istemiyordum."

Cevabım, gerilimini biraz azaltmış gibi görünüyordu. Eli-ni yüzünün üzerinde gezdirdi.

"Ona, dün gece ne olduğundan bahsettin mi? Kavgamızı anlattın mı?"

Ona doğru bir adım attım ve katı bir şekilde başımı iki yana salladım.

"Hayır. Tahmin etti. Benim gözümü, senin de elini gördü ve tahmin etti."

Derin bir nefes verdi, başını arkaya attı ve çatıya baktı. Bir sonraki soruyu sormak, onun için fazla acı vericiymiş gibi görünüyordu.

"Neden, lavaboda onunla birlikte yalnızdın?"

Ona doğru bir adım daha attım.

"Arkamdan lavaboya geldi. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum Ryle. O restoranın sahibi olduğunu bile bil-miyordum, onun sadece bir garson olduğunu düşünüyor-dum. O, artık benim hayatımın bir parçası değil, yemin ede-rim. O sadece..."

Kollarımı kavuşturdum ve sesimi alçalttım.

"İkimiz de istismar edildiğimiz evlerde büyüdük. Yüzü-mü ve senin elini gördü ve... Sadece benim için endişelendi. Hepsi bu kadardı."

Ryle, ellerini kaldırdı ve ağzını kapadı. Nefesini verirken havanın parmaklarının arasından çıktığını duyabiliyordum. Doğruldu, az önce söylediklerimi hazmetmeye çalışıyordu.

"Benim sıram," dedi.

Arabadan uzaklaştı ve daha önce aramızda olan üç adımı kapattı. İki elini yanaklarıma koydu ve doğruca gözlerime baktı.

"Benimle birlikte olmak istemiyorsan... Lütfen, bana he-men şimdi söyle Lily. Çünkü seni onunla gördüğümde... Bu *canımı yaktı*. Bir daha asla, bunu hissetmek istemiyorum.

Eğer şimdi bu kadar çok canımı yakıyorsa, bundan bir sene sonra bana neler yapabileceğimi düşünmek bile beni korkutuyor."

Gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyordum. Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum ve başımı iki yana salladım. "Başka hiç kimseyi istemiyorum Ryle. Sadece seni istiyorum."

Kendini zorlayarak gülümsedi. Bu, bir insanın yüzünde gördüğüm en hüzünlü gülümsemeydi. Beni kendisine doğru çekti ve sarıldı. O, dudaklarını başımın yanına yaslarken, ben de kollarımı sımsıkı ona doladım.

"Seni seviyorum Lily. *Tanrım*, seni seviyorum."

Ona sımsıkı sarılırken omzuna bir öpücük kondurdum. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerimi kapattım ve son iki günü yaşamamış olmayı diledim. Atlas, Ryle hakkında yanılıyordu. Keşke *Atlas*, yanıldığını bilseydi.

On Altıncı Bölüm

"Demek istediğim... Bencil olmak istemiyorum ama tatlının tadına bakmadın Lily." Allysa inledi; "Ah, çoook güzeldi."

"Bir daha asla oraya gitmeyeceğiz," dedim ona.

Küçük bir çocuk gibi ayağını yere vurdu.

"Hayır. Erkek kardeşinin duygularına saygı duymak zorundayız."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biliyorum, biliyorum. Neden hormonsal bir ergenken Boston'daki en iyi şefe âşık olmak zorundaydın ki?"

"Onu tanıdığım zaman bir şef değildi."

"Her neyse," dedi.

Ofisimden çıktı ve kapıyı kapattı. Telefonum bir yazılı mesaj geldiğini bildirmek için titredi.

Ryle: 5 saat geçti. 5 saat daha var. Şimdiye kadar iyi gidiyor. Elim harika.

Rahatlayarak, iç geçirdim. Bugün ameliyatı yapabileceğinden emin değildim ama bunu başarmayı ne kadar istediğini bilmek, onun için mutlu olmamı sağlamıştı.

Ben: Boston'daki en sağlam eller.

Laptopumu açtım ve e-postalarımı kontrol ettim. İlk gördüğüm, *Boston Globe*'dan gelen bir anketti. Anketi açtım ve bunun dükkanla ilgilenen bir gazeteciden geldiğini gördüm. Bir sersem gibi sırıttım ve Allysa kapıyı çaldığında, ona cevap veriyordum. Allysa, kapıyı açtı ve başını içeri uzattı.

"Selam," dedi.

"Selam," dedim ben de ona.

Parmaklarıyla kapının üzerinde tempo tutuyordu. "Birkaç dakika önce bana, bir daha asla Bib's Restoran'a gidemeyeceğimi çünkü; restoranın sahibinin, senin ergenken âşık olduğun çocuk olması sebebiyle, bunun Ryle'a haksızlık olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Sandalyemde arkama yaslandım, "Ne istiyorsun Allysa?"

Burnunu buruşturdu ve şunu söyledi, "Eğer sahibinden dolayı, bizim yeniden oraya gitmemiz adil değilse, nasıl oluyor da oranın sahibinin buraya gelmesi adil oluyor?"

Ne?

Laptopumu kapattım ve ayağa kalktım, "Neden böyle bir şey söyledin? O burada mı?"

Allysa başıyla onayladı ve içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

"Burada. Seni sordu. Senin kardeşimle birlikte olduğunu ve bebek beklediğimi biliyorum ama bir an durup sessizce, bu adamın ne kadar kusursuz olduğuna hayran olabilir miyiz?"

Sersem sersem gülümsediğinde gözlerimi devirdim, "Allysa."

"Ama o *gözleri.*"

Allysa kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ben de onu takip ettim. Atlas'ı gördüm.

"Lily tam da burada," dedi Allysa. "Ceketinizi almamı ister misiniz?"

Müşterilerimizin ceketini almıyorduk. Ben ofisimden çıktığımda, Atlas bakışlarını kaldırdı. Allysa'ya baktı ve başını iki yana salladı, "Hayır, teşekkür ederim. Uzun kalmayacağım."

Allysa tezgaha yaslanıp, çenesini ellerine yasladı. "İstediğiniz kadar kalın," dedi. "Aslında, ek iş ister misiniz? Lily'nin daha fazla çalışana ihtiyacı var ve gerçekten ağır şeyleri kaldırabilecek birilerini arıyoruz. Fazlasıyla esnek olan birilerini. Eğilmek için."

Gözlerimi kısıp Allysa'ya baktım ve sessizce, "*Yeter,*" dedim.

Masum bir şekilde omuz silkti. Kapımı Atlas için açık tuttum ama yanımdan geçerken, doğruca ona bakmaktan kaçındım. Bir önceki gece olanlardan dolayı dünya kadar suçluluk hissediyordum. Bir o kadar da öfkeliydim. Masamın arkasına geçtim ve koltuğuma oturdum, bir tartışmaya hazırdım. Ama başımı kaldırıp ona baktığımda, ağzımı sımsıkı kapattım. Gülümsüyordu. Karşıma otururken, elini daire şeklinde salladı.

"Bu olağanüstü Lily."

Duraksadım, "Teşekkür ederim."

Sanki, benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsemeye devam ediyordu. Sonra masanın üzerine, ikimizin arasına bir torba koydu ve bana doğru itti.

"Bir hediye," dedi.

"Daha sonra açabilirsin."

Neden bana hediye alıyordu? Bir kız arkadaşı vardı. Benim de bir erkek arkadaşım vardı. Geçmişimiz, şu anki hayatımda zaten yeterince sorun yaratmıştı. Hayatımda bunu, daha da kızıştıracak hediyelere kesinlikle gerek yoktu.

"Bana neden hediye alıyorsun Atlas?"

Koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Üç yıl önce aldım. Bir daha seninle karşılaşırsak diye saklıyordum."

Düşünceli Atlas. Değişmemişti. Lanet olsun.

Hediyeyi aldım ve masamın arkasında, yere koydum. Hissettiğim gerginliğin bir kısmını üzerimden atmaya çalıştım ama onun hakkındaki her şey beni bu kadar gererken, bu hislerden uzaklaşmak gerçekten zordu.

"Buraya senden özür dilemeye geldim," dedi.

Gerekli olmadığını anlaması için elimi sallayarak, özrünü geçiştirdim.

"Sorun değil. Bir yanlış anlaşılmaydı. Ryle iyi."

Kendi kendine güldü.

"Bunun için özür dilemiyorum," dedi. "Seni savunduğum için asla özür dilemem."

"Beni savunmuyordun," dedim. "Savunulacak bir şey yoktu."

Başını yana eğdi, bana dün gece baktığı şekilde bakıyordu. Onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı gösteren şekilde. Bu bakışı, içimi derinden acıttı. Boğazımı temizledim.

"O zaman neden özür diliyorsun?"

Bir süre sessiz kaldı. Düşünceliydi, "Annen gibi konuştuğunu söylediğim için özür dilemek istedim. Bu kırıcıydı ve üzgünüm."

O yanımdayken, neden hep ağlayacakmışım gibi hissettiğimi bilmiyordum; onu düşündüğümde, hakkında yazdıklarımı okuduğumda... Sanki bir şekilde, duygularım hâlâ ona bağlı gibiydi ve bu bağları nasıl keseceğimi bilmiyordum. Bakışlarımı masama indirdim. Uzandı ve üç şey aldı; bir kalem, yapışkanlı not kağıdı ve telefonum. Yapışkanlı not kağıdının üzerine bir şey yazdı ve sonra telefonumu kabından çıkarmaya başladı. Telefonun kabını çıkardı, yapışkanlı kağıdı telefonumla kabın arasına koyduktan sonra, kapağı yeniden taktı. Telefonu masanın üzerinde bana doğru itti. Önce telefona, sonra ona baktım. Ayağa kalktı ve kalemi masanın üzerine attı.

"Cep telefon numaram. İhtiyacın olabilir diye orada saklı tut."

Bu hareketinin üzerine irkildim. Bu *gereksiz* hareketinin üzerine...

"İhtiyacım olmayacak."

"Umarım olmaz."

Kapıya doğru yürüdü ve kapı koluna uzandı. O hayatımdan sonsuza kadar çıkmadan önce, söylemek istediklerim için tek şansımın bu olduğunu biliyordum.

"Atlas bekle."

O kadar hızlı ayağa kalktım ki koltuğum kayıp, duvara çarptı. Hafifçe döndü ve bana baktı.

"Ryle'ın dün gece seninle ilgili söylediği şey var ya? Ben hiç..."

Gergin bir şekilde elimi boynuma götürdüm. Kalbimin boğazımda attığını hissedebiliyordum.

"Ben *hiçbir zaman* ona böyle bir şey söylemedim. Üzülmüştü, kızmıştı ve uzun zaman önce söylediğim kelimeleri yanlış anlamış."

Atlas'ın dudaklarının kenarı seğirdi; gülümsemeye mi çalışıyordu yoksa kaşlarını çatmamaya mı uğraşıyordu anlamadım. Doğruca bana baktı.

"İnan bana Lily. Benimle *acıdığın* için yatmadığını biliyorum. Ben de oradaydım."

Kapıdan dışarı çıktı. Söyledikleri, kendimi doğruca koltuğuma bırakmama neden oldu. Sadece, koltuğum artık orada değildi. Ofisin diğer tarafındaydı ve ben de artık yerdeydim.

Allysa hızla içeri girdi ve ben masamın arkasında yerde, sırt üstü yatıyordum, "Lily?"

Koşarak masanın arkasına geçti ve yanımda durdu; "İyi misin?"

Baş parmağımı kaldırdım. "İyiyim. Sadece koltuğumu isabet ettiremedim."

Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti, "Tüm bunlar neydi?"

Koltuğumu geri alırken, kapıya baktım. Oturdum ve telefonuma baktım, "Hiçbir şey. Sadece özür diledi."

Allysa, özlemle iç geçirdi ve kapıya doğru baktı, "Yani bu işi istemediği anlamına mı geliyor?"

Hakkını vermem gerekiyordu. Bir duygu karmaşasının ortasındayken bile beni güldürebiliyordu. "Maaşını kesmeden işine geri dön."

Kahkaha attı ve kapıya doğru yürüdü. Kalemimi masamın üzerine vurdum ve, "Allysa," dedim. "Bekle."

"Biliyorum," dedi sözümü keserek. "Ryle'ın bunu bilmesine gerek yok. Bana söylemek zorunda değilsin."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Allysa kapıyı kapattı. Uzandım ve üç senelik hediyemin olduğu torbayı elime aldım. Hediyeyi, torbanın içinden çıkardığımda, kolaylıkla bunun ince kağıda sarılmış bir kitap olduğunu anladım. Kağıdı yırttım ve kendimi arkaya bıraktım. Kitabın önünde Ellen DeGeneres'in fotoğrafı vardı. Başlıkta *Cidden... Dalga Geçiyorum* yazıyordu. Kahkaha attım ve kitabı açtım, imzalı olduğunu görünce sessizce nefesimi tuttum. Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirdim.

Lily,
Atlas, sadece yüzmeye devam etmeni söylüyor.
-Ellen DeGeneres

Parmaklarımı imzanın üzerinde gezdirdim. Kitabı masamın üzerine bıraktım, alnımı kitaba yasladım ve ağlar numarası yaptım.

On Yedinci Bölüm

Eve vardığımda saat yediyi geçiyordu. Bir saat kadar önce Ryle arayıp, bu gece eve gelemeyeceğini haber vermişti. Adıyla kafa karıştıran o operasyonun, iyi geçtiğini ve ikizleri başarılı bir şekilde ayırdıklarını anlatmıştı. Herhangi bir komplikasyonun olmadığından emin olmak için geceyi hastanede geçirecekti. Sessiz dairemin kapısından içeri girdim. Üzerime sessiz pijamalarımı giydim. Sessiz bir sandviç yedim sonra, sessiz yatak odamda uzandım ve duygularımı susturabileceğini umarak sessiz yeni kitabımı açtım. Üç saat ardından kitabın büyük çoğunluğu bittikten sonra, son birkaç gündür içimde olan duygular, dışarı sızmaya başladı. Kaldığım sayfaya bir ayraç koydum ve kitabı kapattım. Uzunca bir süre kitaba baktım. Ryle'ı düşündüm. Atlas'ı düşündüm. Bazen, kendinizi her ne kadar hayatınızın belirli bir yönde ilerleyeceğine inandırırsanız inandırın, tüm bu kesinlik akıntıdaki basit bir değişiklikle yok olup gidebiliyordu. Ben de nasıl bu kadar kolay yok olup gidebildiğini düşündüm. Atlas'ın bana aldığı kitabı aldım ve tüm günlüklerin olduğu dolaba koydum. Sonra onunla ilgili anılarla dolu günlüğü aldım. En sonunda, yazdığım son yazıyı okumanın zamanı geldiğini biliyordum. Ardından kitabı, temelli kapatabilirdim.

Sevgili Ellen,
Çoğunlukla benim var olduğumu bilmediğine ve sana, bu yazdıklarımdan hiç birini göndermediğim için şükrediyorum.

Ama bazen, özellikle de bu gece, keşke var olduğumu bilseydin diye düşünüyorum. Sadece hissettiğim her şey

hakkında konuşacak birine ihtiyacım var. Atlas'ı en son gördüğümden bu yana altı ay geçti ve gerçekten nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmiyorum. Atlas'ın Boston'a taşındığı zaman, sana yazdığım son mektuptan bu yana çok fazla şey oldu. Uzunca bir süre bunun onu son görüşüm olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı.

Atlas gittikten birkaç hafta sonra onu yeniden gördüm. On altıncı doğum günümdü ve o geldiğinde, kesinlikle hayatımın en güzel günü oldu.

Ve sonra da kesinlikle en kötüsü.

Atlas'ın Boston'a gitmesinden sonra tam olarak kırk iki gün geçmişti. Bir şekilde yardımı dokunacakmış gibi her bir günü saydım. Moralim çok bozuktu Ellen. Hâlâ bozuk. İnsanlar ergenlerin bir yetişkin gibi sevmeyi bilmediğini söylüyor. Bir tarafım buna inanıyor ama ben bir yetişkin değilim ve bu yüzden bir karşılaştırma yapamıyorum ama muhtemelen farklı olduğuna inanıyorum. İki yetişkin arasındaki sevgide, iki genç arasındaki sevgiden daha fazla içerik olduğundan eminim. Muhtemelen daha fazla olgunluk, daha fazla saygı, daha fazla sorumluluk vardır. Ama bir insanın hayatında sevginin, farklı yaşlarda ve ne kadar farklı olursa olsun, yine de ağırlıkta olması gerektiğini düşünüyorum. Kaç yaşında olursanız olun, o ağırlığı omuzlarında, karnında ve kalbinde hissediyorsun. Atlas'a karşı duygularım çok ağır. Her gece ağlayarak uyuyorum ve, "Sadece yüzmeye devam et," diye fısıldıyorum. Ama suyun içine demirlenmiş gibi hissederken, yüzmek gerçekten çok zor oluyor.

Şimdi düşünüyorum da, bir anlamda muhtemelen yas aşamalarından geçiyorum. İnkar, öfke, pazarlık, depresyon ve kabullenme. On altıncı doğum günümde depresyon aşamasını çok derin bir şekilde yaşıyordum. Annem günümü güzelleştirmeye çalıştı. Bana bahçe malzemeleri aldı,

en sevdiğim pastayı yaptı ve ikimiz birlikte akşam yemeğine çıktık. Ama o gece yatağıma yattığımda, üzerimdeki hüznü atamadım. Pencereme vurulduğunu duyduğumda, ağlıyordum. İlk önce yağmur yağmaya başladı diye düşündüm. Ama sonra onun sesini duydum. Sıçrayarak kalktım ve pencereye koştum, kalbim deli gibi atıyordu. Orada karanlıkta durmuş, bana gülümsüyordu. Pencereyi açtım, onun içeri girmesine yardım ettim ve beni kollarına aldı, ben ağlarken uzun bir süre beni kollarında tuttu. Çok güzel kokuyordu. Ona sarıldığımda, onu görmediğim altı hafta boyunca, çok ihtiyacı olan birkaç kiloyu aldığını anladım. Geri çekildi ve yanaklarımdaki yaşları sildi.

"Neden ağlıyorsun Lily?"

Ağladığım için utanmıştım. O ay çok fazla ağladım. Muhtemelen, hayatımda herhangi bir ay ağladığımdan daha fazla ağladım. Muhtemelen bu gözyaşları; bir genç kızın hormonları, babamın anneme davranış şeklinden dolayı duyduğum stres ve bir de Atlas'a veda etmek zorunda kalmanın bir karışımıydı. Yerden bir gömlek aldım ve gözlerimi sildim, sonra yatağa oturduk. Beni göğsünün üzerine çekti ve yatak başlığıma yaslandı.

"Burada ne işin var?" diye sordum.

"Senin doğun günün," dedi. "Ve hâlâ en sevdiğim insansın. Seni özledim."

Geldiğinde muhtemelen saat ondan geç değildi ama o kadar çok konuştuk ki, bir daha saate baktığımda gece yarısını geçtiğini hatırlıyorum. Konuştuğumuz her şeyi hatırlamıyorum ama nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Çok mutlu görünüyordu ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir ışık vardı. Sanki en sonunda evini bulmuş gibiydi. Bana bir şey söylemek istediğini söyledi ve sesi ciddileşti. Beni, bacaklarım iki yanında kalacak şekilde kucağına oturttu

çünkü; bunu söylerken gözlerime bakmak istiyordu. Bana bir kız arkadaşı olduğunu ya da orduya daha erken gideceğini söyleyeceğini düşündüm ama bana söylediği şey, beni şok etti.

O eski eve ilk gece oraya kalacak bir yere ihtiyacı olduğu için gitmediğini söyledi. Oraya, kendisini öldürmeye gitmişti. Ellerimle ağzımı kapattım çünkü; işlerin onun için bu kadar kötü hale geldiğini bilmiyordum. O kadar kötüydü ki artık yaşamak bile istemiyordu.

"Umarım bu kadar yalnız hissetmemin nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman bilmezsin Lily," dedi. Bana, o evde olduğu ilk gece, bir jileti bileğinin üzerine yerleştirmiş oturma odasında oturduğunu anlattı. Tam jileti kullanmak üzereyken, yatak odamın ışığı yanmıştı.

"Orada bir melek gibi duruyordun, sanki arkandan cennetin ışığı seni aydınlatıyordu," dedi. "Gözlerimi senden alamadım."

Bir süre odamda gezinmemi izlemişti. Yatağa yatıp, günlüğüme yazmamı izlemişti. Ve jileti bırakmıştı çünkü; hayat bir aydır ona hissedecek hiçbir şey vermemişti ve bana bakmak biraz da olsa bir şeyler hissetmesini sağlamıştı. Her şeyi o akşam sonlandıracak kadar, uyuşmuş hissetmemesini sağlayacak bir şeyler...

Ve bundan bir iki gün sonra, ona yiyecek götürüp, arka verandaya koymuştum. Sanırım hikayenin geri kalanını zaten biliyorsun.

"Benim hayatımı kurtardın Lily," dedi.

"Ve bunu yapmaya çalışmıyordun bile."

Öne doğru eğildi ve omzumla boynum arasındaki, her zaman öptüğü o noktayı öptü. Bunu tekrar yapması hoşuma gitti. Kendi bedenimden pek hoşlanmıyorum ama köprücük kemiğimin üzerindeki o nokta, bedenimin en sevdiğim yeri oldu.

Ellerimi, ellerinin arasına aldı ve orduya düşündüğünden daha erken gideceğini ama bana teşekkür etmeden gidemediğini söyledi. Bana, dört sene orduda olacağını ve benim adıma isteyeceği en son şeyin, bir daha görmeyeceği ya da haber almayacağı bir erkek arkadaş yüzünden hayatını yaşamayan on altı yaşında bir kız olmam olduğunu söyledi. Bundan sonra söylediği şey, gözlerinin berraklaşana kadar yaşarmasına neden oldu.

"Lily," dedi. "Hayat komik bir şey. Yaşayacak çok fazla yılımız var ve bu yılların olabildiğince dolu olması için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. Bir gün, olabilecek ya da belki de hiçbir zaman olmayacak şeyler için zaman harcamamalıyız."

Ne söylemek istediğini anlıyordum. Orduya gittiğini ve o burada yokken ona tutunmamı istemediğini söylüyordu. Aslında benden gerçekten ayrılmıyordu çünkü; zaten gerçekten birlikte değildik. Sadece ihtiyacımız olduğunda birbirimize yardım etmiş iki insandık ve bu sırada kalplerimiz kaynaşmıştı. Zaten hiçbir zaman beni tamamen tutmamış olan biri tarafından bırakılmak zordu. Sanırım birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, ikimiz de bunun sonsuza kadar sürecek bir şey olmadığını biliyorduk. Bunun nedeninden emin değilim çünkü onu kolaylıkla bu şekilde sevebilirdim. Belki de normal şartlar altında, tipik gençler olarak birlikte olsaydık ve onun da evinin olduğu ortalama bir hayatı olsaydı, böyle bir çift olabileceğimizi düşünüyorum. Çok kolaylıkla bir araya gelebilecek ve zalimliğin bazen yolumuzu kestiği bir hayatı asla yaşamayacak bir çift. O akşam onun fikrini değiştirmesini sağlamaya çalışmadım bile. Cehennemin alevlerinin bile koparamayacağı türde bir bağımızın olduğunu hissediyordum. O, gidip orduda zamanını geçirebilirdi. Ben de yıllarımı bir ergen olarak geçirebilirdim. Sonra, doğru zamanda her şey yerli yerine oturacaktı.

"Sana bir söz vereceğim," dedi.

"Hayatım, senin de bir parçası olabileceğin kadar iyi olduğunda, gelip seni bulacağım. Ama beni beklemeni istemiyorum çünkü bu hiç olmayabilir."

Bu sözden hoşlanmamıştım çünkü iki anlama geliyordu. Ya ordudan canlı bir şekilde çıkabileceğini düşünmüyordu ya da hayatının hiçbir zaman benim için yeterince iyi olmayacağını düşünüyordu. Hayatı zaten benim için yeterince iyiydi ama ben yine de sözlerini başımla onayladım ve zorla gülümsedim.

"Eğer benim için geri gelmezsen, ben seni bulurum. Bu da pek hoş olmaz Atlas Corrigan."

Tehdidim karşısında güldü.

"Tamam, beni bulmak çok zor olmaz. Tam olarak nerede olacağımı biliyorsun."

Gülümsedim, "Her şeyin daha iyi olduğu yerde."

O da gülümsedi, "Boston'da."

Ve sonra beni öptü.

Ellen, senin bir yetişkin olduğunu ve bundan sonra ne olduğunu bildiğini biliyorum ama hâlâ bundan sonraki birkaç saat içinde olanları sana anlatmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Sadece çok fazla öpüştük diyelim. Çok güldük. Çok sevdik. Çok nefes nefese kaldık. Çok. İkimiz de yakalanmamak için elimizden geldiğince sessiz olduk. Ağızlarımızı kapattık ve hareketsiz olmaya çalıştık. İşimiz bittiğinde, beni bedeninin üzerinde tuttu, teni tenimde, eli kalbimde. Beni öptü ve doğruca gözlerime baktı.

"Seni seviyorum Lily. Olduğun her şeyi. Seni seviyorum."

Bu kelimelerin fazlasıyla söylendiğini biliyorum, özellikle de gençler tarafından. Pek çok sefer zamanından önce ve pek fazla değeri olmadan. Ama bunları bana söylediğinde, bunu bana âşık olduğunu kastederek söylemediğini biliyordum. O tür bir "seni seviyorum" değildi.

Hayatında tanıştığın tüm insanları hayal et. Çok fazlalar. Dalgalar halinde geliyorlar, gelgitle içeri girip çıkıyorlar. Bazı dalgalar çok daha büyüktür ve diğerlerinden çok daha fazla etki bırakırlar. Bazen dalgalar denizin dibinden, derinlerden bir şeyler getirirler ve bunları sahile atarlar. Kumların üzerinde, akıntı çekildikten sonra bile dalgaların bir zamanlar orada olduğunu kanıtlayan işaretler. Atlas, beni sevdiğini söylerken, bana bunu anlatıyordu. Bana hayatında rastladığı en büyük dalga olduğumu söylüyordu. Kendimle birlikte o kadar çok şey getirmiştim ki, akıntı çekildikten sonra bile etkilerim her zaman orada olacaktı. Beni sevdiğini söyledikten sonra, bana bir hediye getirdiğini söyledi. Küçük, kahverengi bir torba çıkardı, "Çok büyük bir şey değil ama gücüm bu kadarına yetti."

Torbayı açtım ve aldığım en iyi hediyeyi içinden çıkardım. Üstünde Boston yazan bir buzdolabı mıknatısıydı. Alt kısmında minik harflerle, "Her şeyin daha iyi olduğu yer," yazıyordu. Ona, bunu sonsuza kadar saklayacağımı ve ona her baktığımda onu düşüneceğimi söyledim. Bu mektubu yazmaya başladığımda, on altıncı doğum günümün hayatımın en güzel günlerinden biri olduğunu söylemiştim. Çünkü ikincisi olana kadar öyleydi. Öyle olmayan ise bundan sonraki birkaç dakikaydı. Atlas o gece gelmeden önce, onu beklemiyordum bu yüzden de yatak odamın kapısını kilitlemeyi düşünmedim. Babam orada biriyle konuştuğumu duydu ve kapıyı hızla açıp, Atlas'ı benimle birlikte yatağın içinde gördüğünde, daha önce hiç görmediğim kadar çok öfkelendi. Atlas da bundan sonra olanlar için hazırlıklı olmadığından, dezavantajlı durumdaydı. O anı, yaşadığım süre boyunca unutmayacağım. Babam bir beysbol sopasıyla ona saldırırken, tamamen çaresiz durumda olduğumu. Çığlıklarımı delip geçen tek şey kırılan kemik sesleriydi. Hâlâ polisi kimin

aradığını bilmiyorum. Annem olduğuna eminim ama üzerinden altı ay geçti ve hâlâ o gece hakkında konuşmadık. Polis yatak odama gelip, babamı onun üzerinden çektiğinde, her yeri o kadar kanla kaplıydı ki Atlas'ı tanıyamıyordum bile.

İsteri krizine girmiştim.

İsteri krizi.

Sadece Atlas için değil, benim için de bir ambulans çağırmak zorunda kaldılar çünkü nefes alamıyordum. Bu, şimdiye kadar geçirdiğim ilk ve tek panik ataktı. Hiç kimse bana, onun nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını söylemiyordu. Babamı yaptığı şeyden dolayı tutuklamadılar bile. Atlas'ın o eski evde kaldığı ve evsiz olduğu konuşuluyordu. Babam, bu kahramanca davranışı yüzünden saygıdeğer biri haline geldi. İnsanların gözünde babam, küçük kızını, kendisiyle sevişmesi için onu manipüle eden evsiz bir çocuktan kurtarmıştı. Babam, kasabaya dedikodusunu yapacağı malzeme vererek tüm ailemizi utandırdığımı söyledi. Sana şunu söyleyeyim, hâlâ bu konuda dedikodu yapıyorlar. Bugün otobüste Katie'nin birine, beni Atlas hakkında uyarmaya çalıştığını söylediğini duydum. Onu ilk gördüğünde, onun bir bela olduğunu anladığını söyledi. Ki bu saçmalık. Eğer Atlas benimle birlikte otobüste olsaydı, muhtemelen çenemi tutar ve bana öğretmeye çalıştığı gibi olgun davranırdım ama bunun yerine o kadar öfkelendim ki arkamı döndüm ve Katie'ye, cehenneme gitmesini söyledim. Ona, Atlas'ın onun hiçbir zaman olamayacağı kadar iyi bir insan olduğunu ve bir daha onun hakkında kötü bir şey söylediğini duyarsam, buna pişman olacağını söyledim. Sadece gözlerini devirdi ve, "Tanrım Lily," dedi, "Beynini mi yıkadı? O muhtemelen uyuşturucu kullanan, pis, hırsız bir evsizdi. Seni yiyecek ve seks için kullandı ve şimdi onu mu savunuyorsun?"

O sırada otobüs, evimin durağında durduğu için şanslıydı. Sırt çantamı aldım ve otobüsten indim. Sonra odamda

durmadan üç saat boyunca ağladım. Şu anda başım ağrıyor ama daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şeyin, en sonunda bunların hepsini kağıda dökmek olduğunu biliyordum. Bu mektubu yazmaktan altı aydır kaçınıyorum. Üstüne alınma Ellen ama başım hâlâ ağrıyor. Kalbim de. Belki de bugün, dün olduğundan bile fazla ağrıyor. Bu mektubun zerre kadar faydası olmadı. Sanırım sana yazmaya bir süre ara vereceğim. Sana yazmak bana onu hatırlatıyor ve canım çok yanıyor. O, benim için geri gelene kadar sadece iyiymişim gibi davranacağım. Tüm yaptığım aslında suyun üzerinde durmakken, yüzüyormuş gibi yapacağım. Aslında başımı suyun üzerinde zar zor tutuyorum.

-Lily

Sonraki sayfayı çevirdim ama boştu. Ellen'a en son o zaman yazmıştım. Aynı zamanda Atlas'tan da bir daha hiç haber almadım ve büyük bir parçam onu hiç suçlamadı. Babamın ellerinde neredeyse ölecekti. Bu konuda bağışlanacak pek bir şey yoktu. Onun hayatta kaldığını ve iyi olduğunu biliyordum çünkü bazen merakıma yenik düşüyor ve internette onun hakkında bulabileceklerime bakıyordum. Ama pek bir şey yoktu. Sadece hayatta kaldığını ve orduda olduğunu bileceğim kadar bilgi vardı. Yine de onu zihnimden hiç çıkaramamıştım. Zaman, işleri daha iyi hale getirmişti ama bazen bana onu hatırlatan bir şey görüyordum ve bu beni bunalıma sokuyordu. Belki de Atlas'ın tüm hayatım olmaması gerektiğini, ancak üniversitede birkaç yıl geçirip başka biriyle çıkarken fark etmiştim. Belki de hayatımın sadece bir parçası olmalıydı. Belki de sevgi, dönüp dolaşıp aynı yere gelen bir şey değildi. Aynı hayatımızdaki insanlar gibi sevgi de alçalıp yükseliyor, hayatımıza girip çıkıyordu. Üniversitedeyken, kendimi özellikle yalnız hissettiğim bir gece, bir

dövmeciye gittim ve eskiden beni öptüğü o noktaya bir kalp dövmesi yaptırdım. Baş parmak boyutunda minik bir dövmeydi ve aynı bana meşe ağacından oyduğu kalbe benziyordu. Üst kısmı tam kapanmıyordu ve Atlas'ın bunu bilinçli olarak mı yaptığını merak ediyordum. Çünkü ne zaman onu düşünsem, kalbimin böyle olduğunu hissediyordum. Kalbimin içinde bir delik olduğunu ve tüm havayı dışarı kaçırdığını. Üniversiteden sonra Boston'a taşındım. Aslında bunu, onu bulmayı umut ettiğim için değil ama Boston'ın gerçekten daha iyi bir yer olup olmadığını kendim görmek zorunda olduğum için yaptım. Zaten Plethora'da artık benim için bir şey yoktu ve babamdan olabildiğince uzağa gitmek istiyordum. Artık hasta olmasına ve anneme zarar verememesine rağmen, hâlâ Maine Eyaleti'nden kaçmak istememe neden oluyordu ve ben de tam olarak bunu yaptım. Atlas'ı restoranında ilk gördüğümde, içim o kadar fazla duyguyla dolmuştu ki, bunları değerlendireceğimi bilmiyordum. Onun iyi olduğunu gördüğüme sevinmiştim. Sağlıklı görünüyor olmasına sevinmiştim ama hiçbir zaman, söz verdiği gibi beni bulmaya çalışmamasına kalbimin biraz da olsa kırılmadığını söylesem, yalan söylemiş olurdum. Onu seviyordum. Onu hâlâ seviyordum ve her zaman sevecektim. O, hayatımda pek çok iz bırakan devasa bir dalgaydı ve ölene kadar o sevginin ağırlığını hissedecektim. Bunu kabullenmiştim. Ama artık işler başkaydı. Bugün, ofisimden çıkışının ardından uzun süre bizi düşünmüştüm. Hayatlarımızın olması gereken yerde olduğunu düşünüyordum. Ben, Ryle'a sahiptim. Atlas'ın kız arkadaşı vardı. İkimiz de her zaman hayal ettiğimiz kariyerlere sahiptik. Sonumuzun aynı dalga üzerinde olmaması, ikimizin aynı okyanusun bir parçası olmadığımız anlamına gelmiyordu. Ryle ile ilişkimiz oldukça yeniydi ama ona karşı da Atlas'a karşı hissettiğim

kadar derin şeyler hissediyordum. Beni, aynı Atlas'ın sevdiği gibi seviyordu. Atlas'ın da onu tanıma şansı olsaydı; bunu göreceğini ve benim için mutlu olacağını biliyordum. Bazen beklenmedik dalgalar gelir, sizi içine çeker ve geri vermeyi reddederdi. Ryle, benim beklenmeyen dalgamdı ve ben de artık o güzel yüzeyde köpüklerle akıyordum.

İkinci Kısım

On Sekizinci Bölüm

"Ah Tanrım. Sanırım kusacağım."

Ryle, baş parmağını çenemin altına koydu ve başımı kaldırdı. Bana sırıttı; "İyi olacaksın. Gerilmeyi bırak."

Ellerimi salladım ve asansörün içinde sıçradım. "Engel olamıyorum," dedim.

"Senin ve Allysa'nın anneniz hakkında söylediği her şey beni çok geriyor."

Gözlerim açıldı ve elimi ağzıma götürdüm. "Ah Tanrım Ryle. Ya bana İsa hakkında sorular sorarsa? Ben kiliseye gitmiyorum. Demek istediğim küçükken İncil'i okudum ama İncil'le ilgili ıvır zıvır soruların hiç birinin cevabını bilmiyorum."

Artık gerçekten kahkahalarla gülüyordu. Beni, kendisine doğru çekti ve başımın yanını öptü. "İsa'dan bahsetmeyecek. Ona anlattıklarıma bağlı olarak seni zaten seviyor. Tek yapman gereken, kendin olmak Lily."

Başımla onayladım,

"Kendim olmak. Tamam. Sanırım bir gece kendimmiş rolü yapabilirim. Değil mi?"

Asansör kapıları açıldı ve Ryle ile birlikte Allysa'nın dairesine doğru yürüdük. Onun kapıyı çalmasını izlemek komikti ama sanırım artık teknik olarak burada yaşamıyordu. Son birkaç ay içinde yavaş yavaş benimle yaşamaya başlamıştı. Tüm kıyafetleri benim dairemdeydi. Tuvalet takımı. Hatta geçen hafta benim o gülünç, bulanık tablomu yatak odamıza asmıştı ve bundan sonra gerçekten resmileşmişti.

"Birlikte yaşadığımızı biliyor mu?" diye sordum.

"Onun için bir sakıncası yok, değil mi? Demek istediğim biz evli değiliz. Annen de her pazar kiliseye gidiyor. Ah hayır Ryle! Ya annen, benim günahkar bir fahişe olduğumu düşünürse?"

Ryle başıyla dairenin kapısını işaret etti ve döndüğümde annesinin kapı aralığında durduğunu gördüm, yüzünde bir şok ifadesi vardı.

"Anne," dedi Ryle.

"Lily ile tanış. Benim günahkar fahişem."

Ah yüce Tanrım.

Annesi bana uzandı ve kendisine çekip bana sarıldı, kahkahaları o anı atlatmak için ihtiyacım olan her şeydi.

"Lily!" dedi, bana iyice bakabilmek için kollarının arasında beni biraz kendinden uzaklaştırdı, "Tatlım, senin günahkar bir fahişe olduğunu düşünmüyordum. Sen, son on yıldır Ryle'ın kucağına düşmesi için dua ettiğim bir meleksin!"

Bizi daireden içeri götürdü. Ryle'ın babası da beni sarılarak karşıladı.

"Hayır, kesinlikle günahkar bir fahişe değil," dedi.

"Dişlerini daha on yedi yaşındayken kızıma geçiren bu Marshall gibi değil."

Kanepede oturan Marshall'a dik dik baktı.

Marshall kahkaha attı, "Bu konuda yanılıyorsunuz Dr. Kincaid çünkü ilk önce bana dişlerini geçiren Allysa'ydı. Benim dişlerim tadı Cheetos gibi olan bir kızdaydı ve..."

Allysa yan tarafına dirsek attığında Marshall, iki büklüm oldu.

Böylece, içimdeki her bir korku yok oldu. Mükemmellerdi. Normallerdi. *Fahişe* diyorlar ve Marshall'ın şakalarına gülüyorlardı.

Daha iyisini isteyemezdim.

Üç saat sonra, Allysa'nın yatağında onunla birlikte yatıyordum. Anne ve babası, uçak yolculuğundan dolayı sersem olduklarını iddia ederek, erken yatmışlardı. Ryle ve Marshall oturma odasında maç izliyorlardı. Elimi Allysa'nın karnına koymuş, bebeğin tekme atmasını bekliyordum.

"Ayakları tam burada," dedi, elimi birkaç santim hareket ettirerek.

"Birkaç saniye bekle. Bu akşam hareketli."

İkimiz de sessizce bebeğin tekme atmasını bekledik. Tekme attığında, yüksek sesle kahkaha attım.

"Ah Tanrım! Aynı bir uzaylı gibi!"

Allysa gülümseyerek ellerini karnının üzerinde tuttu. "Bu son iki buçuk ay cehennem gibi geçecek," dedi.

"Onunla tanışmaya fazlasıyla hazırım."

"Ben de. Teyze olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de Ryle ile bir bebeğinizin olması için sabırsızlanıyorum," dedi.

Sırt üstü uzandım ve ellerimi başımın altına koydum.

"Ryle çocuk istiyor mu bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık."

"İsteyip istememesi önemli değil," dedi. "İsteyecek. Senden önce bir ilişki de istemiyordu. Senden önce evlenmek de istemiyordu ve ben, her an sana evlilik teklif edecekmiş gibi hissediyorum."

Başımı elime dayadım ve ona döndüm, "Daha sadece altı aydır beraberiz. Bundan daha fazla beklemek istediğinden oldukça eminim."

Söz konusu, ilişkimizde bir şeyleri hızlandırmak olduğunda, Ryle'ı zorlamıyordum. Hayatlarımız olduğu gibi mükemmeldi. Zaten evlenmek için fazla yoğunduk ve biraz daha beklemek istemesi benim için sorun değildi.

"Peki ya sen?" diye bastırdı Allysa.

"Teklif ederse kabul eder miydin?"

Kahkaha attım, "Şaka mı yapıyorsun? Tabi ki. Onunla bu akşam evlenirdim."

Allysa omzumun üzerinden odanın kapısına baktı. Dudaklarını büzdü ve gülümsemesini saklamaya çalıştı.

"Ryle kapıda duruyor, öyle değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Bunu söylediğimi duydu, değil mi?"

Allysa yine başıyla onayladı.

Sırt üstü döndüm ve Ryle'a baktım, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kapıya yaslanmış duruyordu. Bunu duyduktan sonra, ne düşündüğünü bilmiyordum. Yüz ifadesi gergindi. Dişlerini sıkmıştı. Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Lily," dedi metin bir ifadeyle. "Seninle *hemen* evlenirdim."

Söyledikleri, utanç verici derecede kocaman gülümsememe neden oldu bu yüzden yastığı yüzümün üstüne çektim, "Ya, teşekkür ederim Ryle," dedim, sesim yastıktan dolayı boğuk çıkıyordu.

"Bu gerçekten tatlı," dediğini duydum Allysa'nın.

"Kardeşim gerçekten tatlı."

Yastık yüzümden çekildi, Ryle yanımda durmuş, yastığı yanında tutuyordu, "Haydi, gidelim."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Şimdi mi?"

Başıyla onayladı, "Annem ve babam burada olduğu için hafta sonu izin aldım. Dükkanı senin adına idare edecek çalışanların var. Vegas'a gidelim ve evlenelim."

Allysa yatakta oturdu. "Bunu yapamazsınız," dedi. "O çiçeklerin, nedimelerin ve böyle şeylerin olduğu gerçek bir düğün istiyor."

Ryle bana baktı. "Çiçeklerin, nedimelerin ve böyle şeylerin olduğu gerçek bir düğün mü istiyorsun?"

Bir saniye bunu düşündüm, "Hayır."

Üçümüz de bir süre sessiz kaldık, sonra Allysa heyecandan serseme dönmüş bir şekilde yatakta bacaklarını indirip kaldırmaya başladı; "Evleniyorlar!" diye bağırdı. Yataktan kalktı ve koşarak oturma odasına gitti.

"Marshall, bavullarımızı hazırla! Vegas'a gidiyoruz!"

Ryle uzandı ve elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Gülümsüyordu ama onun, bunu istediğinden kesin olarak emin olmadan böyle bir şey yapmayacaktım, "Bu konuda emin misin Ryle?"

Ellerini saçlarımın arasından geçirdi, yüzümü kendisininkine yaklaştırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi; "Çıplak gerçek," diye fısıldadı.

"Senin kocan olmak konusunda o kadar heyecanlıyım ki, altıma yapabilirim."

On Dokuzuncu Bölüm

"Altı hafta oldu anne, artık bunu aşmalısın."

Annem telefonda iç geçirdi. "Sen benim tek kızımsın. Tüm hayatın boyunca senin düğününün hayalini kurmuş olmak elimde olan bir şey değil."

Orada olsa da hâlâ beni affetmemişti. Allysa uçuş biletlerimizi ayırtmadan hemen önce annemi aramıştık. Onu zorla yataktan çıkarmıştık, Ryle'ın anne babasını zorla yataktan çıkarmıştık ve sonra hepsini gece yarısı Vegas'a giden bir uçağa binmeye zorlamıştık. Annem, konuşarak beni vazgeçirmeye çalışmamıştı çünkü; o havaalanına geldiğinde Ryle ile benim kararımızı çoktan verdiğimizi anlamıştı. Ama bunu unutmama izin vermiyordu. Doğduğumdan beri kocaman bir düğün, kıyafet alış verişi ve pasta tadımının hayalini kuruyordu. Ayaklarımı kanepenin üzerine koydum.

"Peki ya kendimi sana affettirsem?" dedim ona, "Ya bebek yapmaya karar verdiğimizde, sana bunu doğal yollarla yapacağımıza ve Vegas'tan bir tane satın almayacağımıza söz versem?"

Annem güldü. Sonra iç geçirdi. "Bir gün bana torun verirseniz, sanırım bunu atlatabilirim."

Ryle ile Vegas'a giderken, çocuklardan bahsetmiştik. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için bir taahhüt vermeden önce, geleceğimizde bu olasılığın tartışmaya açık olacağından emin olmak istiyordum. Konunun kesinlikle tartışmaya açık olduğunu söyledi. Yoldayken ileride sorun çıkarabilecek pek çok başka şey konusunda şüpheleri giderdik.

Ona, farklı hesaplarımız olmasını istediğimi ama zaten benden daha fazla para kazandığından, beni mutlu etmek için bir sürü hediye almak zorunda olduğunu söyledim. Kabul etti. Bana asla vegan* olmayacağım konusunda söz verdirtti. Bu, basit bir sözdü. Peyniri çok fazla seviyordum. Ona, bir tür hayır kuruluşu başlatmak ya da en azından Marshall ve Allysa'nın sevdiği kuruluşlara bağış yapmak istediğimi söyledim. Bana zaten bağış yaptığını ve bunun benimle daha erken evlenmek istemesine neden olduğunu söyledi. Bana oy vereceğime dair söz verdirtti. Kesinlikle oy verdiğim sürece; Demokrat, Cumhuriyetçi ya da Bağımsız adaylara oy verebilirdim. Bu konuda anlaştık. Vegas'a indiğimizde, her konuda hemfikirdik. Ön kapının açıldığını duyduğumda, sırt üstü döndüm. "Gitmem gerek," dedim anneme. "Ryle eve geldi."

Ryle, kapıyı arkasından kapattı ve sonra sırıttım ve, "Bekle," dedim, "bunu yeniden söyleyeyim anne. *Kocam* eve geldi."

Annem güldü ve bana veda etti. Telefonu kapattım ve bir kenara attım. Kolumu başımın üzerine kaldırdım ve tembelce koltuğun koluna koydum. Sonra bacağımı koltuğun arkasına dayadım ve eteğimin bacaklarımdan yukarı çıkıp, belimde toplanmasını sağladım. Ryle, bakışlarını bedenimde gezdirerek bana doğru gelirken sırıtıyordu. Kanepenin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça bedenimin üzerinde yukarı çıkmaya başladı.

"Karım nasıl?" diye fısıldadı, dudaklarımın her yerine öpücükler kondururken. Bedenini bacaklarımın arasına bastırdı ve boynumu öperken başımı geri attım. *Hayat buydu.* İkimiz de neredeyse her gün çalışıyorduk. Ryle, benim çalıştığımın iki katı kadar çalışıyordu ve haftada ancak iki

* Vegan: Et ürünlerinin yanı sıra herhangi bir hayvansal ürünü yemeyen ve kullanmayan kimse. (ç.n.)

ya da üç gece ben yatmadan eve geliyordu. Geceleri birlikte geçirebiliyorduk ve o geceleri, içimde geçirmesini tercih ediyordum. O da şikayetçi değildi. Boynumda bir nokta buldu ve o kadar şiddetli öptü ki canım acıdı.

"Ah."

Bedenini, benim üzerime indirdi boynuma doğru fısıldadı, "Boynunu morartıyorum. Hareket etme."

Güldüm ama ona izin verdim. Saçlarım morluğu kapatabileceğim kadar uzundu ve daha önce kimse boynumu morartmamıştı. Dudakları, o noktanın üzerinde kaldı, artık acısını hissedemez hale gelene kadar öpüp, emdi. Bedenini bana dayamıştı, ameliyat önlüğünün içinde önü kabarıyordu. Ellerimle ameliyat önlüğünü, kayarak içime girebileceği kadar indirdim. Bana orada, kanepenin üzerinde sahip olurken, boynumu öpmeye devam ediyordu.

* * *

Duşa önce o girdi. O çıkar çıkmaz peşinden ben de duşa girdim. Allysa ve Marshall ile yemeğe gitmeden önce üzerimizdeki seks kokusundan kurtulmamız gerektiğini söylemiştim. Allysa, birkaç hafta içinde doğum yapacaktı ve bu yüzden, iki çift olarak bizimle mümkün olduğunca fazla zaman geçirmeye zorluyordu. Bebek doğduktan sonra onları ziyaret etmeyi bırakacağımız konusunda endişeleniyordu ki ben bunun saçmalık olduğunu biliyordum. Ziyaretlerimiz çok daha sıklaşacaktı. Daha şimdiden, yeğenimi onlardan daha çok seviyordum. Tamam, belki sevmiyordum. Ama yakındı. Bedenimi suyla yıkarken saçımı ıslatmamaya çalıştım çünkü; zaten geç kalmıştık. Bir kırılma sesi duyduğumda, jileti kolumun altına bastırmıştım. Duraksadım.

"Ryle?"

Ses yoktu. Jiletle işimi bitirdim ve sabunu yıkadım. Bir kırılma sesi daha. *Ne yapıyordu ki?* Suyu kapattım ve bir havlu alıp üzerime sardım; "Ryle!"

Yatağımızın yanındaki komodin devrilmişti. Oturma odasına gittim ve onun kanepenin ucunda oturduğunu gördüm, bir eliyle başını tutuyordu. Diğer elindeki bir şeye bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı ve yüzündeki ifadeyi anlamadım. Neler olduğu konusunda kafam karışmıştı. Kötü bir haber mi almıştı yoksa... *Aman Tanrım, Allysa.*

"Ryle, beni korkutuyorsun. Sorun ne?"

Telefonumu kaldırdı ve neler olduğunu anlamış olmam gerekiyormuş gibi bana baktı. Şaşkınlıkla başımı iki yana salladığımda, bir kağıt parçasını kaldırdı. "Komik olan şu ki," dedi, telefonumu önündeki sehpaya bırakırken.

"Telefonunu kazayla düşürdüm. Kabı çıktı. Bu numarayı da arkasında saklanmış halde buldum."

Ah, Tanrım.

Hayır, hayır, hayır.

Numara yazılı kağıdı avcunda buruşturdu, "*Hah. Bu garip. 'Lily benden bir şey saklamaz,'* diye düşündüm."

Ayağa kalktı ve telefonumu eline aldı, "Bu yüzden ben de aradım."

Elindeki telefonu sıkmaya başladı, "Lanet olası, sesli mesaja düştüğü için şanslı."

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlattı ve telefon duvara çarpıp, parçalanarak yere düştü. Üç saniyelik duraksamada bu işin iki yoldan birine doğru ilerleyeceğini düşündüm. Beni terk edecekti. *Ya da bana zarar verecekti.* Elini saçlarının arasından geçirdi ve doğruca kapıya doğru yürüdü. *Gidiyordu!*

"Ryle!" diye bağırdım.

Neden o numarayı atmamıştım ki?! Kapıyı açtım ve arkasından koştum. Basamakları ikişer ikişer iniyordu, sonunda ona yetiştiğimde ikinci katın sahanlığındaydı. Kendimi onun önüne attım ve gömleğini yakaladım.

"Ryle, lütfen. Açıklamama izin ver."

Bileğimi tuttu ve iterek beni kendisinden uzaklaştırdı.

* * *

"Hareket etme."

Ellerini üzerimde hissediyordum. Nazik. Kararlı. Gözyaşlarım akıyordu ve bir nedenden ötürü canımı yakıyorlardı.

"Lily, hareket etme. Lütfen."

Sesi yatıştırıcıydı. Başım acıyordu.

"Ryle?"

Gözlerimi açmaya çalıştım ama ışık çok parlaktı. Gözümün kenarında bir acı hissettim ve irkildim. Kalkarak oturmaya çalıştım ama eliyle omuzundan beni aşağı ittiğini hissettim.

"İşim bitene kadar hareket etmemelisin Lily."

Yeniden gözlerimi açtım ve tavana baktım. Yatak odamızın tavanıydı, "Ne ile işin bitince?"

Konuşurken dudağım acıyordu, bu yüzden elimi kaldırıp ağzıma götürdüm.

"Merdivenlerden düştün," dedi, "yaralandın."

Gözlerine baktım. Gözlerinde, endişe vardı ama aynı zamanda acı da vardı. Öfke. O şu anda *her şeyi* hissediyordu ve benim hissettiğim tek şey ise kafa karışıklığıydı. Yeniden gözlerimi kapattım ve onun neden öfkeli olduğunu hatırlamaya çalıştım. Neden canının yandığını.

Telefonum.

Atlas'ın numarası.
Merdiven sahanlığı.
Onun gömleğini yakalamıştım.
İterek beni uzaklaştırmıştı.
"*Merdivenlerden düştün.*"
Ama *düşmemiştim.*
O, beni itmişti.
Bir kere daha.
Bu ikinciydi.
Beni ittin Ryle.

Tüm bedenimin hıçkırıklarla sarsılmaya başladığını hissettim. Ne kadar ağır yaralandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Fiziksel hiçbir acı, o anda kalbimde hissettiğimle kıyaslanamazdı. Ellerine vurmaya başladım, onun benden uzaklaşmasını istiyordum. Ben bir top gibi topak olurken, yataktan kalktığını hissettim. Bana, en son zarar verdiğinde yaptığı gibi beni yatıştırmaya çalışmasını bekledim ama bunu yapmadı. Onun yatak odamızda yürüdüğünü duyabiliyordum. Ne yaptığını bilmiyordum. Önümde diz çöktüğünde hâlâ ağlıyordum.

"Sarsıntı geçirmiş olabilirsin," dedi, bir vakadan bahseder gibi.

"Dudağında küçük bir kesik var. Gözündeki kesiği sardım. Dikişe gerek yok."

Sesi soğuktu, "Başka bir yerin acıyor mu? Kolların? Bacakların?"

Sesi bir doktor gibiydi, kesinlikle bir koca gibi konuşmuyordu.

"Beni ittin," dedim, gözyaşlarımın arasından. Düşünebildiğim, söyleyebildiğim ya da görebildiğim tek şey buydu.

"Düştün," dedi, sakin bir şekilde.

"Yaklaşık beş dakika önce. Nasıl bir fahişeyle evlendiğimi öğrendikten hemen sonra."

Yastığın üzerine bir şey bıraktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, eminim bu numarayı arayabilirsin."

Başımın yanındaki buruşturulmuş kağıda baktım. Atlas'ın telefon numarası.

"Ryle," diye hıçkırdım.

Neler oluyordu? Ön kapının sertçe kapandığını duydum. Tüm dünyam üzerime yıkılıyordu.

"Ryle," diye fısıldadım kendi kendime.

Yüzümü, ellerimle kapattım ve daha önce hiç ağlamadığım kadar şiddetli bir şekilde ağladım. Mahvolmuştum. *Beş dakika.* Bir insanı tamamen mahvetmek için gerekli olan süre buydu.

* * *

Birkaç dakika geçti. On belki? Ağlamamı durduramıyordum. Hâlâ yataktan kalkmamıştım. Aynaya bakmaya korkuyordum. Ben sadece... Korkuyordum. Ön kapının açıldığını ve yeniden kapandığını duydum. Ryle, kapıda belirdi ve ondan nefret etmeli miyim, bilmiyordum.

Ya da ondan korkmalı mıydım?

Ya da onun için üzülmeli miydim?

Bu üçünü bir arada nasıl hissedebilirdim?

Başını, yatak odasının kapısına yasladı. Kafasını, kapıya vurmasını izledim. Bir kere. İki kere. Üç kere. Döndü ve hızla yanıma geldi, yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü. İki elimi de tuttu ve sıktı.

"Lily," dedi, tüm yüzü acıyla çarpılmıştı, "lütfen bir şey olmadığını söyle."

Elini, başımın yanına koyduğunda elinin titrediğini hissettim.

"Buna dayanamam, yapamam."

Öne doğru eğildi, dudaklarını sertçe alnıma bastırdı ve sonra alnını benimkine dayadı, "Lütfen bana, onu görmediğini söyle. *Lütfen.*"

Ona bunu söyleyebileceğimden emin değildim çünkü; konuşmak bile istemiyordum. Alnı, alnıma dayalı kalmaya devam etti, eliyle sıkıca saçımı kavramıştı, "Çok canımı yakıyor Lily. Seni çok seviyorum."

Başımı iki yana salladım, gerçeği içimden çıkarıp ona söylemek istiyordum. Böylece, ne kadar büyük bir hata yaptığını görecekti.

"Onun numarasının orada olduğunu bile unutmuştum," dedim sessizce.

"Restorandaki kavganın ertesi günü... Dükkana geldi. Allysa'ya sorabilirsin. Orada sadece beş dakika kaldı. Telefonumu benden aldı ve telefon numarasını oraya koydu çünkü; senin yanında güvende olduğuma inanmıyordu. Kağıdın orada olduğunu bile unutmuştum Ryle. Ona hiç bakmadım bile."

Titrek bir şekilde nefes verdi ve rahatlayarak başıyla onaylamaya başladı. "Yemin eder misin Lily? O günden beri onunla konuşmadığına evliliğimizin, hayatlarımızın ve olduğun her şey üzerine yemin eder misin?" Gözlerime bakabilmek için geri çekildi.

"Yemin ederim Ryle. Bana açıklama şansı bile vermeden fazla tepki gösterdin," dedim. "Şimdi dairemden *defol* git."

Söylediklerim, nefessiz kalmasına neden oldu. Bunun olduğunu gördüm. Sırtını arkasındaki duvara yasladı ve sessizce bana baktı. Şok olmuştu. "Lily," diye fısıldadı.

"Merdivenlerden düştün."

Beni mi yoksa kendisini mi inandırmaya çalışıyordu, bilmiyordum. Sakince söylediklerimi tekrarladım, "Dairemden çık."

Olduğu yerde donakalmıştı. Yatakta doğrulup oturdum. Elim doğruca zonklayan gözüme gitti. Kendini iterek yerden kalktı. Bana doğru bir adım atınca yatakta geri çekildim.

"Yaralısın Lily. Seni yalnız bırakmayacağım."

Yastıklardan birini aldım ve sanki gerçekten bir zarar verebilecekmiş gibi ona fırlattım.

"Çık dışarı!" diye bağırdım.

Yastığı yakaladı. Başka bir yastık aldım, yatakta ayağa kalktım yastığı ona fırlatırken bir yandan, "Çık dışarı! Çık dışarı! Çık dışarı!" diye bağırıyordum.

Ön kapı hızla kapandıktan sonra yastığı yere fırlattım. Oturma odasına koştum ve kapının sürgüsünü çektim. Koşarak odama geri döndüm ve kendimi yatağın üzerine bıraktım. Kocamla paylaştığım yatağa. Üzerinde benimle sevişiği yatağa. Ve pisliğini temizlemesi gerektiği zaman, beni yatırdığı yatağa.

Yirminci Bölüm

Bir önceki gece, uyuyakalmadan önce telefonumu kurtarmaya çalışmıştım ama kullanılmaz haldeydi. Tamamen ayrı iki parçaya bölünmüştü. Erken kalkıp, işe giderken yeni bir telefon almak için çalar saatimi kurmuştum. Yüzüm korktuğum kadar kötü görünmüyordu. Tabii ki Allysa'dan saklayabileceğim durumda değildi ama zaten bunu yapmaya çalışmayacaktım. Saçımı, Ryle'ın gözümün üzerine yapıştırdığı bandajın çoğunu kapatacak şekilde ayırdım. Önceki geceden kalan görünür tek şey, dudağımdaki kesikti. Ve boynumda bıraktığı morluk. *Ne kahrolası bir ironiydi ama.* El çantamı aldım ve ön kapıyı açtım. Ayaklarımın önünde bir öbek gördüğümde durdum. Hareket ediyordu. Bu öbeğin, aslında Ryle olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. *Burada mı uyumuştu?* Kapıyı açtığımı fark ettiği anda ayağa kalktı. Önümdeydi, yalvaran gözlerle bana bakıyor, nazik ellerle yanaklarımı okşuyordu. Dudakları dudaklarımdaydı.

"Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Geri çekildim ve baştan aşağı ona baktım. *Burada mı uyumuştu?* Dairemden dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Sakin bir şekilde onun yanından geçtim ve merdivenleri inmeye başladım. Arabama kadar beni takip ederken, onunla konuşmam için yalvarıyordu.

Konuşmadım.

Gittim.

* * *

Bir saat sonra, yeni telefonum elimdeydi. Telefonumu açtığımda, telefon dükkanının önünde arabamda oturuyordum. On yedi mesajın ekranda belirmesini izledim. Sekiz cevapsız çağrı vardı. Hepsi Allysa'dandı. Sanırım, telefonumun ne durumda olduğunu bildiği için Ryle'ın beni bütün gece aramamış olması mantıklıydı. Telefonum çalmaya başladığında bir mesaj yazmak üzereydim. Arayan Allysa'ydı.

"Alo?"

Derin bir iç geçirdi ve sonra, "Lily!" dedi.

"Neler oluyor? Aman Tanrım, bana bunu yapamazsın, ben hamileyim!"

Arabayı çalıştırdım ve dükkana doğru yola çıkarken, telefonu Bluetooth kablosuz konuşmaya aldım. Bugün Allysa'nın izin günüydü. Doğum iznine çıkmasına sadece birkaç gün vardı.

"Ben iyiyim," dedim. "Ryle iyi. Kavga ettik. Seni arayamadığım için üzgünüm, telefonumu kırdı."

Allysa, bir an sessiz kaldı ve sonra, "Öyle mi?" dedi. "Sen iyi misin? Neredesin?"

"İyiyim. Şimdi işe gidiyorum."

"Güzel, ben de neredeyse geldim."

Karşı çıkmaya çalıştım ama ben buna fırsat bulamadan, telefonu kapattı. Ben dükkana gittiğimde, Allysa çoktan gelmişti. Ön kapıyı açtım, sorularını yanıtlamaya ve kardeşini dairemden atma nedenlerimi savunmaya hazırdım. Ama ikisini de tezgahın önünde görünce aniden durdum. Ryle, tezgaha dayanmıştı ve Allysa ellerini onunkilerin üzerine koymuş, ona duyamadığım bir şeyler söylüyordu. Ben içeri girdikten sonra, kapanan kapının sesini duyunca ikisi de bana döndüler.

"Ryle," diye fısıldadı Allysa.

"Ona *ne* yaptın?"

Tezgahın arkasından çıkıp yanıma geldi ve bana sarıldı, "Ah Lily," dedi, eliyle sırtımı sıvazlarken. Gözlerinde yaşlarla geri çekildi, verdiği bu tepki kafamı karıştırmıştı. Belli ki bundan Ryle'ın sorumlu olduğunu biliyordu ama eğer biliyorsa, ona saldırıyor ya da en azından bağırıyor olması gerekiyordu. Allysa kardeşine döndü, Ryle özür dileyen bakışlarla bana bakıyordu. Özlemle. Sanki uzanıp bana sarılmak istiyordu ama bana dokunmaktan ölümüne korkuyordu. Korkmalıydı da.

"Ona söylemen gerek," dedi Allysa kardeşine.

Ryle o anda başını ellerinin arasına aldı.

"Söyle ona," dedi Allysa, sesi artık daha öfkeli çıkıyordu. "Bilmeye hakkı var Ryle. O senin karın. Sen ona söylemezsen, ben söyleyeceğim."

Ryle, omuzları önde, başını tezgaha dayamıştı. Allysa'nın bana söylemesini istediği şey her neyse, ona o kadar acı veriyordu ki, bana bakamıyordu bile. Ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir kaygıyla, elimi mideme bastırdım. Allysa bana döndü ve ellerini omuzlarıma koydu.

"Onu bir dinle," diye yakardı. "Senden onu affetmeni istemiyorum çünkü dün gece ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok. Ama lütfen, kardeşimin eşi ve en yakın arkadaşım olarak, lütfen kardeşime seninle konuşması için bir şans ver."

* * *

Allysa, bir başka çalışan vardiyasına gelene kadar bir saat boyunca dükkana bakacağını söyledi. Ryle'a hâlâ o kadar kızgındım ki benimle aynı arabada olmasını istemiyordum. Bana bir taksi çağıracağını ve dairemde benimle buluşacağını söyledi. Eve gidiş yolunun tamamında, Allysa'nın zaten

bildiği ve bana söylemesi gereken şeyin ne olduğu üzerinde kafa patlattım. Aklımdan çok fazla şey geçiyordu. Ryle ölüyor muydu? Beni mi aldatıyordu? İşini mi kaybetmişti? Allysa, dün gece aramızda geçenlerin detaylarını bilmiyor gibi görünüyordu, dolayısıyla bunun olanlarla ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ryle en sonunda, benden on dakika sonra ön kapıdan içeri girdi. Kanepede oturmuş, gergin bir şekilde tırnaklarımı koparıyordum. O yavaşça içeri girip, sandalyeye otururken, ayağa kalktım ve odayı turlamaya başladım. Öne doğru eğilip, önünde ellerini kenetledi; "Lütfen otur Lily."

Bunu, sanki benim endişelendiğimi görmeye dayanamıyormuş gibi, yalvarır bir tonla söylemişti. Kanepedeki yerime döndüm ama kanepenin koluna doğru kaydım, ayaklarımı topladım ve ellerimi ağzıma götürdüm.

"Ölüyor musun?"

Gözleri açıldı ve hemen başını iki yana salladı, "Hayır. *Hayır*. Öyle bir şey değil."

"O zaman ne?"

Sadece ağzındaki baklayı çıkarmasını istiyordum. Ellerim titremeye başlamıştı. Beni ne kadar gerdiğini gördü, öne doğru eğildi, ellerimi yüzümden çekti ve ellerinin arasına aldı. Bir yanım dün gece olanlardan sonra onun bana dokunmasını istemiyordu ama bir parçam hâlâ onun beni rahatlatmasına ihtiyaç duyuyordu. Az sonra öğrenecek olduğum şeyin beklentisi midemi bulandırıyordu.

"Hiç kimse ölmüyor. Seni aldatmıyorum. Sana söyleyecek olduğum şey canını yakmayacak, tamam mı? Her şey geçmişte kaldı. Ama Allysa senin bilmen gerektiğini düşünüyor. Ve... Ben de."

Başımla onayladığımda, ellerimi bıraktı. Şimdi o ayağa kalkmış, sehpanın ardında bir ileri bir geri yürüyordu. O

konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi ama bu beni *daha da* gergin yapıyordu. Yeniden sandalyeye oturdu.

"Lily? Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım,

"Çatıya çıktığımı hatırlıyor musun? Ne kadar öfkeli olduğumu?"

Tekrar başımla onayladım. Sandalyeyi tekmeliyordu. Denizcilik sınıfı polimerin neredeyse kırılmaz olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Çıplak gerçeğimi hatırlıyor musun? O akşam sana söylediğimi ve neyin bu kadar öfkeli olmama neden olduğunu?"

Başımı eğdim ve o geceyi, bana söylediği gerçekleri hatırlamaya çalıştım. Evliliğin iğrendirdiğini. Sadece tek gecelik ilişkiler kurduğunu. Hiçbir zaman çocuk istemediğini. O akşam kaybettiği bir hastası için öfkeliydi. Başımı salladım.

"Küçük bir çocuk," dedim, "bu yüzden öfkeliydin, küçük bir çocuk ölmüştü ve bu seni sinirlendirmişti."

Rahatlayarak hızlı bir nefes verdi, "Evet. Öfkeli olmamın nedeni buydu."

Bir daha ayağa kalktı, bu sefer tüm ruhunun parçalandığını görür gibiydim. Avuçlarını gözlerine bastırdı ve gözyaşlarını engellemeye çalıştı, "Ona ne olduğunu söylediğimde, bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Ağlamak üzere olduğumu hissediyordum ve henüz bunun nedenini bile bilmiyordum, "Evet. Sana, bunun o küçük çocuğun kardeşine ne yapacağını, tahmin bile edemediğimi söyledim. Onu yanlışlıkla vuran çocuğa."

Dudaklarım titremeye başladı, "Ve o zaman bana, '*Onu hayatı boyunca mahvedecek, işte yapacağı şey bu,*' dedin."

Ah Tanrım. *Bununla nereye varmaya çalışıyordu?* Ryle yanıma geldi ve önümde diz çöktü;

"Lily," dedi, "onu mahvedeceğini biliyordum. O küçük çocuğun tam olarak ne hissettiğini biliyordum... Çünkü bana olan da buydu. Allysa'nın ve benim ağabeyimize..."

Gözyaşlarımı tutamıyordum. Ağlamaya başladım ve o da kollarını belime dolayıp, başını kucağıma koydu; "Onu *vurdum* Lily. En yakın arkadaşımı. Ağabeyimi. Sadece altı yaşındaydım. Elimde gerçek bir silah olduğunu bile bilmiyordum."

Tüm bedeni titremeye başladı ve bana daha da sıkı tutundu. Saçlarına bir öpücük kondurdum çünkü; bir sinir krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Aynı o gece çatıda olduğu gibi. Ve ona hâlâ çok öfkeli olsam da, onu hâlâ seviyordum ve onunla ilgili bu gerçeği öğrenmek beni kesinlikle mahvetmişti. Allysa ile ilgili bu gerçeği. Uzun bir süre, başı kucağımda, kolları belimde, dudaklarım saçlarında sessizce oturduk.

"Bu olay olduğunda Allysa sadece beş yaşındaydı. Emerson da yedi. Garajdaydık, bu yüzden uzun bir süre kimse çığlıklarımızı duymadı. Ben orada öylece oturdum ve..."

Kucağımdan ayrıldı, ayağa kalkıp yüzünü diğer yöne döndü. Uzun bir sessizliğin ardından kanepeye oturdu ve öne doğru eğildi.

"Ben..."

Ryle'ın yüzü acıyla çarpıldı, başını önüne eğdi, elleriyle yüzünü kapatıp başını öne ve arkaya eğiyordu.

"Ben, yere saçılan her şeyi yeniden onun başının içine koymaya çalışıyordum. Onu *tamir edebileceğimi* düşündüm Lily."

Elimle hızla ağzımı kapattım. Nefesim kesildi ve o kadar hızla soluk aldım ki bunu saklamanın bir yolu yoktu. Nefes alabilmek için ayağa kalkmak zorunda kaldım. Bir faydası olmadı. Hâlâ nefes alamıyordum. Ryle yanıma geldi, ellerimi

tuttu ve beni kendine çekti. Bir dakika boyunca birbirimize sarılı halde kaldık sonra,

"Sana bunu hiçbir zaman söylemeyecektim çünkü bunun davranışımın bahanesi olmasını istiyordum." Geri çekildi ve içten bir şekilde gözlerime baktı, "Buna inanmak zorundasın. Allysa bunların hepsini sana anlatmamı istedi çünkü bu olaydan sonra kontrol edemediğim şeyler oluyor. Öfkeleniyorum. Gözüm kararıyor. Altı yaşımdan beri terapiye gidiyorum. Ama bu benim bahanem değil. Bu benim gerçeğim."

Gözyaşlarımı silip, başımı omzuna yasladı.

"Dün gece peşimden koştuğunda, yemin ederim seni incitmek gibi bir amacım yoktu. Üzgündüm ve öfkeliydim. Bazen bu kadar yoğun duygular hissettiğimde, içimde bir şeyler kopuyor. Seni ittiğim anı hatırlamıyorum ama bunu yaptığımı biliyorum. Bunu *yaptım*. Sen peşimden koşarken, tek düşündüğüm senden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğuydu. Seni yolumun üstünde istemiyordum. Orada merdivenlerin yanında olduğumuzu algılamıyordum. Seninkiyle karşılaştırıldığında kendi gücümü algılamıyordum. Berbat ettim Lily. Berbat ettim."

Dudaklarını kulağıma doğru eğdi. "Sen benim *karımsın*," derken, sesi çatlıyordu. "Benim seni canavarlardan korumam gerekiyordu. O canavarlardan biri *olmamalıydım*."

Bana öyle bir umutsuzlukla sarılıyordu ki, titremeye başladı. Tüm hayatım boyunca, bir insandan bu kadar çok acının yayıldığını hissetmemiştim. Bu beni parçalıyordu. Beni içten dışa delip geçiyordu. Kalbimin tek istediği, onun kalbini sımsıkı sarmalamaktı. Ama bana söylediği her şeye rağmen, hâlâ kendi bağışlayıcılığımla mücadele ediyordum. Bir daha asla böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğime dair yemin etmiştim. Ona ve kendime karşı bir daha böyle bir durum olursa, gideceğime dair yemin etmiştim. Ondan uzaklaştım,

gözlerine bakamıyordum. Bir an durup, soluklanmak için yatak odama gittim. Banyonun kapısını ardımdan kapattım ve lavaboyu kavradım ama ayakta bile duramıyordum. Sonunda gözyaşlarına boğularak yere doğru kaydım. Böyle olmaması gerekiyordu. Tüm hayatım boyunca, bir erkek bana babamın anneme davrandığı gibi davranırsa tam olarak nasıl yapacağımı biliyordum. Basitti. Onu terk edecektim ve böyle bir şey bir daha asla olmayacaktı. Ama terk etmemiştim. Ve şimdi, bedenimde beni seviyor olması gereken adamın elinden aldığım yaralar ve kesiklerle burada duruyordum. Kendi kocamın elinden. Yine de, olanları haklı göstermeye çalışıyordum. *Bir kazaydı. Onu aldattığımı düşünüyordu. İncinmişti, öfkeliydi ve ben de onun yoluna çıktım.* Ellerimi yüzüme götürdüm ve hıçkırdım çünkü; bir çocukken geçirdiklerini bildiğim için, oturma odasındaki o adam için kendime duyduğumdan daha fazla acı hissediyordum. Bu da kendimi özverili ya da güçlü hissetmeme neden olmuyordu. Kendimi acınası ve zayıf hissetmeme sebep oluyordu. Ondan nefret etmem gerekiyordu. Annemin hiçbir zaman olamadığı, o güçlü kadın olmalıydım. Eğer annemin davranışlarına benzer davranıyorsam, bu da Ryle'ın da babamınkine benzer davrandığı anlamına geliyordu ama öyle değildi. Bizi onlarla karşılaştırmayı bırakmam gerekiyordu. Biz, tamamen farklı bir durumun içinde, ayrı bireylerdik. Babamın hiçbir zaman öfkesi için bir bahanesi olmamıştı ve hiçbir zaman hemen özür dilemezdi. Onun anneme davranış şekli, Ryle ile aramızda olanlardan çok daha kötüydü. Ryle bana, muhtemelen hiç kimseye açılmadığı gibi içini açmıştı. Benim için daha iyi bir insan olmaya uğraşıyordu. Evet, dün gece işleri berbat etmişti ama buradaydı. Benim, geçmişini ve neden o şekilde tepki verdiğini anlamamı sağlamaya çalışıyordu. İnsanlar mükemmel değildi ve evliliğe dair şahit olduğum tek örneğin, *kendi* evliliğime yük olmasına izin veremezdim.

Gözlerimi sildim ve kendimi çekerek ayağa kalktım. Aynaya baktığımda, annemi görmüyordum. Sadece kendimi görüyordum. Kocasını seven ve ona yardım edebilmekten başka bir şey istemeyen genç bir kadın görüyordum. Ryle ile bunu atlatacak kadar güçlü olduğumuzu biliyordum. Sevgimiz, bunu atlatmamızı sağlayacak kadar güçlüydü. Banyodan çıktım ve oturma odasına gittim. Ryle, ayağa kalktı ve bana döndü, yüzü korkuyla doluydu. Onu affetmeyeceğimden korkuyordu ve ben de onu *affettiğimden* emin değildim. Ders almak için onun affedilmesi gerekmiyordu. Ona doğru yürüdüm ve ellerini ellerimin arasına aldım. Ona sadece çıplak gerçekleri söyledim.

"O gece bana o çatıda ne söylediğini hatırlıyor musun? Bana, *'Kötü insan diye bir şey yoktur. Hepimiz sadece bazen kötü şeyler yapan insanlarız,'* demiştin."

Başıyla onayladı ve ellerimi sıktı, "Sen kötü bir insan değilsin Ryle. Bunu biliyorum. Hâlâ beni koruyabilirsin. Sinirin bozuk olduğunda, sadece uzaklaş. Ben de uzaklaşacağım. Konuyu sen konuşacak kadar sakinleşene kadar bir kenara bırakacağız, tamam mı? Sen bir canavar *değilsin*, Ryle. Sen sadece bir insansın. İnsanlar olarak bizden, bütün acımızı omuzlamamız beklenemez. Bazen yükünün altında yıkılmamak için acımızı, bizi seven insanlarla paylaşmamız gerekir. İhtiyacın olduğunu bilmezsem, sana yardım edemem. Benden yardım iste. Bunu atlatacağız, bunu yapabileceğimizi biliyorum."

Dün geceden beri içinde tutuyormuş gibi nefesini verdi. Kollarını bana sıkıca doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Bana yardım et Lily," diye fısıldadı, "bana yardım etmene ihtiyacım var."

Bana sarılarak durdu ve kalbimin derinlerinde doğru şeyi yaptığımı biliyordum. İçinde kötülükten çok iyilik vardı ve o da bunu görene kadar, onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Yirmi Birinci Bölüm

"Ben çıkıyorum. Yapmamı istediğin başka bir şey var mı?"

Önümdeki evraklardan başımı kaldırdım ve başımı iki yana salladım, "Teşekkürler Serena. Yarın görüşürüz."

Başını salladı ve ofisimin kapısını açık bırakarak çıktı. Allysa'nın çalıştığı son gün, iki hafta önceydi. Artık her gün doğum yapabilirdi. Ondan başka iki tam zamanlı çalışanım vardı, Serena ve Lucy.

Evet. O, Lucy.

Birkaç aylık evliydi ve iki hafta önce iş aramak için gelmişti. Aslında oldukça iyi olmuştu. İyi çalışıyordu ve o buradayken ben de dükkanda olduğumda, şarkı söylediğini duymamak için ofisimin kapısını kapatıyordum. Merdivenlerdeki olayın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti. Ryle, bana çocukluğunda olanları anlatmış olsa bile, affetmek hâlâ zor geliyordu. Ryle'ın sinirli bir yaradılışı vardı. Bunu, tanıştığımız ilk gece, daha birbirimizle tek kelime konuşmamışken görmüştüm. Mutfağımdaki o berbat gece görmüştüm. Telefon kabımda telefon numarasını bulduğunda görmüştüm. Aynı zamanda Ryle ile babam arasındaki farkı da görüyordum. Ryle tutkuluydu. Babamın asla yapmayacağı şeyler yapıyordu. Hayır kuruluşlarına bağışta bulunuyordu, başka insanları önemsiyordu, beni her şeyin önüne alıyordu. Ryle, asla kendi arabasını garaja park ederken, benim arabamı yola park ettirmezdi. Kendime bunları hatırlatmak zorundaydım. Bazen içimdeki kız – babamın kızı – gerçekten önyargılı oluyordu. Bana, onu affetmemem gerektiğini söylüyordu. Bana,

daha ilk seferinde onu terk etmem gerektiğini söylüyordu. Bazen, bu sese inanıyordum ama sonra Ryle'ı tanıyan tarafım, evliliklerin mükemmel olmadığını anlıyordu. Bazen her iki tarafın da pişman olduğu anlar oluyordu. O, ilk olaydan sonra onu terk etmiş olsaydım, kendim hakkında ne hissederdim merak ediyordum. Beni hiç itmemeliydi ama ben de gurur *duymadığım* şeyler yapmıştım. Ve o zaman onu terk etmiş olsaydım, bu evlilik yeminize aykırı olmaz mıydı?

İyi günde kötü günde.

Evliliğimden bu kadar kolay vazgeçmeyi reddediyordum. Ben güçlü bir kadındım. Tüm hayatım boyunca istismarın olduğu durumların içinde bulunmuştum. Hiçbir zaman annem olmayacaktım. Buna yüzde yüz inanıyordum. Ryle da hiçbir zaman babam olmayacaktı. Sanırım, onun geçmişini öğrenmem ve bunun üzerinde birlikte çalışabilmemiz için merdiven sahanlığında olan olayın olması gerekiyordu. Geçen hafta bir kavgamız daha olmuştu. Korkmuştum. Ettiğimiz diğer iki kavga iyi sonlanmamıştı ve bu seferki, öfkesiyle baş etmesine yardımcı olmam konusundaki anlaşmamızın, işe yarayıp yaramadığının göstergesi olacaktı. Onun kariyerini konuşuyorduk. Artık ihtisasını bitirmişti ve Cambridge, İngiltere'de daha önce başvurduğu üç aylık bir uzmanlık kursu vardı. Kısa süre içinde kabul edilip edilmediğini öğrenecekti ama beni rahatsız eden bu değildi. Bu, büyük bir fırsattı ve asla ondan gitmemesini istemezdim. Ne kadar yoğun olduğumuz düşünüldüğünde, üç ay hiçbir şey değildi, dolayısıyla beni rahatsız eden kesinlikle bu değildi. Cambridge seyahati bittikten *sonra* ne yapmak istediğini söylediğinde rahatsız oldum. Minnesota, Mayo Kliniği'nde bir iş teklifi almıştı ve oraya taşınmamızı istiyordu. Mass Genel Hastanesi'nin dünyadaki ikinci en iyi beyin cerrahisi hastanesi olduğunu söyledi. Mayo Klinik ise

en iyisiydi. Sonsuza kadar Boston'da kalmayı planlamadığını söyledi. Ben de ona, Vegas yolunda geleceklerimizden bahsederken, bu konuyu açmış olması gerektiğini söyledim. Boston'dan ayrılamazdım. Annem burada yaşıyordu. Allysa burada yaşıyordu. Bana beş saatlik uçuş mesafesinde olduğunu ve onları istediğimiz kadar sık ziyaret edebileceğimizi söyledi. Ben de ona beş eyalet ötede yaşarken, bir çiçekçi dükkanı işletmenin oldukça zor olduğunu söyledim. İkimiz de giderek daha fazla öfkelenirken, kavga giderek daha da kızışmaya devam etti. Bir noktada, masanın üzerindeki çiçeklerle dolu bir vazoyu alıp yere fırlattı. Bir an için ikimiz de vazoya baktık. Korkmuştum, kalmakla doğru karar verip vermediğimi düşünüyordum. Onun, öfke sorununu beraber aşabileceğimize güvenmekle. Ryle, derin bir nefes aldı ve, "Bir iki saatliğine çıkıyorum," dedi.

"Sanırım uzaklaşmam gerek. Geri döndüğümde bu tartışmaya devam ederiz."

Kapıdan çıkıp gitti ve sözüne sadık kalarak bir saat sonra, çok daha sakin bir şekilde geri döndü.

Anahtarlarını masanın üzerine bıraktı ve sonra doğruca yanıma geldi. Yüzümü, ellerinin arasına aldı ve, "Sana alanımdaki en iyi doktor olmak istediğimi söylemiştim Lily," dedi.

"Bunu sana tanıştığımız ilk gece söyledim. Bu benim çıplak gerçeklerimden biriydi. Eğer dünyadaki en iyi hastanede çalışmakla, karımı mutlu etmek arasında bir seçim yapmam gerekirse... Seni seçerim. *Sen* benim başarımsın. Sen mutlu olduğun sürece, nerede çalıştığım umurumda değil. Boston'da kalacağız."

İşte o zaman doğru seçimi yaptığımı anladım. Herkes ikinci bir şansı hak ediyordu. Özellikle de sizin için en önemli insanlar. O kavganın üzerinden bir hafta geçmişti ve Ryle, bir daha taşınmaktan bahsetmedi. Bir şekilde onun planlarına

engel oluyormuşum gibi kendimi kötü hissediyordum ama evlilik, karşılıklı ödün vermek anlamına geliyordu. Bireysel olarak değil, bir çift olarak en iyisini yapmak anlamına geliyordu. Boston'da kalmak da ikimizin ailesindeki herkes için en iyisiydi. Ailelerimizden bahsetmişken, Allysa'dan bir mesaj geldiğinde telefonuma baktım.

Allysa: İşin bitti mi? Mobilyalar konusunda yardımına ihtiyacım var.

Ben: On beş dakikada orada olurum.

Bunun nedeni, yaklaşan doğumu muydu yoksa o sırada çalışmadığı gerçeği miydi bilmiyorum. Bu hafta onun evinde, kendi evimde geçirdiğimden daha fazla zaman geçirdiğimden oldukça emindim. Dükkanı kapattım ve onun dairesine doğru yola çıktım.

* * *

Asansörden çıktığımda, dairesinin kapısına yapıştırılmış bir not vardı. Üzerinde adımı gördüğüm için kapının üzerinden aldım.

Lily,
Yedinci kattayım. Daire 749.
-A

Burada sadece fazla mobilyalarını koymak için bir dairesi mi vardı? Zengin olduklarını biliyordum ama bu, onlar için bile biraz fazlaydı. Asansöre bindim ve yedinci katın düğmesine bastım. Kapılar açıldığında, koridorda daire 749'a doğru yürüdüm. Kapıya ulaştığımda kapıyı mı çalmalıyım yoksa içeri mi girmeliyim, hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim burada biri yaşıyor olabilirdi. Muhtemelen Allysa için çalışan *insanlardan* biri.

Kapıyı çaldım ve diğer taraftan gelen ayak seslerini duydum. Kapı açılıp, karşımda Ryle'ı görünce şok oldum.

"Selam," dedim, kafam karışmış bir şekilde. "Burada ne yapıyorsun?"

Sırıttı ve kapının çerçevesine yaslandı.

"Burada yaşıyorum. *Sen* burada ne yapıyorsun?"

Kapının yanındaki kalaylı numara levhasına ve sonra yeniden ona baktım.

"Burada yaşıyorum ne demek? Senin benimle birlikte yaşadığını sanıyordum. Bu kadar zaman boyunca kendi dairen mi vardı?"

Bir daireye sahip olmanın, bir kocanın bir noktada karısına söylemesi gereken bir şey olduğunu düşünüyordum. Bu biraz sinir bozucuydu. Aslında, saçma ve aldatıcıydı. Sanırım ona gerçekten sinirlenebilirdim. Ryle güldü ve kapıdan çekildi. Ellerini kaldırıp kapının üstünü kavrarken, bedeniyle tüm kapı aralığını dolduruyordu.

"Evrakları bu sabah imzaladığım düşünülürse, aslında sana bu daireden bahsedecek fırsatım olmadı."

Geriye doğru bir adım attım.

"Bekle. Ne?"

Elime doğru uzandı ve beni dairenin içine çekti.

"Evine hoş geldin Lily."

Fuayede durdum. Evet. *Fuaye* dedim. Bir *fuaye* vardı, "Bir daire mi satın aldın?"

Yavaşça başıyla onayladı, tepkimi ölçüyordu.

"Bir daire satın aldın," diye tekrarladım.

Hâlâ başını sallıyordu, "Aldım. Sorun olur mu? Artık beraber yaşadığımıza göre, fazladan alanımız olabilir diye düşündüm."

Yavaşça etrafımda döndüm. Bakışlarım mutfağa takıldığında duraksadım. Allysa'nın mutfağı kadar büyük değildi ama onunki kadar beyaz ve neredeyse onunki kadar güzeldi.

Bir şarap soğutucusu ve bulaşık makinesi vardı ve benim dairemde bunların ikisi de yoktu. Mutfağa girdim ve etrafıma bakındım, herhangi bir şeye dokunmaya korkuyordum.

Bu gerçekten benim mutfağım mı? Bu, benim mutfağım olamaz.

Oturma odasındaki katedraldekilere benzer yüksek tavana ve Charles Nehri'ne bakan devasa pencerelere baktım.

"Lily?" dedi Ryle, arkamdan, "sinirlenmedin, değil mi?"

Son birkaç dakikadır benim tepki vermemi beklediğini fark edince döndüm ve ona baktım. Ama dilim tutulmuştu. Başımı iki yana salladım ve elimi kaldırıp ağzımı kapattım.

"Sanmıyorum," diye fısıldadım.

Yanıma geldi, ellerimi ellerinin arasında aldı ve kaldırdı. "*Sanmıyor* musun?" Endişeli ve kafası karışmış gibi görünüyordu, "Lütfen bana çıplak gerçeği söyle çünkü; belki de bunu bir sürpriz olarak yapmamalıydım diye düşünmeye başlıyorum."

Yerdeki parke zemine baktım. Gerçek ahşap parkeydi. Lamine değildi. "Tamam," dedim ona bakarak. "Öylece gidip ben olmadan bir daire satın almanın delice bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu, birlikte yapmamız gereken bir şey gibi hissediyorum."

Başını sallıyordu ve özür dilemek üzereymiş gibi görünüyordu ama henüz sözlerim bitmemişti. "Ama çıplak gerçeğim şu ki... Bu mükemmel. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum Ryle. Her şey çok temiz. Hareket etmeye korkuyorum. Bir şeyleri kirletebilirim."

Derin bir nefes verdi ve beni kendisine doğru çekti, "Kirletebilirsin bebeğim. Senin. İstediğin kadar kirletebilirsin." Başımın yanını öptü ve ben daha ona teşekkür bile etmemiştim. Bu kadar muazzam jeste karşı çok küçük bir karşılık gibi geliyordu.

"Ne zaman taşınıyoruz?"

Omuz silkti, "Yarın? Yarın izinliyim. Zaten çok fazla eşyamız yok. Önümüzdeki birkaç haftayı yeni mobilya alarak geçirebiliriz."

Başımla onayladım, yarınki programı düşündüm. Zaten Ryle'ın izinli olduğunu bildiğim için, bir şey planlamamıştım. Aniden oturma ihtiyacı hissettim. Henüz herhangi bir koltuk yoktu ama neyse ki yer temizdi.

"Oturmam gerek."

Ryle, yere oturmama yardım etti ve sonra kendi de benim önüme oturdu, hâlâ ellerimi tutuyordu.

"Allysa biliyor mu?" diye sordum ona.

Gülümsedi ve başıyla onayladı, "Çok heyecanlandı Lily. Bir süredir buradan bir daire almayı düşünüyordum. Boston'da temelli kalmaya karar verdikten sonra, sana sürpriz yapmak için gidip satın aldım. Allysa bana yardım etti ama ben söyleme şansı bulamadan sana söyleyeceğinden korkmaya başlamıştım."

Hâlâ buna aklım ermiyordu. Ben burada mı yaşıyordum? Artık Allysa ile komşu mu olacaktık? Neden beni rahatsız etmesi gerekiyor gibi hissediyordum bilmiyordum çünkü; bu beni gerçekten çok heyecanlandırmıştı. Gülümsedi ve sonra, "Her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama henüz en iyi kısmını görmedin ve bu beni öldürüyor."

"Göster bana!"

Sırıttı ve beni ayağa kaldırdı. Oturma odasından geçtik ve koridorda ilerledik. Koridordaki her kapıyı açıp bana bunların hangi odalar olduğunu söyledi ama herhangi birinin içine girecek zaman tanımıyordu. Ebeveyn yatak odasına geldiğimizde, üç yatak odası, iki banyosu olan bir dairede yaşayacağımız sonucuna varmıştım. Ve bir de ofis vardı. Beni odanın içine çektiğinde, yatak odasının güzelliğini değerlendirecek

zamanım olmadı. Bir perdenin kapattığı bir duvarın yanına gitti ve sonra dönüp bana baktı, "Bir bahçe olabilecek bir yer değil ama birkaç saksıyla buna yakın olabilir." Perdeyi kenara çekti ve muazzam bir balkona açılan kapıyı açtı. Onun ardından dışarı çıktım, daha şimdiden oraya sığdırabileceğim saksılı bitkilerin hayalini kuruyordum.

"Çatı katıyla aynı manzaraya sahip," dedi. "Her zaman tanıştığımız gece gördüğümüz manzaraya bakacağız."

Bunların hepsini sindirmek biraz zaman almıştı ama bir anda her şey anlam kazandı ve ağlamaya başladım. Ryle, beni göğsüne çekti ve bana sımsıkı sarıldı. "Lily," diye fısıldadı, eliyle saçlarımı okşarken.

"Seni ağlatmak istememiştim."

Gözyaşlarımın arasında güldüm, "Sadece burada yaşayacağıma inanamıyorum."

Onun göğsünden uzaklaştım ve gözlerine baktım, "Biz zengin miyiz? Buna gücün nasıl yetti?"

Kahkaha attı. "Bir Beyin Cerrahıyla evlisin Lily. Parasız olduğun söylenemez."

Bu yorumu beni güldürdü ve sonra biraz daha ağladım. Sonra ilk misafirimiz geldi çünkü; biri kapıyı çalıyordu.

"Allysa," dedi. "Koridorda bekliyordu."

Ön kapıya koştum, kapıyı açtım, birbirimize sarıldık ve ciyakladık, hatta biraz daha ağlamış olabilirim. Akşamın geri kalanını yeni dairemizde geçirdik. Ryle, Çin yemeği ısmarladı ve akşam yemeğinde Marshall da yanımıza geldi. Henüz masamız ya da sandalyelerimiz yoktu, bu yüzden dördümüz oturma odasının ortasına oturduk ve doğruca siparişlerimizin kaplarının içinden yedik. Daireyi nasıl dekore edeceğimizden, komşular olarak birlikte yapacağımız şeylerden, Allysa'nın yaklaşan doğumundan bahsettik. Bu benim için her şeydi ve ötesindeydi. Anneme söylemek için sabırsızlanıyordum.

Yirmi İkinci Bölüm

Allysa'nın doğumu üç gün gecikmişti. Biz de bir haftadır yeni dairemizde yaşıyorduk. Tüm eşyalarımızı, Ryle'ın izin gününde taşımayı başarmıştık ve taşındığımızın ikinci gününde Allysa ile birlikte mobilya alışverişine çıktık. Üçüncü gün, hemen hemen yerleşmiştik. Dün de ilk postamız gelmişti. Bu, elektrik, su gibi hizmetlerin faturasıydı; dolayısıyla taşınmamız artık resmileşmişti. Evliydim. Harika bir kocam ve muhteşem bir evim vardı. En yakın arkadaşım, görümcemdi ve yakında teyze olmak üzereydim. Bunu söylemeye cüret edebilir miydim, bilmiyorum ama hayatım daha iyi bir hale gelebilir miydi? Laptopumu kapattım ve dükkandan çıkmak için hazırlanmaya başladım. Yeni daireme gidecek olmanın verdiği heyecandan, artık işten her zamankinden erken çıkıyordum. Ben ofisimin kapısını kapatırken, Ryle anahtarlarını kullanarak dükkanın ön kapısını açtı. Elleri dolu bir şekilde içeri girerken, ardından kapıyı kapattı. Kolunun altına bir gazete sıkıştırmıştı ve ellerinde iki kahve vardı. Yüzündeki çılgınca ifadeye ve aceleyle yürümesine rağmen gülümsüyordu. "Lily," dedi bana doğru yürürken. Kahvelerden birini elime tutuşturdu ve sonra kolunun altındaki gazeteyi çıkardı.

"Üç haberim var. Bir... gazeteyi gördün mü?"

Gazeteyi bana verdi. Gazete ters yüz şekilde katlanmıştı. Eliyle bir makaleyi işaret etti.

"Aldın Lily. Aldın!"

Makaleye bakarken fazla umutlanmamaya çalıştım. Düşündüğümden tamamen farklı bir şeyden bahsediyor olabilirdi.

Makalenin başlığını okuduğumda, *tam olarak* düşündüğüm şeyden bahsettiğini fark ettim. "Aldım mı?"

Bana Boston'ın En İyileri Ödülü için işletmemin aday olduğunu bildirmişlerdi. Bu, gazetenin yıllık olarak, halkın seçimlerine göre verdiği bir ödül töreniydi ve Lily Bloom's "Boston'daki En İyi Yeni İşletmeler" kategorisinde aday gösterilmişti. Kriter, işletmenin iki yıldan az bir süredir açık olmasıydı. Önceki hafta gazeteden bir muhabir beni arayıp, birkaç soru sorduğunda, seçilebileceğimden şüphelenmiştim. Başlıkta "*Boston'daki En İyi Yeni* İşletmeler. En iyi on için oylarınızı verdiniz!" yazıyordu. Gülümsedim ve Ryle beni kendine çekip, kucağına alıp döndürdüğünde neredeyse kahvemi döküyordum. Bana, üç haberi olduğunu söylemişti ve eğer bununla başladıysa, diğer ikisinin ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İkinci haber ne?"

Beni yere indirdi ve, "En iyisiyle başladım," dedi. "Çok heyecanlıydım."

Kahvesinden bir yudum aldı ve sonra, "Cambridge'deki eğitime seçildim," dedi.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi, "Seçildin mi?"

Başıyla onayladı ve sonra beni kucaklayıp yeniden havada döndürdü.

"Seninle çok gurur duyuyorum," dedim, onu öperken.

"İkimiz de o kadar başarılıyız ki bu mide bulandırıyor."

Kahkaha attı.

"Üçüncü haber?" diye sordum.

Geri çekildi.

"Ah evet. Üçüncü haber."

Çok normal bir şekilde tezgaha yaslandı ve yavaşça, kahvesinden bir yudum aldı. Nazikçe kahvesini tezgaha bıraktı. "Allysa doğuma girdi."

"Ne?!" diye bağırdım.

"Evet."

Başıyla kahvelerimizi işaret etti, "Sana kafein getirmemin nedeni bu. Bu akşam uyuyamayacağız."

Ellerimi çırpmaya, zıplamaya başladım ve sonra el çantamı, anahtarlarımı, telefonumu ve ışıkların düğmesini ararken paniklemeye başladım. Tam ön kapıya geldiğimizde, Ryle koşarak tezgaha geri döndü ve gazeteyi yine kolunun altına sıkıştırdı. Kapıyı kilitlerken heyecandan ellerim titriyordu.

"Teyze olacağız!" dedim, arabama koşarken.

Ryle şakama güldü ve "*Dayı* Lily," dedi.

"*Dayı* olacağız."

* * *

Marshall, sakin bir şekilde koridora çıktı. Ryle da ben de canlandık ve vereceği haberi bekledik. Son yarım saattir içerisi sessizdi. Allysa'nın acıyla bağırdığını – doğum yaptığının bir işareti olacaktı – duymayı bekliyorduk ama hiçbir ses yoktu. Yeni doğan bir çocuğun ağlama sesi de. Elimle ağzımı kapattım, Marshall'ın yüzündeki ifade en kötüsünden korkmama neden olmuştu. Omuzları sarsılmaya başladı ve gözlerinden yaşlar fışkırdı.

"Baba oldum."

Havaya yumruk attı, "BABA oldum!"

Önce Ryle'ı, ardından beni kucakladı ve sonra, "Bize on beş dakika verin ve sonra gelip kızımla tanışabilirsiniz."

Marshall kapıyı kapattığında, Ryle ile birlikte rahatlayarak nefeslerimizi verdik. Birbirimize baktık ve gülümsedik.

"Sen de en kötüsünü mü düşünüyordun?" diye sordu.

Başımla onayladım ve ona sarıldım, "Dayı oldun," dedim gülümseyerek.

Başımı öptü ve, "Sen de," dedi.

Yarım saat sonra, Ryle ile birlikte yatağın yanında durmuş Allysa'nın yeni bebeğini kucağında tutmasını izliyorduk. Bebek, kesinlikle mükemmeldi. Henüz kime benzediğini söylemek için fazla erkendi ama yine de çok güzeldi.

"Yeğenini kucağına almak ister misin?" diye sordu, Allysa Ryle'a.

Ryle gerilmiş gibi kaskatı kesildi ama sonra başıyla onayladı. Allysa öne eğildi ve bebeği Ryle'ın kollarına bırakıp, onu nasıl tutacağını gösterdi. Ryle, gergin bir şekilde bebeğe baktı ve sonra kanepeye doğru yürüyüp oturdu. "Bir isme karar verdiniz mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Allysa.

İkimiz de Allysa'ya baktık, Allysa gözlerinde yaşlarla gülümsüyordu, "Marshall'ın da benim de çok değer verdiğimiz birinin ismini vermek istedik. Bu yüzden senin adına *E* harfini ekledik. Ona Rylee diyeceğiz."

Hemen Ryle'a baktım ve onun şok olmuş gibi hızlı bir nefes aldığını gördüm. Yeniden Rylee'ye baktı ve gülümsemeye başladı.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Allysa'nın elini sıktım ve sonra Ryle'a doğru gidip yanına oturdum. Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm pek çok an olmuştu ama bir kere daha yanılmıştım. Onu, yeni doğmuş yeğenine bakarken gördüğümde, kalbim neredeyse patlayacaktı. Marshall yatakta Allysa'nın yanına oturdu.

"Doğumun tamamında Issa'nın ne kadar sessiz olduğunu duydunuz mu? Tek bir ses bile çıkarmadı. İlaç bile almadı."

Kolunu, ona doladı ve yatakta yanına uzandı, "Will Smith'in oynadığı *Hancock* filmindeymişim ve bir süper kahramanla evlendiğimi öğrenecekmişim gibi hissettim."

Ryle kahkaha attı, "Büyürken bir iki kere kıçımı tekmelemişti. Süper kahraman çıkarsa, buna şaşırmam."

"Rylee'nin yanında küfretmek yok," dedi, Marshall.

"*Kıç*," diye fısıldadı Ryle, bebeğe.

İkimiz de güldük ve sonra Ryle, bana onu almak isteyip istemediğimi sordu. Açgözlü bir şekilde ellerimi ona doğru uzattım çünkü sıramın gelmesini beklemek beni öldürüyordu. Onu kollarıma aldım ve ne kadar çok sevdiğimi hissetmek beni şaşırttı.

"Annem ve babam ne zaman geliyor?" diye sordu Ryle, kardeşine.

"Yarın öğlen gibi burada olacaklar."

"O zaman muhtemelen biraz uyumam gerek. Uzun bir vardiyadan az önce çıktım," dedi Ryle, bana baktı; "sen de geliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Ben biraz daha kalmak istiyorum. Sen benim arabamı al, ben taksiyle gelirim."

Başımın yanını öptü ve sonra ikimiz de Rylee'ye bakarken başını, başıma yasladı. "Bence biz de bunlardan bir tane yapmalıyız," dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım, söylediklerini doğru duyduğumdan emin değildim. Göz kırptı, "Daha sonra eve geldiğinde uyuyorsam beni uyandır. Bu gece çalışmaya başlarız."

Marshall ve Allysa'ya veda etti ve Marshall onunla birlikte odadan çıktı. Allysa'ya baktığımda gülümsediğini gördüm. "Onun senden bebek yapmak istediğini söylemiştim."

Sırıttım ve yatağın yanına gittim. Kenara çekilerek bana yer açtı. Rylee'yi ona geri verdim, üçümüz birbirimize sokulup yattık ve bu gördüğümüz en muhteşem şeymiş gibi Rylee'nin uyumasını izledik.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bundan üç saat sonra eve gittiğimde, saat onu geçiyordu. Ryle gittikten sonra Allysa'nın yanında bir saat daha kalmış ve sonra iki gün dükkana gitmek zorunda kalmamak için ofise geri dönüp, birkaç işimi tamamlamıştım. Ryle ne zaman izinli olsa, kendi izin günlerimi onunkiyle denk getirmeye çalışıyordum. Ön kapıdan içeri girdiğimde, ışıklar yanmıyordu bu da Ryle'ın çoktan yattığı anlamına geliyordu. Eve gidiş yolu boyunca, söylediklerini düşündüm. Bu konuşmanın bu kadar erken olmasını beklemiyordum. Neredeyse yirmi beş yaşındaydım ama çocuk yapmadan önce en azından birkaç sene daha geçeceğini düşünüyordum. Henüz buna hazır olduğumdan hâlâ emin değildim ama bunun, Ryle'ın istediği bir şey olduğunu bilmek, beni inanılmaz derecede mutlu etmişti. Onu uyandırmadan önce kendime hızla atıştıracak bir şeyler hazırlamaya karar verdim. Henüz akşam yemeği yememiştim ve çok acıkmıştım. Mutfağın ışığını yaktığımda, çığlık attım. Elimi göğsümün üzerine götürdüm ve tezgaha yaslandım.

"Aman Tanrım Ryle! Ne yapıyorsun?"

Sırtını buzdolabının yanındaki duvara yaslamıştı. Bir ayağını, bileğinde diğerinin üzerine atmıştı ve gözlerini kısmış bana bakıyordu. Elinde bir şey çevirirken doğruca bana bakıyordu. Bakışlarım, solundaki tezgahın üzerine gitti ve muhtemelen daha önce içinde İskoç viskisi olan boş bir kadeh olduğunu gördüm. Ara sıra uyumasına yardım etmesi için viski içiyordu. Yeniden ona baktım ve bir sırıtış vardı.

Bu gülümsemeyi gördüğüm anda bedenimi ateş bastı çünkü; bundan sonra ne olacağını biliyordum. Bu daire kıyafetlerden ve öpücüklerden oluşan bir çılgınlık haline gelmek üzereydi. Buraya taşındığımızdan beri neredeyse her odada sevişmiştik ama mutfak henüz denemediğimiz bir yerdi. Ben de ona gülümsedim, kalbim hâlâ onu karanlıkta bulmaktan dolayı hissettiğim şoktan deli gibi atıyordu. Bakışlarını eline indirdi ve onun elinde Boston mıknatısını tuttuğunu fark ettim. Taşınırken onu eski dairemden getirmiş ve buzdolabının üzerine koymuştum. Mıknatısı yeniden buzdolabının üzerine koydu ve parmağıyla üzerine vurdu, "Bunu nereden aldın?"

Önce mıknatısa, sonra yeniden ona baktım. Ona söylemek istediğim en son şey bu mıknatısı bana on altıncı doğum günümde Atlas'ın aldığıydı. Bu zaten hassas olan bir konuyu açacaktı ve bundan sonra olacaklar hakkında ona çıplak gerçeği vermeyecek kadar heyecanlıydım. Omuz silktim, "Hatırlamıyorum. Uzun zamandır var."

Sessizce bana baktı ve sonra doğrulup bana doğru iki adım attı. Tezgaha doğru geriledim ve nefesimi tuttum. Eliyle belimi kavradı ve sonra elini kalçamla kotumun arasına sokup beni kendisine doğru çekti. Beni dudaklarımdan öperken bir yandan pantolonumu indirmeye başladı.

Tamam. Demek bunu şimdi yapacaktık. Dudakları boynuma doğru inerken ayakkabılarımı çıkardım ve sonra kotumu üzerimden tamamen çıkardı. *Sanırım daha sonra bir şeyler yiyebilirdim. Mutfağı sevişerek kutsamak önceliğim olmuştu.* Dudakları, yeniden dudaklarımın üzerindeyken, beni tezgahın üzerine oturttu. Ryle artık dizlerimin arasında duruyordu. Nefesinde viskinin kokusunu alabiliyordum ve bu hoşuma gitmişti. Sıcak dudakları, benimkilerin üzerindeyken daha şimdiden nefes nefese kalmıştım. Eliyle saçlarımı kavradı ve ona bakabilmem için hafifçe geriye doğru çekti.

"Çıplak gerçek?" diye fısıldadı, dudaklarıma beni yiyip bitirecek gibi bakıyordu.

Başımı salladım. Diğer elini yavaşça bacağımdan yukarı kaydırdı, ta ki gidecek bir yer kalmayana kadar. Sıcak iki parmağını içime sokarken gözlerime bakıyordu. Bacaklarımı belinin etrafına daha sıkı sararken hızlı bir nefes aldım. Yavaşça eline karşı hareket etmeye başladım, ateşli bir şekilde bana bakarken hafifçe inliyordum.

"O mıknatısı nereden aldın Lily?"

Ne?

Kalbimin tersine attığını hissediyordum. *Neden, bana bunu sorup duruyordu?* Parmakları içimde hareket etmeye devam ediyor ve gözleri, hâlâ beni istiyormuş gibi bakıyordu. *Ama eli.* Saçlarımı kavradığı eliyle, sertçe çektiğinde irkildim.

"Ryle," diye fısıldadım, titremeye başlamama rağmen sesimin sakin çıkmasını sağlamaya çalışıyordum. "Canımı acıtıyorsun."

Parmaklarını hareket ettirmeyi bıraktı ama hâlâ gözlerime bakıyordu. Yavaşça parmaklarını çıkardı ve elini boğazıma götürüp, hafifçe sıktı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini ağzımın içine soktu. Dilini ağzıma aldım çünkü o sırada aklından geçenler hakkında hiçbir fikrim yoktu ve fazla tepki veriyor olmak için dua ediyordum. Bedenini bana bastırdığında, kotunun üzerinden sertliğini hissedebiliyordum. Ama sonra geri çekildi. Sırtını buzdolabına dayarken ellerini bedenimden çekti, bakışları sanki bana tam orada, mutfakta sahip olmak ister gibi bedenimde geziniyordu. Kalp atışlarım sakinleşmeye başladı. *Fazla tepki veriyordum.* Yan tarafına, ocağın yanına uzandı ve bir gazeteyi eline aldı. Bana daha önce gösterdiği, ödüllerle ilgili makalenin olduğu gazeteydi. Önce gazeteyi kaldırdı, sonra da bana attı.

"Okuma şansın oldu mu?"

Rahatlayarak bir nefes verdim, "Henüz olmadı," dedim, makaleye bakarak.

"Yüksek sesle oku."

Ona baktım. Gülümsedim ama midem kasılıyordu. O anda, onda bir şeyler vardı. Davranışlarında. Tam ne olduğunu anlayamıyordum.

"Makaleyi okumamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Şimdi mi?"

Yarı çıplak halde, elimde bir gazeteyle mutfak tezgahımda otururken, kendimi garip hissediyordum. Başıyla onayladı.

"İlk önce bluzunu çıkarmanı istiyorum. *Sonra* yüksek sesle oku."

Ona baktım, davranışlarını ölçmeye çalışıyordum. Belki de viski fazla oyuncu davranmasına neden olmuştu. Çoğunlukla seviştiğimizde, sadece sevişiyorduk ama arada sırada sevişmelerimiz çılgın bir hale geliyordu. Aynı o anda, bakışlarının olduğu gibi biraz tehlikeli bir hale... Gazeteyi bıraktım, bluzumu çıkardım ve sonra gazeteyi yeniden elime aldım. Makaleyi yüksek sesle okumaya başladım ama birden bana doğru birkaç adım attı ve, "Hepsini değil," dedi. Sayfayı makalenin ortasına gelecek şekilde çevirdi ve bir cümleyi işaret etti. "Son paragrafları oku."

Gazeteye baktım, kafam bu sefer daha da karışmıştı. Ama bunu atlatıp, yatağa gitmemizi her ne sağlayacaksa...

"En çok oy alan işletme bir sürpriz olmamalı. Marketson'daki ikon haline gelen Bib's geçen sene nisan ayında açıldı ama kısa sürede TripAdvisor'a* göre en çok beğeni oyu alan restoranlardan biri oldu."

Okumayı bıraktım ve Ryle'a baktım. Kendisine bir kadeh viski daha doldurmuştu, bir yudum aldı, "Okumaya devam et," dedi, başıyla elimdeki gazeteyi işaret ederek.

* Trip Advisor: Gezi Tavsiyecisi anlamına gelen, müşterilerin otel, restoran, kafe gibi yerleri oyladığı internet sitesi (ç.n.)

Zorlukla nefes alıyordum, ağzımdaki salya her an daha da ağır hale geliyordu. Okumaya devam ederken, ellerimin titremesini kontrol etmeye çalıştım, "Restoranın sahibi Atlas Corrigan, iki ödüllü bir şef ve aynı zamanda Birleşik Devletler Donanması'ndan bir denizci. Fazlasıyla başarılı restoranı Bib's isminin neyin kısaltması olduğu bir sır değil: *Boston'da Daha İyi**."

Nefesim kesildi.

Her şey Boston'da daha iyidir.

Elimi mideme götürdüm, okumaya devam ederken duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Ama en son kazandığı ödül hakkında röportaj verirken şef, en sonunda restoranın isminin ardındaki gerçek hikayeyi gözler önüne serdi. *'Bu uzun bir hikaye,'* dedi, Şef Corrigan, *'Hayatım üzerinde çok büyük etkisi olan birine olan bağlılığımdı. O kız benim için çok önemliydi. Hâlâ da* çok önemli."

Gazeteyi tezgahın üzerine koydum. "Daha fazla okumak istemiyorum."

Sesim boğazımdan çıkarken çatlıyordu. Ryle, hızla bana doğru iki adım attı ve gazeteyi aldı. Benim bıraktığım yerden okumaya devam etti, artık sesi yüksek ve öfkeliydi.

"Bu kızın, restoranın ismini kendisiyle alakalı verildiğini bilip bilmediği sorulduğunda Şef Corrigan anlayışlı bir şekilde gülümsüyor ve, *'Sonraki soru?'* diyor."

Ryle'ın sesindeki öfke, midemin bulanmasına neden oluyordu. "Ryle, kes şunu," dedim, sakin bir şekilde. "Çok fazla içmişsin."

Onu iterek yanından geçtim ve hızla mutfaktan çıkıp koridorda yatak odamıza doğru ilerledim. O sırada, çok fazla şey oluyordu ve herhangi birini anladığımdan emin değildim. Makalede Atlas'ın kimden bahsettiği yazmıyordu. Atlas, o kişinin ben olduğumu biliyordu ve *ben* de benden

* Better in Boston: İngilizce, Boston'da daha iyi. (ç.n.)

bahsettiğini biliyordum ama Ryle, bu sonuca nasıl varmıştı? Bir de buzdolabı mıknatısı... Sadece o makaleyi okuyarak, onu Atlas'ın aldığını nasıl anlamıştı? *Fazla tepki veriyordu.*

Yatak odasına doğru yürürken onun ardımdan geldiğini duyabiliyordum. Kapıyı açtım ve aniden durdum. Yatağın üzeri, atılmış bir şeylerle doluydu. Üzerinde "Lily'nin eşyaları" yazan boş bir kutu duruyordu. Kutunun içindeki her şey de yatağın üzerindeydi. Mektuplar, günlükler, boş ayakkabı kutuları. Gözlerimi kapattım ve yavaşça bir nefes aldım.

Günlükleri okumuştu.

Hayır.

Günlükleri. Okumuştu.

Koluyla arkamdan belimi kavradı. Elini, karnımın üzerinden yukarı çıkardı ve bir göğsümü sıkıca kavradı. Diğer eliyle omzumdan saçlarımı çekti. Parmaklarını omzumda, tenimin üzerinde gezdirirken, gözlerimi sımsıkı kapattım. Parmağıyla yavaşça kalp dövmemin üzerinden geçerken tüm bedenim ürperdi. Dudaklarıyla tenime, tam dövmenin üzerine dokundu, sonra dişlerini o kadar sert bir şekilde tenime geçirdi ki çığlık attım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki yerinden kıpırdamadı bile. Köprücük kemiğimin üzerine geçirdiği dişlerin verdiği acı, omzumdan koluma doğru indi. O anda ağlamaya başladım. *Hıçkırıyordum.*

"Ryle bırak beni," dedim, sesim yalvarır gibi çıkıyordu.

"Lütfen. Uzaklaş." Beni arkadan sımsıkı tutarken, kolları kollarımı bastırıyordu.

Beni döndürdü ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Ona bakmaya korkuyordum. Beni yatağa doğru iterken elleri omuzlarıma batıyordu. Onu üzerimden atmaya çalıştım ama faydası yoktu. Benim için fazla güçlüydü. Öfkeliydi. İncinmişti.

Ve tanıdığım Ryle değildi.

Sırtım yatağa değdi ve telaşla yatağın başlığına doğru çekildim, ondan uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Neden hâlâ burada Lily?"

Sesi mutfakta olduğu kadar sakin değildi. Artık gerçekten öfkeliydi. "O *her şeyde*. Buzdolabının üzerindeki mıknatısta. Dolabında bulduğum kutunun içindeki günlükte. Eskiden kahrolası en sevdiğim *yerin* olan dövmende!"

Artık yataktaydı.

"Ryle," diye yalvardım.

"Açıklayabilirim." Gözyaşlarım şakaklarımdan akıp saçlarıma düşüyordu.

"Sinirlisin. Lütfen canımı yakma, *lütfen*. Biraz uzaklaş ve döndüğünde açıklayacağım."

Eliyle ayak bileğimi kavradı ve beni, onun altına girene kadar sertçe çekti.

"Sinirli değilim Lily," dedi, sesi artık rahatsız edici derecede sakindi.

"Sanırım sana ne kadar çok sevdiğimi kanıtlayamadım."

Bedenini, üzerime bıraktı ve tek eliyle iki bileğimi tutup, başımız üzerinde yatağa bastırdı.

"Ryle lütfen."

Hıçkırıyor ve bedenimin her parçasıyla onu üzerimden itmeye çalışıyordum.

"Üzerimden çekil. *Lütfen.*"

"Seni seviyorum Lily," dedi, söylediği kelimeler adeta yanağıma çarpıyordu.

"Onun *hiç* sevmediği kadar çok. Neden bunu *göremiyorsun?*"

Korkum kendi içimde azaldı ve öfkemle seyreldi. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm tek şey, annemin eski oturma odamızdaki kanepede ağlaması; babamın zorla onun üzerine çıkmasıydı. Nefret içimi delip geçti ve çığlık atmaya çalıştım. Ryle, çığlıklarımı ağzıyla bastırmaya çalıştı. Dilini ısırdım.

Alnıyla sertçe alnıma vurdu. Bir anda, karanlık bir örtü gözlerimin örtülüp beni içine çekerken, tüm acılar silindi.

* * *

Duyulmaz bir şeyler mırıldanırken, nefesini kulağımın üzerinde hissedebiliyordum. Kalbim hızla atıyor, tüm bedenim titriyordu. Bir şekilde gözyaşlarım hâlâ akıyor ve zorlukla nefes almaya çalışıyordum. Kelimelerini, kulağımla duyuyordum ama beynimdeki zonklayan acı, kelimelerini çözemeyeceğim kadar yoğundu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama gözlerim acıyordu. Bir şeyin sağ gözüme sızdığını hissettim ve o anda bunun kan olduğunu anladım.

Benim kanım.

Kelimeleri, odağıma girmeye başladı.

"Üzgünüm, ben üzgünüm, üzgünüm, ben..."

Eliyle hâlâ ellerimi şilteye bastırıyordu ve hâlâ üzerimdeydi. Ama artık beni onunla birlikte olmaya zorlamıyordu.

"Lily seni seviyorum, çok üzgünüm."

Kelimeleri panikle doluydu. Beni öpüyordu, dudaklarıyla nazikçe yanağıma, dudaklarıma dokunuyordu. Ne yaptığını biliyordu. Yeniden Ryle olmuştu ve az önce bana ne yaptığını biliyordu. Bize ne yaptığını. Geleceğimize. Onun paniğini, kendi lehime kullandım. Başımı iki yana salladım ve, "Sorun değil Ryle," dedim. "Sorun değil. Öfkeliydin, sorun değil."

Dudakları çılgınca dudaklarımla birleşti ve viski tadı artık kusmak istememe neden oluyordu. Oda yeniden kararduğında, hâlâ özür kelimeleri fısıldıyordu.

* * *

Gözlerim kapalıydı. Hâlâ yataktaydık ama artık tamamen üzerimde değildi. Yan olarak uzanmış, kolunu sıkıca belime

sarmıştı. Başını, göğsümün üzerine yaslamıştı. Etrafımdaki her şeyi incelerken, bedenim hâlâ kaskatıydı. Hareket etmiyordu ama uykudaki ağır nefeslerini hissedebiliyordum. Sızmış mıydı yoksa, uyumuş muydu bilmiyordum. Hatırladığım en son şey dudaklarının, dudaklarımın üzerinde olması ve göz yaşlarımın tadıydı. Birkaç dakika daha hareketsiz yattım. Uyanık olduğum her dakika başımdaki ağrı daha da kötüleşiyordu. Gözlerimi kapattım ve düşünmeye çalıştım.

Çantam neredeydi?

Anahtarlarım neredeydi?

Telefonum neredeydi?

Onun altından çekilmem tam beş dakikamı aldı. Tek seferde hareket etmekten korkuyordum, o yüzden yere yuvarlanacak hale gelene kadar her seferinde birkaç santim hareket ettim. Artık ellerini üzerimde hissetmediğimde, göğsümden beklenmedik bir hıçkırık çıktı. Ayağa kalkıp, koşarak yatak odasından çıkarken elimle ağzımı sıkıca kapattım. Çantamı ve telefonumu buldum ama anahtarlarımı nereye koyduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çılgın gibi oturma odasını ve mutfağı aradım ama etrafımı zar zor görüyordum. Bana kafa attığında, alnımda bir yara açmış olmalıydı çünkü gözlerimde çok fazla kan vardı ve her şeyi bulanık görüyordum. Kapının yanında kayarak yere oturdum, başım giderek daha fazla dönüyordu. Parmaklarım o kadar çok titriyordu ki, telefonumun şifresini üçüncü seferde doğru girebildim. Telefonu arama ekranına getirdiğimde, duraksadım. Aklıma ilk olarak Allysa ve Marshall'ı aramak gelmişti ama bunu yapamazdım. O anda bunu, onlara yapamazdım. Allysa sadece birkaç saat önce doğum yapmıştı. Onlara bunu yapamazdım. Polisi arayabilirdim ama zihnim o sırada bunun nelere yol açabileceğini düşünecek durumda değildi. İfade vermek istemiyordum. Bunun kariyerine nasıl etki edeceğini bildiğim için ondan şikayetçi olmak istiyor

muyum bilmiyordum. Allysa'nın bana kızmasını istemiyordum. Sadece bilmiyordum. Sonunda polise ihbarda bulunma ihtimalini tamamen ekarte etmemiştim. Sadece bu kararı o anda verecek enerjim yoktu. Elimdeki telefonu sıktım ve düşünmeye çalıştım. *Annem.* Onun numarasını çevirmeye başladım ama bunun onu, ne hale getireceğini düşündüğümde, yeniden ağlamaya başladım. Onu bu karmaşaya dahil edemezdim. Zaten başından çok fazla şey geçmişti ve Ryle beni bulurdu. Önce anneme gidecekti. Sonra da Allysa ve Marshall'a. Sonra da tanıdığımız herkese. Gözlerimdeki yaşları sildim ve Atlas'ın numarasını tuşlamaya başladım. O anda kendimden, tüm hayatım boyunca olmadığı kadar çok nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum çünkü Ryle'ın, Atlas'ın numarasını telefonumda bulduğu gün ona yalan söylemiş ve kağıdın orada olduğunu unuttuğumu söylemiştim. Kendimden nefret ediyordum çünkü; Atlas numarasını oraya koyduğunda kağıdı açıp, numaraya bakmıştım. Kendimden nefret ediyordum çünkü; içimde derinlerde bir yerde, bir gün buna ihtiyacım olabileceğini biliyordum. Bu yüzden numarayı *ezberlemiştim.*

"Alo?"

Sesi ihtiyatlıydı. Sorgulayıcı. Numarayı tanımıyordu. O konuşmaya başladığı anda, ağlamaya başladım. Elimle ağzımı kapattım ve sessiz olmaya çalıştım.

"Lily?" Artık sesi çok daha yüksek çıkıyordu.

"Lily, neredesin?"

Kendimden nefret ediyordum çünkü; bu gözyaşlarının bana ait olduğunu biliyordu.

"Atlas," diye fısıldadım. "Yardıma ihtiyacım var."

"Neredesin?" dedi yine.

Sesindeki paniği duyabiliyordum. Yürüdüğünü, bir şeyler alıp koyduğunu duyabiliyordum. Telefonun diğer ucunda bir kapının kapandığını duydum.

"Sana mesaj atacağım," diye fısıldadım, konuşmaya devam edemeyecek kadar korkuyordum. Ryle'ı uyandırmak istemiyordum. Telefonu kapattım ve bir şekilde parmaklarımla ona adresimi ve içeri giriş kodunu yazacak gücü buldum. Sonra ikinci mesajı attım, **"Buraya geldiğinde bana mesaj at. Lütfen kapıyı çalma."**

Emekleyerek mutfağa gittim, pantolonumu buldum ve zorlukla üzerime geçirdim. Bluzumu tezgahın üzerinde buldum. Giyindiğim zaman, oturma odasına gittim. Kapıyı açıp, Atlas'la aşağıda buluşmayı düşündüm ama o kadar çok korkuyordum ki, aşağıdaki lobiye tek başıma gidemeyecektim. Alnım hâlâ kanıyordu ve ayağa kalkıp, kapının yanında bekleyemeyecek kadar zayıf hissediyordum. Kayarak yere oturdum, titreyen elimle telefonumu kavrayıp, mesajını beklemeye başladım. Telefonumun ışığı, acı verici geçen yirmi dört dakika sonra yandı.

Geldim.

Tutunarak ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Bir çift kol beni sardı ve başımı yumuşak bir şeye yasladım. Ve ağlamaya başladım, ağlıyordum, titriyordum ve ağlıyordum.

"Lily," diye fısıldadı. İsmimin hiç bu kadar hüzünle söylendiğini duymamıştım. Beni ona bakmaya zorladı. Mavi gözleri yüzümde gezindi ve gerçekleşen şeyi gördüm. Kafasıyla dairenin kapısını işaret ederken yüzündeki endişenin yok olmasını izledim.

"O hâlâ içeride mi?"

Öfke.

Öfkesinin bedeninden yayıldığını hissedebiliyordum, dairenin kapısına doğru bir adım attı. Elimle ceketini yakaladım.

"Hayır. *Lütfen* Atlas. Sadece gitmek istiyorum."

Duraksadığında acıya teslim oluşunu izledim, beni dinlemekle kapıyı kırıp içeri girmek arasında karar vermeye

çabalıyordu. En sonunda kapıya arkasını döndü ve kollarını bana doladı. Asansöre binerken, sonra da lobiden geçerken bana yardım etti. Bir mucize eseri sadece bir kişiyle karşılaştık ve o da yüzü diğer yöne dönük, telefonuyla konuşuyordu. Kapalı otoparka geldiğimizde, yeniden başım dönmeye başladı. Ona yavaşlamasını söyledim ve sonra beni kucağına alırken kolunu dizlerimin altından geçirdiğini hissettim. Sonra arabasına bindik. Sonra da araba hareket etti.

Dikiş atılması gerektiğini biliyordum.

Beni, hastaneye götürdüğünü biliyordum.

Ama bundan sonra söylediklerimin ağzımdan neden çıktığı hakkında bir fikrim yoktu.

"Beni Mass Genel Hastanesi'ne götürme. Başka bir hastaneye götür."

Bir nedenden ötürü, Ryle'ın iş arkadaşlarından biriyle karşılaşma riskine girmek istemiyordum. Ondan nefret ediyordum. O anda ondan, babamdan bile etmediğim kadar çok nefret ediyordum. Ama kariyeri için duyduğum endişe, bir şekilde bu nefreti geçiyordu. Bunu fark ettiğimde, kendimden de ondan ettiğim kadar nefret ettim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Atlas, odanın diğer tarafında duruyordu. Hemşire bana yardım ettiği süre boyunca gözlerini üzerimden ayırmamıştı. Hemşire, benden kan örneği aldıktan sonra hemen geri döndü ve başımdaki kesikle ilgilenmeye başladı. Henüz bana çok fazla soru sormamıştı ama yaralarımın bir saldırı sonucu olduğu oldukça açıktı. Omzumdaki ısırık izindeki kanı temizlerken, yüzündeki acıyan ifadeyi görebiliyordum. İşi bittiğinde, Atlas'a baktı. Sağ tarafa adım atarak, dönüp bana baktığında, Atlas'ın beni görmemesini sağladı.

"Size bazı kişisel sorular sormam gerekiyor. Ondan odadan çıkmasını isteyeceğim, tamam mı?"

O anda, bana bunları yapanın Atlas olduğunu düşündüğünü fark ettim. Hemen başımı iki yana sallamaya başladım.

"O değildi," dedim hemşireye, "lütfen onu odadan çıkartmayın."

Hemşirenin yüzünden, rahatladığı anlaşılıyordu. Başıyla onayladı ve bir sandalye çekti.

"Başka bir yeriniz incindi mi?"

Olumsuz anlamda başımı salladım çünkü Ryle'ın içimde kırdığı şeyleri iyileştiremezdi.

"Lily?" Sesi nazikti.

"Tecavüze uğradın mı?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve Atlas'ın yüzünü duvara dönüp, alnını yasladığını gördüm. Hemşire konuşmaya devam etmek için yeniden onunla göz teması kurmamı bekledi.

"Bu tür durumlar için belirli bir muayenemiz var. Buna SANE* muayene diyoruz. Elbette ki isteğe bağlı ama sizin durumunuz için fazlasıyla tavsiye ederim."

"Tecavüze uğramadım," dedim. "O yapmadı..."

"Emin misiniz Lily?" diye sordu hemşire.

Başımla onayladım. "O muayeneyi istemiyorum."

Atlas yeniden döndü, bana doğru yürürken yüzündeki acı dolu ifadeyi görebiliyordum.

"Lily. Bunu yaptırman gerek." Bana yalvarır gibi bakıyordu.

Yeniden başımı iki yana salladım.

"Atlas, yemin ederim..."

Gözlerimi kapattım ve başımı önüme eğdim.

"Bu sefer onu korumaya çalışmıyorum," diye fısıldadım. "Denedi ama sonra durdu."

"Eğer şikayette bulunacaksan, bunu yaptırman –"

"O muayeneyi istemiyorum," dedim, yeniden kararlı bir şekilde.

Kapı çalındı ve içeri bir doktor girerek beni, Atlas'ın yalvaran bakışlarından kurtardı. Hemşire, yaralarımı doktora kısaca özetledi. Sonra doktor başımı ve omzumu muayene ederken, kenara çekildi. Doktor, her iki gözüme de ışık tuttu. Yeniden evraklara baktı ve, "Beyin sarsıntısı riskini ortadan kaldırmak isterim ama durumunuz göz önüne alındığında, bilgisayarlı tomografi çekilmesini istemeyeceğim," dedi.

"Bunun yerine sizi müşahede altında tutacağız."

"Neden bilgisayarlı tomografi çekilmesini istemiyorsunuz?" diye sordum.

Doktor ayağa kalktı. "Hayati önemi olmadığı sürece, hamile kadınlara röntgen çektirmek istemiyoruz. Komplikasyon

* SANE: Sexual Assault Nurse Examiner; Cinsel Saldırı Hemşire Muayenesi (ç.n.)

olup olmayacağı konusunda sizi gözlem altında tutacağız ve bir sorun çıkmazsa, gidebilirsiniz."

Bundan sonra hiçbir şey duymadım.

Hiçbir şey.

Başımda basıncın oluşmaya başladığını hissedebiliyordum. Kalbimde. Karnımda. Üzerinde oturduğum muayene masasının kenarlarını kavradım ve ikisi de odadan çıkana kadar yere baktım. Kapı arkalarından kapandığında, donuk bir sessizlik içinde oturdum. Atlas'ın bana yaklaştığını gördüm. Ayakları neredeyse benimkilere dokunmak üzereydi. Parmaklarıyla nazikçe sırtımı okşadı.

"Biliyor muydun?"

Hızlı bir nefes verdim ve sonra ciğerlerime biraz daha hava çektim. Başımı iki yana salladım ve bana sarıldığında, yapabileceğimi bilmediğim kadar şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Ağladığım süre boyunca bana sarıldı. Nefretim içinde, bana sarıldı.

Bunu kendime ben yapmıştım.

Bunun, bana yapılmasına izin vermiştim.

Ben annem olmuştum.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

Atlas geri çekildi, "Seni gözlem altında tutmak istiyorlar Lily. Bence kalmalısın."

Başımı kaldırıp ona baktım ve başımı iki yana salladım.

"Buradan çıkmam gerek. *Lütfen.* Gitmek istiyorum."

Başıyla onayladı ve ayakkabılarımı giymeme yardım etti. Ceketini çıkardı, omuzlarıma örttü ve sonra kimse fark etmeden hastaneden çıktık. Arabada gittiğimiz sürece hiçbir şey söylemedi. Ben de pencereden dışarı baktım; ağlayamayacak kadar bitkindim. Konuşamayacak kadar şok olmuştum. Suya batmış gibi hissediyordum.

Sadece yüzmeye devam et.

* * *

Atlas, bir dairede yaşamıyordu. Bir evde yaşıyordu. Boston'ın dışında, Wellesley adında, tüm evlerin güzel, geniş, bakımlı ve pahalı olduğu küçük bir banliyödeydi. Arabayı evin yoluna park etmeden önce o kızla evlenip evlenmediğini merak ettim.

Cassie...

Kocasının, bir zamanlar sevdiği ve kendi kocası tarafından saldırıya uğramış bir kadını getirmesi hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Bana acıyacaktı. Atlas'ı neden bıraktığımı merak edecekti. Kendimi bu noktaya nasıl getirdiğimi merak edecekti. Annemi aynı durumda gördüğüm zaman, merak ettiğim her şeyi merak edecekti. İnsanlar uzun süre kadınların neden terk etmediklerini merak ediyorlardı. Erkeklerin neden istismarda bulunduklarını merak eden insanlar neredeydi? Suçun burada aranması gerekmiyor muydu? Atlas, arabayı garaja park etti. Garajda başka bir araç yoktu. Arabadan inmeme yardım etmesini beklemedim. Kapıyı açtım, kendim dışarı çıktım ve sonra onun ardından eve girdim. Alarma bir kod girdi ve sonra birkaç ışığı açtı. Mutfağa, yemek odasına ve oturma odasına göz attım. Her şey kaliteli ahşaptan ve paslanmaz çelikten yapılmıştı, mutfak ise huzur veren mavimsi bir yeşile boyanmıştı. Okyanus rengi. Eğer canım bu kadar yanmasaydı, gülümserdim.

Atlas yüzmeye devam etti ve şimdi, ona bir bak. Tüm lanet Karayip Denizi'ni yüzerek geçti.

Buzdolabının yanında gitti ve bir şişe su alıp yanıma geldi. Şişenin kapağını açtı ve bana uzattı. Sudan bir yudum aldım ve onun, oturma odasının sonra da koridorun ışıklarını yakmasını izledim.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Mutfağa dönerken başıyla onayladı.

"Aç mısın?"

Başımı iki yana salladım. Aç olsaydım bile, yiyemezdim.

"Sana odanı göstereyim," dedi.

"İhtiyacın olursa duşu da var."

İhtiyacım vardı. Ağzımdaki viski kokusunu yıkamak istiyordum. Üzerimdeki, *hastanenin steril kokusunu yıkamak istiyordum. Son dört saati yıkayıp hayatımdan atmak istiyordum.* Koridorda onu takip ederek, ışıkları yaktığı bir misafir yatak odasına girdim. Üzerinde nevresim olmayan bir yatağın üzerinde iki kutu vardı ve diğer kutular da duvarların kenarlarına istiflenmişti. Bir duvarın önünde, kapıya bakan büyük bir sandalye vardı. Atlas yatağa gitti, üzerindeki kutuları aldı ve duvarın önüne, diğerlerinin yanına koydu.

"Daha birkaç ay önce taşındım. Henüz dekorasyon için pek vaktim olmadı."

Bir şifonyerin yanına gitti ve bir çekmeceyi açtı.

"Senin için yatağı yapacağım."

Çekmeceden nevresim takımı ve bir yastık kılıfı çıkardı. Ben banyoya girip kapıyı kapatırken, o da yatağı hazırlamaya başladı. Otuz dakika boyunca banyoda kaldım. Bu zamanın bir kısmını, aynadaki yansımama bakarak geçirdim. Bir kısmını da duşta... Geri kalanını ise tuvaletin üzerinde oturup, son birkaç saat hakkında düşünüp, kendi midemi bulandırarak harcadım. Bir havluya sarınıp, banyo kapısını araladım. Atlas artık yatak odasında değildi ama yeni yapılmış yatağın üzerinde katlanmış kıyafetler vardı. Bana çok büyük gelen bir erkek pijama altı ve dizlerimden aşağı inen bir tişört. Pijama altının belini büzerek bağladım ve sonra yatağa girdim. Lambayı kapattım ve yorganı üzerime çektim. O kadar şiddetli ağlıyordum ki, ses bile çıkarmadım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kızarmış ekmek kokusu alıyordum. Yatakta gerindim ve gülümsedim çünkü Ryle, en sevdiğim kahvaltının kızarmış ekmek olduğunu biliyordu. Gözlerim hızla açıldı ve açık gerçekler kafa kafaya bir çarpışmanın gücüyle beni paramparça etti. Nerede olduğumu, neden burada olduğumu ve kızarmış ekmek kokusu almamın nedeninin tatlı ve düşünceli kocamın bana yatakta kahvaltı hazırlaması olmadığını fark edince gözlerimi sımsıkı kapattım. Hemen, yeniden ağlamak istedim bu yüzden kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Banyoyu kullanırken midemdeki boşluğa odaklanmaya çalıştım ve kendime bir şeyler yedikten sonra ağlayabileceğimi söyledim. Kendimi hasta etmeden önce, bir şeyler yemem gerekiyordu. Banyodan çıkıp, yatak odasına döndüğümde, sandalyenin artık kapıya değil, yatağa bakacak şekilde döndürüldüğünü fark ettim. Sandalyenin üzerine rastgele bir battaniye atılmıştı. Dün gece ben uyurken, Atlas'ın burada olduğu belliydi.

Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğim konusunda endişeleniyordu. Mutfağa girdiğimde Atlas, buzdolabı, fırın ve tezgah arasında gidip geliyordu. Son on iki saat içinde ilk kez acıdan başka küçük bir şey hissettim çünkü onun bir şef olduğunu hatırladım. İyi bir şef. Ve bana kahvaltı hazırlıyordu.

Mutfağa girerken başını kaldırıp bana baktı.

"Günaydın," dedi, bunu çok yüksek sesle söylememeye dikkat ederek.

"Umarım açsındır."

Tezgahın üzerinde bana doğru boş bir bardak ve bir portakal suyu şişesi itti ve sonra yeniden fırına doğru döndü.

"Açım."

Omzunun üzerinden bana baktı ve hafifçe gülümsedi. Kendime bir bardak portakal suyu doldurdum ve sonra mutfağın diğer tarafında, bir kahvaltı köşesinin bulunduğu yere gittim. Masanın üzerinde bir gazete vardı ve ben de gazeteyi elime aldım. Sayfanın üzerinde Boston'daki en iyi işletmeler makalesini gördüğüm anda, ellerim titremeye başladı ve gazeteyi masanın üzerine bıraktım. Gözlerimi kapattım ve yavaşça portakal suyundan bir yudum aldım. Birkaç dakika sonra, Atlas önüme bir tabak bıraktı ve masada benim karşıma oturdu. Kendi tabağını önüne çekti ve çatalla krepi böldü. Tabağıma baktım. Üzerine şurup gezdirilmiş, garnitür olarak çırpılmış krema eklenmiş üç krep. Tabağın sağ tarafında ise dizilmiş portakal ve çilek dilimleri vardı. Neredeyse yemeye kıyamayacağım kadar güzeldi ama bunu umursamayacak kadar acıkmıştım. Bir lokma aldım ve gözlerimi kapattım, bunun yediğim en güzel kahvaltı olduğunu fazlasıyla belli etmemeye çalışıyordum. En sonunda Atlas'ın restoranının, bu ödülü hak ettiğini kendime itiraf ettim. Ryle ve Allysa'yı oraya yeniden gitmemeleri için ikna etmeye çalışmış olsam da, gittiğim en iyi restorandı.

"Yemek pişirmeyi nerede öğrendin?" diye sordum.

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Donanmada," dedi, kahve fincanını masaya bırakırken. "İlk görevim sırasında biraz eğitim aldım ve sonra yeniden donanmaya yazıldığımda şef olarak döndüm."

Çatalını, tabağının yanına vurdu. "Beğendin mi?"

Başımla onayladım. "Nefis. Ama yanılıyorsun. Donanmaya yazılmadan önce de yemek pişirmeyi biliyordun."

Gülümsedi. "Kurabiyeleri hatırlıyor musun?"

Tekrar başımla onayladım. "Hayatımda yediğim en iyi kurabiyelerdi."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Temelleri kendi kendime öğrendim. Ben büyürken annem, ikinci vardiyada çalışıyordu, dolayısıyla akşam yemeği istiyorsam, bunu kendim yapmak zorundaydım. Ya kendim yapacaktım ya da açlıktan ölecektim. Böylece, ikinci el bahçe satışının birinde, bulduğum bir yemek kitabını aldım ve bir yıl içinde kitaptaki tüm tarifleri denedim. Sadece on üç yaşındaydım."

Gülümsedim. Gülümsemeyi becerebilmiş olmam bile beni şaşırtmıştı. "Bir daha biri sana, yemek pişirmeyi nasıl öğrendiğini sorarsa, onlara *bu* hikayeyi anlat. Diğerini değil."

Başını iki yana salladı. "Benim hakkımda, on dokuz yaşımdan öncesine dair bir şeyler bilen tek kişi sensin. Bu şekilde kalsın istiyorum."

Bana, orduda şef olarak çalışmayı anlatmaya başladı. Ordudan çıktığında kendi restoranını açabilmek için nasıl elinden geldiği kadar çok para biriktirmeye çalıştığını. Gerçekten başarılı olan küçük bir kafe ile başlamış, sonra da bir buçuk sene önce Bib's açılmıştı.

"Fena gitmiyor," dedi, mütevazı bir şekilde.

Önce mutfağa sonra da ona baktım. "Fena gitmemekten daha iyi gibi görünüyor."

Omuz silkti ve kahvaltısından bir lokma daha aldı. Bundan sonra kahvaltımızı bitirirken, başka bir şey söylemedim çünkü; düşüncelerim restoranına gitmişti. Restoranının adına. Röportajda söylediklerine. Elbette ki bu düşünceler aklıma, Ryle'ı ve röportajın son cümlesini bana okurken sesindeki öfkeyi getirmişti. Sanırım Atlas davranışlarımdaki bu değişikliği fark etmişti ama masayı toplarken hiçbir şey söylemedi. Masaya bir daha oturduğunda, bu sefer benim yanımdaki sandalyeyi tercih etti. Güven verici bir şekilde elini, elimin üzerine koydu.

"Birkaç saat işe gitmem gerek," dedi. "Gitmeni istemiyorum. Burada istediğin kadar kal Lily. Sadece... Lütfen bugün eve geri dönme."

Sesindeki endişeyi duyduğumda, başımı iki yana salladım.

"Gitmeyeceğim. Burada kalacağım," dedim. "Söz veriyorum."

"Ben çıkmadan önce ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "İyi olacağım."

Ayağa kalktı ve ceketini aldı.

"Elimden geldiği kadar hızlı döneceğim. Öğle yemeğinden sonra dönerim, gelirken sana yiyecek bir şeyler getiririm, tamam mı?"

Zorla gülümsedim. Bir çekmece açtı ve içinden bir kağıt ve kalem çıkardı. Çıkmadan önce kapıda bir şey yazdı. Atlas çıktıktan sonra, tezgaha gittim ve yazdıklarını okudum. Alarmı nasıl kuracağımı tarif etmişti. Ben ezberlemiş olsam da, cep telefonu numarasını yeniden yazmıştı. Aynı zamanda iş telefonunu, ev ve iş adreslerini de yazmıştı. En altta, küçük harflerle, *"Sadece yüzmeye devam et Lily,"* yazıyordu.

Sevgili Ellen,

Selam. Benim. Lily Bloom. Pekala... Şu anda teknik olarak, Lily Kincaid. Sana uzun zamandır yazmadığımı biliyorum. Gerçekten uzun zamandır. Atlas ile olan onca şeyin ardından, bir daha günlükleri açamadım. Okuldan sonra senin programını bile izleyemedim çünkü tek başıma izlemek çok canımı yakıyordu. Aslında, seninle ilgili herhangi bir düşünce, beni üzüyordu. Seni düşündüğüm zaman, aklıma hep Atlas geliyordu. Dürüst olmam gerekirse, Atlas'ı düşünmek istemiyordum, bu yüzden seni de hayatımdan çıkarmak zorunda kaldım. Bunun için üzgünüm. Senin beni, benim seni özlediğim kadar özlemediğinden de eminim ama bazen senin için en önemli olan şeyler, canını en çok acıtan şeyler oluyor.

Bu acıyı atlatmak için, seni o acıya bağlayan bütün uzantıları kesmen gerekiyor. Sen de benim acımın uzantılarından biriydin ve sanırım yaptığım şey de bu uzantıyı kesmekti. Sadece biraz daha az acı çekmeye çalışıyordum.

Ama programının her zaman olduğu gibi harika olduğundan eminim. Bazı bölümlerin başında hâlâ dans ettiğini duydum; artık bunu takdir ediyorum. Sanırım bu, bir insanın olgunlaştığına dair en önemli işaretlerden biri, senin için çok önemli olmasa bile başkaları için önemli olan şeyleri takdir etmeyi bilmek.

Muhtemelen sana, hayatımdaki gelişmeleri söylemeliyim. Babam öldü. Artık yirmi dört yaşındayım. Üniversiteden mezun oldum, bir süre pazarlama sektöründe çalıştım ve artık kendi işyerimin sahibiyim. Bir çiçekçi dükkanı. Hayatımdaki hedefleri gerçekleştirdim!

Aynı zamanda bir kocam var ve o, Atlas değil.

Ve... Boston'da yaşıyorum.

Biliyorum. Şok edici.

Sana en son yazdığımda on altı yaşındaydım. Gerçekten kötü bir durumdaydım ve Atlas için çok endişeleniyordum. Artık Atlas için endişelenmiyorum ama şu anda gerçekten çok kötü bir durumdayım. Sana en son yazdığımda olduğumdan da kötü.

İyi durumdayken sana yazmaya gerek duymadığım için üzgünüm. Hayatımın sadece kötü yönlerini görüyorsun ama arkadaşlar da bunun içindir, öyle değil mi? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Şu andaki hayatım ya da kocam Ryle hakkında hiçbir şey bilmediğini biliyorum. Ama ikimizden birinin, "Çıplak gerçek," dediği ve sonrasında ikimizin de vahşice dürüst olarak gerçekten düşündüğümüz şeyi söylemek zorunda olduğu bir anlaşmamız var.

Pekala...

Çıplak gerçek.

Kendini hazırla.

Bana fiziksel olarak zarar veren bir adama aşığım. Bu kadar insan içinde, kendimi nasıl böyle bir duruma soktuğum hakkında hiçbir fikrim yok. Büyürken pek çok kez, babam anneme zarar verdikten sonra annemin aklından neler geçtiğini merak ettim. Nasıl kendisine el kaldıran bir erkeği sevebilirdi? Devamlı olarak, ona vuran bir erkeği. Artık onun duygularını paylaşıyor olmaktan nefret ediyorum. Dört saatten fazla bir süredir Atlas'ın kanepesinde oturmuş, duygularımla mücadele ediyordum. Kendi duygularımı kontrol altına alamıyordum. Duygularımı anlayamıyordum. Onları nasıl algılamam gerektiğini bilmiyordum. Belki de geçmişime sadık kalarak, duygularımı kağıda dökmem gerektiğini fark ettim. Senden özür diliyorum Ellen. Ama hepsini kelimelere dökmeme hazır ol.

Eğer bu hissi bir şeyle kıyaslamam gerekseydi; bunu ölümle kıyaslardım. Herhangi birinin ölümüyle değil. O, özel kişinin ölümüyle. Tüm dünyada sana herkesten daha yakın olan o kişinin ölümüyle. Ölümünü hayal ettiğinde, gözlerinin dolduğu o kişinin ölümüyle.

İşte böyle hissediyorum.

Ryle ölmüş gibi hissediyorum.

Bu astronomik boyutta bir keder. Muazzam boyutta bir acı. En yakın arkadaşımı, sevgilimi, kocamı, hayat çizgimi kaybetmişim gibi bir his. Ama bu duygu ve ölüm arasındaki fark, gerçek bir ölümün ardından gelmeyen başka bir duygunun varlığı.

Nefret.

Ona çok öfkeliyim Ellen. Kelimeler ona karşı hissettiğim nefreti ifade edemez. Yine de bir şekilde, tüm bu nefretin arasında, içimde akan mantık yürütme dalgaları var. Şöyle şeyler düşünmeye başladım, "Ama o buzdolabı mıknatısını

saklamamalıydım. Daha en başında ona dövmemden bahsetmeliydim. Günlükleri saklamamalıydım."

Mantık yürütmek, bunun en zor kısmı. Beni ufak ufak yiyor, nefretimin bana verdiği gücü azar azar tüketiyor. Mantık yürütmek, beni birlikte geçireceğimiz geleceği ve bu tür bir öfkeye engel olabilirsem aramızın nasıl olabileceğini hayal etmeye zorluyor. Bir daha ona asla bu şekilde tepki vereceği bir neden vermeyeceğim. Sadece artık ikimiz de bunun için daha fazla uğraşacağız.

İyi günde kötü günde, değil mi?

Bunların bir zamanlar, annemin aklından geçen şeyler olduğunu biliyorum. Ama ikimiz arasındaki fark, onun endişelenmesi gereken daha fazla şey olmasıydı. O, benim sahip olduğum finansal istikrara sahip değildi. Babamı terk edecek ve bana düzgün bir ev verecek kaynaklara sahip değildi. Her iki ebeveynimle birlikte yaşamaya alışmışken, beni babamdan uzaklaştırmak istemiyordu. İçimde, bu mantık yürütme durumunun onu da bir iki kere fena benzettiğine dair bir his vardı. Bu adamdan bir çocuğum olacağı fikrini, sindirmeye başlayamıyordum bile. İçimde birlikte yarattığımız bir insan vardı. Hangi seçeneği seçersem seçeyim – ister kalmayı ister gitmeyi – iki seçenek de çocuğum için isteyeceğim bir şey değildi. Parçalanmış bir evde büyümesi mi, yoksa istismarın olduğu bir evde büyümesi mi? Varlığını sadece bir gündür bilmeme rağmen daha şimdiden bu bebeğin hayatını berbat etmiştim.

Ellen, keşke bana cevap yazabilseydin. Keşke şu anda bana komik bir şey söyleyebilseydin çünkü; kalbimin buna ihtiyacı var. Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bu kadar kırgın. Bu kadar öfkeli. Bu kadar incinmiş. Bu tür durumların dışındaki insanlar, genellikle kadınların neden kendilerini suiistimal eden kişiye geri döndüğünü merak ederler. Bir yerde kadınların yüzde 85'inin suiistimale uğradıkları yere geri döndüğünü okumuştum. Bu kendimin

de istismar edildiğimin farkına varmadan önceydi ve bu istatistiği duyduğumda, bunun nedeninin bu kadınların aptal olması olduğunu düşünmüştüm. Zayıf olmaları olduğunu. Annem hakkında bir çok kez bunu düşünmüştüm. Bazen kadınların geri dönmesinin nedeni, sadece âşık olmaları oluyor. Kocamı seviyorum, Ellen. Onunla ilgili pek çok şeyi seviyorum. Keşke bana zarar veren insana karşı olan duygularımı kesip atmak, bir zamanlar düşündüğüm kadar kolay olsaydı. Kalbinin, sevdiğin birini affetmesini engellemek, onları affetmekten çok daha zor. Artık ben de bir istatistiğim. Benim gibi kadınlar hakkında düşündüklerim artık şu anki durumumu bilseler başkalarının benim hakkımda düşünecekleri şeyler.

"Ona bunu yaptıktan sonra onu nasıl sevebilir? Onu geri almayı nasıl düşünebilir?"

Biri istismar edildiğinde, aklımızdan ilk önce bunların geçmesi çok üzücü. İstismarcıların ağzımızda, istismar edenleri sevmeye devam edenlerden daha kötü bir tat bırakması gerekmiyor muydu? Benden önce, bu durumda bulunan insanların hepsini düşündüm. Benden sonra bu durumda bulunacak insanların hepsini. Hepimiz sevdiklerimizin istismarına uğradıktan sonra kafamızda aynı kelimeleri mi tekrarlıyorduk?

"Bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek."

Belki de bu yeminlerin bazı eşler tarafından, gerçek anlamıyla algılanmaması gerekiyordu.

İyi günde, kötü günde mi?

Bu.

Saçmalığa.

Lanet.

Olsun.

-Lily

Yirmi Altıncı Bölüm

Atlas'ın misafir odasındaki yatakta yatıyor, tavana bakıyordum. Normal bir yataktı. Aslında gerçekten rahattı. Ama kendimi, bir su yatağında yatıyor gibi hissediyordum. Belki de denizde akıntıya kapılmış bir salın üzerinde yatıyor gibi. Dalgaların her birini, birbiriyle karşılaştırdığımda, hepsi birbirinden farklı bir şeyler taşıyordu. Bazıları, hüzün dalgalarıydı. Bazıları, öfke dalgalarıydı. Bazıları da uyku dalgalarıydı. Ara sıra, elimi karnımın üzerine koyuyordum ve sevgi dalgaları geliyordu. Bir şeyi, daha şimdiden nasıl olup da bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum ama seviyordum. Henüz bebek bir kız mı yoksa bir erkek mi ya da ona ne isim vereceğimi bilmiyordum. Bana mı yoksa Ryle'a mı benzeyeceğini bilmiyordum. Sonra bir öfke dalgası geliyor ve o minik sevgi dalgasını yerle bir ediyordu. Bir anne adayının, hamile olduğunu öğrendiği zaman hissedeceği neşe elimden alınmış gibi hissediyordum. Ryle, bunu bir önceki gece elimden almış ve bu da ondan nefret etmem için bana bir neden daha vermiş gibi hissediyordum.

Nefret yorucu bir şeydi.

Kendimi zorlayarak yataktan kalktım ve duşa girdim. Günün çoğunu odada geçirmiştim. Atlas birkaç saat önce eve dönmüştü. Beni kontrol etmek için kapıyı açtığını duymuş ama uyuyor numarası yapmıştım. Burada olmak kendimi garip hissetmeme neden oluyordu. Ryle'ın, bana dün gece öfkelenmesinin nedeni Atlas'tı ama yine de yardıma ihtiyacım olduğunda yanıma koşan yine o olmuştu, değil

mi? Burada olmak içimi suçluluk duygusuyla dolduruyordu. Belki de Atlas'ı aramış olmam, Ryle'ın öfkesini haklı kılıyormuş gibi biraz utanç duymama neden oluyordu. Ama o anda gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu. Olanları sindirmek için birkaç güne ihtiyacım vardı ve bir otele gitmiş olsaydım, Ryle kredi kartı hareketlerimi takip edip beni bulabilirdi. Annemde olsaydım, beni bulabilirdi. Allysa'da olsaydım. Lucy'de olsaydım. Hatta Devin ile bile birkaç kere karşılaşmıştı ve muhtemelen oraya bile gidecekti. Onun, Atlas'ın izini bulacağını düşünmüyordum. Henüz. Bir hafta boyunca aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmeye devam edersem, beni bulabileceği her yere bakacağından emindim. Ama şimdilik, buraya geleceğini düşünmüyordum. Belki de burada olmamın sebebi buydu. Burada, gidebileceğim herhangi bir yerden daha güvende hissediyordum ve Atlas'ın bir alarm sistemi de vardı. Telefonuma bakmak için komodine uzandım. Ryle'dan gelen tüm mesajları geçtim ve Allysa'dan gelen mesajı açtım.

Allysa: Selam Lily Teyze! Bizi bu akşam eve gönderiyorlar. Yarın işten döndüğünde bizi görmeye gel.

Rylee ile bir fotoğrafını da göndermişti ve bu gülümsememe neden oldu. Sonra da ağlamama. Bu duygulara lanet olsun. Oturma odasına gitmeden önce, gözlerimin yeniden kurumasını bekledim. Atlas mutfaktaki masasında oturmuş, laptopunda çalışıyordu. Başını kaldırıp bana baktığında, gülümsedi ve bilgisayarı kapattı.

"Selam."

Zorla gülümsedim ve mutfağa baktım. "Yiyecek bir şey var mı?"

Atlas hızla ayağa kalktı. "Evet," dedi. "Evet, gel otur. Senin için bir şeyler hazırlayacağım."

O, mutfakta bir oraya bir buraya giderken kanepeye

oturdum. Televizyon açıktı ama sesi kısıktı. Televizyonun sesini açtım ve kaydettiklerini açtım. Birkaç programı kaydetmişti ama ilk olarak *Ellen DeGeneres Şov* kaydı gözüme ilişti. Gülümsedim ve izlenmemiş en son programı açıp, oynat tuşuna bastım. Atlas bana, bir kâse makarna ve bir bardak soğuk su getirdi. Televizyona baktı ve sonra kanepede yanıma oturdu. Sonraki üç saat boyunca, bir haftalık programın hepsini izledik. Altı kere yüksek sesle kahkaha attım. Kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı ama ara verip banyoya gidip, sonra da oturma odasına geri döndüğümde, her şeyin ağırlığı yeniden üzerime çöktü. Yeniden kanepeye, Atlas'ın yanına oturdum. Arkasına yaslanmış, ayaklarını sehpaya koymuş oturuyordu. Çok doğal bir şekilde, eskiden, ergenken yaptığımız gibi rahatlıkla ona sokuldum ve o da beni göğsünün üzerine çekti, bir süre sessizce öyle oturduk. Baş parmağıyla omzumu okşuyordu ve bu hareketin, konuşmasa da benim yanımda olduğunu hissettirmesi anlamına geldiğini biliyordum. Benim için üzülüyordu. Dün gece beni aldığından beri, ilk defa bu konuda konuşabileceğimi hissediyordum. Başımı omzuna yaslamıştım ve ellerim kucağımdaydı. Bana çok büyük olan pijama pantolonunun belindeki iple oynuyordum.

"Atlas?" dedim, sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"O akşam restoranda, sana o kadar kızdığım için üzgünüm. Haklıydın. İçimde senin haklı olduğunu biliyordum ama buna inanmak istemiyordum."

Başımı kaldırdım ve ona baktım, yüzümde acınası bir gülümseme vardı. "Şimdi bana, *'Sana söylemiştim,'* diyebilirsin."

Söylediklerim bir şekilde canını yakmış gibi kaşlarını çatmıştı. "Lily bu, şu anda haklı olmak istediğim bir şey değil. Her gece onun hakkında yanılıyor olmak için dua ettim."

İrkildim. Bunu ona söylememeliydim. Atlas'ın, "*Sana söylemiştim*" demeyecek bir insan olduğunu bilmeliydim. Omzumu sıktı ve eğilerek başımın üzerini öptü. Onun aşinalığını içime çekerken gözlerimi kapattım. Kokusunu, dokunuşunu, verdiği rahatlığı. Hiçbir zaman bir insanın nasıl bu kadar kaya kadar sağlam ama aynı zamanda rahatlatıcı olduğunu anlayamamıştım. Anlayamasam da onu her zaman bu şekilde görmüştüm. Her şeyin ağırlığını kaldırabilen ama bir şekilde herkesin taşıdığı ağırlığı hisseden biri olarak. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir zaman ondan tamamen vazgeçememiş olmaktan hoşlanmıyordum. Ryle ve benim, Atlas'ın telefon numarasıyla ilgili ettiğimiz kavgayı düşündüm. Buzdolabı mıknatısı, günlüklerimde okudukları ve dövme hakkındaki kavgalarımızı. Atlas'ı unutsam ve bunların hepsini atlatsam, bu kavgaların hiç biri olmayacaktı. Ryle'ın benim hakkında rahatsız olacağı hiçbir şey olmayacaktı. Bu düşüncenin ardından ellerimi yüzüme götürdüm. Ryle'ın tepkisinin suçunu, Atlas'ı hayatımdan atamayan parçama yüklediğim için kendime kızıyordum.

Bunun bir mazereti yoktu. Hem de hiç.

Üzerinde olduğum bir başka dalga daha vardı. Tam ve kesin bir kafa karışıklığı dalgası.

Atlas, tutumumdaki değişikliği hissetmişti,

"Sen iyi misin?"

Değildim.

İyi değildim çünkü; bu ana kadar benim için hiç geri dönmemiş olmasının hâlâ canımı ne kadar yaktığının farkında değildim. Eğer söz vermiş olduğu gibi benim için geri dönmüş olsaydı, hiçbir zaman Ryle ile tanışmayacaktım. Ve hiçbir zaman bu *durumda* olmayacaktım. Evet. Kesinlikle kafam karışmıştı. Nasıl oluyor da bu olanların herhangi birinin suçunu Atlas'a atabiliyordum?

"Sanırım bu akşamlık bu kadar yeter," dedim, sessizce ondan uzaklaşırken. Ayağa kalktığımda, Atlas da kalktı.

"Yarın günün çoğunda burada olmayacağım," dedi.

"Eve döndüğümde burada olacak mısın?"

Bu sorusu beni utandırdı. Elbette ki kendimi toparlamamı ve kendime kalacak başka bir yer bulmamı istiyordu. Hâlâ burada ne yapıyordum?

"Hayır. Hayır, bir otel bulabilirim, sorun değil."

Koridora doğru yürümek için döndüm ama elini omzuma koydu.

"Lily," dedi, beni kendine doğru çevirerek. "Senden gitmeni istemiyordum. Sadece hâlâ burada olacağından emin olmaya çalışıyordum. İhtiyacın olduğu kadar kalmanı istiyorum."

Bakışları içtendi ve biraz uygunsuz olduğunu düşünmesem, kollarımı boynuna atıp, ona sarılacaktım. Çünkü henüz gitmeye hazır değildim. Bundan sonraki adımın ne olacağına karar vermek zorunda kalkmadan önce, birkaç güne daha ihtiyacım vardı. Başımı salladım.

"Yarın birkaç saatliğine işe gitmem gerek," dedim.

"İlgilenmem gereken birkaç şey var. Ama gerçekten senin için sorun değilse, birkaç gün daha burada kalmak isterim."

"Sorun değil Lily. Kalmanı tercih ederim."

Zorla gülümsedim ve sonra misafir yatak odasına doğru ilerledim. En azından her şeyle yüzleşmek zorunda kalmadan bana düşünecek zaman vermiş oluyordu. Her ne kadar şu anda hayatımdaki varlığı kafamı karıştırıyor olsa da, daha önce ona hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kapı kulpuna uzandığımda, elim titriyordu. Daha önce hiç kendi dükkanıma girmekten korkmamıştım ama aynı zamanda daha önce hiç bu kadar gergin de olmamıştım. İçeri girdiğimde bina karanlıktı, bu yüzden nefesimi tutup ışıkları açtım. Kapıyı dikkatli bir şekilde açıp, yavaşça ofisime girdim. Ryle orada değildi ama aynı zamanda her yerdeydi. Masamın ardındaki koltuğuma oturdum ve dün gece yatmaya gittiğimden sonra ilk defa telefonumu açtım. Telefonumu kapatmıştım çünkü; Ryle'ın benimle temasa geçmeye çalışıp çalışmadığından endişelenmeden iyi bir uyku çekmek istiyordum. Telefon açıldığında, Ryle'dan yirmi dokuz mesaj geldiğini gördüm. Ryle da, geçen sene benim dairemi bulmak için yirmi dokuz kişinin kapısını çalmıştı. Bu ironinin üzerine gülmeli miydim; ağlamalı mıydım bilmiyordum. Günün geri kalanını bu şekilde geçirdim. Omzumun üzerinden arkama bakıp, kapı her açıldığında kapıya bakarak. Beni mahvedip etmediğini merak ediyordum. Ona karşı olan korkumun, hiçbir zaman geçip geçmeyeceğini. Evrak işlerini tamamladığımda, günün yarısı tek bir telefon gelmeden geçmişti. Allysa öğleden sonra beni aradı ve ses tonundan Ryle ile kavgamız hakkında bir fikri olmadığı anladım. Bir müşteri gelmiş gibi yapıp telefonu kapatmadan önce, bir süre bebekten bahsetmesine izin verdim.

Lucy öğle molasından döndüğünde, çıkmayı planlıyordum. Gelmesine yarım saat vardı.

Bundan üç dakika sonra Ryle, ön kapıdan girdi.

Dükkanda yalnızdım.

Onu gördüğüm anda, donakaldım. Tezgahın arkasında duruyordum, elim yazarkasanın üzerindeydi çünkü kasa zımbaya yakındı. Bir zımbanın bir Beyin Cerrahının kolları karşısında pek etkili olmayacağından emindim ama elimde ne varsa kullanacaktım. Yavaşça tezgaha doğru yürüdü. Bir önceki gece üzerimde olduğundan beri, onu ilk defa görüyordum. Tüm bedenim hemen o ana geri döndü ve o andaki kadar yoğun duyguların içinde kayboldum. Ryle tezgaha geldiğinde, hem korku hem de öfke bedenime akın etmişti. Elini kaldırdı ve tezgahta önüme anahtarları koydu. Anahtarlara baktım.

"Bu akşam İngiltere'ye gidiyorum," dedi.

"Üç ay orada olacağım. Bütün faturaları ödedim, böylece ben yokken faturaları düşünmene gerek yok."

Sesi sakindi ama boynundaki damarlar, sakin kalmak için elinden gelen tüm çabayı gösterdiğini kanıtlıyordu. "Zamana ihtiyacın var," zorlukla yutkundu; "ve sana bu zamanı vermek istiyorum."

Yüzünü buruşturdu ve dairemin anahtarlarını bana doğru itti.

"Eve geri dön Lily. Orada olmayacağım. Söz veriyorum."

Yeniden bana baktı, adeta aramıza bir kalkan yerleştirmiş gibiydi. Tamamen arkasına dönmedi ve söyleyeceklerimi beklerken bedeni kasılmıştı. Söyleyeceğim kelimelerin canını acıtacağını biliyordu.

"Tüm bu olanların en kötü kısmı ne biliyor musun?" diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi. Cevabımı beklerken sadece bana bakıyordu.

"Günlüklerimi bulduğunda tek yapman gereken benden çıplak gerçeği istemekti. Sana karşı dürüst olurdum. Ama

istemedin. Benden yardım istememeyi seçtin ve şimdi ikimiz de hayatımızın geri kalanı boyunca davranışlarının sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağız."

Söylediğim her kelimeyle yüzünü buruşturuyordu.

"Lily," dedi bana dönerek.

Elimi kaldırarak, başka bir şey söylemesini engelledim, "Yapma. Şimdi gidebilirsin. İngiltere'de iyi eğlenceler."

İçinde, kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum. Her ne kadar yalvararak benden af dilemek isterse istesin, şu anda bu konuda benimle bir yere gelemeyeceğini biliyordu. Yapmak istediği en son şey bu olsa da, elindeki tek seçeneğin dönüp o kapıdan çıkmak olduğunu biliyordu. En sonunda kendisini zorlayarak kapıdan çıktığında, koşarak gidip kapıyı kilitledim. Kayarak yere oturdum, dizlerime sarıldım ve yüzümü dizlerime yasladım. O kadar çok titriyordum ki dişlerimin birbirine çarptığını duyabiliyordum. *Bu adamın bir parçasının içimde büyüdüğüne inanamıyordum. Bir gün, bunu ona itiraf etmek zorunda olduğuma da inanamıyordum.*

Yirmi Sekizinci Bölüm

Öğleden sonra, Ryle bana anahtarları bıraktıktan sonra, yeni dairemize gidip gitmemeyi düşündüm. Hatta taksiyle apartmanın önüne kadar gittim ama arabadan çıkamadım. Eğer bugün oraya geri dönersem, muhtemelen bir noktada Allysa'yı göreceğimi biliyordum. Alnımdaki dikişleri ona açıklamaya hazır değildim. Ryle'ın sert kelimelerinin beni yaraladığı mutfağı görmeye hazır değildim. Tamamen yok edildiğim yatak odasına girmeye hazır değildim. Bu yüzden kendi evime geri dönmek yerine, taksiyle Atlas'ın evine gittim. Şu anda benim için güvenli olan tek bölgenin orası olduğunu hissediyordum. Burada saklanırken, bir şeylerle yüzleşmek zorunda kalmıyordum. Atlas, bugün beni kontrol etmek için iki kere mesaj atmıştı, bu yüzden akşam saat yedi'den birkaç dakika önce mesaj geldiğinde, ondan geldiğini düşündüm. Ama ondan değildi; Allysa'dandı.

Allysa: İşten döndün mü? Gel bizi ziyaret et, daha şimdiden sıkıldım.

Mesajını okuduğumda, kalbim acıdı. Ryle ile aramızda olanlar hakkında hiçbir fikri yoktu. Ryle'ın ona, bugün İngiltere'ye gittiğini söyleyip söylemediğini merak ettim. Neden orada olmadığım için iyi bir bahane bulmaya çalışırken, baş parmağımla bir şeyler yazıyor, siliyor, sonra biraz daha yazıyordum.

Ben: Gelemem. Acildeyim. İşte depodaki rafa başımı çarptım. Dikiş attırıyorum.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama bu, beni

başımdaki kesiği ve ayrıca neden orada olmadığımı açıklamaktan kurtarıyordu.

Allysa: Ah hayırl Yalnız mısın? Ryle gittiğine göre Marshall gelip seninle oturabilir.

Tamam, demek Ryle'ın İngiltere'ye gittiğini biliyordu. Bu iyiydi. Ve aramızın iyi olduğunu düşünüyordu. Bu da iyiydi. Bu, ona gerçeği söylemek zorunda kalmadan önce üç ayım olduğu anlamına geliyordu. *Bana bir bakın, aynı annem gibi pislikleri halının altına süpürüyordum.*

Ben: Hayır, ben iyiyim. Marshall buraya gelmeden işim biter. Yarın işe gideceğim. Rylee'yi benim için öp.

Telefonumun ekranını kilitledim ve yatağımın üzerine koydum. Dışarıda hava kararmıştı, bu yüzden biri evin yoluna arabasını park ettiği anda arabanın ön farlarını gördüm. Hemen gelenin Atlas olmadığını anladım çünkü o evin yan tarafındaki yolu kullanıyor ve arabasını garaja park ediyordu. İçim korkuyla dolarken kalbim hızla atmaya başladı. Gelen Ryle mıydı? Atlas'ın nerede yaşadığını öğrenmiş miydi? Birkaç saniye sonra, ön kapı sert bir şekilde çalındı. Daha ziyade yumruklanıyordu. Aynı zamanda zil de çalıyordu. Parmak uçlarımda pencereye gittim ve perdeyi hafifçe, dışarıyı görebilecek kadar araladım. Kapıda kimin olduğunu göremiyordum ama yolun üzerinde bir kamyon vardı. Kamyon Ryle'ın değildi. Atlas'ın kız arkadaşı olabilir miydi?

Cassie?

Telefonumu aldım ve koridorda oturma odasına doğru ilerledim. Hâlâ aynı anda kapı yumruklanıyor ve zil çalınıyordu. Kapıdaki her kimse, gülünç derecede sabırsızdı. Eğer gelen Cassie ise, daha şimdiden onu son derece rahatsız edici bulmuştum.

"Atlas!" diye bağırdı bir adam.

"Lanet olası kapıyı aç!"

Bir başkasının sesi – o da erkek sesiydi – bağırıyordu, "Burada hayalarım dondu! Kuru üzüme döndüler adamım!"

Kapıyı açıp onlara, Atlas'ın evde olmadığını söylemeden önce, Atlas'a bir mesaj attım, onun arabasını yola park edip bu işle kendisinin ilgileneceğini umuyordum.

Ben: Neredesin? Kapının önünde iki adam var ve onları içeri almalı mıyım, hiçbir fikrim yok.

Zil çalınıp, kapı yumruklanırken bekledim ama Atlas, mesajıma hemen cevap vermedi. En sonunda kapıya doğru yürüdüm, sürgüyü takılı bıraktım ama kilidi çevirip, kapıyı birkaç santim araladım. Adamlardan biri uzundu, bir seksen boylarındaydı. Yüzünün genç görünmesine rağmen, saçları kırdı. Siyah saçlarının arasında gri teller vardı. Diğeri ondan birkaç santim daha kısaydı, saman sarısına çalan kahverengi saçları vardı ve bebek yüzlüydü. İkisi de yirmili yaşlarının sonlarında, belki de otuzlarının başında gibi görünüyorlardı. Uzun boylu olanın yüzünden, kafasının karıştığı anlaşılıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu kapıdan içeri bakarak.

"Lily. Siz kimsiniz?"

Daha kısa olan, iterek uzun olanın önüne geçti, "Atlas burada mı?"

Onlara hayır demek istemiyordum çünkü o zaman burada yalnız olduğumu anlayacaklardı. Bu hafta erkeklere fazla güven duyduğum söylenemezdi. Elimdeki telefon çaldı ve üçümüzde bunu beklemediğimiz için sıçradık. Arayan Atlas'tı. Cevapla tuşuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Alo?"

"Sorun değil Lily, onlar benim arkadaşlarım. Cuma günü olduğunu unuttum, her cuma poker oynarız. Şimdi onları arayıp gitmelerini söyleyeceğim."

Atlas'ın arkadaşlarına baktım, orada öylece durmuş beni izliyorlardı. Onun evinde kaldığım için Atlas'ın planlarını

değiştirmek zorunda olduğunu düşünmesi, kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Kapıyı kapattım, kilidi açtım ve sonra kapıyı açıp, elimle onlara içeri girmelerini işaret ettim.

"Sorun değil Atlas. Planlarını iptal etmek zorunda değilsin. Ben de zaten yatmak üzereydim."

"Hayır, yoldayım. Onlara gitmelerini söyleyeceğim."

İkisi de oturma odasına girerlerken, telefonu hâlâ kulağıma bastırmış, tutuyordum.

"Yakında görüşürüz," dedim Atlas'a ve aramayı sonlandırdım. Bundan sonraki birkaç saniye garipti, onlar beni, ben de onları inceliyordum.

"İsimleriniz ne?"

"Ben Darin," dedi uzun boylu olan.

"Brad," dedi kısa boylu olan.

"Lily," dedim, daha önce onlara ismimi söylemiş olmama rağmen.

"Atlas yakında burada olacak."

Kapatmak için kapıya gittiğimde, biraz rahatlamış görünüyorlardı. Darin mutfağa gitti ve Atlas'ın buzdolabını açtı. Brad ceketini çıkarıp astı.

"Poker oynamayı biliyor musun Lily?"

Omuz silktim. "Üzerinden birkaç yıl geçti ama üniversitedeyken arkadaşlarımla oynardım."

İkisi de yemek odasındaki masaya doğru yürüdüler.

"Başına ne oldu?" diye sordu Darin, otururken. Bunu o kadar normal bir şekilde sormuştu ki, hassas bir konu olabileceği aklına bile gelmemiş gibiydi. Neden içimden onunla çıplak gerçeği paylaşmak gelmişti bilmiyordum. Belki de sadece bunu bana kocamın yaptığını öğrendiğinde birinin nasıl tepki vereceğini görmek istemiştim.

"Kocam yaptı. İki gece önce kavga ettik ve alnıma kafa attı. Atlas beni acil servise götürdü. Başıma altı dikiş attılar

ve bana hamile olduğumu söylediler. Şimdi de ne yapacağıma karar verene kadar burada saklanıyorum."

Zavallı Darin, tam oturmak üzereyken yarı oturur halde donup kalmıştı. Buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Yüzündeki ifadeye bakarsam, sanırım benim deli olduğumu düşünüyordu. Brad sandalyeyi çekip otururken, eliyle beni işaret etti.

"Rodan + Fields* ürünlerinden almalısın. Amp silindiri yaralar üzerinde harikalar yaratıyor."

O anda bu gelişigüzel tepkisine güldüm. Bir şekilde.

"Tanrım Brad!" dedi Darin, en sonunda sandalyesine otururken.

"Bu doğrudan satış olayında karından bile betersin. Yürüyen bir reklam gibisin."

Brad kendini savunur gibi ellerini kaldırdı. "Ne?" dedi, masum bir şekilde.

"Ona bir şey satmaya çalışmıyorum, dürüst davranıyorum. O şey işe yarıyor. Lanet sivilcelerinin üzerinde kullansaydın bunu sen de bilirdin."

"Canın cehenneme," dedi Darin.

"Daimi bir ergen olmaya çalışıyorsun gibi," diye mırıldandı Brad. "Otuz yaşına geldiğinde sivilce havalı bir şey olmuyor."

Darin kart destesini karmaya başladığında, Brad yanındaki sandalyeyi çekti.

"Gel otur Lily. Arkadaşlarımızdan biri, bir geri zekâlı olmaya karar verdi ve geçen hafta evlendi, karısı da artık poker gecelerine katılmasına izin vermiyor. O boşanana kadar onun yerine oynayabilirsin."

Bu gece kesinlikle odamda saklanmayı planlıyordum ama bu ikisi yanlarından ayrılmayı zorlaştırıyordu. Brad'in yanına

* Rodan and Fields: Amerika'daki, cilt bakım ürünleri üzerinde uzmanlaşmış bakım markası. (ç.n.)

oturdum ve masada ileri doğru uzandım. "Onları bana ver," dedim Darin'e. Kartları tek kollu bir bebek gibi karıyordu. Tek kaşını kaldırdı ve kartları masada bana doğru itti. Kart oyunlarını çok bilmiyordum ama bir profesyonel gibi kart karabilirdim. Kartları ikiye ayırdım, başparmaklarımı uçlarına bastırıp serbest bıraktım ve güzel bir şekilde karışmalarını izledim. Kapı çalındığında, Darin ve Brad kart destesine bakıyorlardı. Bu sefer kapıyı duraksamadan açtım ve içeri üzerinde çok pahalı görünüşlü tüvit bir ceket olan bir erkek girdi. Boynuna bir atkı dolamıştı ve kapıyı ardından kapatır kapatmaz atkıyı boynundan çıkarmaya başladı. Mutfağa doğru yürürken, başıyla beni işaret etti.

"Sen kimsin?"

Diğer ikisinden daha yaşlıydı, muhtemelen kırklarının ortasındaydı. Atlas'ın arkadaşları kesinlikle ilginç bir karışımdan oluşuyordu.

"Bu Lily," dedi, Brad.

"Pisliğin tekiyle evli ve kısa süre önce pisliğin bebeğine hamile olduğunu öğrenmiş. Lily, bu da Jimmy. Gösterişli ve azametli biridir."

"Gösterişli ve azametli aynı anlama gelir ahmak," dedi, Jimmy.

Darin'in yanındaki sandalyeyi çekti ve başıyla elimdeki kartları gösterdi.

"Atlas, seni buraya bizi dolandırmak için mi çağırdı? Ortalama bir insan bu şekilde kart karmayı nereden bilir ki?"

Gülümsedim ve kartları onlara dağıtmaya başladım.

"Sanırım bunu öğrenmek için bir el oynamak zorundayız."

***

Atlas en sonunda içeri girdiğinde, üçüncü eli oynuyorduk. Kapıyı ardından kapattı ve dördümüze baktı. Atlas kapıyı

açmadan hemen önce Brad, komik bir şey söylemişti, dolayısıyla Atlas ile göz göze geldiğimizde kahkahalarla gülüyordum. Başıyla mutfağı işaret etti ve o yönde yürümeye başladı.

"Pas," dedim, kartlarımı masanın üzerine bırakırken ve ayağa kalkıp onun peşinden gittim. Mutfağa girdiğimde, masadakilerin kendisini göremeyeceği bir yerde duruyordu. Ona doğru yürüdüm ve tezgaha yaslandım.

"Onlara gitmelerini söylememi ister misin?"

Olumsuz anlamda başımı salladım, "Hayır, bunu yapma. Aslında eğleniyorum. Diğer konuları düşünmeme engel oluyor."

Başını salladı ve onun taze baharat koktuğunu fark etmeden edemedim. Özellikle de biberiye. Bu, onu restoranında çalışırken izlemek istememe neden oldu.

"Aç mısın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, "Pek sayılmaz. Birkaç saat önce makarnadan kalanları yedim."

Ellerimi iki yanımda tezgaha yaslamıştım. Bana doğru bir adım attı ve bir elini, elimin üzerine koyup, başparmağıyla elimin üzerini okşadı. Bunun rahatlatıcı bir hareket olmasından başka bir amacı olmadığını biliyordum ama bana dokunduğunda, çok daha fazlasını hissediyordum. Bir sıcaklık dalgası göğsüme yükseldi ve bakışlarımı ellerimize indirdim. Sanki o da bunu hissediyormuş gibi, bir anlığına parmağını hareket ettirmeyi bıraktı. Elini çekti ve geriye doğru bir adım attı.

"Üzgünüm," dedi ve buzdolabına döndü, bir şeyler arıyormuş gibi yapıyordu. Beni, az önce olan şeyin garipliğinden kurtarmaya çalıştığı oldukça açıktı. Masaya geri döndüm ve bir sonraki el için kartlarımı elime aldım. Birkaç dakika sonra Atlas masaya geldi ve yanıma oturdu. Jimmy herkese kart dağıttı.

"Pekala Atlas, Lily ile nasıl tanıştınız?"

Atlas her seferde bir kartını eline aldı. "Çocukken Lily benim hayatımı kurtardı," dedi, bir gerçeği belirtir gibi. Bana baktı ve göz kırptı, bu göz kırpmanın bana hissettirdikleri yüzünden suçluluk duygusunun içinde boğulacakmış gibi hissettim. Özellikle de böyle bir zamanda. *Kalbim bana neden bunu yapıyordu?*

"Ay çok tatlı," dedi Brad. "Lily senin hayatını kurtardı, şimdi sen de onunkini kurtarıyorsun."

Atlas kartlarını indirdi ve Brad'e kötü bir bakış attı.

"Pardon?"

"Rahatla," dedi Brad. "Lily ile aramız iyi, şaka yaptığımı biliyor." Brad bana baktı, "Hayatın şu anda tamamen berbat durumda olabilir Lily ama daha iyi olacak. Güven bana, ben de aynı şeyi yaşadım."

Darin kahkaha attı.

"Dayak yedin, hamile kaldın ve bir başka adamın evinde saklanıyordun, öyle mi?" dedi Brad'e.

Atlas kartlarını sertçe masaya koydu ve sandalyesini geri itti. "Sizin kahrolası derdiniz ne?" diye bağırdı Darin'e. Uzandım ve rahatlatıcı bir şekilde elini sıktım.

"Rahatla," dedim, "sen buraya gelmeden önce aramızda bir bağ kurduk. Aslında, içinde bulunduğum durumu hafife almalarını önemsemiyorum. Gerçekten daha hafif bir hale gelmesini sağlıyor."

Kızgın bir şekilde elini saçlarının arasından geçirip, başını iki yana salladı. "Kafam çok karıştı," dedi, "onlarla sadece on dakika yalnız kaldın."

Kahkaha attım. "On dakika içinde, bir insan hakkında çok şey öğrenebilirsin."

Konuşmanın konusunu değiştirmeye çalıştım. "Peki siz nasıl tanıştınız?"

Darin öne doğru eğildi ve parmağıyla kendisini işaret etti. "Bib's şef yardımcısıyım."

Sonra parmağıyla Brad'i işaret etti, "O da bulaşıkçı."

"Şimdilik," diye araya girdi Brad. "Yükseliyorum."

"Peki ya sen?" dedim Jimmy'ye.

Jimmy kendinden memnun bir halde sırıttı ve, "Tahmin et," dedi.

Giyinme tarzından ve ona gösterişli ve azametli denilmesinden yola çıkarak tahminde bulundum... "Baş garson?"

Atlas kahkaha attı. "Jimmy aslında vale olarak çalışıyor."

Jimmy'ye baktım ve tek kaşımı kaldırdım. Masaya üç poker fişi attı ve, "Bu doğru," dedi. "Bahşiş karşılığında araba park ediyorum."

"Seni kandırmasına izin verme," dedi Atlas. "Vale olarak çalışıyor ama sadece fazlasıyla zengin olduğundan sıkıldığı için."

Gülümsedim. Bu, bana Allysa'yı hatırlatmıştı. "Benim de böyle bir çalışanım var. Sadece sıkıldığı için çalışıyor. Aslında en iyi çalışanım da o."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı Jimmy.

Kartlarıma baktım ve sıra bana geldiğinde masaya üç poker fişi koydum. Atlas'ın telefonu çaldı ve telefonunu cebinden çıkardı. Telefonla konuşmak için bizden izin istediğinde, bir fiş daha koyarak çanağı yükseltiyordum.

"Pas," dedi Brad kartlarını masaya koyarken.

Atlas'ın aceleyle gözden kaybolduğu koridora bakıyordum. Cassie ile mi konuşuyor? Hayatında biri var mı diye merak ettim. Ne iş yaptığını biliyordum. En azından üç arkadaşı olduğunu biliyordum. Ama aşk hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Darin kartlarını açtı. Dörtlü. Ayrı renklerden ardışık beş kartımı açtım ve Darin inlerken, tüm poker fişlerini almak için öne doğru uzandım.

"Cassie poker gecelerine gelir mi?" diye sordum, Atlas hakkında biraz daha bilgi almaya çalışarak. Bunları ona, kendim sormaktan çekiniyordum.

"Cassie mi?" dedi Brad.

Kazandıklarımı önüme aldım ve başımla onayladım, "Atlas'ın kız arkadaşının adı bu değil mi?"

Darin kahkaha attı, "Atlas'ın kız arkadaşı yok. Onu iki yıldır tanıyorum ve Cassie isminde birinden hiç bahsetmedi."

Yeni kartları dağıtmaya başladı ama ben az önce bana verdiği bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. Atlas odaya geri döndüğünde, ilk iki kartımı elime alıyordum. "Hey Atlas," dedi Jimmy, "Cassie de kim ve nasıl oluyor da senin ondan bahsettiğini hiç duymadık?"

Ah, lanet olsun.

Fazlasıyla utanmıştım. Elimdeki kartları daha sıkı kavradım ve Atlas'a bakmaktan kaçındım ama oda o kadar sessizleşmişti ki, ona *bakmazsam* utandığım daha belli olacaktı. Atlas, Jimmy'ye bakıyordu. Jimmy, Atlas'a bakıyordu. Brad ve Darin de bana bakıyorlardı. Atlas bir an dudaklarını büzdü ve sonra, "Cassie diye biri yok," dedi. Çok kısa bir an için gözlerime baktı. Ama o kısa an içinde, tüm gerçeği yüzünden anladım.

Hiçbir zaman Cassie diye biri *olmamıştı.*

Bana yalan söylemişti.

Atlas boğazını temizledi ve, "Çocuklar dinleyin," dedi. "Aslında bu geceyi iptal etmeliydim. Bu hafta biraz..."

Eliyle çenesini ovuşturdu ve Jimmy ayağa kalktı. Atlas'ın omzunu sıktı ve, "Haftaya. Bende," dedi.

Atlas minnettar bir şekilde başını salladı. Üçü poker kartlarını ve fişleri toplamaya başladılar. Brad özür diler bir tavırla kartları elimden aldı çünkü; kartları o kadar sıkı tutuyordum ki, hareket edemiyordum.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim Lily," dedi, Brad. Bir şekilde gülümseyecek ve ayağa kalkacak gücü buldum. Vedalaşırken hepsine sarıldım ve kapı arkalarından kapandıktan sonra, odada Atlas ile yalnız kaldık.

Ve Cassie yoktu.

Cassie hiçbir zaman bu odada olmamıştı çünkü Cassie diye biri yoktu.

Ne oluyordu?

Atlas masanın yanındaki yerinden hareket etmedi. Ben de olduğum yerde duruyordum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sabit bir şekilde duruyordu. Başını hafifçe önüne eğmişti ama gözleri masanın üzerinden doğruca benim üzerimdeydi.

Neden bana yalan söylemişti?

Atlas'a restoranında ilk rastladığımda, henüz Ryle ile resmi olarak bir çift değildik. Lanet olsun, Atlas o akşam aramızda bir şeyler olma şansı olduğuna inanmam için bir neden vermiş olsaydı, onu Ryle'a tercih edeceğimden kesinlikle emindim. O zamanlar Ryle'ı çok az *tanıyordum*. Atlas hiçbir şey söylememişti. Bana yalan söylemiş ve tam bir yıldır bir ilişkisi olduğundan bahsetmişti. Neden? Onunla bir şansımız olmayacağını düşünmemi istemesi dışında, neden böyle bir şey yapacaktı ki? Belki de bunca zaman yanılmıştım. Belki de en başında bile beni sevmemişti ve bu Cassie denilen kişiden bahsetmesinin, beni ondan tamamen uzak tutacağını biliyordu. Yine de, işte buradaydım. Onun evinde kalıyordum. Onun arkadaşlarıyla etkileşimde bulunuyordum. Yemeklerini yiyordum. Duşunu kullanıyordum. Gözyaşlarımın gözlerimi yakmaya başladığını hissettim ve o sırada istediğim en son şey onun önünde durup ağlamaktı. Masanın etrafından dolandım ve hızla yanından geçtim. Elimi tuttuğunda henüz çok uzaklaşmamıştım. "Bekle."

Durdum, yüzüm diğer tarafa dönüktü.

"Konuş benimle Lily."

Artık tam arkamdaydı, hâlâ elimi tutuyordu. Ondan uzaklaştım ve odanın diğer ucuna gittim.

Döndüm ve ilk damlalar yanaklarımdan süzülürken yüzüne baktım.

"Neden hiçbir zaman benim için geri dönmedin?"

Az önce ona söylediğim kelimeler dışında, ağzımdan çıkacak bütün kelimelere hazırlıklı görünüyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, kanepeye doğru yürüdü ve oturdu. Sakinleşmek için nefes verdikten sonra, dikkatle bana baktı.

"Döndüm Lily."

Ciğerlerime havanın girmesine ya da çıkmasına izin vermiyordum. Verdiği cevabı algılamaya çalışırken, tamamen hareketsiz bir şekilde duruyordum. *Benim için geri mi dönmüştü?* Ellerini önünde birleştirdi.

"Donanmadan ilk çıktığımda, seni bulma umuduyla Maine'e geri döndüm. Etrafta soruşturdum ve hangi üniversiteye gittiğini öğrendim. Karşına çıktığım zaman ne beklemem gerektiğinden emin değildim çünkü o zamana kadar iki farklı insan olmuştuk. Birbirimizi en son dört yıl önce görmüştük. Muhtemelen ikimiz için de bu dört yıl içinde çok şeyin değiştiğini biliyordum."

Dizlerimin fazlasıyla zayıf olduğunu hissediyordum, dolayısıyla yanındaki sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. *Benim için geri mi dönmüştü?*

"Bütün bir gün boyunca üniversitenin kampüsünde gezinip seni aradım. En sonunda, akşamüzeri geç saatlerde seni gördüm. Avluda bir grup arkadaşınla oturuyordun. Yanına gelmek için cesaretimi toplamaya çalışırken, uzunca bir süre seni izledim. Kahkaha atıyordun. Mutlu görünüyordun.

Daha önce seni hiç görmediğim gibi ışık saçıyordun. Hayatımda hiçbir başka insan için o gün seni gördüğümde olduğu kadar mutlu olmamıştım. Sadece iyi olduğunu bilmek..."

Bir an için durdu. Ellerimle midemi kavramıştım çünkü canım acıyordu. Ona bu kadar yakın olmama rağmen bundan haberim olmadığını bilmek canımı acıtıyordu.

"Sana doğru yürümeye başladığımda, biri arkandan sana yaklaştı. Bir erkek. Yanında dizlerinin üzerinde çöktü, onu gördüğünde gülümsedim ve kollarını boynuna doladın. Sonra da onu öptün."

Gözlerimi kapattım. *O, sadece altı ay çıktığım bir çocuktu. Hiçbir zaman Atlas için hissettiklerimin,* küçücük bir parçasını bile hissettirmemişti. Hızla nefesini verdi.

"Bundan sonra oradan ayrıldım. Senin bu kadar mutlu olduğunu görmek, bir insanın aynı anda hissedebileceği en iyi ve en kötü duyguydu. Ama o noktada, hayatımın hâlâ senin için yeterince iyi olmadığına inanıyordum. Sana sevgiden başka sunabileceğim bir şey yoktu ve sen bundan fazlasını hak ediyordum. Ertesi gün donanmaya bir daha yazıldım. Ve şimdi..."

Sanki hayatında etkileyici herhangi bir şey yokmuş gibi tembelce elini havaya kaldırdı. Bir an durup düşünmek için başımı ellerimin arasına aldım. Aramızda olabileceklere dair sessizce hüzünleniyordum. Aramızda olanlara. Olmayanlara. Parmaklarımı omzumdaki dövmenin üzerine götürdüm. O boşluğu bundan sonra doldurabilecek miyim, merak ettim. Bu dövmeyi yaptırdığım zaman, Atlas'ın hiç böyle hissedip hissetmediğini düşünmüştüm. Kalbindeki bütün hava çıkıyormuş gibi. Restoranında ona rastladıktan sonra bana neden yalan söylediğini hâlâ anlamıyordum. Eğer gerçekten o da benim ona karşı hissettiklerimi hissediyorsa, neden böyle bir şey uydurmuştu?

"Neden kız arkadaşın olduğu konusunda yalan söyledin?"

Eliyle yüzünü ovuşturdu ve bunu, bana söylemeden önce bile pişman olduğunu görebiliyordum. "Bunu söyledim çünkü... o akşam mutlu görünüyordun. Ona veda ettiğini görmek deli gibi canımı acıttı ama aynı zamanda gerçekten iyi bir durumda göründüğün için rahatlamıştım. Senin, benim için endişelenmeni istemedim. Ve bilmiyorum... Belki de biraz kıskandım. Bilmiyorum Lily. Sana yalan söylediğim anda buna pişman oldum."

Elimi ağzıma götürdüm. Zihnim de kalbim kadar hızlı çalışmaya başladı. O anda, 'ya olsaydı?' seçeneklerini düşünmeye başlamıştım. *Ya bana karşı dürüst olsaydı? Bana nasıl hissettiğini söyleseydi? Şu anda ne durumda olurduk?* Ona bunu neden yaptığını sormak istedim. Neden benim için mücadele etmediğini. Ama ona sormama gerek yoktu çünkü; cevabı zaten biliyordum. Bana istediğim şeyi verdiğini düşünüyordu çünkü benim için istediği tek şey mutlu olmamdı. Aptalca bir nedenden ötürü, hiçbir zaman bu mutluluğu onunla yakalayabileceğimi hissetmemişti.

Düşünceli Atlas.

Bunu düşündükçe, nefes almak daha da zorlaşıyordu. Atlas'ı düşündüm. Ryle'ı. Bu geceyi. İki gece önceyi. Bu kadarı çok fazlaydı. Ayağa kalktım ve kaldığım yatak odasına gittim. Cep telefonumu, çantamı aldım ve oturma odasına geri döndüm. Atlas hareket etmemişti.

"Ryle bugün İngiltere'ye gitti," dedim.

"Sanırım artık eve gitmeliyim. Beni bırakabilir misin?"

Bakışlarına bir hüzün çöktü ve bunu gördüğümde gitmenin doğru olduğunu anladım. İkimiz de bu olayı kapatmamıştık. Kapatabilecek miydik, emin değildim. Bu kapanışın bir efsane olduğunu düşünmeye başlamıştım ve hâlâ hayatımda olanları algılamaya çalışırken, orada olmak işleri benim için daha kötü hale getirecekti. Hayatımdan mümkün

olduğunca kafa karışıklığını çıkarmam gerekiyordu ve şu anda Atlas'a karşı olan duygularım bu kafa karışıklığının en üst sırasındaydı. Bir an için dudaklarını birbirine bastırdı ve sonra başıyla onaylayıp anahtarlarını aldı.

***

Daireme giden yolda, ikimiz de konuşmadık. Beni kapının önünde bırakmadı. Otoparka park etti ve arabadan çıktı, "Eğer seninle yukarı gelmeme izin verirsen, kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi. Başımla onayladım ve asansörle yedinci kata çıkarken sessiz kalmaya devam ettik. Daireme kadar arkamdan geldi. Çantamın içinde anahtarlarımı aradım ve üçüncü denememde de kapıyı açmayı başaramayana kadar ellerimin titrediğinin farkında değildim. Atlas sakin bir şekilde anahtarı elimden aldı ve benim için kapıyı açarken, ben de kenara çekildim.

"İçeride kimse olmadığından emin olmamı ister misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. Ryle'ın burada olmadığını biliyordum çünkü; İngiltere'ye doğru yoldaydı ama dürüst olmam gerekirse, hâlâ daireye tek başıma girmekten biraz korkuyordum. Atlas benden önce içeri girdi ve ışıkları açtı. Dairenin içinde yürümeye devam ederken bütün ışıkları açıyor ve tüm odalara giriyordu. Oturma odasına geri döndüğünde, ellerini ceketinin ceplerine soktu. Derin bir nefes aldı ve sonra, "Bundan sonra ne olacak bilmiyorum Lily," dedi.

Biliyordu. Sadece bunun olmasını istemiyordu çünkü ikimiz de birbirimizle vedalaşmanın canımızı ne kadar yaktığını biliyorduk. Bakışlarımı ondan kaçırdım çünkü; o anda yüzündeki ifadeyi görmek doğruca kalbimi delip geçiyordu. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yere baktım,

"Üzerinde düşünmem gereken çok fazla şey var Atlas. Çok fazla şey ve sen hayatımda olursan bunu yapamamaktan korkuyorum." Bakışlarımı kaldırıp, gözlerine baktım. "Umarım buna alınmazsın çünkü aslında bu bir iltifat."

Bir an sessizce bana baktı, söylediklerim onu hiç şaşırtmamıştı. Ama söylemek istediği çok fazla şey olduğunu görebiliyordum. Benim de ona söylemeyi dilediğim çok fazla şey vardı ama konuşmanın o an için uygun olmadığını ikimiz de biliyorduk. Ben evliydim. Başka bir adamın bebeğine hamileydim. O da başka bir adamın bana aldığı dairenin oturma odasında duruyordu. Bu koşulların, birbirimize uzun zaman önce söylemiş olmamız gerekenlerden bahsetmek için pek de uygun koşullar olmadığını söyleyebilirdim. Bir an kapıya baktı, gitmekle konuşmak arasında seçim yapmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Gözlerime bakmadan önce dişlerini sıktığını gördüm, "Eğer bana ihtiyacın olursa, beni aramanı istiyorum," dedi.

"Ama sadece acil bir durum olursa. Seninle normal bir şekilde görüşemiyorum Lily."

Söylediği kelimeler beni şaşırtmıştı ama bu sadece kısa bir an sürmüştü. Bunu itiraf etmesini beklemiyor olsam da, kesinlikle haklıydı. Tanıştığımız günden bu yana, ilişkimizin hiçbir yanı normal olmamıştı. Ya hep ya hiç olmuştu. Askere giderken, benimle bağlarını koparmasının nedeni de buydu. Aramızda hiçbir zaman normal bir arkadaşlık olmayacağını biliyordu. Bu çok acı verici olurdu. Belli ki, bu değişmemişti.

"Hoşça kal Atlas."

Bu kelimeleri tekrar söylemek, içimi ilk seferki kadar parçalıyordu. İrkildi ve dönüp, sanki bir an önce oradan ayrılmak istiyormuş gibi hızla kapıdan çıktı. Ardından kapı kapandığında, kapıya gittim, kilitledim ve başımı kapıya

yasladım. İki gün önce kendime hayatımın nasıl daha iyi olabileceğini soruyordum. Bugün ise nasıl daha kötü olabileceğini sorguluyordum. Kapının aniden çalınmasıyla sıçradım. Kapıdan çıkmasının üzerinden sadece on saniye geçmişti bu yüzden Atlas olduğunu biliyordum. Kapının kilidini çevirip kapıyı açtım ve aniden yumuşak bir şey bana sarıldı. Atlas çaresizce kollarını bana dolamış ve dudaklarını başımın yanına bastırmıştı. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve en sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Son iki gün içinde Ryle için çok fazla gözyaşı dökmüştüm ve gözlerimde hâlâ Atlas için dökeceğim yaş kalıp kalmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama belli ki vardı çünkü; o sırada yağmur gibi yanaklarımdan dökülüyordu.

"Lily," diye fısıldadı bana sımsıkı sarılırken.

"Şu anda duymak istediğin son şeyin bu olduğunu biliyorum ama bunu söylemek zorundayım çünkü çok defa sana gerçekten söylemek istediğimi söylemeden gittim."

Bana bakmak için geri çekildi ve gözyaşlarımı gördüğünde ellerini yanaklarıma götürdü, "Gelecekte... Bir mucize olur da kendini yeniden âşık olacak durumda bulursan... Bana âşık ol." Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sen hâlâ en sevdiğim insansın Lily. Hep öyle kalacaksın."

Beni bıraktı ve cevap vermemi bile beklemeden dönüp gitti.

Kapıyı yeniden kapattığımda, kayarak yere oturdum. Kalbimin pes etmek istediğini hissediyordum. Onu suçlamıyordum. İki gün içinde iki ayrı acı yaşamıştı. İçimde, bu iki acının da iyileşmeye başlaması için çok uzun zaman geçeceğine dair bir his vardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Allysa, kanepede benim ve Rylee'nin yanına oturdu. "Seni çok özledim Lily," dedi.

"Haftada bir ya da iki gün işe gelmeyi düşünüyorum."

Güldüm, bu yorumuna biraz şaşırmıştım. "Alt katta yaşıyorum ve neredeyse her gün seni ziyaret ediyorum. Nasıl oluyor da beni özleyebiliyorsun?"

Bacaklarını altına alırken, surat astı, "Tamam, özlediğim sen değilsin. İşi özledim. Bazen sadece, bu evden çıkmak istiyorum."

Rylee doğduğundan bu yana, altı hafta geçmişti. Bu yüzden, henüz işe gelip gelmemesi gerektiğinden emin değildim ama dürüst olmam gerekirse, Rylee olduğu için geri gelmek isteyeceğini bile düşünmüyordum. Öne doğru eğildim ve Rylee'nin burnunu öptüm.

"Rylee'yi de getirecek misin?"

Allysa başını iki yana salladı, "Hayır, bunun için bana fazla iş veriyorsun. Ben çalışırken ona Marshall bakabilir."

"Sizin için bunu yapacak *insanlar* olmadığını mı söylüyorsun?"

Bunu söylediğimi duyduğunda, Marshall oturma odasından geçiyordu.

"Sus Lily. Kızımın önünde zengin bir kızmış gibi konuşma. Günah."

Kahkaha attım. Haftada birkaç gece buraya gelmemin nedeni buydu, çünkü sadece buradayken gülebiliyordum. Ryle'ın İngiltere'ye gitmesinin üzerinden altı hafta geçmişti ve hiç kimse aramızda olanları bilmiyordu. Ryle, hiç kimseye

söylememişti, ben de söylemedim. Annem de dahil herkes, onun çalışmak için Cambridge'e gittiğine ve aramızda hiçbir şeyin değişmediğine inanıyordu. Henüz hamileliğimden de kimseye bahsetmemiştim. İki kere doktora gitmiştim. Hamile olduğumu öğrendiğim gece, zaten on iki haftalık hamileydim ki bu da şu anda on sekiz haftalık hamile olduğum anlamına geliyordu. Hâlâ bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum. On sekiz yaşımdan itibaren doğum kontrol hapı kullanıyordum. Belli ki birkaç kere ilacı almayı unutmuştum. Karnım çıkmaya başlamıştı ama hava soğuk olduğu için saklamak kolaydı. Üzerinizde bol bir kazak ve bir ceket olduğunda, kimse bir şeyden şüphelenmiyordu. Yakın zamanda birilerine söylemem gerektiğini biliyordum ama ilk söylemem gereken kişinin Ryle olduğunu hissediyordum ve bunu ülkeler arası telefon konuşmasında söylemek istemiyordum. En fazla altı hafta içinde geri dönmüş olacaktı. Eğer o zamana kadar saklı tutabilirsem, o noktadan sonra nereye gideceğime karar verebilirdim.

Rylee'ye baktığımda bana gülümsüyordu. Onu biraz daha gülümsetmek için yüzümü garip şekillere soktum. Bir çok defa Allysa'ya hamileliğimden bahsetmek istemiştim ama bu sırrı kardeşinden bile gizlerken, ona bunu söylemek zordu. Onunla bu konuda konuşamamak beni mahvediyor olsa da, onu bu tür bir duruma sokmak istemiyordum.

"Ryle'ın yokluğunda nasılsın?" diye sordu Allysa.

"Onun eve geri dönmesine hazır mısın?"

Başımla onayladım ama bir şey söylemedim. Konuyu açtığında, her zaman geçiştirmeye çalışıyordum. Allysa kanepede arkasına yaslandı ve, "Hâlâ Cambridge'i seviyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedim, Rylee'ye dilimi çıkarırken. Rylee sırıttı. Bebeğimin ona benzeyip benzemeyeceğini merak ettim. Rylee, gerçekten sevimliydi ama biraz taraflı düşünüyor olabilirdim.

"Oradaki metro sistemini öğrendi mi?" Allysa güldü. "Yemin ederim onunla her konuştuğumda yolunu kaybetmiş oluyor. A hattına mı B hattına mı binmesi gerektiğini bilmiyor."

"Evet," dedim ona, "öğrendi."

Allysa kanepede doğruldu. "Marshall!"

Marshall oturma odasına girdi ve Allysa, Rylee'yi kollarımdan aldı. Onu Marshall'a verdi ve, "Altını değiştirir misin?" dedi.

Neden ondan böyle bir şey istediğini bilmiyordum. Altını az önce değiştirmiştim. Marshall burnunu buruşturdu ve Rylee'yi Allysa'nın kollarından aldı.

"Sen kokmuş bir kız mısın?"

Üzerlerinde birbirine benzeyen tulumlar vardı. Allysa, elimi tuttu ve beni kanepeden o kadar hızlı kaldırdı ki bağırdım. "Nereye gidiyoruz?" Bana cevap vermedi. Hızla yatak odasına doğru yürüdü ve ikimiz de içeri girdiğimizde kapıyı hızla kapattı. Birkaç kere odada ileri geri yürüdü ve sonra durup bana baktı, "Şu anda bana neler olduğunu söylesen iyi edersin Lily!"

Şok içinde geri çekildim. *Neden bahsediyordu?*

Ellerimi hemen karnıma götürdüm çünkü; belki de fark etmiş olabileceğini düşünüyordum ama karnıma bakmıyordu. Öne doğru bir adım attı ve parmağıyla göğsümü dürttü.

"Cambridge, İngiltere'de metro *yok* seni sersem!"

"Ne?" Kafam çok karışmıştı.

"Bunu ben uydurdum!" dedi. "Uzun zamandır sizinle ilgili yolunda olmayan bir şeyler var. Sen benim en yakın arkadaşımsın Lily ve ağabeyimi tanıyorum. Onunla her hafta konuşuyorum ve o eskisi gibi değil. İkinizin arasında bir şey olmuş ve ben de tam şu anda öğrenmek istiyorum!"

Lanet olsun. Sanırım bu beklediğimden daha erken olacaktı.

Yavaşça ellerimle ağzımı kapattım, ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Ona *ne kadarını* söyleyeceğimden. O ana kadar, onunla bu konuda konuşamamanın beni ne kadar mahvettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni bu kadar iyi anlıyor olmasından dolayı neredeyse rahatlayacaktım. Onunla yatağına doğru yürüdüm ve yatağa oturdum.

"Allysa," diye fısıldadım.

"Otur."

Bunun, onun canını da en az benimki kadar yakacağını biliyordum. Yatağa geldi, yanıma oturdu ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Elimi sıktı ama hiçbir şey söylemedi. Sonraki on beş dakika boyunca ona her şeyi anlattım. Ona kavgadan bahsettim. Ona Atlas'ın beni aldığını anlattım. Ona hastaneyi anlattım. Ona hamileliğimi anlattım. Ona son altı hafta boyunca, hayatımda kendimi hiç bu kadar yalnız ve korkmuş hissetmediğim için her gece ağlayarak uyuduğumu anlattım. Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde, ikimiz de ağlıyorduk. Söylediklerim karşısında arada sırada, *"Ah Lily,"* demekten başka herhangi bir tepki vermemişti. Bir tepki vermesi de gerekmiyordu. Ryle, onun kardeşiydi. Aynı en son seferde olduğu gibi kardeşinin geçmişini göz önünde bulundurmamı istediğini biliyordum. Onunla aramızı düzeltmemi istediğini biliyordum çünkü; Ryle onun kardeşiydi. Büyük, mutlu bir aile olmamız gerekiyordu. Onun tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Ona anlattığım her şeyle mücadele etmeye çalışırken, uzunca bir süre sessiz kaldı. En sonunda gözlerime baktı ve ellerimi sıktı.

"Ağabeyim seni *seviyor* Lily. Seni çok seviyor. Sen onun tüm hayatını ve onu hiçbir zaman olamayacağını düşündüğüm biri haline getirdin. Onun kız kardeşi olarak, onu bağışlamanın bir yolunu bulmandan daha çok istediğim bir şey

yok. Ama senin en yakın arkadaşın olarak, sana eğer onu geri alırsan seninle bir daha asla konuşmayacağımı söylemek zorundayım."

Söylediği kelimeleri algılamam bir anımı aldı ama algıladığımda, hıçkırmaya başladım.

Allysa da hıçkırmaya başladı. Kollarını bana doladı ve Ryle için ikimizin de duyduğu sevgiyle birlikte ağladık. Şu anda ondan bu kadar nefret ettiğimiz için ağladık. Yatağının üzerinde birkaç dakika boyunca acınası bir şekilde hıçkırmamızın ardından, beni bıraktı ve bir kutu kağıt mendil almak için şifonyerine gitti. İkimiz de gözlerimizi silip, burunlarımızı çekerken, "Sen hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşımsın," dedim. Başıyla onayladı.

"Biliyorum ve ayrıca olabilecek en iyi teyze olacağım." Burnunu sildi ve sonra yeniden burnunu çekti ama gülümsüyordu. "Lily. Bir *bebeğin* olacak."

Bunu heyecanla söylemişti ve bu hamileliğim ile ilgili sevincimi paylaştığım ilk andı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kilo aldığını fark etmiştim. Ama sadece Ryle gittiği için moralinin bozuk olduğunu ve çok yediğini düşünmüştüm."

Giyinme dolabının arka kısmına gitti ve benim için bir şeyler çıkarmaya başladı.

"Sana vereceğim çok fazla hamile kıyafetim var."

Kıyafetlere bakmaya başladık, Allysa bir bavul aldı ve açtı. Bavul dolup taşana kadar içine kıyafetleri atmaya başladı.

"Bunları giyemem," dedim, üzerinde hâlâ etiketi olan bir bluzu göstererek. "Hepsi tasarım ürünü. Onları kirletirim."

Allysa kahkaha attı ve yine de kıyafetleri bavulun içine atmaya devam etti, "Onlara yeniden ihtiyacım olmayacak. Eğer bir daha hamile kalırsam, benim için çalışan insanlara daha fazla kıyafet aldırırım."

Bir gömleği askıdan çıkardı ve bana verdi. "Al, bunu bir dene."

Bluzumu çıkardım ve sonra hamile gömleğini üzerime geçirdim. Tam olarak giydiğimde, aynaya baktım. Ben... Hamile görünüyordum. "*Bu kadarını artık saklayamazsın*" kadar hamile. Elini karnımın üzerine koydu ve benimle birlikte aynaya baktı. "Kız mı, erkek mi öğrendin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Aslında bilmek istemiyorum."

"Umarım kızdır," dedi.

"Kızlarımız birbirinin en yakın arkadaşı olabilir."

"Lily?"

İkimiz de döndüğümüzde, Marhall'ın kapı aralığında durduğunu gördük. Bakışları karnımın üzerindeydi. Allysa'nın hâlâ karnımın üzerinde olan *elinin* üzerinde. Başını eğdi. Parmağıyla beni işaret etti, "Sen..." dedi kafası karışmış bir şekilde.

"Lily, orada... Hamile olduğunun farkında mısın?"

Allysa sakin bir şekilde kapıya gitti ve elini kapı kulpuna koydu, "Eğer karın olarak kalmaya devam etmemi istiyorsan, bir daha asla ama asla tekrarlamaman gereken şeyler var. Bu da o şeylerden biri. Anladın mı?"

Marshall kaşlarını kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı.

"Evet. Tamam. Anladım. Lily hamile değil."

Allysa'yı alnından öptü ve yeniden bana baktı.

"Seni tebrik etmiyorum Lily. Çünkü hiçbir şey yok."

Allysa iterek onu kapıdan dışarı çıkardı ve kapıyı kapatıp, yeniden bana döndü.

"Doğum öncesi bebek partisi planlamamız gerekiyor," dedi.

"Hayır. Önce Ryle'a söylemem gerekiyor."

Konuyu geçiştirmek için elini salladı. "Partiyi onun planlaması gerekmiyor. O zamana kadar ikimiz arasında kalır."

Allysa, laptopunu çıkardı ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk defa hamile olduğum için mutlu hissettim.

Otuzuncu Bölüm

Arada sırada dairemden taşınmak istememe rağmen, Allysa'dan çıktıktan sonra evime dönmek için sadece asansöre binmem gerekmesi oldukça işime yarıyordu. Orada yaşamak hâlâ garip geliyordu. Biz ayrılmadan ve Ryle İngiltere'ye gitmeden önce, orada sadece bir hafta yaşamıştık. Daireyi evim gibi hissetme şansım olmamıştı ve şimdi de oranın lekelenmiş olduğunu hissediyordum. O geceden sonra, yatak odamda yatacak cesareti kendimde bulamamıştım. Bu yüzden de misafir odasındaki eski yatağımda yatıyordum. Hamileliğimi hâlâ sadece Allysa ve Marshall biliyordu. Onlara söylememin üzerinden sadece iki hafta geçmişti, bu da yirmi haftalık hamile olduğum anlamına geliyordu. Anneme söylemem gerektiğini biliyordum ama Ryle, birkaç hafta içinde dönecekti. Başka herhangi biri öğrenmeden önce ilk olarak ona söylemem gerektiğini hissediyordum. Sadece Ryle Amerika'ya geri dönmeden önce şişen karnımı annemden saklamam gerekiyordu. Muhtemelen Ryle'ı arayıp, hamileliğimi ona ülkeler arasında telefonda söylemek zorunda kalacağım gerçeğini kabul etmem gerekiyordu. Annemi iki haftadır yüz yüze görmemiştim. Annem Boston'a taşındığından beri ilk defa birbirimizi bu kadar uzun süredir görmemiştik, dolayısıyla kısa süre içinde bir şey olmazsa, ben hazır olmadığım bir anda ön kapımda belirecekti. Yemin ederim, sadece son iki hafta içinde karnım iki katına çıkmıştı. Beni iyi tanıyan biri görürse, bunu saklamak imkansız olacaktı. Şimdiye kadar çiçekçide kimse bana bunun hakkında bir şey sormamıştı. Sanırım hâlâ, *"Hamile mi? Yoksa sadece şişmanlamış mı?"*

sorusunun sorulacağı durumdaydım. Dairemin kapısının kilidini açmaya başladım ama kapı diğer taraftan açılmaya başladı. Kapının diğer tarafındaki her kimse ondan karnımı saklamak için ceketimi üzerime alamadan, Ryle beni yordu. Üzerimde Allysa'nın bana verdiği bluzlardan biri vardı ve tam üzerimdekine bakarken bir hamile kıyafeti giydiğim gerçeğini saklamak imkansızdı.

Ryle.

Ryle buradaydı.

Kalbim göğüs kafesime çarpacak kadar şiddetle atmaya başladı. Boynum kaşınmaya başladı, elimi boynuma götürdüğümde, kalbimin hızla attığını avcumun içinde hissedebiliyordum.

Hızla atıyordu çünkü ondan çok korkuyordum.

Hızla atıyordu çünkü ondan nefret ediyordum.

Hızla atıyordu çünkü onu özlemiştim.

Bakışları yavaşça karnımdan yüzüme çıktı. Yüzünde, sanki onu tam kalbinden bıçaklamışım gibi incinmiş bir ifade belirdi. Bir adım atarak daireye girdi ve ellerini ağzına götürdü. Kafası karışmış bir şekilde başını iki yana sallamaya başladı. Zorlukla ismimi söylediğinde, yüzünün her yanında ihanete uğradığını gösteren bir ifade vardı.

"Lily?"

Donakalmıştım, bir elim korumak ister gibi karnımın üzerinde, diğeri ise kalbimin üzerindeydi. Hareket edemeyecek ya da bir şey söyleyemeyecek kadar korkuyordum. *Onun* tam olarak nasıl tepki vereceğini bilmeden herhangi bir tepki vermek istemiyordum. Gözlerimdeki korkuyu ve hızla bir nefes aldığımı gördüğünde, güven verici bir şekilde elini kaldırdı.

"Sana zarar vermeyeceğim Lily. Seninle konuşmak için geldim."

Kapıyı biraz daha açtı ve oturma odasını işaret etti. "Bak." Yana doğru adım attığında, birinin onun arkasında durduğunu gördüm.

Şimdi *ben*, kendimi ihanete uğramış gibi hissediyordum.

"Marshall?"

Marshall hemen kendisini savunmak için iki elini havaya kaldırdı, "Erken döneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu Lily. Ryle mesaj attı ve benden yardım istedi. Benden özellikle sana ya da Issa'ya hiçbir şey söylemememi istedi. Lütfen, onun beni boşamasına izin verme, ben sadece masum bir görgü tanığıyım."

Gördüklerimi anlamaya çalışırken başımı iki yana salladım.

"Benimle konuşurken kendini daha rahat hissetmen için ondan benimle burada buluşmasını istedim," dedi Ryle. "O senin için burada, benim için değil."

Marshall'a baktığımda, başıyla onayladı. Bu bana içeri girecek kadar güven vermişti. Ryle hâlâ şok içindeydi ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Bakışları devamlı karnıma gidiyordu ve sonra bana bakmak canını acıtıyormuş gibi hızla gözlerini kaçırıyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi ve sonra Marshall'a bakarak eliyle koridoru işaret etti.

"Yatak odasında olacağız. Eğer benim... Eğer bağırmaya başlarsam..."

Ryle'ın ardından yatak odasına doğru gittim. Yaşadığı durumun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. İnsanın, kendisini neyin öfkelendireceğini ya da tepkisinin ne olacağını ölçemeden yaşamasının nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Kendi duygularının üzerinde hiçbir kontrolünün olmamasının nasıl bir şey olduğunu... Kısa bir an için, içimde ona karşı küçücük bir üzüntü hissettim. Ama bakışlarım yatağımıza kayıp o akşamı hatırladığımda, üzüntüm tamamen

yok oldu. Ryle, kapıyı itti ama tamamen kapatmadı. İki ay önce onu son gördüğümden bu yana, bir yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar, çatılmış kaşları, çökmüş duruşu. Eğer pişmanlık vücut bulsaydı, tam olarak Ryle gibi görünürdü. Bakışları yine karnıma gitti ve bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Temkinli davranıyordu, zaten öyle olması gerekiyordu. Ürkek bir şekilde elini uzattı, bana dokunmak için izin istiyordu. Hafifçe başımla onayladım. Bana doğru bir adım daha attı ve sonra istikrarlı bir halde elini karnımın üzerine koydu. Bluzumun üzerinden elinin sıcaklığını hissedebiliyordum ve gözlerim kapandı. Kalbimde ona karşı bir kırgınlık inşa etmiş olmam, duygularımın hâlâ orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece birinin canınızı yakması, onu sevmeyi bırakacağınız anlamına gelmiyordu. Bir insanı en çok yaralayan, o kişinin davranışları olmuyordu. En çok yaralayan sevgiydi. Eğer, o davranışa bağlı herhangi bir sevgi olmazsa, acıya dayanmak daha kolay oluyordu. Elini karnımın üzerinde hareket ettirdi ve yeniden gözlerimi açtım. Şu anda olanları algılayamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu. Yavaşça önümde diz çökerken onu izledim. Kollarını belime doladı ve dudaklarını karnıma bastırdı. Ellerini belimde birleştirdi ve alnını bana dayadı. O anda, onun için ne hissettiğimi tarif etmek zordu. Her annenin çocuğu için isteyeceği gibi, daha şimdiden onu ne kadar sevdiğini görmek güzel bir şeydi. Bunu hiç kimseyle paylaşamamak zor olmuştu. İçimde, ona karşı ne kadar büyük bir kırgınlık olursa olsun, bunu *onunla* paylaşamamak zordu. O bana sarılırken, ellerim saçlarına gitti. Bir parçam ona bağırmak ve o gece yapmış olmam gerektiği gibi polisi aramak istiyordu. Bir parçam, ağabeyini kollarının arasında tutmuş ve onun ölmesini izlemiş o küçük çocuk için üzülüyordu. Bir parçam onunla hiç tanışmamış olmayı diliyordu.

Bir parçam da onu affedebilmeyi diliyordu. Belimin etrafındaki kollarını çekti ve bir elini yanımıza, şiltenin üzerine bastırdı. Kendisini çekerek doğruldu ve sonra yatağa oturdu. Dirseğini dizine yasladı ve elleriyle ağzını kapattı. Yanına oturdum, bu konuşmayı yapmak zorunda olduğumuzu biliyor ama yapmak istemiyordum. Başını salladı. İlk önce hangimizin başlaması gerektiğini bilmiyordum. Bu noktada ona söyleyeceğim pek bir şey yoktu, bu yüzden ilk olarak onun konuşmasını bekledim.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum Lily." Elleriyle yüzünü ovuşturdu.

"*Belki 'Sana saldırdığım için özür dilerim'* diyerek başlayabilirsin, ne dersin?"

Gözlerime baktı, gözleri kararlılıkla açılmıştı.

"Lily hiçbir fikrin yok. Çok üzgünüm. Sana ne yaptığımı bilerek geçirdiğim bu iki ay, neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Dişlerimi sıktım. Yumruk yaptığım ellerimle yatağın üzerindeki battaniyeyi sıktığımı hissettim.

Onun ne yaşadığı hakkında mı hiçbir fikrim yoktu?

Yavaşça başımı iki yana salladım. "*Senin* hiçbir fikrin yok Ryle."

Ayağa kalktım, öfke ve nefret saçıyordum. Döndüm ve parmağımı ona doğrulttum, "*Senin* hiçbir fikrin yok! Beni içine soktuğun durumla baş etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında *hiçbir* fikrin yok! Sevdiğin adamın ellerinde hayatını kaybetmekten korkmanın? Sana yaptığı şeyi düşününce fiziksel olarak midenin bulanmasının? *Senin* hiçbir fikrin yok Ryle! *Hem de hiç! Canın cehenneme!* Bunu bana yaptığın için *canın cehenneme*!"

Derin bir nefes almıştım, kendi kendime şaşırmıştım. Öfke bir dalga gibi gelmişti. Gözyaşlarımı sildim ve arkama döndüm, ona bakamıyordum.

"Lily," dedi. "Ben..."

"Hayır!" diye bağırdım yine ona dönerek, "henüz bitirmedim! Ben kendiminkini söyleyene kadar sen gerçeğini söylemeyeceksin!"

Çenesini kavramış, sıkarak sinirini çıkarmaya çalışıyordu. Gözlerimdeki öfkeye bakamadığı için bakışlarını yere indirmişti. Ona doğru üç büyük adım attım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi, bacaklarına koyup, konuşurken tam gözlerimin içine bakmaya zorladım.

"Evet. Atlas'ın çocukken bana verdiği buzdolabı mıknatısını sakladım. Evet. Günlükleri sakladım. Hayır, sana dövmemden bahsetmedim. Evet, muhtemelen söylemeliydim. Ve evet, onu hâlâ seviyorum. Ve ölene kadar onu seveceğim çünkü o, hayatımın büyük bir parçasıydı. Ve evet, bunun canını yaktığından eminim. Ama bunların hiç biri sana, bana yaptığını yapma hakkı vermez. Eğer yatak odama girip, beni onunla yatakta yakalamış olsaydın bile, *yine de* bana elini sürme hakkın olmazdı, seni lanet olası pislik!"

Dizlerinden destek alarak ayağa kalktım. "Şimdi senin sıran!" diye bağırdım.

Odada yürümeye devam ettim. Kalbim göğsümden çıkmak ister gibi hızla atıyordu. Keşke kalbimi çıkarmanın bir yolunu bulsaydım. Elimden gelseydi, pisliği çıkarıp serbest bırakırdım. Ben yürümeye devam ederken, birkaç dakika daha geçti. Ryle'ın sessizliği ve benim öfkem, sonunda birleşerek acıya dönüşmüştü. Gözyaşlarım beni bitkin düşürmüştü. Bir şeyler hissetmekten çok yorulmuştum. Çaresiz bir şekilde kendimi yatağa bıraktım ve yüzümü yastığıma gömüp ağladım. Yüzümü yastığa o kadar sıkı bastırmıştım ki zorlukla nefes alıyordum. Ryle'ın yanıma uzandığını hissettim. Başımın arkasına nazikçe elini koydu, neden olduğu acıyı yatıştırmaya çalışıyordu. Gözlerim kapalıydı, başımı

hâlâ yastığa bastırmıştım ama onun başını yavaşça benimkine yasladığını hissettim.

"Gerçeğim şu ki, kesinlikle söyleyecek hiçbir şeyim yok," dedi sessizce.

"Sana yaptığım şeyi asla geri alamayacağım. Sana, bir daha olmayacağına dair söz verirsem, bana asla inanmayacaksın."

Başıma bir öpücük kondurdu. "Sen benim dünyamsın Lily. *Dünyam.* O gece yatakta uyandığımda ve senin yanımda olmadığını gördüğümde, seni asla geri döndüremeyeceğimi anladım. Buraya, sana son derece üzgün olduğumu söylemeye geldim. Sana Minnesota'daki o iş teklifini kabul ettiğimi söylemeye geldim. Sana veda etmeye geldim. Ama Lily..."

Dudaklarını yine başıma bastırdı ve sertçe nefes verdi. "Lily şimdi bunu yapamam. İçinde benim bir parçam var ve bu bebeği, daha şimdiden hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum."

Sesi çatladı ve bana daha sıkı tutundu, "Lütfen bunu benden alma Lily. *Lütfen.*"

Sesindeki acı, içimi delip geçti ve ona bakmak için yaşlarla ıslanmış yüzümü kaldırdığımda, çaresizce dudaklarını, dudaklarıma bastırdı ve sonra geri çekildi.

"Lütfen Lily. Seni seviyorum. Bana *yardım et.*"

Dudakları yine kısa bir süreliğine dudaklarıma dokundu. Onu geri itmediğimde, üçüncü kere beni öptü.

Dördüncüye.

Beşinci kere öptüğünde dudaklarını çekmedi.

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Bedenim, güçsüz ve zayıftı ama onu hatırlıyordu. Bedenim, onun bedeninin hissettiğim her şeyi nasıl yatıştırabildiğini hatırlıyordu. Onun bedeninin içinde, iki aydır özlemini çektiği bir yumuşaklık olduğunu hatırlıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, ağzıma doğru.

Dilini yavaşça dilimin üzerinde gezdirdi. Bu hem çok yanlış, hem çok güzel hem de çok acı vericiydi. Daha ben farkına varamadan, yatağın üzerinde sırt üstü uzanıyordum ve Ryle üzerime doğru çıkıyordu. Dokunuşu, ihtiyacım olan ve olmaması gereken tek şeydi.

Eliyle saçımı kavradı ve o anda o geceye geri döndüm.

Mutfaktaydım ve eliyle saçımı o kadar sertçe çekiyordu ki canım yanıyordu.

Yüzümdeki saçları çekti ve o anda o geceye geri döndüm.

Kapı aralığında duruyordum ve parmağını omzumda gezdirdikten hemen sonra çenesindeki tüm güçle beni ısırıyordu.

Alnını yavaşça alnıma yasladı ve o anda o geceye geri döndüm.

Alnıma altı dikiş attıracak kadar büyük bir hızla bana kafa attığında, aynı yatakta onun altındaydım.

Bedenim onunkine tepkisiz hale geldi. Öfke yeniden benliğimi kaplamaya başladı. Donup kaldığımı hissettiğinde, dudaklarımın üzerindeki dudaklarını hareket ettirmeyi bıraktı. Geri çekilip bana baktığında, herhangi bir şey söylememe gerek kalmadı. Birbirine kilitlenmiş olan bakışlarımız, dudaklarımızın hiç söylemediği kadar çıplak gerçekleri söylüyordu. Benim gözlerim onunkilere, artık bana dokunmasına dayanamadığımı söylüyordu. Onun gözleri ise benimkilere bunu zaten bildiğini söylüyordu.

Yavaşça başını sallamaya başladı.

Benden uzaklaştı, bedenimin üzerinden aşağı kayarak yatağın ucunda, arkası bana dönük oturdu. Yavaşça ayağa kalkarken hâlâ başını sallıyordu, bu akşam onu affetmemi sağlayamayacağının çok iyi farkındaydı. Yatak odasının kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle," dedim ona.

Hafifçe dönüp, kapı aralığından bana baktı. Çenemi kaldırdım, kararlı bir şekilde ona bakıyordum. "Keşke bu bebek senin olmasaydı Ryle. Tüm varlığımla diliyorum ki, keşke bu bebek senin bir parçan olmasaydı."

Eğer dünyasını daha fazla parçalayamayacağımı düşünüyorduysam, yanılıyordum.

Ryle yatak odamdan çıktı ve yüzümü yastığıma gömdüm. Eğer ben de onun benim canımı yaktığı gibi onun canını yakarsam, intikamımı almış hissedeceğimi düşünüyordum.

Hissetmedim.

Bunun yerine kendimi kindar ve zalim hissettim.

Kendimi babam gibi hissettim.

Otuz Birinci Bölüm

Annem: Seni özledim. Seni, ne zaman görebilirim?

Gözlerimi dikip mesaja baktım. Ryle'ın hamile olduğumu öğrenmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Anneme söylemenin zamanının geldiğini biliyordum. Ona hamile olduğumu söylemek konusunda gerilmiyordum. Beni korkutan tek şey, onunla Ryle ile olan durumumuzu konuşmaktı.

Ben: Ben de seni özledim. Yarın işten sonra geleceğim. Lazanya yapabilir misin?

Ona yazdığım mesajı kapattığım anda, bir mesaj daha geldi.

Allysa: Yukarı gel ve bu akşam yemeği bizimle ye. Evde yapılmış pizza gecesi.

Birkaç gündür Allysa'ya gitmemiştim. Ryle'ın döndüğünden bu yana. Onun nerede kaldığından emin değildim ama onlarla kaldığını varsayıyordum. Şu anda istediğim en son şey, onunla aynı dairenin içinde olmaktı.

Ben: Orada kimler olacak?

Allysa: Lily... Sana böyle bir şey yapmam. Ryle, yarın sabah 8'e kadar çalışacak. Sadece üçümüz olacağız.

Beni çok iyi tanıyordu. Mesajına cevap verdim ve işim biter bitmez geleceğimi söyledim.

* * *

"Bu yaştaki bebekler ne yiyor?"

Hepimiz masanın etrafında oturmuştuk. Oraya gittiğimde Rylee, uyumuştu ama kucağıma alabilmek için onu

uyandırdım. Allysa onu uyandırmamı sorun etmedi ve kendisi yatmaya hazır olduğunda, tamamen uykusunu almış olmasını istemediğini söyledi.

"Anne sütü," dedi, Marshall ağzında lokmayla, "ama bazen tadını alabilmesi için parmağımı kolaya batırıp ağzına sokuyorum."

"Marshall!" diye bağırdı Allysa. "Umarım şaka yapıyorsundur."

"Tamamen şaka yapıyordum," dedi ama gerçekten şaka yaptığından emin değildim.

"Ama bebekler ne zaman yemek yemeye başlıyorlar?" diye sordum. Doğum yapmadan önce bu tür şeyleri öğrenmem gerektiğini düşünmüştüm.

"Dört ay civarında," dedi Allysa esneyerek. Çatalını bıraktı ve gözlerini ovuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Tüm gece uyuyabilmek için onu bana götürmemi ister misin?"

Allysa, "Hayır, sorun değil," derken, Marshall onunla aynı anda, "Bu harika olurdu," dedi.

Kahkaha attım.

"Gerçekten. Alt katta yaşıyorum. Yarın çalışmıyorum dolayısıyla bu akşam uyuyamazsam, yarın uyuyabilirim."

Allysa bir an bunu düşünürmüş gibi göründü. "Bana ihtiyacın olabilir diye cep telefonumu açık bırakacağım."

Rylee'ye baktım ve sırıttım.

"Bunu duydun mu? Lily Teyzende yatıya kalacaksın!"

***

Allysa, sanki Rylee'yi ülke çapında bir seyahate çıkaracakmışım gibi her şeyi bebek çantasının içine koyuyordu.

"Acıktığında sana haber verir. Sütü ısıtmak için mikrodalga fırını kullanma, sadece sütü..."

"Biliyorum," diye araya girdim, "doğduğundan beri ona elli şişe süt hazırladım."

Allysa başıyla onayladı ve yatağına doğru yürüdü. Bebek çantasını yanıma bıraktı. Marshall oturma odasında Ryle'yi son kez besliyordu böylece onları beklerken, Allysa yatakta yanıma uzandı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ne?"

"Bu akşam sevişeceğim. Dört ay oldu."

Burnumu kırıştırdım. "Bunu bilmeme gerek yoktu."

Kahkaha attı ve kendisini yastığa bıraktı ama sonra doğrulup oturdu. "Lanet olsun," dedi. "Muhtemelen bacaklarımı tıraşlamalıyım. Bunu da en son dört ay önce yapmıştım."

Güldüm ama sonra hızla bir nefes aldım. Elimi hızla karnıma götürdüm. "Ah aman Tanrım! Az önce bir şey hissettim!"

"Gerçekten mi?" Allysa, elini karnıma koydu ve ikimiz de olan şeyin bir daha olmasını beklerken takip eden beş dakika boyunca sessiz kaldık. Bir daha oldu ama o kadar yavaş bir hareketti ki neredeyse fark edilmiyordu. Bir daha olduğu anda yeniden güldüm.

"Ben bir şey hissetmedim," dedi Allysa surat asarak.

"Sanırım dışarıdan hissedilebilmesi için birkaç hafta daha geçmesi gerek. Hareket ettiğini ilk defa mı hissediyorsun?"

"Evet. Gelmiş geçmiş en tembel bebeği büyüttüğümden korkuyordum."

Yeniden hareket etmesini umarak, elimi karnımın üzerinde tuttum. Birkaç dakika daha sessizce oturduk ve elimde olmadan içinde bulunduğumuz durumun farklı olmasını diledim. Ryle burada olmalıydı. Eli karnımın üzerinde, yanımda oturan o olmalıydı; Allysa değil. Bu düşünceler neredeyse

hissettiğim tüm sevinci alıp götürdü. Allysa bunu fark etmiş olmalıydı çünkü; elini elimin üzerine koyup sıktı. Ona baktığımda, artık gülümsemiyordu.

"Lily," dedi. "Bir süredir sana bir şey söylemek istiyorum."

Ah Tanrım. Ses tonundan hoşlanmamıştım.

"Nedir?"

İç geçirdi ve sonra zorla hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Bunları ağabeyim olmadan yaşadığın için üzgün olduğunu biliyorum. O, ne kadar dahil olursa olsun, bunun hayatında yaşayacağın en güzel şey olacağını bilmeni istiyorum. Sen harika bir anne olacaksın Lily. Bu bebek *gerçekten* şanslı."

Burada yanımda olan tek kişinin Allysa olmasına memnundum çünkü; söylediği kelimeler hormonları çok çalışan bir ergen gibi kahkaha atmama ve salya sümük ağlamama neden oluyordu. Bu söylediklerini duymanın bana az önce hissettiğim sevinci yeniden hissettirmesi inanılmaz bir şeydi. Allysa gülümsedi ve sonra, "Şimdi bebeğimi al ve onu buradan uzaklaştır ki ben de pis, zengin kocamla sevişebileyim."

Yatakta yuvarlandım ve ayağa kalktım. "Kesinlikle bir konuyu ciddiyetsiz hale getirmeyi biliyorsun. Bunun güçlü yanın olduğunu söyleyebilirim."

Gülümsedi, "Bunun için buradayım. Şimdi git."

Otuz İkinci Bölüm

Son birkaç ay içinde sakladığım sırların arasında beni en çok üzen, hamileliğimi annemden saklamak olmuştu. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum. Hamileliğim konusunda heyecanlanacağını biliyordum ama Ryle ile ayrılmamız konusunda ne hissedeceğini bilmiyordum. Ryle'ı seviyordu. Bu tür durumlarla olan geçmişi göz önüne alındığında, muhtemelen onun bu davranışını affetmeyi çok kolay bulacak ve beni onunla barışmam için ikna etmeye çalışacaktı. Dürüst olmam gerekirse, annemle konuşmayı geciktirmemin nedeni buydu çünkü; başarılı olacağına dair bir ihtimal olmasından korkuyordum. Çoğu günler güçlü oluyordum. Çoğu günler ona, o kadar öfkeli oluyordum ki onu affetmenin düşüncesi bile saçma geliyordu. Ama bazı günler onu o kadar çok özlüyordum ki, nefes alamıyordum. Onunla eğlendiğimiz zamanları özlüyordum. Onunla sevişmeyi özlüyordum. Onu özlemeyi özlüyordum. O kadar uzun saatler çalışıyordu ki, onun ön kapıdan içeri girdiğinde koşarak kollarına atılıyordum çünkü; onu çok özlemiş oluyordum. Bunu yapmamı sevmesini bile özlüyordum.

Annemin olan her şeyi bilmesini, bu çok güçlü olmadığım günlerde istiyordum. Bazen sadece onun evine gidip, o saçlarımı kulağımın arkasına atıp, bana her şeyin yoluna gideceğini söylerken, kanepede onun yanına kıvrılmak istiyordum. Bazen yetişkin kadınlar bile annelerinin kendilerini rahatlatmasına ihtiyaç duyarlar, böylece devamlı olarak güçlü olmaya bir süre ara verebilirler. İçeri girecek gücü kendimde bulmadan önce, arabamı onun evinin yoluna park edip,

beş dakika kadar arabanın içinde oturdum. Bunu yapmak zorunda kalmak berbat bir şeydi çünkü; bir şekilde onun da kalbini kıracağını biliyordum. Onun üzülmesinden nefret ediyordum ve ona babam gibi bir adamla evli olduğumu söylemem onu gerçekten üzecekti. Ön kapıdan girdiğimde, mutfakta bir tavanın içine erişteleri yerleştiriyordu. Belli nedenlerden ötürü, paltomu hemen çıkarmadım. Üzerimde bir hamile bluzu yoktu ama karnım üzerimde ceket olmadan saklanması imkansız olacak kadar büyümüştü. Özellikle de bir anneden saklanması imkansızdı.

"Selam tatlım!" dedi.

Mutfağa girdim ve o lazanyaların üzerine peynir serperken, ona yandan sarıldım. Lazanyayı fırına verdikten sonra, yemek masasına gittik ve oturduk. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve çayından bir yudum aldı. Gülümsüyordu. Bu kadar mutlu görünürken bunu yapmaktan daha da nefret ediyordum.

"Lily," dedi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Bundan hoşlanmamıştım. Buraya *onunla* konuşmak için gelmiştim. Konuşmasını *dinlemeye* hazırlıklı değildim.

"Nedir?" diye sordum tereddütle.

İki eliyle çay bardağını kavradı. "Biriyle görüşüyorum."

Ağzım açık kaldı.

"Gerçekten mi?" dedim, başımı iki yana sallayarak. "Bu..." *Güzel* demek üzereydim ama sonra hemen kendisini babamla olduğuna benzer bir duruma sokacağı konusunda endişelendim. Annem yüzündeki endişeyi gördü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "O iyi biri Lily. İyi biri. Söz veriyorum."

O anda içim rahatladı çünkü; bana doğruyu söylediğini görebiliyordum. Gözlerindeki mutluluğu görebiliyordum. "Vay canına," dedim, bunu hiç beklemiyordum.

"Senin için sevindim. Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"İstersen bu akşam," dedi. "Onu akşam yemeğine davet edebilirim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye fısıldadım. "Şimdi iyi bir zaman değil."

Buraya ona önemli bir şey söylemek için geldiğimi fark eder etmez, ellerimi sıktı. Ona ilk önce iyi haberi verdim. Ayağa kalktım ve ceketimi çıkardım. İlk başta bir şey anlamadı. Sadece üzerimi çıkardığımı düşünüyordu. Ama sonra bir elini aldım ve karnımın üzerine bastırdım. "Büyükanne oluyorsun."

Gözleri açıldı ve birkaç saniye dili tutulmuş bir halde kalakaldı. Ama sonra gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Sıçrayarak ayağa kalktı ve beni kucakladı.

"Lily!" dedi. "Ah Tanrım!"

Gülümseyerek geri çekildi. "Bu çok hızlı oldu. Deniyor muydunuz? Daha çok uzun süredir evli değilsiniz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bir şok oldu. İnan bana."

Kahkaha attı ve beni bir daha kucakladıktan sonra ikimiz de oturduk. Gülümsemeye devam etmeye çalışıyordum ama yüzümde coşkulu bir anne adayının gülümsemesi yoktu. Annem bunu hemen anladı. "Tatlım," diye fısıldadı. "Sorun ne?"

O ana kadar, güçlü kalmak için mücadele etmiştim. Başka insanların arasındayken, kendim için çok fazla üzülmemek için mücadele etmiştim. Ama orada annemle birlikte otururken, zayıf olmayı çok istiyordum. Sadece kısa bir süre için pes edebilmek istiyordum. Onun kontrolü eline almasını, bana sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Öyle de oldu. Onun kollarında ağladığım on beş dakika boyunca, tam olarak bunu yaptım. Kendi adıma mücadele etmeyi bıraktım çünkü; başka birinin bunu

benim için yapmasına ihtiyacım vardı. Ona, ilişkimizle ilgili detayların çoğundan bahsetmedim ama en önemli şeyleri söyledim. Birden fazla kere canımı yaktığını, ne yapacağımı bilmediğimi, bu bebeğe tek başıma sahip olmaktan korktuğumu, yanlış karar vermiş olmaktan korktuğumu, fazla zayıf olmaktan korktuğumu ve onu tutuklatmış olmam gerektiğini. Fazla hassas davranmaktan korktuğumu ve fazla tepki verip vermediğimi bilmediğimi de anlattım. Aslında ona, kendime tam olarak itiraf edecek cesareti bulamadığım her şeyi söyledim. Annem gidip, mutfaktan mendil aldı ve masaya geri döndü. En sonunda gözyaşlarımız kuruduğunda, mendili ellerinin arasında buruşturmaya başladı, gözlerini dikmiş mendile bakarken, daireler halinde kıvırıyordu.

"Onunla barışmak istiyor musun?" diye sordu.

Evet demedim ama hayır da demedim.

Bu, o olay olduğundan beri tamamen dürüst olduğum ilk andı. Ona *ve* kendime karşı dürüst davranıyordum. Belki de annem tanıdığım, bunları yaşamış tek kişi olduğu için. Tanıdığım ve şu anda yaşadığım inanılmaz derecedeki kafa karışıklığını anlayabilecek tek kişi oydu. Başımı iki yana salladım ama aynı zamanda omuz silktim.

"Büyük bir parçam, ona bir daha asla güvenemeyeceğimi hissediyor ama büyük bir parçam da onunla yaşadıklarımızın yasını tutuyor. Birlikteyken çok iyiydik anne. Onunla geçirdiğim zamanlar, hayatımın en güzel anlarıydı. Ara sıra belki de bundan vazgeçmek istemediğimi hissediyorum."

Gözümün altını silince mendil, yaşlarla biraz daha ıslandı.

"Bazen... Onu gerçekten özlediğimde... Kendime belki de o kadar kötü olmadığını söylüyorum. Belki de o, en iyi halindeyken ona sahip olabilmek için en kötü haline katlanabileceğimi."

Annem elini, elimin üzerine koydu ve baş parmağıyla elimin üzerini okşadı.

"Tam olarak ne demek istediğini biliyorum Lily. Ama isteyeceğin en son şey, sınırını unutmak. Lütfen bunun olmasına izin verme."

Bununla ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafamın karıştığını yüzümdeki ifadeden anladı ve kolumu sıkıp, daha detaylı bir şekilde anlattı;

"Hepimizin bir sınırı vardır. Kırılmadan önce katlanmaya hazır olduğumuz şeyler. Babanla evlendiğimizde, sınırımın tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ama yavaş yavaş... Her bir olayla... Sınırım biraz daha zorlandı. Sonra biraz daha. Baban, bana ilk vurduğu an pişman oldu. Bunun bir daha asla olmayacağına yemin etti. Bana ikinci kere vurduğunda, *daha da* üzgündü. Üçüncü kere olduğunda, bu bir kere vurmaktan ötesiydi; bir dayaktı. Her seferinde, onu affettim. Dördüncü sefer, sadece bir tokattan ibaretti ve bu olduğunda, rahatlamış hissettim. *'En azından bu sefer beni dövmedi. Bu, o kadar da kötü değildi,'* diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Yeniden ağlamaya başlamıştım, annem de ağlıyordu. Mendili gözlerine götürdü ve,

"Her olay, sınırından ufak bir parça götürür," dedi. "Kalmayı seçtiğin her sefer, bir sonraki sefer gitmeni daha da zorlaştırır. Sonunda, sınırını tamamen unutursun çünkü; şöyle düşünmeye başlarsın, *'Beş yıldır buna katlanıyorum. Beş yıl daha ne olur ki?"*

Elimi, ellerinin arasına aldı ve ben ağlarken elimi tutmaya devam etti.

"Benim gibi olma Lily. Onun seni sevdiğine inandığını biliyorum ve sevdiğine de eminim ama seni doğru şekilde sevmiyor. Seni, sevilmeyi hak ettiğin şekilde sevmiyor. Eğer Ryle seni gerçekten sevseydi, senin onu affetmene izin vermezdi. Seni terk etme kararını kendisi alırdı; böylece sana

bir daha asla zarar vermeyeceğinden emin olurdu. Bir kadın bu şekilde sevilmeyi hak eder Lily."

Tüm kalbimle, annemin bunları yaşayarak öğrenmemiş olmasını diliyordum. Onu kendime çektim ve sarıldım. Her nedense, buraya geldiğimde ona karşı kendimi savunmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Bir kere bile buraya gelip, ondan bir şeyler öğreneceğimi düşünmemiştim. Böyle olmayacağını bilmeliydim. Eskiden annemin zayıf olduğunu düşünürdüm ama aslında tanıdığım en güçlü kadınlardan biriydi.

"Anne?" dedim geri çekilirken; "Büyüdüğüm zaman sen olmak istiyorum."

Güldü ve yüzümdeki saçları çekti. Bana bakış şeklinden, bir dakika bile düşünmeden benimle yer değiştireceğini anladım. O anda benim için, kendisi için herhangi bir zaman duyduğundan çok daha büyük bir acı hissediyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi.

Yeniden elime uzandı.

"Babanın cenazesinde anma konuşmasını yaptığın gün vardı ya? Senin donup kalmadığını biliyorum Lily. Platformda durdun ve o adam hakkında tek bir iyi şey söylemeyi reddettin. Seninle, en çok o zaman gurur duydum. Sen benim hayatımda, beni savunan tek kişiydin. Ben korkarken sen güçlüydün."

Gözünden bir damla düşerken, "O kız ol Lily," dedi.

"Cesur ve cüretkâr."

Otuz Üçüncü Bölüm

"Üç tane bebek araba koltuğuyla ne yapacağım?"

Allysa'nın kanepesinde oturmuş, gelen her şeye bakıyordum. Bugün, benim için bir doğum öncesi bebek partisi vermişti. Annem gelmişti. Ryle'ın annesi bile bunun için uçarak gelmişti ama şimdi misafir odasında uçak sersemliğini atlatmak için uyuyordu. Çiçekçi dükkanımdaki kızlar ve eski işyerimden birkaç kişi gelmişti. Hatta Devin bile gelmişti. Son birkaç haftadır bu partiyi endişeyle bekliyor olsam da aslında oldukça eğlenceli geçmişti.

"Sana bir liste hazırlamanı bu yüzden söylemiştim, böylece aynı hediyeden iki tane gelmeyecekti," dedi Allysa.

İç geçirdim. "Sanırım annemin aldığını iade etmesini sağlayabilirim. Zaten bana yeterince şey aldı."

Ayağa kalktım ve bütün hediyeleri toplamaya başladım. Marshall, hediyeleri alt kattaki daireme taşımama yardım edeceğini söylemişti bu yüzden Allysa benim her şeyi çöp torbalarına doldurmama yardım etti. Hamileliğim artık neredeyse otuz haftaya ulaşmıştı, dolayısıyla daha kolay olan poşetleri açık tutma işi onda değil, bendeydi. Her şeyi poşetlere doldurduk, Marshall alt kattaki daireye ikinciye inmişti, bu yüzden Allysa'nın ön kapısını açtığımda, hediyelerle dolu çöp torbasını asansöre koymaya hazırdım. Hazır olmadığım şey ise, kapının diğer tarafında durmuş bana bakan Ryle'dı. Üç ay önceki kavgamızdan bu yana birbirimizle konuşmadığımız için, ikimiz de birbirimizi görünce eşit derecede şaşırmıştık. Bu karşılaşma, bir şekilde olmak zorundaydı. Kocamın kız kardeşiyle en yakın arkadaş olup, bir de onunla aynı

apartmanda yaşarken, Ryle ile karşılaşmamam mümkün değildi. Annesi geldiği için, partiyi bugün vereceğimi bildiğinden emindim ama yine de arkamdaki onca eşyayı gördüğüne şaşırmış gibi bir hali vardı. Ben tam çıkarken onun gelmesinin, sadece bir tesadüf mü yoksa uygun bir zamanlama mı olduğunu merak ettim. Elimde tuttuğum çöp poşetine baktı ve sonra poşeti elimden aldı.

"Bunu ben alayım."

Almasına izin verdim. Ben eşyalarımı toplarken, Ryle, elimdeki poşetle birlikte bir poşet daha alarak alt kattaki daireme gitti. Ben kapıdan çıkmaya hazırlanırken, Marshall ve Ryle da içeri giriyorlardı. Ryle, son poşeti eline aldı ve yeniden ön kapıya doğru yürümeye başladı. Marshall bana, Ryle'ın benimle alt kata inmesinin sorun olup olmadığını soran sessiz bir bakış atarken, ben Ryle'ın ardından yürüyordum. Marshall'a doğru başımı salladım. Ryle'dan sonsuza kadar kaçamazdım, dolayısıyla bundan sonra ne yapacağımızı şimdi de konuşabilirdik. Onların dairesi ile benimki arasında sadece birkaç kat vardı ama Ryle ile aynı asansörde aşağı inmek, bana hayatımdaki en uzun asansör yolculuğu gibi gelmişti. Onu birkaç kere karnıma bakarken yakaladım ve hamileliğimin üç ayında beni görmemenin nasıl hissetmesine neden olduğunu merak ettim. Dairemin kapısı kilitli değildi, bu yüzden kapıyı iterek açtığımda, o da arkamdan içeri girdi. Son torbaları da bebek odasına taşıdı ve onun içeride eşyaları yerleştirdiğini, kutuları açtığını duyabiliyordum. Bense mutfakta kaldım ve yıkanması gerekmeyen şeyleri yıkadım. Onun dairede olduğunu bildiğim için kalbim boğazımda atıyordu. O anda, ondan korkmuyordum. Sadece gergindim. Bu konuşma için hazırlıklı olmak istiyordum çünkü; yüzleşmekten kesinlikle nefret ediyordum ama bebeği ve sonrasını konuşmamız gerektiğini biliyordum. Sadece bunu yapmak istemiyordum. En azından henüz istemiyordum. Koridorda

ilerleyip mutfağa girdi. Onu yine karnıma bakarken yakaladım. Aynı hızla gözlerini kaçırdı.

"Buradayken beşiği kurmamı ister misin?"

Muhtemelen hayır demeliydim ama içimde büyüyen çocuğun sorumluluğunun yarısı onundu. Eğer yardım etmeyi öneriyorsa, ona hâlâ ne kadar kızgın olursa olayım, bu teklifini kabul edecektim.

"Evet. Bunun çok faydası dokunur."

Çamaşırlığı işaret etti. "Alet çantam hâlâ orada mı?"

Başımla onayladım ve Ryle çamaşırlığa doğru gitti. Buzdolabını açtım ve onun mutfaktan geçmesini izlememek için içine baktım. En sonunda yine bebek odasına girdiğinde, buzdolabını kapattım ve kolunu kavrayıp, alnımı dolaba yasladım. O sırada içimde olan her şeyi algılamak için nefes alıp verdim. Gerçekten iyi görünüyordu. Onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştum. İçimden koridorda koşup, onun kollarına atılmak geliyordu. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmek istiyordum. Beni ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymak istiyordum. Onun, yanıma uzanmasını ve pek çok kez yaptığını hayal ettiğim gibi elini karnımın üzerine koymasını istiyordum. Bu çok kolay olurdu. Onu affetsem ve hayatıma geri alsam, şu anda hayatım çok daha kolay olurdu. Gözlerimi kapattım ve annemin bana söylediği kelimeleri tekrarladım. *"Eğer Ryle seni gerçekten sevseydi, senin onu affetmene izin vermezdi."* Bu hatırlatma, koridorda ona doğru koşmama engel olan tek şeydi.

***

Sonraki bir saat boyunca Ryle bebek odasındayken, ben de mutfakta bir şeylerle uğraştım. Sonunda, odamdan telefonumun şarjını almak için bebek odasının yanından geçmek

zorunda kaldım. Koridorda odama doğru giderken, bebek odasının kapısında durdum. Beşik kurulmuştu. Nevresimini bile sermişti. Tırabzanları elleriyle kavramış boş beşiğin içine bakıyordu. Çok sessiz ve hareketsizdi, bir heykel gibi görünüyordu. Düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve benim kapının dışında durduğumu bile fark etmedi. Zihninin nerelerde olduğunu merak ettim. Bebeği mi düşünüyordu? O, beşikte uyurken aynı evde yaşamayacağı çocuğunu mu düşünüyordu? O ana kadar, bebeğin hayatının bir parçası olmak isteyip istemediğinden bile emin değildim. Ama yüzündeki ifade, istediğini kanıtlıyordu. Doğruca yüzüne bakmıyor olsam bile, bir insanın yüz ifadesinde hiç bu kadar büyük bir hüzün görmemiştim. Şu anda hissettiği hüznün benimle kesinlikle bir ilgisi olmadığını ve tamamen çocuğuyla ilgili olduğunu hissediyordum. Bakışlarını kaldırdı ve kapı aralığında durduğumu gördü. Beşikten uzaklaştı ve başını sallayarak daldığı düşüncelerden çıktı.

"Bitti," dedi, elini beşiğe doğru sallayarak.

Aletleri, alet çantasının içine geri koymaya başladı.

"Hazır buradayken ihtiyacın olan başka bir şey var mı?"

Beşiğin yanına gidip, hayranlıkla bakarken başımı iki yana salladım. Bebek kız mı yoksa erkek mi bilmediğim için, doğal bir tema kullanmaya karar vermiştim. Nevresim takımı, bronz ve yeşil renklerdeydi ve her yerinde bitkiler ve ağaçlar vardı. Perdelerle ve bir noktada boyamayı planladığım duvar resmi ile uyumluydu. Bebek odasını aynı zamanda dükkanımdan getireceğim birkaç canlı bitkiyle de dekore etmeyi planlıyordum. En sonunda, her şeyin bir araya geldiğini gördüğümde, gülümsememe engel olamadım. Ryle, bebek dönencesini bile kurmuştu. Uzandım, dönenceyi çalıştırdım ve Brahms'ın Ninnisi çalmaya başladı. Tam bir daire çizerken dönenceyi izledim ve sonra Ryle'a baktım. Birkaç

adım ötede durmuş, öylece beni izliyordu. Ona bakarken, insanların bir durumun dışındayken yargıda bulunmalarının ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Ben yıllarımı, annemin durumunu yargılayarak geçirmiştim. Dışarıdayken, bir kişi bizi incittiğinde bir an bile düşünmeden onu terk edeceğimiz inanmak kolaydı. O kişinin sevgisini hisseden biz olmadığımızda, bizi inciten bir insanı sevmeye devam edemeyeceğimizi söylemek kolaydı. Bunu ilk elden yaşadığımızda, çaresizlikle bizi inciten kişi, aynı zamanda sizin mucizeniz de olunca, o insandan nefret etmek o kadar da kolay değildi.

Ryle'ın bakışlarında, hafif bir umut belirdi ve duvarlarımı geçici de olsa indirdiğimi görebilmesinden nefret ettim. Bana doğru yavaşça bir adım attı. Beni, kendine çekip sarılmak üzere olduğunu biliyordum bu yüzden hızla ondan bir adım uzaklaştım.

Ve o anda, aramızdaki duvarlar yeniden belirdi.

Onun bu daireye girmesine izin vermek bile benim için yeterince büyük bir adımdı. Bunu fark etmesi gerekiyordu. Hissettiği reddedilme duygusunu, metin bir ifadeyle sakladı. Alet çantasını kolunun altına aldı ve sonra beşiğin kutusunu aldı. Kutunun içi açtığı ve taktığı parçalardan çıkan çöplerle doluydu.

"Bunu çöp kutusuna götüreceğim," dedi, kapıya doğru yürürken.

"Eğer başka bir şeyde yardıma ihtiyacın olursa, sadece bana haber ver, tamam mı?"

Başımla onayladım ve bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

On kapının kapandığını duyduğumda, yeniden beşiğe doğru döndüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve gözyaşlarım bu sefer kendim ya da bebek için değildi. Ryle için ağlıyordum.

Çünkü içinde bulunduğu durumun sorumlusu kendi olsa bile, bu konuda ne kadar üzgün olduğunu biliyordum. Ve birini sevdiğinizde, onları üzgün görmek *sizi* de üzüyordu. İkimiz de ayrılığımızdan ya da bir uzlaşma ihtimalinden bile bahsetmemiştik. Bu bebeğin on hafta sonra ne olacağı hakkında bile konuşmamıştık. Henüz bu konuşmayı yapmaya hazır değildim ve şu anda benim için yapabileceği şey, en azından sabır göstermekti.

Hiç sabır göstermediği zamanlardan, bana borçlu olduğu sabrı göstermek.

Otuz Dördüncü Bölüm

Fırçaların üzerindeki boyaları yıkamayı bitirdim ve sonra yeniden bebek odasına gidip, yaptığım duvar resmine hayranlıkla baktım. Önceki günün ve bugünün tamamını duvara resim yaparak harcamıştım. Ryle'ın gelip beşiği kurmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Artık duvar resmi bittiği ve dükkanımdan birkaç bitki getirdiğim için, bebek odasının sonunda tamamlanmış olduğunu hissediyordum. Etrafıma bakındım ve benimle birlikte odayı takdir edecek kimsenin olmamasına biraz hüzünlendim. Telefonumu elime aldım ve Allysa'ya mesaj attım.

Ben: Duvar resmi bitti! Buraya gelip bir bakmalısın.

Allysa: Evde değilim. Birkaç işimi hallediyorum ama yarın gelirim.

Kaşlarımı çattım ve anneme mesaj atmaya karar verdim. Yarın çalışması gerektiğini biliyordum ama resmi bitirmeme en az benim kadar heyecanlanacağını da biliyordum.

Ben: Bu akşam şehre gelmek ister misin? Bebek odası sonunda bitti.

Annem: Gelemem. Okulda konser var. Eve geç döneceğim. Resmi görmek için sabırsızlanıyorum! Yarın geleceğim!

Sallanan koltuğa oturdum ve birazdan yapmak üzere olduğum şeyi yapmamam gerektiğini biliyordum ama yine de yaptım.

Ben: Bebek odası bitti. Gelip bakmak ister misin?

Gönder tuşuna bastığımda, bedenimdeki her bir sinir canlandı. Cevap gelene kadar telefonuma baktım.

Ryle: Tabii ki. Aşağı iniyorum.

Hemen ayağa kalktım ve son dakika dokunuşlarını yapmaya başladım. İki kişilik koltuktaki yastıkları kabarttım ve duvar kağıtlarından birini düzelttim. Kapıyı çaldığını duyduğumda, henüz ön kapıya yeni gitmiştim. Kapıyı açtım ve *lanet olsun. Üzerinde ameliyat önlüğü vardı.*

O içeri girerken, kenara çekildim.

"Allysa bir duvar resmi yaptığını söyledi"

Onun ardından koridorda bebek odasına doğru ilerledim.

"Bitirmem iki günümü aldı," dedim ona. "Bir maraton koşmuş gibi hissediyorum ve tek yaptığım bir iki kere merdivene çıkıp inmekti."

Ryle, omzunun üzerinden bana baktı ve yüzündeki ifadeden endişelendiğini görebiliyordum. Burada bunların hepsini kendi başıma yapmam onu endişelendirmişti. Endişelenmesine gerek yoktu. Halletmiştim. Bebek odasına geldiğimizde, kapı aralığında durdu. Tam karşıdaki duvara bir bahçe resmi yapmıştım. Bir bahçede yetişeceğini düşündüğüm neredeyse bütün meyve ve sebzelerle tam bir bahçeydi. Bir ressam değildim ama bir projektör ve aydınger kağıdıyla harika şeyler yapılabiliyordu.

"Vay canına," dedi Ryle.

Sırıttım çünkü sesindeki şaşkınlığı tanıyordum ve samimi olduğunu biliyordum. Odaya girdi ve etrafına bakınırken devamlı olarak başını iki yana sallıyordu.

"Lily. Bu... Vay canına."

Eğer onun yerinde Allysa olsaydı, ellerimi çırpıp zıplardım. Ama oradaki Ryle'dı ve aramızda olanlar göz önüne alındığında, bu biraz garip olurdu. Küçük bir salıncak kurduğum pencerenin yanına gitti. Hafifçe ittiğinde, salıncak iki yana sallanmaya başladı.

"Aynı zamanda ileri ve geri de hareket ediyor," dedim ona. Onun bebek salıncakları hakkında herhangi bir şey bilip

bilmediğinden emin değildim ama salıncağın bu özelliği beni oldukça etkilemişti. Alt değiştirme masasının yanına gitti ve gözden bir bebek bezi çıkardı. Bezi açtı, önünde tutarak beze baktı. "Çok minik," dedi.

"Rylee'nin bu kadar minik olduğunu hatırlamıyorum."

Onun, Rylee'den bahsettiğini duymak beni biraz hüzünlendirdi. O doğduğundan beri ayrı yaşıyorduk bu yüzden onu hiç Rylee ile birlikte görmemiştim. Ryle bebek bezini katladı ve yeniden gözün içine koydu. Bana döndüğünde gülümsedi ve elini kaldırıp odayı işaret etti. "Bu gerçekten harika Lily," dedi. "Hepsi. Sen gerçekten..."

Ellerini beline koydu ve gülümsemesi yok oldu.

"Gerçekten iyi iş çıkarıyorsun."

Etrafımdaki havanın ağırlaştığını hissettim. Aniden nefes almam zorlaşmış gibiydi çünkü her nedense ağlamak istediğimi hissediyordum. Bu an gerçekten hoşuma gitmişti ve tüm hamileliğimi bunun gibi geçirememiş olmamız beni üzüyordu. Bunu onunla paylaşmak, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu ama aynı zamanda onu boş yere ümitlendirmekten korkuyordum. Artık burada olduğu ve bebek odasını gördüğü için, bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim. Konuşmamız gereken çok şey olduğu fazlasıyla açıktı ama nereden başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da nasıl başlayacağım hakkında.

Sallanan sandalyeye gidip oturdum. "Çıplak gerçek?" dedim, ona bakarak.

Derin bir nefes verdi ve başıyla onayladıktan sonra koltuğa oturdu.

"*Lütfen.* Lily lütfen bana bu konuyu konuşmaya hazır olduğunu söyle."

Tepkisi biraz sinirlerimi gerdi, onun her şeyi konuşmaya hazır olduğunu biliyordum. Kollarımı karnıma doladım ve sallanan sandalyede öne doğru eğildim.

"Önce sen başla."

Dizlerinin arasında ellerini birbirine kenetledi. Bana o kadar içten bir şekilde bakıyordu ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

"Benden ne istediğini bilmiyorum Lily. Benim hangi rolü üstlenmemi istediğini bilmiyorum. Sana, ihtiyacın olan alanı vermeye çalışıyorum ama aynı zamanda sana tahmin bile edemeyeceğin kadar çok yardım etmek istiyorum. Bebeğimizin hayatında olmak istiyorum. Senin kocan olmak ve bunu iyi bir şekilde yapmak istiyorum. Ama aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Söyledikleri içimi suçlulukla doldurdu. Geçmişte aramızda ne olursa olsun, yine de Ryle, bu bebeğin babasıydı. Ben bu konuda ne hissedersem hissedeyim, yasal olarak baba olma hakkına sahipti. Ben de onun, baba olmasını *istiyordum.* Onun *iyi* bir baba olmasını istiyordum. Ama en büyük korkularımdan birini hâlâ içimde derinlerde bir yerde tutuyordum ve bunu onunla konuşmak zorunda olduğumu biliyordum.

"Seni asla çocuğundan uzak tutmam Ryle. Onun hayatına dahil olmak istemene sevindim. Ama..."

Bu son kelimeyi söylememle birlikle öne eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Küçük bir parçam senin öfken hakkında endişelenmezse, nasıl bir anne olurum? Kontrolünü kaybetmen hakkında? Bu bebekle yalnızken, herhangi bir şeyin öfkeni tetiklemeyeceğini nasıl bilebilirim?"

Gözleri o kadar büyük bir ıstırapla doldu ki, bir baraj gibi patlayacağını düşündüm. İnatla başını iki yana sallamaya başladı. "Lily ben asla..."

"Biliyorum Ryle. Senin kasıtlı olarak kendi çocuğuna zarar vermeyeceğini biliyorum. Bana da kasıtlı olarak zarar

verdiğine inanmıyorum ama bunu yaptın ve güven bana, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına inanmak istiyorum. Babam, anneme sadece kötü davranırdı. Başka kimseye karşı öfkeden kendilerini kaybetmeden, eşlerine, sevgililerine istismarda bulunan erkekler – hatta *kadınlar* – var. Tüm kalbimle söylediklerine inanmak istiyorum ama nerede tereddüt ettiğimi anlak zorundasın. Asla çocuğunla ilişki kurmanı engellemem. Ama kırdığın güvenimi yeniden inşa ederken bana karşı gerçekten sabırlı olman gerekiyor."

Benimle hemfikir olduğunu gösterir gibi başını salladı. Ona hak ettiğinden çok daha fazlasını verdiğimi bilmek zorundaydı.

"Kesinlikle," dedi. "Senin istediğin gibi olacak. Her şey senin istediğin gibi olacak, tamam mı?"

Ryle, yeniden ellerini kavuşturdu ve gergin bir şekilde alt dudağını çiğnemeye başladı. Söylemek istediği başka şeyler de olduğunu hissediyordum ama söyleyip söylememek konusunda endişeliydi.

"Ben konuşmaya hazırken düşündüğün şeyi söyle."

Başını arkaya doğru eğdi ve tavana baktı. Söylemek istediği her ne ise, onun için bunu söylemek zordu. Soruyu sormak mı zor geliyordu yoksa ona vereceğim cevaptan mı korkuyordu, bilmiyordum.

"Peki ya biz?" diye fısıldadı.

Arkama yaslandım ve iç geçirdim. Bu sorunun geleceğini biliyordum ama ona kendimin de bilmediği bir cevabı vermek gerçekten zordu. Boşanma ve barışma elimizdeki tek seçeneklerdi ama ikisini de seçmek istemiyordum.

"Sana boş yere ümit vermek istemiyorum Ryle," dedim sessizce. "Eğer bugün bir seçim yapmak zorunda kalsaydım... Muhtemelen boşanmayı seçerdim. Ama tamamen dürüst olmam gerekirse, bu seçimi hamilelik hormonlarıyla

dolu olduğum için mi yoksa gerçekten istediğim için mi veririm bilmiyorum. Bu seçimi bebeği doğurmadan vermemin, ikimiz için de adil olacağını düşünmüyorum."

Titreyen nefesini verdi ve sonra elini ensesine götürüp sıktı. Sonra ayağa kalktı ve bana döndü. "Teşekkür ederim," dedi. "Beni buraya davet ettiğin için. Bu konuşmayı yaptığımız için. Birkaç hafta önce geldiğimden beri uğramak istiyordum ama nasıl karşılarsın bilmiyordum."

"Nasıl karşılardım ben de bilmiyorum," dedim, tamamen dürüstçe.

Kendimi iterek sallanan sandalyeden kalkmaya çalıştım ama her nedense geçen haftadan beri bunu yapmak çok daha zorlaşmıştı. Ryle yanıma geldi ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Homurdanmadan bir sandalyeden bile kalkamıyorken, doğum yapacağım güne kadar nasıl dayanacaktım bilmiyordum. Ayağa kalktığımda hemen elimi bırakmadı. Birbirimizden sadece birkaç santim uzaklıkta duruyorduk ve ona bakarsam bir şeyler hissedeceğimi biliyordum. Ona karşı bir şeyler hissetmek istemiyordum. Diğer elimi de tuttu, iki yanımda iki elimi de tutuyordu. Parmaklarını parmaklarıma geçirdiğinde, bunu kalbimde hissettim. Alnımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. O da yanağını başımın üstüne yasladı ve hiç hareket etmeden öylece durduk, ikimiz de hareket etmeye korkuyorduk. Ben hareket etmeye korkuyordum çünkü; onun beni öpmesine engel olamayacak kadar zayıf olabilirdim. O da hareket etmeye korkuyordu çünkü; hareket ederse geri çekilebilirdim. Beş dakika kadar bir süre, ikimiz de tek bir kasımızı bile hareket ettirmedik.

"Ryle," dedim en sonunda. "Bana bir söz verebilir misin?"

Başıyla onayladığını hissettim.

"Bu bebek doğana kadar lütfen beni, seni affetmem için ikna etmeye çalışma. Ve *lütfen* beni öpmeye çalışma..."

Göğsünden uzaklaştım ve ona baktım. "Büyük olaylarla teker teker mücadele etmek istiyorum ve şu anda tek önceliğim bu bebeği doğurmak. Zaten olanların üzerine herhangi bir stres ya da kafa karışıklığı eklemek istemiyorum."

Rahatlatıcı bir şekilde iki elimi de sıktı.

"Her seferinde tek bir muazzam, hayat değiştiren bir olay. Anladım."

Gülümsedim, en sonunda bu konuşmayı yapmış olmak beni rahatlatmıştı. İkimiz hakkında son bir karar vermemiş olduğumu biliyordum ama artık ikimiz de aynı görüşte olduğumuz için daha rahat nefes alabildiğimi hissediyordum.

Ellerimi bıraktı. "Vardiyama geç kaldım," dedi, omzunun üzerinden baş parmağını kaldırarak. "İşe gitmem gerek."

Başımla onayladım ve onu geçirdim. Ancak kapıyı ardından kapatıp, dairemde yalnız kaldığımda yüzümde bir gülümseme olduğunu fark ettim. Bizi bu tür bir açmazın içine soktuğu için ona hâlâ inanılmaz derecede öfkeliydim, dolayısıyla sadece biraz ilerleme kaydedebildiğimiz için gülümsüyordum. Bazen ebeveynlerin, çocukları için en iyisini yapmak adına farklılıkları konusunda ilerleme kaydetmesi ve olaya bir olgunluk getirmesi gerekiyordu.

Biz de tam olarak bunu yapıyorduk. Çocuğumuzu kendi safımıza çekmeden önce, durumumuzu nasıl idare edeceğimizi öğreniyorduk.

Otuz Beşinci Bölüm

Kızarmış ekmek kokusu alıyordum. Yatakta gerindim ve gülümsedim çünkü Ryle, en sevdiğim kahvaltının kızarmış ekmek olduğunu biliyordu. Kalkmaya çalışmadan önce bir süre yatakta yatmaya devam ettim. Beni yataktan ancak üç erkek kaldırabilir gibi hissediyordum. Sonunda derin bir nefes aldım ve sonra ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve bedenimi şiltenin üzerinden kaldırmaya çalıştım. İlk yaptığım şey tuvalete gitmekti. Aslında artık tek yaptığım buydu. İki gün sonra doğum yapmam gerekiyordu ve doktorum bir hafta daha beklemem gerekebileceğini söylemişti. Geçen hafta doğum iznine çıkmıştım, dolayısıyla, şu anda hayatım bundan ibaretti. Tuvalete gidiyor ve televizyon izliyordum. Mutfağa gittiğimde, Ryle bir tava içinde çırpılmış yumurta yapıyordu. İçeri girdiğimde bana doğru döndü.

"Günaydın," dedi. "Henüz bebek yok mu?"

Başımı iki yana salladım ve elimi karnımın üzerine koydum.

"Hayır ama dün gece dokuz kere tuvalete gittim."

Ryle kahkaha attı. "Bu yeni bir rekor."

Bir tabağa yumurtaları aldı ve sonra üzerlerine pastırma ve kızarmış ekmekleri bıraktı. Dönüp tabağı bana verirken, başımın yanına hızla bir öpücük kondurdu.

"Gitmem gerek. Şimdiden geç kaldım. Telefonum tüm gün açık olacak."

Kahvaltıma bakarken gülümsedim. *Tamam o zaman ben de yerim. Tuvalete git, ye ve televizyon izle.*

"Teşekkür ederim," dedim neşeyle.

Tabağımla birlikte kanepeye gittim ve televizyonu açtım. Ryle oturma odasında koşuşturarak, eşyalarını topluyordu.

"Öğlen gelip seni kontrol edeceğim. Bu akşam geç saatlere kadar çalışabilirim ama Allysa sana akşam yemeği getirebileceğini söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Ben *iyiyim* Ryle. Doktor yatak istirahati dedi, tamamen güçten düşmemi söylemedi."

Kapıyı açmaya başladı ama bir şey unutmuş gibi durakladı. Koşarak yanıma geldi, öne doğru eğildi ve dudaklarını karnıma bastırdı.

"Eğer bugün gelmeye karar verirsen, sana iki kat harçlık vereceğim," dedi bebeğe.

Bebekle çok konuşuyordu. Birkaç hafta önce kendimi, onun bebeğin tekmelemesini hissetmesine izin verecek kadar rahat hissetmiştim ve o zamandan beri ara sıra sadece karnımla konuşmak için uğruyor ve benimle pek fazla konuşmuyordu. Ama bu hoşuma gidiyordu. Onun baba olmak için bu kadar heyecanlı olması hoşuma gidiyordu. Ryle'ın dün gece, koltukta uyurken kullandığı battaniyeyi aldım ve ona sarındım. Bebeğin doğmasını beklerken, son bir haftadır benim dairemde kalıyordu. İlk önce bundan pek emin değildim ama aslında gerçekten faydası olmuştu. Ben hâlâ misafir yatak odasında yatıyordum. Üçüncü yatak odası artık bebek odası olmuştu ki, bu da Ryle'ın ebeveyn yatak odasında uyuyabileceği anlamına geliyordu. Ama her nedense, kanepede uyumayı tercih ediyordu. Sanırım o yatak odasında olanlar onu da benim kadar rahatsız ediyordu. Bu yüzden, ikimiz de o odaya girmiyorduk. Son birkaç hafta gerçekten güzel geçmişti. Bu noktada aramızda herhangi bir fiziksel ilişki olmadığı gerçeğinin dışında, her şey eski haline dönmüş gibiydi. Ryle hâlâ çok çalışıyordu ama akşamları çalışmıyordu ve

ben de akşam yemeklerini üst katta, hepsiyle birlikte yemeye başlamıştım. Ama hiçbir zaman bir çift olarak yalnız yemek yemiyorduk. Bir randevu ya da bir çift gibi hissetmemize neden olabilecek herhangi bir şey yapmaktan kaçınıyordum. Hâlâ tek seferde tek büyük bir olaya odaklanmaya çalışıyordum, bu bebek doğana ve hormonlarım normale dönene kadar, evliliğim hakkında bir karar vermeyi reddediyordum. Hamileliğimi kaçınılmaz olanı geciktirmek için bir bahane olarak kullandığımdan emindim ama hamile olmak insana biraz bencil olma hakkı veriyordu. Telefonum çalmaya başladı ve başımı kanepeye yaslayıp inledim. Telefonum mutfaktaydı. Yani oturduğum yerden on beş adım uzaktaydı. *Of.* Kendimi iterek kanepeden kalkmaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı. Bir daha denedim. *Hâlâ oturuyordum.* Koltuğun kolunu kavradım ve kendimi yukarı doğru ittim. *Allah'ın hakkı* üçtür. Ayağa kalktığımda, üzerime bir bardak su döküldü. İnledim. Sonra nefesimi tuttum. *Elimde bir su bardağı yoktu.* Lanet olsun. Aşağı doğru baktım ve bacaklarımın arasından su akıyordu. Mutfak tezgahının üzerindeki telefonum hâlâ çalıyordu. Mutfağa doğru yürüdüm – ya da badi badi yürüdüm – ve telefonu açtım.

"Alo?"

"Selam, ben Lucy! Hızlı bir soru soracağım. Kırmızı gül siparişimiz sevkiyat sırasında zarar görmüş ama bugün Levenberg cenazesi var ve tabutum üzerine özellikle kırmızı gül serpilmesini istediler. Yedek planımız var mı?"

"Evet, Broadway'deki çiçekçiyi ara. Bana bir iyilik borçlular."

"Tamam, teşekkürler!"

Ryle'ı arayıp ona suyumun geldiğini söylemek için telefonu kapatıyorken Lucy'nin, "Bekle!" dediğini duydum. Telefonu yeniden kulağıma götürdüm.

"Faturalar hakkında. Onları bugün mü ödememi istersin yoksa bekleyeyim..."

"Bekleyebilirsin, sorun değil."

Bir kere daha telefonu kapatmak üzereydim ama Lucy yeniden bana seslendi ve bir soru daha sormaya başladı.

"Lucy," dedim sakin bir şekilde sözünü keserken. "Bunun için seni yarın aramam gerek. Sanırım az önce suyum geldi."

Lucy duraksadı. "Ah. AH! GİT!"

Telefonu kapattığım anda, karnımda ilk sancıyı hissettim. Acıyla yüzümü buruşturdum ve Ryle'ın numarasını tuşlamaya başladım. İlk çalışında telefonunu açtı.

"Geri dönmem mi gerekiyor?"

"Evet."

"Ah Tanrım. Gerçekten mi? Oluyor mu?"

"Evet."

"Lily!" dedi heyecanla. Sonra telefon kapandı. Sonraki birkaç dakikayı ihtiyacım olan eşyaları toplayarak geçirdim. Zaten bir hastane çantası hazırlamıştım ama bir şekilde kirlendiğimi hissediyordum bu yüzden üzerimi temizlemek için duşa girdim. İkinci sancı, ilkinden on dakika sonra geldi. Öne eğilip karnımı kavradım, su sırtımdan aşağı akıyordu. Kasılmaların sonu gelirken, banyo kapısının hızla açıldığını duydum.

"*Duşta* mısın?" dedi Ryle.

"Lily duştan çık haydi, gidelim!"

"Bana bir havlu ver."

Birkaç saniye sonra Ryle'ın eli banyo perdesinin içinden belirdi. Banyo perdesini açmadan önce havluyu bedenime sarmaya çalıştım. Bedenini kendi kocandan saklamaya çalışmak garipti. Havlu bedenimi sarmıyordu. Göğüslerimi kapatıyor ama karnımın üzerinde ters bir V gibi açılıyordu. Duştan çıkarken bir başka kasılma başladı. Ryle, elimi yakaladı ve

sancı sırasında nefes almama yardım etti, sonra beni yatak odasına götürdü. Ona baktığımda, sakin bir şekilde hastaneye giderken giyeceğim temiz kıyafetleri alıyordum. Karnıma bakıyordu. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. Gözlerime baktı ve yaptığım şeyi bıraktım. Aramızda, kaşlarını mı çatacak yoksa gülümseyecek mi anlayamadığım bir an geçti. Bir şekilde yüzünde ikisi de belirdi ve hızla nefes verirken bakışları yeniden karnıma gitti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Kasılmalarla hiçbir ilgisi olmayan bir acı dalgası göğsümü kapladı. Hamile olduğum sürece ilk defa karnımı çıplak gördüğünü fark ettim. Kendi bebeği içimde büyürken nasıl göründüğümü ilk defa görüyordu. Ona doğru yürüdüm ve elini tuttum. Elini karnımın üzerine götürdüm ve orada tuttum. Bağ parmağıyla karnımı okşarken bana gülümsedi. Güzel bir andı. Daha iyi olan anlarımızdan biriydi.

"Teşekkür ederim Lily."

Her yerinden anlaşılıyordu, karnıma dokunma şeklinden, gözlerime bakışlarından. Bana bu an için ya da bundan önceki herhangi bir an için teşekkür etmiyordu. Bana, çocuğuyla geçirmesine izin vereceğim tüm gelecek anlar için teşekkür ediyordu.

Öne doğru eğilirken inledim. "Lanet olsun."

O *an bitmişti*. Ryle kıyafetlerimi aldı ve giymeme yardım etti. Ona taşımasını söylediğim her şeyi aldı ve asansöre gittik. Yavaşça. Daha yolun yarısındayken bir kasılma daha geldi.

"Allysa'yı aramalısın," dedim ona otoparktan çıkarken.

"Araba kullanıyorum. Onu hastaneye gittiğimizde ararım. Ve anneni de."

Başımla onayladım. Onları şu anda da arayabileceğimden emindim ama ilk önce hastaneye ulaştığımızdan emin olmak istiyordum çünkü bu bebeğin gerçekten sabırsız olduğunu ve

sahneye çıkışını arabanın içinde yapmak istediğini hissediyordum. Hastaneye ulaştık ama vardığımızda kasılmalarım bir dakikadan kısa bir süre içinde tekrarlanmaya başlamıştı. Doktor üzerine ameliyat önlüğünü giyip beni bir yatağa yatırdıklarında, dokuz santim açılmıştım. Bundan beş dakika sonra, bana ıkınmamı söylemeye başladılar. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Ryle'ın kimseyi arayacak şansı bile olmamıştı. Her ıkınmamda, Ryle'ın elini sıkıyordum. Bir noktada sıktığım elinin kariyeri için ne kadar önemli olduğunu düşündüm ama hiçbir şey söylemedi. Sadece elini sıkabildiğim kadar fazla sıkmama izin verdi ve ben de tam olarak bunu yaptım.

"Başı neredeyse çıktı," dedi doktor. "Sadece birkaç kere daha it."

Bundan sonraki birkaç dakikayı tarif bile edemem. Acı, zorlukla alıp verdiğim nefesler, endişe ve saf, kesin coşkudan oluşan bir belirsizlik. Ve basınç. O kadar büyük bir basınçtı ki bedenimin içine doğru patlayacakmışım gibi hissediyordum ve sonra Ryle, "Bir kız!" dedi. "Lily, bir kızımız oldu!"

Gözlerimi açtım ve doktor kızımızı elinde tutuyordu. Sadece ana hatlarını görebiliyordum çünkü gözlerim yaşlarla doluydu. Onu göğsümün üzerine yatırdıklarında, bu kesinlikle hayatımdaki en güzel andı. Hemen onun kırmızı dudaklarına, yanaklarına ve parmaklarına dokundum. Ryle onun göbek bağını kesti ve temizlemek için onu götürdüklerinde kendimi bomboş hissettim. Birkaç dakika sonra kızım, kundaklanmış bir halde yeniden göğsümün üzerindeydi. Ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ryle, yatakta yanıma oturdu ve ona daha iyi bakabilmemiz için battaniyesini çenesinin altına doğru çekti. Onun el ve ayak parmaklarını saydık. Gözlerini açmaya çalışıyordu ve bunun, dünyada gördüğümüz en komik şey olduğunu düşündük. Esnedi ve

ikimiz de ona biraz daha âşık olduk. Hemşire odadan çıktıktan ve en sonunda yalnız kaldıktan sonra, Ryle onu kucağına alıp alamayacağını sordu. İkimizin de yatakta daha kolay oturmamız için yatağın baş tarafını kaldırdı. Kızımızı onun kucağımıza verdikten sonra başımı Ryle'ın omzuna yasladım, ikimiz de durmadan ona bakıyorduk.

"Lily," diye fısıldadı. "Çıplak gerçek?"

Başımla onayladım.

"Marshall ve Allysa'nın bebeğinden çok daha güzel."

Güldüm ve dirseğimle onu dürttüm.

"Dalga geçiyorum," diye fısıldadı.

Ama tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Rylee muhteşem bir bebekti. Ama kimse bizim kızımızla kıyas kabul etmezdi.

"Ona ne isim vermeliyiz?" diye sordu. Normal bir ilişkimiz olmadığı için, henüz bebeğin ismi konusunda konuşmamıştık.

"Kız kardeşinin ismini vermek isterim," dedim ona bakarak. "Ya da belki ağabeyinin?"

Bunun hakkında ne düşündüğünden emin değildim. Şahsen kızımıza ağabeyinin ismini vermenin onu bir şekilde iyileştireceğini düşünüyordum ama o bunu bu şekilde görmeyebilirdi. Bana baktı, bu cevabı beklemiyordu. "Emerson mu?" dedi. "Bir kız için tatlı bir isim. Ona Emma diyebiliriz. Ya da Emmy." Gururla gülümsedi ve kızımıza baktı. "Aslında mükemmel bir isim." Öne doğru eğildi ve Emerson'u alnından öptü.

Bir süre sonra, onun kızımızı tutmasını izlemek için başımı omzundan çektim. Onun kızımızla bu şekilde etkileşimde bulunduğunu görmek güzel bir şeydi. Kızımızı sadece beş dakikadır tanımasına rağmen, daha şimdiden onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyordum. Onu korumak için her şeyi

yapabileceğini görebiliyordum. Dünyadaki her şeyi. O ana kadar onunla ilgili kararımı vermemiştim. Bizimle ilgili kararı. Ailemiz için en iyi olanın kararını. Ryle pek çok yönden harikaydı. Sevecendi. Şefkatliydi. Akıllıydı. Karizmatıktı. Kararlıydı. Babam da bu özelliklerin bazılarına sahipti. Başkalarına karşı çok şefkatli değildi ama bazen beraber geçirdiğimiz zamanlarda onun beni sevdiğini anlıyordum. Akıllıydı. Karizmatıktı. Kararlıydı. Ama onu sevdiğimden çok ondan nefret ediyordum. En kötü halini gördüğüm zamanlar yüzünden, onunla ilgili en iyi şeyleri görmüyordum. En kötü halinde olduğunu gördüğüm beş dakikayı, onu en iyi halinde gördüğüm beş yıl düzeltemiyordu. Emerson'a baktım ve sonra Ryle'a baktım. Ve kızım için en iyisini yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Babasıyla olacağını umut ettiğim ilişkisi için. Bu kararı kendim için ya da Ryle için vermiyordum. Bu kararı kızım için veriyordum.

"Ryle!"

Bana bakarken gülümsüyordu. Ama yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, gülümsemesi silindi.

"Vazgeçmek istiyorum."

İki kere yutkunmuştu. Söylediğim kelimeler ona bir gerilim hattı gibi vurmuştu. İrkildi ve yeniden kızımıza baktı, omuzları çökmüştü.

"Lily," dedi, başını öne arkaya sallarken. "Lütfen bunu yapma."

Sesi yalvarır gibi çıkıyordu ve sonunda onu hayatıma geri alacağım umuduna tutunuyor olmasından nefret ediyordum. Bunun kısmen benim suçum olduğunu biliyordum ama kızımı ilk kez kollarımın arasında tutana kadar hangi seçimi yapacağımı bildiğimi düşünmüyordum.

"Sadece bir şans daha Lily. *Lütfen.*" Konuştuğunda sesi gözyaşlarıyla çatlıyordu.

Onun canını mümkün olan en kötü şekilde yaktığımı biliyordum. Bu, onun hayatındaki en güzel an olması gerekirken, kalbini kırıyordum. Ama bunu şu anda yapmazsam, onu neden hayatıma geri alma riskine giremeyeceğim konusunda onu bir daha asla ikna edemeyeceğimi biliyordum.

Ağlamaya başladım çünkü; bu benim canımı da onun kadar yakıyordu.

"Ryle," dedim nazikçe. "Ne yapardın? Eğer bir gün bu küçük kız sana gelip şunu söylese ne yapardın; *'Babacığım? Erkek arkadaşım bana vurdu'* Ona ne derdin Ryle?"

Emerson'u göğsüne bastırdı ve yüzünü battaniyesini üzerine gömdü.

"Dur Lily," diye yalvardı.

Yatakta biraz daha doğruldum. Elimi Emerson'un sırtına koydum ve Ryle'ın gözlerime bakmasını sağlamaya çalıştım. "Peki ya sana gelseydi ve şunu söyleseydi, *'Babacığım? Kocam beni merdivenlerden aşağı itti. Bir kaza olduğunu söyledi. Ne yapmalıyım?'* ne yapardın?"

Omuzları sarsılmaya başladı ve onunla tanıştığımdan bu yana ilk defa ağladığını gördüm. Kızını sıkıca göğsüne bastırırken, gerçek gözyaşları akıyordu. Ben de ağlıyordum ama konuşmaya devam ettim. Kızım *için*.

"Ya..." Sesim çatladı. "Ya kızın sana gelseydi ve şunu söyleseydi, *'Kocam bana tecavüz etmeye çalıştı baba. Ben ona durması için yalvarırken benim kollarımı tuttu. Ama bunu bir daha asla yapmayacağına yemin ediyor. Ne yapmalıyım baba?'* ne yapardın?"

Defalarca kızımızın alnını öperken, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Ona ne söylerdin Ryle? Söyle bana. Tüm kalbiyle sevdiği adam ona zarar verse, kızımıza ne söyleyeceğini bilmeye ihtiyacım var."

Göğsünden bir hıçkırık koptu. Bana doğru eğildi ve kolunu bana doladı.

"Kızıma onu bırakması için yalvarırdım," dedi, gözyaşları arasından.

Dudaklarını alnıma bastırmıştı ve gözyaşlarının yanaklarıma düştüğünü hissedebiliyordum. Dudaklarını kulağımın yanına getirdi ve ikimizi birden göğsüne bastırdı.

"Ona, bundan çok daha iyisine layık olduğunu söylerdim. Ve o adamı ne kadar severse sevsin, geri dönmemesi için *yalvarırdım*. Çünkü o, bundan çok daha iyisine layık."

Gözyaşlarından, kırık kalplerden ve parçalanmış hayallerden oluşmuş, hıçkıran bir karmaşa halindeydik. Birbirimize sarılıyorduk. Kızımıza sarılıyorduk. Ve bu kararı vermek ne kadar zor olsa da, bu düzen bizi kırmadan önce biz düzeni kırdık.

Ryle kızımızı bana geri verdi ve gözlerini sildi. Ayağa kalktı, hâlâ ağlıyordu. Hâlâ nefes almaya çalışıyordu. Son on beş dakika içinde, hayatının aşkını kaybetmişti. Son on beş dakika içinde, güzel küçük bir kızın babası olmuştu.

Sadece on beş dakika bir insana bunu yapabilirdi. Bir insanı mahvedebilirdi.

Bir insanı kurtarabilirdi.

Kendini toparlamak için gitmesi gerektiğini anlamam için eliyle koridoru işaret etti. Kapıdan çıkarken, onu hiç görmediğim kadar üzgün görünüyordu. Bir gün, bunun için bana teşekkür edeceğini biliyordum. Bir gün, kızı için doğru seçimi yaptığımı anlayacağını biliyordum. Kapı ardından kapandığında, kızıma baktım. Ona, onun için hayal ettiğim hayatı vermediğimi biliyordum. Onu seven ve onu birlikte yetiştirecek iki ebeveyniyle birlikte yaşayacağı bir yuva vermediğimi. Ama onun benim yaşadığım gibi yaşamasını istemiyordum. Onun, babasını en kötü halinde görmesini istemiyordum.

Onun, Ryle'ın öfkeyle kendisini artık onu babası olarak görmeyeceği noktada kaybettiğini görmesini istemiyordum. Çünkü hayatı boyunca Ryle ile ne kadar güzel anları olursa olsun, deneyimlerime dayanarak biliyordum ki, hafızasında kalan en kötü anlar olacaktı. Döngüler, kırılması büyük acı verdiği için vardı. Alışılmış bir kalıbı kırmak, muazzam derecede acı ve cesaret gerektiriyordu. Bazen, atlama ve muhtemelen ayaklarınızın üzerine inememe korkusuyla yüzleşmektense, alıştığınız döngüler içinde dönmeye devam etmek daha kolay görünebilir.

Annem bunu yaşayıp atlatmıştı.

Ben bunu yaşayıp atlatmıştım.

Kızımın bunu yaşamasına asla izin vermeyecektim.

Kızımı alnından öptüm ve ona bir söz verdim.

"Burada bitiyor. Seninle ve benimle. Bizimle sona eriyor."

Sonsöz

Caddenin karşısına geçene kadar, Boylston Caddesi'ndeki kalabalığın arasından ilerledim. Bebek arabasını yavaşlattım ve kaldırımın kenarında durdurdum. Arabanın üstünü açtım ve Emmy'ye baktım. Ayaklarıyla havaya tekmeler atıyor ve her zamanki gibi gülümsüyordu. Çok mutlu bir bebekti. Sakinleştirici bir enerjisi vardı ve bu bağımlılık yaratıyordu.

"Kaç yaşında?" diye sordu bir kadın. Bizimle birlikte yaya geçidinde duruyor, takdir eder bakışlarla ona bakıyordu.

"On bir aylık."

"Muhteşem bir bebek," dedi.

"Aynı size benziyor. Dudaklarınız aynı."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Babasını görmelisiniz. Gözleri kesinlikle ona benziyor."

Yayalara yeşil yandı ve caddenin karşısına geçerken, kalabalığın arasından sıyrılmaya çalıştım. Zaten yarım saat geç kalmıştım ve Ryle bana iki kere mesaj atmıştı. Ama henüz havuç neşesini yaşamamıştı. Ama havuçların ne kadar karmaşa çıkaracağını öğrenecekti çünkü; Emmy'nin çantasına yeterince havuç koymuştum. Emerson üç aylık olduğunda, Ryle'ın satın aldığı daireden taşınmıştım. Yürüme mesafesinde olabilmek için işime yakın kendi daireme taşınmıştım ki bu, harikaydı. Ryle, satın aldığı daireye taşınmıştı ama Allysa'yı ziyaret ettiğim zamanlar ve Ryle'ın Emerson ile geçirdiği günler arasında, aslında kendi dairemde kalsam da hâlâ o apartmanda yaşıyor gibi hissediyordum.

"Neredeyse geldik Emmy."

Köşeden sağa döndük ve o kadar hızla ilerliyorduk ki, bir adam onu biçmememiz için kenara çekilip duvara yaslanmak zorunda kaldı.

"Üzgünüm," dedim başımı önüme eğip, onun etrafından geçerken.

"Lily?"

Durdum.

Yavaşça döndüm çünkü; bu sesi ayak parmaklarıma kadar bedenimin her yerinde hissetmiştim. Bana şimdiye kadar böyle bir etkisi olan iki ses olmuştu ve Ryle artık beni o kadar etkilemiyordu. Sesin sahibine baktığımda, güneş karşısında mavi gözlerini kısıyordu. Elini kaldırıp gözlerine siper etti ve sırıttı.

"Selam."

"Merhaba," dedim, deliye dönmüş beynim yavaşlamaya ve düşündüklerini yakalamama izin vermeye çalışıyordu.

Bebek arabasına baktı ve parmağıyla işaret etti. "Bu... Bu senin bebeğin mi?"

Başımla onayladığımda, bebek arabasının önüne doğru yürüdü. Diz çöktü ve kızıma kocaman gülümsedi.

"Vay canına. Muhteşem bir bebek Lily," dedi. "Adı ne?"

"Emerson. Bazen ona Emmy diyoruz."

Parmağını onun elinin içine koydu ve Emmy ayaklarıyla tekmeler atıp, parmağını ileri geri sallamaya başladı. Bir an beğeniyle ona baktı ve sonra yeniden ayağa kalktı.

"Harika görünüyorsun," dedi.

Onu bakışlarımla süzmemeye çalışıyordum ama bunu yapmamak zordu. Her zamanki gibi iyi görünüyordu ama bu, ne kadar harika biri haline geldiğini yadsımaya çalışmadan onunla karşılaştığım ilk seferdi. Yatak odamdaki evsiz çocuktan çok farklıydı. Yine de... Hâlâ tam olarak aynıydı.

Cebimdeki telefonun, mesaj geldiği için titrediğini hissettim. *Ryle.*

Caddenin ilerisini işaret ettim. "Gerçekten geç kaldık," dedim.

"Ryle yarım saattir bekliyor."

Ryle'ın ismini söylediğimde, Atlas'ın gözlerinde bir hüzün belirdi ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Başını salladı ve geçmemiz için kenara çekildi.

"Emmy'yi bugün o alıyor," diye açıkladım, bu dört kelimeyle uzun bir konuşmadakinden çok daha fazla şey söylemiştim.

Gözlerinin rahatlamayla parladığını gördüm. Başını salladı ve arkasını işaret etti. "Evet, ben de geç kalıyorum. Geçen ay Bolyston'da yeni bir restoran açtım."

"Vay canına. Tebrikler. Yakında bir göz atmak için annemi oraya götürmeliyim."

Garip bir duraksama oldu ve sonra yeniden caddeyi işaret ettim. "Biz..."

"Gidin," dedi gülümseyerek.

Tekrar başımı salladım ve sonra başımı eğip, yürümeye devam ettim. Neden bu şekilde tepki verdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanki normal bir konuşma yapamıyor gibiydim. Birkaç metre ilerledikten sonra, omzumun üzerinden arkama baktım. Hareket etmemişti. Uzaklaşırken beni izliyordu. Köşeyi döndük ve Ryle'ın, çiçekçi dükkanımın önünde arabasının yanında beklediğini gördüm. Yaklaştığımızı görünce yüzü aydınlandı.

"E-postamı aldın mı?"

"Evet, oyun parkı hatırlatması mı?"

Emmy'yi bebek arabasından çıkarırken başıyla onayladı.

"Ona bunlardan bir tane almamış mıydık?"

Bebek arabasını katlamak için düğmeye bastım ve arabasının arkasına taşıdım. "Evet ama yaklaşık bir ay önce kırıldı. Çöpe attım."

Ryle bagajı açtı ve parmaklarıyla Emerson'un çenesine dokundu.

"Bunu duydun mu Emmy? Annen hayatını kurtarmış."

Emmy ona gülümsedi ve oyuncu bir şekilde eline vurdu. Ryle onu alnından öptü ve sonra bebek arabasını alıp, bagaja koydu. Bagajın kapağını kapattım ve eğilerek onu öptüm.

"Seni seviyorum Emmy. Akşam görüşürüz."

Ryle arabanın arka kapısını açtı ve onu bebek koltuğuna oturttu. Ryle'a veda ettim ve hızla caddede ilerlemeye başladım.

"Lily!" diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Zaten açmak için geç kaldığımdan, dükkanımın kapısına gitmemi beklediğinden emindim. Muhtemelen öyle yapmalıydım ama içimdeki rahatsız edici duygu geçmiyordu. Bu konuda bir şey yapmalıydım. Arkamı döndüm ve geri geri yürümeye devam ettim.

"Bir şey yapmayı unuttum! Akşam Emmy'yi almaya geldiğimde görüşürüz!"

Ryle, Emerson'un elini kaldırdı ve birlikte bana el salladılar. Köşeyi döner dönmez koşmaya başladım. İnsanlardan kaçındım, birkaç tanesine çarptım ve bir kadının bana bela okumasına neden oldum ama hepsi onun başının arkasını gördüğüm ana değerdi.

"Atlas!" diye bağırdım. Diğer yöne doğru ilerliyordu, bu yüzden ben de kalabalığı iterek ilerlemeye devam ettim.

"Atlas!"

Yürümeyi bıraktı ama arkasına dönmedi. Kulaklarına tam olarak güvenmek istemiyormuş gibi başını yana eğdi.

"Atlas!" diye bağırdım yine.

Bu sefer, kararlı bir şekilde arkasına döndü. Gözlerime baktı ve üç saniye boyunca durup birbirimize baktık. Ama sonra ikimiz de kararlı adımlarla birbirimize doğru yürümeye başladık. Aramızda yirmi adım vardı.

On.

Beş.

Bir.

İkimiz de o son adımı atmadık.

Nefes nefeseydim, hızlı hızlı nefes alıyordum ve gergindim. "Sana Emerson'un göbek adını söylemeyi unuttum."

Ellerimi belime koydum ve nefesimi verdim. "Dory'."

Hemen tepki vermedi ama sonra gözlerinin kenarları kırıştı. Gülümsemesini bastırmaya çalışırken, dudakları seğiriyordu. "Onun için mükemmel bir isim."

Başımla onayladım, gülümsedim ve sonra durdum.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece bunu bilmesini istemiştim ama artık ona söylemiştim ve aslında bundan sonra ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi düşünmemiştim. Tekrar başımı salladım ve sonra etrafıma bakınıp, baş parmağımla omzumun üzerinden arkamı işaret ettim. "Tamam... Sanırım ben..."

Atlas bana doğru bir adım attı, beni tuttu ve hızla göğsünün üzerine çekti. Kollarını bana doladığı an, gözlerimi kapattım. Eliyle başımın arkasını tuttu ve etrafımız işlek sokaklar, bangır bangır çalan kornalar, yanımızdan aceleyle geçen insanlarla çevriliyken, beni göğsünün üzerinde tuttu. Saçlarıma nazik bir öpücük kondurdu ve etrafımızdaki her şey silindi.

"Lily," dedi sessizce. "Artık hayatımın senin için yeterince iyi olduğunu hissediyorum. O yüzden ne zaman hazır olursan..."

Ellerimle ceketini kavradım ve yüzümü göğsüne bastırdım. Aniden yine on beş yaşındaymışım gibi hissediyordum. Söylediği kelimelerden dolayı ensem ve yanaklarım kızarmıştı.

Ama on beş yaşında *değildim*.

---

* Kayıp Dory isimli filmin, Ellen DeGeneres'in seslendirdiği baş kahramanı olan balık. (ç.n.)

Ben, sorumlulukları ve çocuğu olan bir yetişkindim. Ergenlikteki duygularımın kontrolü ele geçirmesine izin veremezdim. En azından biraz güvence almadan bunu yapamazdım. Geri çekildim ve ona baktım.

"Hayır kuruluşlarına bağışta bulunuyor musun?"

Atlas kafası karışmış bir şekilde güldü. "Birkaç tanesine. Neden?"

"Bir gün çocuk istiyor musun?"

Başıyla onayladı. "Tabi ki istiyorum."

"Sence herhangi bir zaman Boston'dan ayrılmak isteyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hiçbir zaman. Burada her şey daha iyi, unuttun mu?"

Verdiği cevaplar, bana istediğim güvenceyi vermişti. Başımı kaldırıp ona gülümsedim.

"Tamam. Hazırım."

Beni kendine çekip sıkıca sarıldığında güldüm. Hayatıma girdiği günden bu yana olan her şey göz önüne alındığında, hiçbir zaman bu sonucu beklememiştim. Bunun olmasını umut ettiğim çok zaman olmuştu ama şu ana kadar bunun herhangi bir zaman gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değildim. Dudaklarının köprücük kemiğimdeki o noktaya değdiğini hissettiğimde, gözlerimi kapattım. O noktayı hafifçe öptü ve aynı yıllar önce aynı yeri öptüğü zamanki gibi hissettim. Dudaklarını kulağıma getirdi ve fısıldadı, "Artık yüzmeyi bırakabilirsin Lily. En sonunda kıyıya ulaştık."

Yazarın Notu

Hikaye ile ilgili bilgiler içerdiği için, bu bölümün kitap bittikten sonra okunması önerilmektedir.

***

Hayatımda hatırladığım ilk anım, iki buçuk yaşıma ait. Yatak odamın bir kapısı yoktu ve giriş, kapı çerçevesinin üstüne çivilenmiş bir çarşafla kapatılıyordu. Babamın bağırdığını hatırlıyorum, babam televizyonu alıp anneme fırlatarak onu yere düşürürken, kapı çerçevesinde asılı çarşafın diğer tarafından bakıyordum. Annem, ben üç yaşına gelmeden önce babamı boşadı. Bundan önce babama dair anılarımın hepsi güzeldi. Anneme karşı sayısız kere öfkeden çılgına dönmesine rağmen, bana ya da kız kardeşlerime karşı kendini hiç kaybetmedi. Evliliklerinde istismar olduğunu biliyordum ama annem, bu konuda hiç konuşmazdı. Bu konuda konuşmak, babam hakkında kötü bir şeyler söylemesi anlamına geliyordu ve annem bunu bir kere bile yapmadı. Babam ile aramdaki ilişkinin, ikisinin arasındaki herhangi bir gerginlikten etkilenmesini istemiyordu. Bundan dolayı, çocuklarını kendi ilişkilerinin bozulmasına dahil etmeyen ebeveynlere, son derece saygı duyuyorum.

Babama, istismarı bir kere sordum. İlişkileri hakkında da son derece açık sözlüydü. Annemle evli olduğu yıllarda babam bir alkolikti ve anneme iyi davranmadığını ilk itiraf eden de kendisiydi. Aslında, annemin kafatasına çok hızlı

vurduğu için elindeki iki eklemini kırdığını ve tedavi ettirmek zorunda kaldığını da söyledi. Babam, tüm hayatı boyunca anneme davranış şeklinden dolayı pişmanlık duydu. Ona kötü davranmak, hayatında yaptığı en büyük hataydı ve bana, anneme hâlâ deli gibi âşık bir şekilde yaşlanıp öleceğini söyledi. Annemin katlandıkları için bunun çok hafif bir ceza olduğunu hissediyorum. Bu hikayeyi yazmaya karar verdiğimde, ilk önce annemden izin aldım. Ona, bu hikayeyi onun durumundaki kadınlar için yazmak istediğimi söyledim. Aynı zamanda, onun gibi kadınları tam olarak anlayamayan insanlar için yazmak istiyordum. Ben de bu insanlardan biriydim. Benim tanıdığım annem, zayıf biri değildi. Kendisine birden fazla durumda kötü davranan bir erkeği affedeceğini düşündüğüm biri değildi. Ama bu kitabı yazarken ve Lily'nin düşünce yapısının içine girerken, hızla olayın dışarıdan göründüğü gibi siyah beyaz olmadığını fark ettim.

Bu kitabı yazarken birkaç kere, kitabın olay örgüsünü değiştirmek istedim. Ryle'ın ileride olacağı kişi olmasını istemedim çünkü; ilk birkaç bölümde, aynı Lily gibi ben de ona âşık oldum. Aynı, annemin babama âşık olduğu gibi. Ryle ile Lily arasında mutfakta geçen ilk olay, babam anneme ilk vurduğunda olan şeydi. Annem, güveç pişiriyordu ve babam içki içiyordu. Babam güveci, fırın eldiveni kullanmadan fırından çıkarmıştı. Annem bunun komik olduğunu düşünmüş ve gülmüştü. Bundan sonra hatırladığı şey şuydu, babam ona o kadar sert vurmuştu ki annem mutfağın zeminine savrulmuştu. Bu ilk olayda annem, onu affetmeyi seçti çünkü özürleri ve pişmanlığı inandırıcıydı ya da en azından ona ikinci bir şans vermenin, canını kalbi kırık bir şekilde gitmekten daha az acıtacağı kadar inandırıcıydı.

Zaman içerisinde bunu izleyen diğer olaylar da ilkine benzedi. Babam, tekrar tekrar pişmanlık duyuyor ve böyle

bir şeyi bir daha asla yapmayacağına söz veriyordu. Sonunda durum öyle bir noktaya geldi ki, annem onun bu sözlerinin boş olduğunu biliyordu ama artık iki kız annesiydi ve babamı terk edecek parası yoktu. Lily'nin aksine annem, pek fazla destek görmemişti. Bölgede kadın sığınakları yoktu. O zamanlar devlet desteği çok azdı. Babamı terk etmek, başımızın üzerinde bir çatı olmaması riskine girmek demekti ama bu bile annem için diğer alternatiften daha iyiydi. Babam, birkaç yıl önce, ben yirmi beş yaşındayken vefat etti. Olabilecek en iyi baba değildi. Kesinlikle olabilecek en iyi koca da değildi. Ama annem sayesinde, onunla oldukça yakın bir ilişkim oldu çünkü annem, düzen bizi kırmadan önce düzeni kırmak adına gerekli adımları attı. Bu, kolay olmadı. Babamı, ben üç ablam da beş yaşına girmeden hemen önce terk etti. Tam iki yıl boyunca sadece fasulye, makarna ve peynir yiyerek yaşadık. Üniversite eğitimi olmayan, iki kızını neredeyse hiçbir yardım almadan tek başına büyüten bekar bir anneydi. Bize duyduğu sevgi, ona bu korkutucu adımı atmak için ihtiyacı olan gücü vermişti. Hiçbir şekilde Ryle ve Lily'nin durumunu aile içi istismar olarak tanımlamak niyetinde değilim. Ya da Ryle'ın karakterini, istismarcıların çoğunun kişilik özelliklerini tanımlamak için kullanmak niyetinde de değilim. Her durum farklıdır. Her sonuç farklıdır. Ben, Lily ve Ryle'ın hikayesini, annem ve babamınkinin ardından oluşturdum. Onlar güzel, tutkulu, komik ve akıllı bir çift; sadece affedilmez davranışlar içeren anları var.

Lily karakterini pek çok yönden annem üzerinden oluşturdum. İkisi de, âşık olunmayı hiç hak etmeyen erkeklere âşık olmuş şefkatli, akıllı ve güçlü kadınlar. Babamdan boşandıktan sonra, annem üvey babamla tanıştı. İyi bir kocanın somut örneğiydi. Büyürken onlarla ilgili anılarım,

kendim için istediğim evliliğin çıtasını belirledi. En sonunda evlilik yaşına geldiğimde, yapmak zorunda kaldığım en zor şey, biyolojik babama kilisede onun kolunda yürümeyeceğimi söylemek oldu; bunu üvey babamdan isteyeceğimi söylemek. Pek çok nedenden ötürü bunu yapmak zorunda olduğumu hissediyordum. Üvey babam, bir eş olarak pek çok yönden babamın hiç olmadığı kadar iyiydi. Üvey babam, finansal olarak babamdan hiç olmadığı üstündü. Ve üvey babam, biyolojik babamızla olan ilişkimize bir kere bile karışmadan bizi kendi çocukları olarak büyüttü. Düğümünden bir ay önce, babamın oturma odasında oturduğumuzu hatırlıyorum. Ona, onu sevdiğimi ama mihraba üvey babamın kolunda yürümek istediğimi söyledim. Onun vereceği her türlü tepkiye ve aklıma gelen her türlü şekilde bunları çürütmeye hazırlıklıydım. Ama o, hiç beklemediğim bir yanıt verdi. Başıyla onayladı ve, "Colleen, seni o yetiştirdi," dedi. "Düğününde seni eşine teslim etmeyi hak ediyor. Sen de bu konuda kendini suçlu hissetmemelisin çünkü; yapılacak doğru şey bu."

Bu kararımın babamın içini acıttığını biliyordum. Ama bir baba olarak o kadar özveriliydi ki, sadece kararıma saygı göstermekle kaldı, *benim* de buna saygı göstermemi istedi. Babam düğünümde izleyicilerin arasında oturdu ve mihraba benimle birlikte başka bir adamın yürümesini izledi. İnsanların neden her ikisiyle birlikte yürümediğimi merak ettiğini biliyordum ama geriye dönüp baktığımda, bu seçimi anneme duyduğum saygıdan ötürü yaptığımı fark ediyorum. Mihraba kiminle yürümeyi seçtiğim aslında, babam ile ilgili bir şey değildi ve hatta üvey babamla bile ilgili değildi. Annemle ilgiliydi. Kızını eşine teslim etme onurunu, ona hak ettiği gibi davranan erkeğe vermek istedim. Geçmişte, her zaman sadece eğlence amacıyla yazdığımı söylüyordum. Eğitmek,

ikna etmek ya da bilgilendirmek için yazmıyordum. Bu kitap farklı. Bu, benim için eğlendirici değildi. Bu yazdığım en sıkıntılı şeydi. Bazen sil tuşuna basıp, Ryle'ın, Lily'ye karşı kötü davranışlarını geri almak istedim. Lily'nin onu affettiği sahneleri yeniden yazıp, yeni sahnelere daha metanetli bir kadın koymak istedim; tüm doğru zamanlarda doğru şeyleri yapan bir karakter. Ama yazdığım karakterler bunlar değildi. Yazdığım hikaye bu değildi. Annemin içinde bulunduğu durumun – pek çok kadının kendilerini içinde buldukları durumun – gerçeğine yakın bir şey yazmak istiyordum. Lily ve Ryle arasındaki sevgiyi keşfetmek istiyordum, böylece annemin, babamı – tüm kalbiyle sevdiği bir erkeği - terk ederken hissettiği şeyi ben de hissedecektim. Bazen annem, yaptığı seçimi yapmamış olsa, hayatımın nasıl farklı olacağını merak ediyorum. Kızları, hiçbir zaman bu tür bir ilişkinin normal olduğunu düşünmesin diye sevdiği birini terk etti. Onu başka bir erkek – beyaz zırhlı bir şövalye – kurtarmadı. Bekar bir anne olmanın ek stresiyle birlikte, tamamen farklı bir mücadeleye gireceğini bilerek, babamı terk etme inisiyatifini kendi başına aldı. Lily karakterinin de aynı şekilde güçlenmesi benim için önemliydi. Lily en sonunda Ryle'ı terk etme kararını kızı uğruna verdi. Ryle'ın giderek iyileşmesine dair küçük bir ihtimal olsa da, bazı riskler hiçbir zaman alınmaya değmez. Özellikle de bu riskler geçmişte sizi hüsrana uğrattıysa.

Bu kitabı yazmadan önce, anneme çok fazla saygı duyuyordum. Artık kitabı bitirdiğim ve bugün olduğu yere gelebilmek için katlandığı acı ve mücadelenin ufak bir parçasını keşfedebildiğim için, ona söyleyecek tek bir şeyim var.

Büyüdüğüm zaman sen olmak istiyorum.